

ДЪГЛАС ПРЕСТЪН
ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД

НАТЮРМОРТ С
ГАРВАНИ

ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД, ДЪГЛАС ПРЕСТЪН НАТЮРМОРТ С ГАРВАНИ

Превод: Тинко Трифонов

chitanka.info

Медисин Крийк — типично американско градче, изгубено като самотен остров сред безкрайно море от царевични ниви, затиснато от адската жегата на Канзаското лято. Тук всеки познава всички, животът е тих и монотонен и сякаш е невъзможно да се случи нещо необикновено.

Внезапно този оазис на спокойствието е разтърсен от жестоко, странно и необяснимо убийство. Непозната жена е положена мъртва в средата на утъпкан кръг всред полето, заобиколена от набучени върху стрели гарвани. Местният шериф убеждава тълпата репортери, че случаят е изолиран, но много скоро от градчето един след друг започват да изчезват хора, за да се появят отново като безжизнен център на поредния зловещ натюрморт с гарвани...

С помощта на Кори Суонсън, деветнайсетгодишна бунтарка, която мечтае да се измъкне от капана на живота в затънтеното градче, специалният агент от ФБР Пендъргаст разравя тъмните истории на местните жители и мрачните мистерии, разигравани от убиеца в лабиринта на безкрайните царевични поля. Под тънката кора на провинциалното спокойствие се разкрива истинска бездна, кървав въртоп от шеметни събития, които въвличат всички в битката с невъобразимото зло, скрито в сърцето на малкия град.

Блестящо! „Натюрморт с гарвани“ е перфектен трилър — от онези, които направо са готови за страхотен филм, но в не по-малка степен са и разтърсващо, незабравимо четиво. Тук Престън и Чайлд са на върха на играта!

Publishers Weekly

ПЪРВА ГЛАВА

Медисин Крийк, Канзас. Началото на август. Залез.

Огромното море от жълта царевица се простира от хоризонт до хоризонт под ядното небе. Когато вятърът се надигне, царевицата се размърдва и шумоли, сякаш е оживяла, а когато вятърът утихне, тя отново изпада в мълчание. Тежката жегата продължава вече трета седмица и над царевичните поля се рее неподвижен въздух — като завеси от мараня.

Един път пресича царевичните масиви от север на юг; друг — от изток на запад. Там, където те се пресичат, се намира градът. Тъжни сиви сгради са скупчени една до друга около кръстовището, като поясът им постепенно изтънява покрай двата пътя, по-нататък следват няколко пръснати безразборно ферми и след тях — нищо. Рекичката, обрамчена с хилави дръвчета, се вие от северозапад, обикаля мързеливо градчето и изчезва на югоизток. Това е единственото нещо с извити форми в пейзажа, доминиран от прави линии. На североизток се издига група могили, заобиколени от дървета.

Южно от града се издига гигантска кланица, която се губи в царевичака; металните ѝ стени са ожулени до голо от прашните бури. Слабият мирис на кръв и дезинфектанти се носи на талази на юг от кланицата, възседнал поривистите въздушни течения. Зад нея, току отвъд хоризонта, се издигат три гигантски зърнени силоза, досущ като мачти на потънал ветроход с право стъкмяване.

Температурата е точно 38 градуса. Топлинни светкавици проблясват безшумно по целия далечен северен хоризонт.

Царевицата е висока над два метра, дебелите кочани са струпани около стеблата. До жътвата остават две седмици.

Над този пейзаж бавно пада полумрак. Оранжевото небе потъмнява в червено. В града светват десетина улични лампи.

Полицейска патрулна кола, боядисана в бяло и черно, минава по главната улица и се насочва на изток — към огромната празнота на царевиците, фаровете ѝ пронизват настъпващия мрак. На около три

мили пред патрулката, „етажерка“ от лешояди е възседнала термалния поток над нивята. Птиците се спускат надолу, след това се издигат отново, вят се безкрайно, тромаво — спускат се и се издигат в постоянен ритъм.

Шериф Дент Хейзън си поигра с копчетата на арматурното табло и изруга възтоплия въздух, който струеше от вентилационните отвори. Провери отвора с гърба на дланта си — не ставаше по-хладно; значи климатикът най-сетне се бе задръстил с прах. Измърмори под носа си още едно сквернословие и свали прозорчето, за да изхвърли фасата от цигарата си. Вътре нахлу въздух като от пещ и патрулката се изпълни с миризмата на Канзас от късното лято — на пръст и на царевични стъбла. Видя как лешоядите се издигат и пикират, издигат сей пикират над отиващото си размазано слънчево петно на хоризонта. „Ама че грозни шибаняци са тия твари“, помисли си Хейзън и погледна дългоцевния уинчестър дифендър върху седалката до себе си. Ако имаше късмет да приближи достатъчно, щеше да помогне на една-две от тях да се преселят в отвъдния свят.

Намали скоростта и погледна още веднъж тъмните птици, чиито силуети се очертаваха върху привечерното небе. „Но защо никоя от тях не каца?“, запита се той. Отби от главния път и пусна патрулката по инерция в един от многото черни пътища, които прорязваха хилядата квадратни мили с царевица, обграждащи Медисин Крийк. Наведе се напред, следеше небето, докато птиците не се оказаха почти точно над него. Дотолкова можеше да се придвижи с кола. Оттук нататък щеше да се наложи да върви пешком.

Паркира колата и повече по навик, отколкото от необходимост, включи мигащите светлини на покрива ѝ. Излезе от нея и се спря пред стената от царевица, за да прокара длан по вече наболата си брада. Тук редовете вървяха в обратна посока и щеше да бъде адски трудно да се придвижва по тях. Само от мисълта да си пробива с рамо път през всичките тези редове се почувства уморен и за миг се изкуши да включи патрулката на задна, да излезе от нивата и да отпраши към града. Но вече бе твърде късно за това: обаждането на съседката бе регистрирано. Старата Уилма Лоури си нямала друга работа, ами погледнала през прозореца и съобщила за евентуалното наличие на

мъртви животни. Но това бе последното повикване за деня и няколкото допълнителни часа щяха да му гарантират дълг, мързелив, позамъглен от алкохола неделен риболов в щатския парк „Хамилтън лейк“.

Хейзън запали нова цигара, закашля се и се почеса, загледан в сухите царевични редове. Питаше се дали нечия крава не бе навлязла в нивите и сега лежеше там мъртва, подута от лакомия и преяждане. Откога в задълженията на шерифа влизаше и проверката на добитъка? Той обаче вече знаеше отговора: откакто ветеринарният инспектор се пенсионира. Нямаше кой да заеме мястото му, а и нямаше нужда от инспектор. Всяка година оставаха все по-малко семейни ферми, все по-малко добитък, все по-малко хора. А пък повечето държаха крави и коне само от носталгия. Целият окръг отиваше по дяволите.

Усетил, че отлага твърде дълго задачата си, Хейзън въздъхна, стегна подрънкващия си колан, извади фенерчето от калъфа му, нарами пушката и пое напред.

Въпреки късния час знойният въздух не искаше да се вдигне. Лъчът на фенерчето му осветяваше дълги редици царевични стъбла, които му приличаха на безкрайни затворнически решетки. Ноздрите му се изпълниха с мириса на сухи стебла — с тази особена миризма на ръжда, толкова позната, че сякаш бе станала част от самото му същество. Краката му разтрошаваха сухи буци пръст, вдигаха прах. През пролетта валя доста и докато не връхлетя топлинната вълна, лятното слънце бе благосклонно. Стеблата бяха най-високите, които Хейзън помнеше, поне с трийсет сантиметра над главата му. Веднъж, като хлапак, избяга в една царевична нива, за да се скрие от поголемия си брат, и се изгуби. За цели два часа. Онази дезориентация, която бе изпитал тогава, сякаш се бе възвърнала. Сред сухите стебла въздухът бе сякаш в капан: горещ, зловонен, предизвикващ сърбеж.

Хейзън дръпна силно от цигарата си и продължи напред, като раздразнено буташе настрани едрите кочани. Масивът принадлежеше на „Бъсуел Агрикон“ от Атланта и шерифът едва ли би могъл да дава и пет пари за няколко откъснати кочана при грубоватия си преход. След две седмици огромните комбайни на „Агрикон“ щяха да се появят на хоризонта, да окосят стъблата, като всеки щеше да изсипва по половин дузина струи зърно в хопера си. Зърното щеше да бъде откарано до огромните силози току отвъд хоризонта, а от там — с влак към стадата

в Небраска и Мисури, за да изчезне в гърлата на безсловесния кастриран добитък, който щеше да го превърне в големи, тлъсти късове говеждо филе за богатите тъпанари в Ню Йорк и Токио. Или може би това бе една от онези ниви за газохол — царевичното зърно от тях не се изяждаше от хората или животните, а се изгаряше в двигателите на автомобилите им. Какъв свят!

Хейзън пресичаше ред подир ред. Носът му вече прокапа. Хвърли цигарата си настрани и се сети, че може би трябваше първо да я стъпче и угаси. Майната му. Можеха да изгорят хиляди акра проклета царевица и „Бъсуел Агрикон“ нямаше дори да го усети. Те трябваше да се грижат за нивите си и да прибират мъртвите животни от тях. Но началниците, разбира се, навярно никога през живота си не бяха стъпвали в царевична нива.

Досущ като повечето жители на Медисин Крийк, Хейзън произхождаше от фермерско семейство, което повече не се занимаваше със селско стопанство. Бяха продали земята си на компании като „Бъсуел Агрикон.“ Населението на Медисин Крийк намаляваше вече половин век и големите индустриални царевични блокове бяха изпъстрени с изоставени къщи, чиито врати и прозорци зееха като мъртви очи над царевичното море. Но Хейзън бе останал. Не че Медисин Крийк му харесваше особено, харесваше му да носи униформа и да бъде уважаван. Обичаше града, защото го познаваше, познаваше всеки негов жител, всяко тъмно ъгълче, всяка отвратителна тайна. Истината бе, че не можеше да си представи себе си някъде другаде. Беше станал до такава степен част от Медисин Крийк, до каквато Медисин Крийк бе част от него.

Хейзън изведнъж спря. Насочи фенерчето далеч напред. Изпълненият с прах въздух сега носеше друга миризма — на разложение. Вдигна глава. Лешоядите бяха нависоко, точно над главата му. Още петдесетина метра и щеше да стигне до мястото. Въздухът бе неподвижен, тишината — пълна. Свали пушката от рамо и пое по-предпазливо напред.

Миризмата на разложено се носеше през редовете и с всеки следващ миг ставаше все по-сладникава. Хейзън вече виждаше празно пространство в царевичака право пред себе си. Странно. Слънцето бе изригнало своето червено сбогом и вече бе тъмно.

Шерифът вдигна пушката, освободи предпазителя с палец и премина през последния ред, за да излезе на полянката. В първия миг се огледа наоколо абсолютно объркан, не разбиращ. И след това бавно осъзна какво гледаше.

Пушката изгърмя, когато се удари о земята и двата снопа едри сачми профучаха покрай ушите на Хейзън. Но шерифът изобщо не забеляза това.

ВТОРА ГЛАВА

Два часа по-късно шериф Дент Хейзън стоеше приблизително на същото място. Сега обаче царевичният блок се бе превърнал в гигантско местопрестъпление. Полянката бе обградена с преносими натриеви лампи, които къпеха мястото в ярка бяла светлина; някъде из царевичната бръмчеше генератор. Щатските полицаи бяха прокарали с булдозер път до мястото и сега почти дузина щатски патрулки, автомобили на съдебните медици, линейки и други возила бяха подредени на импровизирания паркинг в царевичака. Двама фотографи правеха снимки, светкавиците им пронизваха нощта, докато един самотен събирач на улики клечеше наблизко и чоплеше земята с пинсети.

Хейзън гледаше жертвата и стомахът му се бунтуваше. Това бе първото убийство в Медисин Крик през живота му. Последното бе станало по време на сухия режим, когато Рокър Манинг бил застрелян край рекичката, докато купувал един товар нелегален алкохол... това бе станало кога... през 31-а? Неговият дядо бе разследвал случая и бе арестувал убиеца. Но това тук бе нещо напълно различно. Това бе една шибана лудост.

Хейзън се извърна от трупа и се вгледа във временния път през царевичите, прокаран, за да спести на рейнджърите четвърт миля вървене пеша. Съществуваше голяма възможност пътят да бе съсипал доказателства. Питаше се дали това бе стандартна процедура при щатските и дали изобщо имаха процедури при подобни ситуации. Всичките им действия се извършваха някак си ад хок, сякаш рейнджърите бяха толкова шокирани от престъплението, че просто замиатаха следите му.

Шериф Хейзън не изпитваше особено уважение към щатските полицаи. Ако човек се вгледаше по-внимателно, те представляваха в основни линии банда стиснали устни тъпанари с лъснати високи обувки. Но можеше да им съчувства.

Това бе нещо, което надхвърляше всякакви очаквания. Запали нова цигара кемъл от фаса на предишната и си напомни, че това всъщност не беше първото му убийство. Случаят изобщо не бе негов. Може и да бе намерил трупа, но той бе извън чертите на града и ето защо — извън неговата юрисдикция. Беше работа на щатските и, слава Богу за това.

— Шериф Хейзън?

Високият капитан на щатските рейнджъри приближи с хрущяща стъпка, черните му обувки блестяха, бе протегнал ръка, стиснал устни в нещо, което трябваше да изобразява усмивка. Хейзън пое ръката му и я раздруса, раздразнен от жеста на капитана. Той за трети път се ръкуваше с него.

Хейзън се запита дали имаше лоша памет или просто бе толкова възбуден, че ръкуването му бе нервна реакция. Най-вероятно — второто.

— Съдебният лекар е тръгнал от Гардън сити — рече капитанът. — Трябва да пристигне до десет минути.

На шериф Хейзън му се искаше да бе изпратил Тад да провери този случай. С радост би се отказал от неделния риболов — Господи, дори би останал трезвен — само и само да можеше да пропусне това. От друга страна, помисли си той, може би случаят щеше да дойде твърде много на Тад. До голяма степен той си оставаше все още хлапак.

— Тук си имаме работа с художник — каза рейнджърът и поклати глава. — Истински художник. Смяташ ли, че ще заинтересува „Канзас сити стар“?

Хейзън не отговори. Това за него бе нова мисъл. Помисли за снимката си във вестника и намери тази идея за неприятна. Някакъв премина покрай него с флуороскоп и се блъсна отгоре му. Боже мой, местопрестъплението ставаше по-населено и от баптистка венчавка.

Напълни дробовете си с тютюнев дим и се застави да огледа още веднъж мястото. Стори му се важно да го огледа, преди да бъде разсипано и прибрано в торби и отнесено нанякъде. Погледът му пробяга по полянката, автоматично регистрирайки в паметта всяка зловеща малка подробност.

Беше почти като сцена в някаква игра. В средата на нивата бе направена кръгла полянка, откъснатите стъбла бяха грижливо събрани

встрани, като така се образуваше стърнище с буци пръст в диаметър от може би тринайсет метра. Дори в ужасната нереалност на момента Хейзън се улови, че се възхищава на геометричната точност на оформения кръг. В единия край на полянката имаше миниатюрна горичка от изострени пръчки, високи петдесет-шейсет сантиметра, забити в земята; жестоките на вид върхове сочеха нагоре. Точно в средата на полянката бе подреден кръг от умрели гарвани, набучени на пръчки. Само че това не бяха пръчки, а индиански стрели, всяка с кремъчен връх. Птиците бяха поне две дузини, а може би и повече, с празни очи и насочени навътре жълти клюнове.

В центъра на този кръг лежеше трупът на жена.

Поне шериф Хейзън смяташе, че бе жена — устните, носът и ушите ѝ липсваха.

Трупът лежеше по гръб с широко отворена уста, която приличаше на вход на розова пещера. Косата ѝ бе безцветно русолява, кичур от нея бе изтръгнат и липсваше; дрехите ѝ бяха накъсани на безброй малки, съразмерни ивици. Липсваше усещането за безредие. Положението на главата спрямо раменете изглеждаше неправилно. Хейзън си помисли, че навярно вратът ѝ бе строшен. Но по шията нямаше белези, които да сочат удушаване. Ако бе строшен вратът, то това трябва да бе станало с едно рязко завъртане.

Убийството, заключи Хейзън, бе станало някъде другаде. Забеляза следите по пръстта, които стигаха досами полянката — те сочеха, че трупът е бил влачен. Като екстраполира мислено линията, той забеляза дупка в царевичните редове и пречупено стъбло. Рейнджърите не го бяха забелязали.

Всъщност някои от следите бяха ликвидирани от стъпките на самите щатски полицаи. Обърна се към капитана да му посочи видяното. Но после се спря. Какво му ставаше? Та нали това не бе негов случай! Не бе неговата отговорност. И когато лайната се разхвърчат, вентилаторът ще ги отведе в нечия друга посока. В мига, в който отвори уста, вентилаторът ще духне към него. Ако кажеше сега: „Капитане, вие унищожихте доказателства“, щяха да го накарат след два месеца да го повтори пред някой тъпанар — адвокат от защитата в съдебната зала. Защото каквото и да кажеше сега, то щеше да излезе на процеса на маниака, извършил убийството. А процес щеше да има.

Един толкова побъркан тип не би могъл да остане дълго време на свобода.

Той пое огромен облак лютив дим. *Дръж си устата затворена. Нека си правят грешките. Това не е твой случай.*

Той хвърли фасата и го стъпка с крак.

Още една кола се клатушкеше предпазливо по черния път, фаровете ѝ пронизваха нагоре-надолу царевичния блок. Спря на импровизирания паркинг и от нея излезе мъж в бяло с черна чанта. Макхайд, съдебният лекар.

Шериф Хейзън го гледаше как пъргаво си избира пътя през сухите буци — не искаше да изцапа мокасините си. Поговори с капитана, след което отиде при трупа. Огледа го от различни ъгли, след което клекна и внимателно завърза найлонови торбички около ръцете и краката на жертвата. Извади някакъв уред от черната си чанта — шериф Хейзън си спомни, че се наричаше анална сонда. И ето, че съдебният лекар щеше да извърши нещо интимно с трупа. Щеше да му измери температурата. Господи. И това ако е работа!

Шериф Хейзън вдигна глава към тъмното небе, но лешоядите отдавна бяха отлетели. Те поне знаеха кога да си тръгнат сами.

Съдебният лекар и санитарите започнаха да опаковат трупа за транспортирането му. Един от щатските изтръгваше стрелите с враните, етикетираше ги и ги поставяше в хладилен сандък за доказателства. Тогава шериф Хейзън усети, че трябва да се изпикае. Проклето кафе! Но не беше само от него; в стомаха му започнаха да врат киселини. Надяваше се да не се бе възбудила отново язвата му. Той определено не желаше да си изповърне вътрешностите пред всичките тези образи от щатската.

Огледа се, увери се, че никой не го гледа и се мушна в тъмния царевичак. Пое покрай един ред, дишайки дълбоко, опитвайки се да се отдалечи достатъчно, за да не намерят следите от урината му и да ги вземат за доказателство. Нямаше нужда обаче да се отдалечава много; щатските не проявяваха особено любопитство към нещо друго, освен към самото място на престъплението.

Спря наблизко извън кръга от лампи. Тук, потънали в царевичното море, човешките гласове и бръмченето на генератора, както и необичайната жестокост на местопрестъплението изглеждаха много далечни. Лек ветрец подухна и едва раздвижи задушния въздух,

но царевичните стъбла около него се разлюляха и разшумяха. Хейзън се спря за минута, душеше въздуха. След това дръпна ципа, изсумтя и се изпика шумно върху сухата земя. Накрая след едно мощно изтръскване, от което пистолета, белезниците, палката и ключовете му издрънчаха, той прибра всичко на място и вдигна ципа.

Докато се обръщаше, зърна нещо на отразената светлина от лампите. Спря и светна с фенерчето към царевичните редове. Ето го — при следващия ред. Взя се по-внимателно. Парче от някаква тъкан, закачена високо на едно от сухите стебла. Изглеждаше като да е от същата материя, с която бе облечена жертвата. Освети нагоре-надолу с фенерчето, но не видя нищо друго.

Изправи рамене. Пак го правеше. Това не бе негов случай. Можеше и да спомене за парцала; може би щеше да остави щатските сами да си го намерят. Ако това изобщо имаше някакво значение.

Когато се върна обратно, капитанът на рейнджърите веднага се отпрати към него.

— Шериф Хейзън, тъкмо те търсех — рече той — В едната си ръка държеше ръчно GPS^[1], а в другата — топографска карта, и върху лицето му бе изписано съвсем различно изражение, отколкото допреди малко. — Поздравления.

— Какво означава това?

Капитанът посочи GPS устройството.

— Според показанията му, ние се намираме в очертанията на град Медисин Крийк. На четири метра от границата му всъщност. Което означава, че случаят е твой. Ние сме тук, за да помогнем, разбира се, но случаят е твой. Така че нека пръв да поднеса поздравленията си.

Той засия и протегна ръка.

Шериф Дент Хейзън игнорира ръката му. Вместо това извади пакетчето цигари от джоба на ризата си, изтръска една цигара, лапна я и я запали. Дръпна дълбоко и след това заговори, думите му изскачаха сред димните кълбета.

— Четири метра? — повтори той. — Боже Господи!

Капитанът прибра ръката си.

Хейзън заби поглед в него:

— Жертвата е била убита някъде другаде и след това е била пренесена тук. Убиецът е дошъл през царевицата ей от там, като

последните шест-седем метра е влачил трупа. Ако проследите реда от онова строшено стъбло, ще се натъкнете на закачено се парче плат. Платът е същият като дрехата на жертвата, но е закачен твърде високо на стеблото, значи тя не е вървяла, най-вероятно той я е носил на гръб. Можете да видите моите отпечатыци и мястото, където отидох да се изпикая, на съседния ред; но не си правете труда. И за Бога, капитане, наистина ли са ни нужни всичките тези хора? Това е сцена на местопрестъплението, не е паркинг на Уол-Март^[2]. Искам да останат наместо само съдебният лекар, фотографът и събирачът на улики. Останалите да се отдръпнат.

— Шерифе, ние трябва да следваме собствените си процедури...

— Сега моите процедури са ваши процедури.

Капитанът преглътна, без да отговори.

— Искам чифт лицензирани и тренирани по изискванията на АКС^[3] следови кучета и веднага щом е възможно, да поемат следата. Освен това искам да повикате и екипа за събиране на улики и доказателства от Додж.

— Добре.

— И още нещо.

— Какво е то?

— Искам вашите момчета да спрат всички прииждащи представители на пресата. Особено на телевизионни микробуси. Задръжте ги, докато ние приключим тук.

— За какво да ги задържим?

— Глобете ги за превишена скорост. Вас затова ви бива, нали така?

Капитанът стисна още и без това стиснатите си челюсти.

— А ако не превишават скоростта?

Шериф Хейзън се ухили.

— О, няма начин да не я превишават. Можеш да си заложиш задника за това.

[1] GPS — глобална навигационна система за определяне местоположението чрез спътникови сигнали. Б.пр. ↑

[2] Най-голямата верига от супер — и хипермаркети в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] American Kennel Club — Американска асоциация за развъждане и дресура на чистопородни кучета. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Помощник-шериф Тад Франклин седеше приведен зад писалището си и ровеше из купчина непознати книжа — опитваше се да се преструва, че необузданата група от телевизионни и вестникарски репортери току пред прозореца на Шерифското управление на Медисин Крийк не съществува. На Тад много му допаднаше фактът, че управлението бе настанено в бивш магазин за стоки с намалени цени и че можеше да маха на минувачите, да побъбри с приятели, да отбелязва кой идва и кой заминава. Сега обаче неудобствата на офиса изведнъж станаха очевидни.

Свирепата светлина от поредния горещ августовски изгрев се разливаше по улицата, хвърляше дълги сенки от новинарските коли и позлатяваше нещастните лица на репортерите. Бяха на крак цяла нощ и нещата започваха да се влошават. От ресторанта на Мейси отсреща се изливаше и вливаше постоянен поток журналисти, но изглежда простата храна само ги разядосваше повече.

Тед Франклин се опита да се съсредоточи върху книжата, но не можеше да пренебрегне почукванията по прозореца, въпросите, извикваните от време на време вулгарни думи. Ставаше непоносимо. Ако събудеха шериф Хейзън, който бе решил да подремне за малко в задната килия, нещата щяха да се влошат още повече. Тад се надигна, опита се да изглежда колкото е възможно по-строг и отвори прозореца.

— Още веднъж ви моля да отстъпите назад от прозореца — каза той.

Думите му бяха посрещнати с приглушен хор от непристойни забележки и общо раздразнение. По номерата на колите личеше, че репортерите не бяха местни; бяха от Топика, Канзас сити, Тълса, Амарило и Денвър. Е, можеха да си отиват у дома и...

Тад чу зад гърба си захлопваща се врата и покашляне. Обърна се и видя шериф Хейзън, който се прозяваше и търкаше четината на брадата си. Косата от едната страна на главата му стърчеше

хоризонтално. Шерифът я приглади, след това наложи шапката си с две ръце.

Тад затвори прозореца.

— Съжалявам, шерифе, но тези хора просто не искат да си тръгнат и...

Шерифът се прозя, махна небрежно с ръка и се обърна гърбом към тълпата. Един особено разгневен репортер в задната част на групата изригна поток ругатни, сред които се чу и „тъп, дребен селяндур“. Хейзън отиде до кафе машината, наля си чаша. Сръбна, направи гримаса, изплю кафето обратно в чашата и я изля в каничката.

— Искате ли да сваря ново кафе?

— Не, благодаря, Тад — отвърна шерифът и потупа по мечешки помощника си по рамото. След това кимна към групата зад стъклото. — Тези приятели се нуждаят от нещо за новините в шест часа, не мислиш ли? — попита той. — Време е за пресконференция.

— Пресконференция ли? — Тад никога досега не бе присъствал на пресконференция, камо ли да бе участвал в такава. — Как се прави?

Шериф Хейдън се изсмя дрезгаво и оголи ред жълти зъби.

— Ще излезем и ще отговаряме на въпроси.

Той отиде до старинната остъклена врата, отключи я и подаде глава навън.

— Как сте, приятели?

Думите му бяха посрещнати с взрив от неразбираеми крясъци и въпроси.

Шериф Хейзън вдигна ръка с длан към тълпата. Все още бе с униформата си с къси ръкави от предишната нощ и жестът му разкри тъмен полумесец от пот, който стигаше до кръста му. Беше нисък, но як като булдог и у него имаше нещо, което предизвикваше респект. Тад бе виждал шерифът да избива зъбите на един заподозрян, два пъти по-висок от него. *Никога не влизай в бой с човек, по-нисък от метър и шейсет* — си бе казал тогава. Тълпата утихна.

Шерифът спусна ръката си.

— Моят помощник Тад Франклин и аз ще направим изявление и ще отговорим на въпросите ви. Нека всички се държим цивилизовано. Какво ще кажете?

Групата се размърда наместо. Светнаха прожектори, прътове с микрофони се протегнаха напред, защракаха бутоните на касетофони и

затворите на камери.

— Тад, дай да налеем на тези приятели малко прясно кафе.

Тад го погледна, а Хейзън намигна.

Тад грабна каничката, взря се в гърлото и я разклати бързешком. След това взе купчинка пластмасови чашки, прекоси прага и започна да раздава безплатно кафе. Последваха няколко посръбвания, няколко подозрителни подсмърквания.

— Пийте! — извика добросърдечно Хейзън. — Нека никога не се чуе, че ние, жителите на Медисин Крийк, сме негостоприемни!

Чуха се всеобщо сумтене, още няколко посръбвания и няколко поглеждания крадешком в чашите. Ако не съкруши духа на групата, кафето поне го потисна. Макар да бе едва ранна утрин, жегата вече бе смазваща. Нямаше къде да оставят чашите си, нямаше и кошче за боклук, където да ги хвърлят. А пред вратата на шерифа имаше табела с надпис: НЕ ЗАМЪРСЯВАЙ, 100 ДОЛАРА ГЛОБА.

Хейзън поправи шапката си, след това излезе на тротоара. Огледа се, изправил рамене към тълпата — камерите вече работеха. След това се обърна към групата. Разказа със сух полицейски език за намирането на трупа; описа полянката, трупа и набучените птици. Материалът бе доста живописен, но шерифът успя да го разкаже делово, като подхвърляше тук и там по някой простонароден лаф, така че да тушира най-ужасяващите подробности. Тад бе удивен колко добродушен и дори очарователен можеше да бъде шефът му, когато поиска.

Той приключи в рамките на две минути. Речта му бе последвана от вихрушка въпроси.

— Един по един, вдигайте ръце — каза шерифът. — Също като в училище. Който вика най-много, остава последен. Вие започнете.

Той посочи един репортер по риза, който бе страхотно, впечатляващо пълен.

— Има ли вече някакви хипотези или заподозрени?

— Разполагаме с някои интересни неща, които ще изследваме. Не мога да ви кажа нищо повече от това.

Тад го погледна с изненада. Какви неща? Дотук не разполагаха с нищо.

— Вие — рече Хейзън и посочи друг журналист.

— Местна жителка ли е жертвата?

— Не. Работим по идентифицирането ѝ, но не е местна. Познавам всички тукашни хора. Мога да ви уверя лично в това.

— Знаете ли как е била убита жената?

— Надяваме се това да ни съобщи съдебният лекар. Трупът бе изпратен в Гардън сити. Когато получим резултатите от аутопсията, вие първи ще ги узнаете.

Сутрешният автобус на компанията „Грейхаунд“, пътуващ на север към Амарило, спря на главната улица пред ресторанта на Мейси с изпъшкване на въздушните спирачки. Тад се изненада: този автобус почти никога не спираше тук. Кой вече пътуваше от или за Медисин Крийк, Канзас? Може би бяха още репортери, прекалено бедни да си осигурят собствен транспорт.

— Дамата, да, вие там. Вашият въпрос, госпожо?

Много печена на вид червенокоса жена завря микрофон, като пушка в лицето на Хейзън.

— Какви правоохранителни органи участват в разследването?

— Щатската полиция много ни помогна, но тъй като трупът бе намерен в очертанията на град Медисин Крийк, случаят е наш.

— А ФБР?

— ФБР не се замесва в разследвания на местни убийства и не очакваме да прояви интерес към този случай. Включили сме доста сериозни ресурси в разследването, включително специална криминологична лаборатория и екип на отдела по убийства в Додж сити, които прекараха цялата нощ на мястото. Не се безпокойте, че само Тад и аз ще се опитваме да решим този случай. Нас ни бива да пискаме и ще пискаме достатъчно силно, за да получим всичко необходимо за решаването на случая, при това бързо.

Шерифът се усмихна и намигна.

Чу се рев и автобусът потегли в облак от прах и дизелов дим. За миг шумът временно погълна пресконференцията. Пушеците се разсеяха и разкриха самотна фигура, застанала на тротоара с малка, кожена пътна чанта на земята до него. Беше висок и слаб мъж, облечен изцяло в черно и на ранната утринна светлина хвърляше сянка чак до средата на главната улица на Медисин Крийк.

Тад погледна шерифа и забеляза, че той също се вира в мъжа.

Мъжът ги гледаше от отсрещната страна на улицата.

Хейзън се окопоти.

— Следващият въпрос — попита бързешком. — Смити?

Той посочи към покритото с бръчки лице на Смит Лъдуиг, собственикът репортер на местния вестник „Край каунти куриър“.

— Имате ли обяснение за тази — ъ-ъ-ъ... странна „жива картина“? Имате ли някакви хипотези за положението на трупа и на различните там принадлежности?

— Принадлежности ли?

— Да, де... Нали разбирате, нещата около него.

— Не, засега не.

— Би ли могло да бъде някакъв сатанински култ?

Тад хвърли неволно поглед към отсрещната страна на улицата. Облеченият в черно мъж бе вдигнал чантата си и стоеше там неподвижен.

— Това е възможност, която със сигурност ще проучим — отвърна Хейзън. — Очевидно си имаме работа с много болен индивид.

Тад забеляза, че мъжът в черно прекоси улицата и небрежно се насочи към тях. Кой можеше да бъде той? Определено не приличаше на репортер, на полицай или на пътуващ търговец. Всъщност на Тад Франклин той най-много му приличаше на убиец. Може би — на убиеца.

Забеляза, че шерифът също го гледа, а дори част от репортерите се обърнаха.

Хейзън извади пакет цигари от джоба на ризата си и продължи:

— Независимо дали е култ, или дело на ненормален, каквото и да е, искам да подчертая, а, Смити, това ще е важно за твоите читатели — че си имаме работа с елементи извън този град, а може би и извън целия щат.

Думите на Хейзън секнаха, когато фигурата в черно спря досами групата журналисти. Вече приближаваше трийсет градуса, но мъжът бе облечен в черен вълнен костюм с колосана бяла риза и добре пристегнатата копринена връзка. Погледът на сребристите му очи направо пронизваше Хейзън.

Настана мълчание.

Непознатият заговори. Гласът му не бе силен, но някак си успяваше да вземе връх над тълпата:

— Това е едно неоправдано допускане.

Последва мълчание.

Хейзън се възползва от това да отвори нов пакет цигари, да извади една и да я мушне в уста. Не каза нищо.

Тад се бе вторачил в мъжа. Изглеждаше толкова слаб — кожата му бе почти прозрачна, сиво-сините му очи сякаш сияеха — че би могъл да бъде взет за съживен труп, вампир, току-що изскочил от гроба. Ако не бе крачещ мъртвец, лесно можеше да мине за гробар; и в двата случая обаче около този човек се носеше ореола на смъртта.

След като запали цигарата си, Хейзън най-сетне проговори:

— Не си спомням да съм искал мнението ви, господине.

Мъжът навлезе в тълпата, която мълчаливо се раздвои и спря на три метра от шерифа. И заговори отново с медения акцент на най-дълбокия Юг.

— Убиецът работи в най-тъмните нощи без луна. Появява се и изчезва без следа. Толкова ли сте сигурен, шериф Хейзън, че той не е от Медисин Крийк?

Хейзън дръпна силно от цигарата, издуха струя син дим по посока на онзи мъж и попита:

— И кое ви кара да се смятате за такъв специалист?

— На този въпрос ще е най-добре да отговоря в кабинета ви, шерифе.

Мъжът в черно протегна ръка в знак, че шерифът и Тад трябва да преминат преди него към малкия офис.

— Кой, по дяволите си ти, че ме каниш в собствения ми шибан кабинет? — рече Хейзън, като започваше да губи търпение.

Мъжът го погледна благо и отговори с присъщия си меден тон:

— Мога ли да предложа, шерифе, и на този също тъй отличен въпрос да бъде отговорено насаме? Имам предвид — заради самия вас.

Преди шериф Хейзън да успее да отговори, мъжът се обърна към репортерите.

— Съжалявам, че трябва да съобщя тази новина, но пресконференцията приключи.

За изненада на Тад, всички се обърнаха и се затътриха надалеч от офиса.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шерифът зае мястото си зад очуканото гетинаксово бюро. Тад седна на обичайния си стол, обзет от гъделичкащото усещане на очакване. Непознатият в черно остави чантата си до вратата и шерифът му предложи твърдия стол за посетители, за който твърдеше, че може да пречупи всеки заподозрян само за пет минути. Мъжът седна на него и с едно елегантно движение преметна крак върз крак, облегна се назад и погледна шерифа.

— Дай на госта ни чаша кафе — каза Хейзън с лека усмивка.

В каничката беше останало достатъчно за половин чашка, която бързо бе подадена.

Мъжът я прие, погледна я, остави я на масата и се усмихна.

— Много сте любезни, но аз пия само чай. Зелен чай.

Тад се запита дали този човек не бе нещо сбъркан или евентуално — педераст.

Хейзън се прокашля, намръщи се и размърда квадратното си тяло.

— Добре, господине, надявам се обяснението ви да бъде прилично.

Почти апатично мъжът извади от джоба на самото си кожен портфейл и го отвори. Хейзън се наведе напред, погледна го и се облегна с въздишка.

— ФБР. Голями яйца! Трябваше да се досетя. — Погледна към Тад. — Сега вече ще работим с големите момчета.

— Да, сър — кимна Тад. Макар никога дотогава да не бе виждал агент на ФБР, този тип изглеждаше точно противоположното на това, как би трябвало да изглежда един агент на ФБР.

— Добре, господин... ъ-ъ-ъ...

— Специален агент Пендъргаст.

— Пендъргаст. Пендъргаст. Не ме бива много по имената. — Хейзън запали нова цигара и дръпна силно от нея. — Заради убийството с враните ли си тук? — избълва той думите с кълба дим.

— Да.

— Официално ли е?

— Не.

— Значи си само ти?

— Засега.

— От кой офис си?

— Технически погледнато, аз съм към офиса на ФБР в Нови Орлеан. Но оперирам със, нека ги наречем, специални правомощия.

Той се усмихна приятно.

Хейзън изсумтя.

— Колко време ще останеш?

— Колкото трае.

Тад се почуди: „Колкото трае кое?“

Пендъргаст обърна бледосините си очи към Тад и се усмихна.

— В отпуск съм.

— В *отпуск* ли? — размърда се отново на стола си Хейзън. — Пендъргаст, това не е по правилата. Ще ми трябва някакво официално оторизиране от местната служба на ФБР. Тук не въртим „Клуб Мед“^[1] за Куонтико^[2].

Последва мълчание. След което мъжът на име Пендъргаст произнесе:

— Вие със сигурност не бихте искали да присъствам тук *официално*, шериф Хейзън?

След като това бе посрещнато с мълчание, Пендъргаст продължи приятно:

— Няма да ви се месея в разследването. Ще действам индивидуално. Ще се консултирам с вас постоянно и ще споделям с вас информация, когато това е подходящо. И — о, да — „заслугите“ ще са изцяло ваши. Аз нито се стремя да получавам, нито приемам награди. Единственото, което желая, е обичайното взаимодействие между правоохранителните органи.

Шериф Хейзън се намръщи, почеса се и присви очи.

— Що се отнася до „заслугите“, честно казано, не давам пет пари кой ще ги получи. Просто искам да заловя този кучи син.

Пендъргаст кимна одобрително.

Хейзън си дръпна от цигарата, издиша и извади нова. Мислеше усилено.

— Добре тогава, Пендъргаст, карайте си тука отпуска. Просто не се навирайте в очи и не разговаряйте с пресата.

— Разбира се.

— Къде сте отседнали?

— Надявах се да получа за това съвет от вас.

Шерифът се изсмя гръмогласно.

— Има само едно място в града и то е на Краусови. Пещерите на Краус. Подминали сте го по пътя сян — голяма стара сграда, издига се наскред царевицата на около миля западно от града. Старата Уинифред Краус дава стаи под наем на горния етаж. Не че има кой знае колко наематели напоследък. Навярно ще бъдете първият ѝ гост през последната година.

— Благодаря ви — каза Пендъргаст, изправи се и взе чантата си.

Погледът на Хейзън проследи движенията му.

— Имате ли кола?

— Не.

Шерифът леко сви устни.

— Ще ви откарам.

— Харесва ми да вървя пеш.

— Сигурен ли сте? Навън е почти трийсет и пет градуса. И не бих казал, че костюмът ви е подходящ за тези краища.

Хейзън вече се усмихваше.

— Наистина ли е толкова топло?

Агентът на ФБР се обърна и посегна към дръжката на вратата, но шерифът имаше още един въпрос.

— Как разбрахте толкова бързо за убийството?

Пендъргаст не отговори веднага.

— По споразумение. Имам човек в Бюрото, който наблюдава радио — и имейл трафика на местните правоохранителни органи. Когато възникне престъпление отдадена категория, ме информират мигновено. Но както казах, аз съм тук по лични причини, след като наскоро приключих едно много трудно разследване на изток. Просто съм заинтригуван от доста... интересните обстоятелства на точно този случай.

Нещо в начина, по който той каза „интересни“, бе причината да настръхнат косъмчетата по врата на Тад.

— И за какви точно категории става дума? — в тона на шерифа се прокрадна нотка на сарказъм.

— Серийни убийства.

— Странно. Досега имам само едно убийство.

Фигурата на агента постепенно потъмня до черно. Хладните му сиви очи фиксираха Хейзън. След което с много нисък тон рече:

— Засега.

[1] „Клуб Мед“ — първоначално френска, а сега международна туроператорска компания. Б.пр. ↑

[2] Куонтико — там се намират главната квартира и академията на ФБР. Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Уинифред Краус спря да бродира, за да обърне внимание на много странната гледка, която се откриваше през прозореца на гостната ѝ. Почувства се леко изплашена. Висок мъж в черно вървеше по средата на пътя понесъл кожена пътна чанта. Беше на неколкостотин метра, но Уинифред Краус имаше остър поглед и виждаше, че прилича на призрак, слаб и сякаш невеществен на ярката слънчева светлина. Беше изплашена, защото си спомни, че много отдавна, когато бе още дете, баща ѝ разказваше, че по такъв начин щяла да дойде смъртта, че ще се случи, когато най-малко я очаква: просто един мъж ще дойде по пътя, ще изкачи стъпалата и ще почука на вратата. Мъж, облечен в черно. И като сведеш поглед надолу към краката му, ще видиш вместо обувки копита, след това ще усетиш мириса на сяр и огън и толкоз, ще бъдеш отмъкнат, пиццейки, към пъкъла.

Мъжът приближаваше с дълга, спокойна крачка, сянката му „ядеше“ пътя пред него. Уинифред Краус си каза, че е глупачка, че онова бе просто приказка, че смъртта, във всеки случай, не носи пътна чанта. Но защо някой ще се облече изцяло в черно по това време на годината? Дори пастор Уилбър не носеше черно в тази жега. А мъжът не беше просто облечен в черно, а в черен костюм, жилетка и всичко останало. Дали не продаваше нещо? Но къде тогава беше колата му? Никой не вървеше пеша по „Край кънтри роуд“ — никой. Поне никой, откакто тя беше малко момиченце, преди войната, когато сезонните работници идваха в ранна пролет, упътени към нивите на Калифорния.

Мъжът спря на мястото, където нейната издълбана от коловози, прашна подходна алея се срещаше с макадама на шосето. Вдигна глава да погледне къщата, точно гостната, както ѝ се стори, и Уинифред машинално остави настрана бродерията си. Сега той пристъпи върху алеята. Идваше към къщата ѝ. Всъщност той идваше направо към къщата ѝ. И косата му бе толкова бяла, кожата — тъй бледа, а костюмът — толкова черен.

Чу се леко почукване с чукчето на вратата. Ръката на Уинифред рязко се издигна към устата ѝ. Дали да отвори? Дали да не изчака той да си заmine? *Но дали* той би си заминал?

Тя изчака.

Отново се почука, този път по-настойтелно.

Уинифред се намръщи. Беше една стара глупачка. Пое дълбоко дъх, изправи се, прекоси гостната към фойето, отключи вратата и я откряна леко.

— Госпожица Краус?

— Да?

Мъжът дори се поклони.

— Да не би случайно да сте онази госпожица Уинифред Краус, която предлага подслон на пътуващите? И, доколкото разбрах, — предлага най-вкусните домашно приготвени гозби в окръг Край, Канзас?

— Ами... да.

Уинифред Краус отвори вратата малко по-широко, възхитена да срещне вместо смъртта учтив джентълмен.

— Казвам се Пендъргаст.

Той протегна ръка и след миг Уинифред я пое. Дланта му бе учудващо хладна и суха.

— Малко ме изплашихте, като ви видях да крачите по пътя. Вече никой не върви пеша.

— Дойдох с автобус.

Спомняйки си изведнъж за маниерите си, Уинифред отвори широко вратата и се отдръпна да му стори път.

— Извинете, влезте. Бихте ли пийнали изстуден чай? Сигурно ви е ужасно горещо с този костюм. О, простете ми, сигурно някой от семейството ви е починал...?

— Изстуден чай — чудесно, благодаря ви.

Изпитвайки някакво странно, но приятно объркване, Уинифред се разбърза, напълни една чаша с вода и лед, добави ментова настойка от каната на перваза, постави чашата върху сребърен поднос и се върна.

— Заповядайте, господин Пендъргаст.

— Много сте любезна.

— Няма ли да седнете?

Седнаха в гостната. Учтивият мъж кръстоса крака и засърба чая си. Вече по-отблизо Уинифред забеляза, че бе по-млад, отколкото си бе помислила първоначално; косата му, която бе взела за бяла, бе всъщност удивително светлоруса. Освен това бе доста хубав и елегантен, освен ако човек не харесва толкова бледи очи и кожа.

— Давам три стаи под наем горе — обясни тя. — Банята е обща, за съжаление, но тъй като няма други наематели...

— Ще наема целия етаж. Петстотин долара на седмица достатъчни ли са?

— О, Господи.

— Естествено, ще плащам отделно за пансиона. Ще искам само лека закуска, понякога следобеден чай и вечеря.

— Това са повече пари, отколкото обикновено искам. Няма да се чувствам...

Мъжът се усмихна.

— Боя се, че може да се окажа труден пансионер.

— Е, тогава...

Той отпи от чая си, остави чашата върху подноса и се наведе напред.

— Не искам да ви шокирам, госпожице Краус, но трябва да ви кажа кой съм и защо съм тук. Вие ме попитайте за починал. Всъщност, както навярно знаете, има. Аз съм специален агент от ФБР, разследващ убийство в Медисин Крийк.

И той ѝ показа за миг значката си.

— Убийство ли?!

— Не сте ли чули? В другия край на града, установено снощи. Несъмнено ще прочетете за него в утрешния вестник.

— О, Господи! — Уинифред Краус изглеждаше смаяна. — Убийство? В Медисин Крийк?

— Съжалявам. Това променя ли решението ви да ме приемете като наемател? Ще ви разбера, ако е така.

— О, не, господин Пендъргаст. Съвсем не. Ще се чувствам в по-голяма безопасност, ако сте тук. Убийство, какъв ужас... — Тя потрепери. — Кой, за Бога...

— Боя се, че ще трябва да ви разочаровам като източник на информация по случая. А сега мога ли да огледам стаите си? Няма нужда ме придружавате горе.

— Разбира се.

Уинифред Краус се усмихна, затаила дъх, докато гледаше как мъжът се изкачва по стълбите. Толкова учтив млад джентълмен и толкова... След това си спомни за убийството. Надигна се и отиде до телефона Джени Паркър може би щеше да знае повече. Вдигна слушалката и набра номера, поклащайки глава.

След кратък оглед Пендъргаст избра най-малката стая — онази в дъното — и пусна пътната си чанта върху огромната спалня. Върху писалището имаше въртящо се огледало, пред което бяха поставени порцеланови леген и кана. Отвори най-горното чекмедже и го лъхна лек аромат на розова вода и дъб. Чекмеджето бе облицовано отвътре с лакирани изрезки от вестници от началото на XX век с реклами на селскостопанска техника. Стените бяха облепени с доста избелели тапети с викториански цветни мотиви; корнизите бяха боядисани в зелено, а таванът бе с орнаменти на дърворезба. Завесите бяха ръчно бродирани дантели.

Върна се при леглото и положи леко длан върху покривката му. Беше избродирана на рози и божури. Вгледа се по-внимателно в бродерията. Ръчна изработка. Бе отнела на някого — несъмнено на самата госпожица Краус — поне година работа.

Пендъргаст остана неподвижен, вторачен в бродерията, вдишващ старинния аромат на спалнята. След това се изправи и прекоси скърцащия дървен под до прозореца със стара напукана дограма и погледна навън.

Долу вдясно, встрани от къщата, Пендъргаст видя очукания ламаринен покрив на магазина за сувенири. Зад него напукана циментирана алея се спускаше надолу към отвор в земята, който чернееше в мрак. До магазина за сувенири върху табела, чиято боя се лющеше, бе изписано:

ПЕЩЕРИТЕ КРАУС

Най-голямата пещера в окръг Край, Канзас

Пожелайте си нещо.

Посвирете на кристалните звънчета

Вижте бездънната бездна

Посещения: от 10,00 ч. и от 2,00 ч.

всеки ден.

Приемат се и групи с автобуси

Пробва прозореца и той се отвори с удивителна лекота. В стаята нахлу задушен въздух, напоен с мириса на прах и царевица. Дантелената завеса се изду. Отвън огромното море жълта царевица се простираше до хоризонта, прорязано само от дърветата в долината на рекичката Медисин Крийк. Ято врани излетя от безкрайния царевичак и отново кацна в ниското, за да пирува със зрелите кочани. На запад се тълпяха гръмотевични облаци. Тишината бе безкрайна като пейзажа.

В коридора, водещ до вътрешното стълбище, Уинифред Краус остави слушалката върху вилката. Джени Паркър я нямаше. Може би беше в града, да научи новините. Ще ѝ се обади отново следобед.

Запита се дали да не донесе на онзи любезен мъж, господин Пендъргаст, още една чаша чай. Южняците са толкова добре възпитани; освен това тя си ги представяше как пият много изстудени чайове на големи сенчести веранди. Денят беше толкова горещ, а той бе вървял пешком от града до тук. Отиде в кухнята, наля нова чаша и започна да изкачва стъпалата. Но не — трябваше да го остави да разопакова багажа си, да остане насаме. Какво си въобразяваше тя? Новината за убийството я бе объркала доста.

Обърна се да слиза надолу. Но отново спря. Отгоре долетя глас. Пендъргаст каза нещо. Дали не говореше на нея?

Уинифред изви врат и наостри уши. В първия миг къщата бе потънала в тишина. След това Пендъргаст заговори отново и този път тя успя да дочуе думите му.

— Чудесно — долетя мелодичният му глас. — Великолепно.

ШЕСТА ГЛАВА

Пътят бе прав — такъв, какъвто го бе начертал първи някой геодезист от деветнайсети век, — и бе оброчен с неподвижни стени царевица. Специален агент Пендъргаст крачеше по трептящото в маранята шосе и лъснатите му оксфордски — ръчна изработка от „Джон Лоб“ на улица „Сейнт Джеймсис“, Лондон — оставяха колонка от леки следи в лепкавия асфалт.

Виждаше далеч пред себе си мястото, където тежки машини бяха влизали и излизали от царевичния масив, оставяйки кафяви следи и буци пръст по шосето. Като стигна до мястото, зави и пое по набързо изравнения с булдозер път през нивата към мястото на убийството. Краката му затъваха в прашната земя.

Там, където пътят се разширяваше в импровизиран паркинг, бе спряна щатска патрулка с работещ двигател, от климатика ѝ върху праха капеше вода. Мястото бе обградено с жълта лента, увита около високите стебла и затисната с пръст. В патрулката седеше рейнджър и четеше книга с меки корици.

Пендъргаст приближи и почука по прозорчето. Мъжът се сепна, но бързо се окопоти. Хвърли бързо книгата настрана, излезе от колата, застана пред Пендъргаст, присвил очи на силното слънце, и мушна палци в халките на колана си. От колата лъхна поток студен въздух.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита той.

Ръцете на рейнджъра бяха покрити с тънки червени косъмчета, а кожата на ботушите му поскърцваше, когато се движеше.

Пендъргаст представи значката си.

— О, ФБР. Извинете. — Рейнджърът се озърна наоколо. — Къде е колата ви?

— Бих искал да огледам мястото — отвърна Пендъргаст.

— Заповядайте. Не е останало нищо обаче. Всичко бе отнесено.

— Няма значение. Не бих искал да ви безпокоя повече.

— Всичко е наред, сър.

Не без голяма доза облекчение, рейнджърът влезе отново в патрулката си и затръшна вратата.

Пендъргаст заобиколи колата и пъргаво се мушна под оградителната лента. Измина последните двајсетина метра до полянката. Там се спря и огледа мястото. Както бе казал рейнджърът, беше празно: нищо друго, освен пръст, стъпкани царевични стебла и хиляди отпечатащи от стъпки. В самия център на полянката имаше не особено голямо петно.

В продължение на няколко минути Пендъргаст остана неподвижен под безмилостното слънце. Движеха се само очите му, които поглъщаха поляната. След това бръкна в джоба на самото си и извади снимка на трупа на място — близък план. На друга снимка бе запечатано цялото място с нанизаните птици и горичката от пръчки. Пендъргаст бързо си възстанови мислено оригиналната сцена и я задържа в съзнанието си, за да я изследва.

Стоя така неподвижен в продължение на четвърт час. След това прибра фотографиите в джоба си и пристъпи напред, за да изследва пънчето на едно царевично стебло. Беше строшено, а не срязано. Движейки се напред взе второ, след това трето и четвърто пънче. До едно строшени. Пендъргаст се върна до края на полянката и избра непокътнатото стебло. Наведе се и го сграбчи, но колкото и да се опитваше, не можа да го строши.

Продължи напред по полянката. Нямаше никакво значение къде стъпва — местопрестъплението не можеше да бъде „замърсено“ повече от това. Движеше се бавно, приклякваше от време на време да изследва нещо в бъркотията от царевица и пръст. От време на време вземаше нещо с пинсетите, които бе извадил от джоба на костюма си, оглеждаше го и го пускаше. Почти час обикаля така приведен под палещото слънце.

Не взе нищо.

Най-накрая стигна до отсрещния край на поляната и навлезе в гъстака на царевичните редове. Бяха намерили висящи на няколко стебла парчета разкъсан плат и не бе трудно да открие маркерите, с които бяха отбелязани.

Пендъргаст продължи по реда, но имаше толкова много отпечатащи от крака и от кучешки лапи, че бе безнадеждно да открие

някаква следа. В доклада от огледа се казваше, че два различни екипа следови кучета били пуснати по следата, но отказали да я последват.

Спря се в гората от царевични стебла, за да развие свита на руло лъскава хартия, която извади от джоба си. Беше фотография, направена от някаква неидентифицирана точка преди престъплението, която показваше полето от въздуха. Редовете не бяха прави, както изглеждаше от нивото на земята, а по-скоро се виеха, следвайки топографията на терена и създаваха елиптични, подобни на лабиринт пътечки. Намери реда, в който стоеше, и внимателно проследи кривата му. След това с мъка си проби път към следващия, после — към последващия ред. Отново разгледа снимката от въздуха и проследи пътя на реда, в който се намираше. Още по-добре — той се простираше на голямо разстояние в равнината и се спускаше после към долчинката, близо до потока Медисин Крик там, където реката правеше завой обратно към града.

Това на практика бе единственият ред, който стигаше до рекичката.

Пендъргаст пое по него и започна да се отдалечава от местопрестъплението. Жегата се бе настанила в царевичака и при отсъствието на какъвто и да било вятър, буквално изпичаше всичко по пътя си. Теренът започна да се спуска надолу и монотонният царевичен пейзаж се разкри, простирайки се дори до по-далечни хоризонти, потискащ с огромността и с липсата на изходи. Далечната рекичка, обрамчена от мършави, полуизсъхнали канадски тополи, само добавяше своя дял към усещането за пустота.

Пендъргаст от време на време спираше, за да огледа някое стебло или парче земя. Понякога пинсетите вземаха нещо от земята, само за да го пуснат веднага.

Най-сетне царевичният масив свърши и редът излезе на брега на рекичката. Там, където царевичните стебла и пръстта отстъпваха мястото си на пясъчния бряг, Пендъргаст се спря и погледна надолу.

Тук, в твърдия пясък имаше отпечатьци от стъпки — бяха от боси крака и дълбоко вкопани. Пендъргаст се наведе и докосна един от отпечатьците. Беше на крак, който би носил обувка 44-и номер. И още нещо: убиецът е носел тежко тяло.

Пендъргаст се изправи и последва следите до мястото, където навлизаха в рекичката. На отсрещния бряг нямаше от същите следи.

Тръгна по брега, за да търси мястото на излизане, но не намери нищо. Убиецът бе извървял голямо разстояние в самата река.

Пендъргаст се върна до царевичния ред и пое обратно към поляната. Градът Медисин Крийк бе като остров в морето: трудно би могъл човек да пристигне или да си замине, без да бъде забелязан. Всички се познаваха и сто чифта остри стари ечи, надничащи от веранди и прозорци, следяха идването и заминаването на автомобилите. Единственият начин външен човек да пристигне незабелязан в града бе през това царевично море — двайсет мили до следващия град.

Информацията, продиктувана от първичните му инстинкти, се потвърждаваше — убиецът навярно бе сред тях, тук, в Медисин Крийк.

СЕДМА ГЛАВА

Хари Хоч, заемащият второ място сред продавачите на селскостопанска техника в окръг Край, вече рядко вземаше автостопаджии, но в този случай реши да направи изключение. В крайна сметка господинът в траур стоеше толкова тъжно край пътя. Майката на Хоч се бе поминала само преди година и той много добре знаеше какво означава това.

Спря своя форд таурус на чакълестия банкет току до мъжа и свирна леко. Свали прозорчето, след като мъжът приближи.

— Накъде си се запътил, приятел? — попита Хоч.

— Към болницата в Гардън сити, ако това няма да ви донесе големи неудобства.

Хари потръпна. Горкият човек. Окръжната морга се намираще в сутерена на болницата. Сигурно се бе случило съвсем наскоро.

— Няма никакъв проблем. Качвай се.

Хвърли крадешком поглед на пътника си, докато влизаше в колата. С тази бледа кожа щеше да изгори жестоко от слънцето, ако не внимаваше. И определено не бе от тези краища — не и с този акцент.

— Казвам се Хоч, Хари Хоч — протегна ръка той.

Хладна и суха длан се мушна в неговата.

— Приятно ми е да се запозная с вас. Името ми е Пендъргаст.

Хоч изчака да чуе собственото му име, но не дочака. Издърпа ръката си и посегна да надуе климатика. От вентилационните отвори рукна силен порив на леден въздух. Навън беше истински ад. Включи на скорост и натисна газта, изскочи на пътя и бързо ускори автомобила.

— Трябва да ти е доста топло, а, Пендъргаст? — обади се Хоч след малко.

— Да ви кажа истината, господин Хоч, мисля, че жегата намира общ език с мен.

— Е, и така да е, но при трийсет и пет градуса и сто процента влажност? — засмя се Хоч. — Можете да изпържите яйце направо

върху капака на колата ми.

— Не се и съмнявам.

Последва мълчание. „Странен тип“, помисли си Хоч.

Пътникът му не бе склонен да поддържа безсмислен разговор, затова Хоч просто млъкна и се отдаде на шофирането. Сребристият таурус летеше по правия като стрела път с деветдесет мили в час, като оставяше подире си вълна от полюшващи се, потрепващи царевични стебла. Всяка измината миля си приличаше със следващата и в този район никога нямаше ченгета. Хари обичаше да пътува бързо по тези пусти второстепенни пътища. Освен това бе в добро настроение: току-що бе продал комбайн „Кейс 2388“ за царевица с шестредов хедер за 120 000 долара. Това е третият му за сезона и означаваше, че е спечелил пътуване до Сан Диего за един уикенд с всичкото пиене и свалките с грозотийките в „Дел мар блу.“ Адски готино!

На едно място пътят се разширяваше за кратко и колата премина покрай редица бедняшки и полуразрушени къщи; няколко двуетажни тухлени сгради, мрачни и без покриви; зърнен силос, чиято горна част се бе килнала над обраснал с бурени железопътен перон.

— Какво е това? — попита Пендъргаст.

— Крейтър, Канзас. Или по-скоро бих казал, че това беше Крейтър. Допреди трийсет години си беше нормален град. Но просто пресъхна, досущ като много такива. И винаги става по един и същи начин. Първо затваря училището. След това — зарзаватчията. След това спират доставките за фермерите. И накрая — изчезва пощенският код. Не, не съм прав, последна изчезва кръчмата — салунът. Всичко това се случва из целия окръг Край. Вчера — Крейтър. Утре — Депю. А вдругиден — кой знае? Може би Медисин Крийк.

— Социологията на един умиращ град трябва да е доста сложна — каза Пендъргаст.

Хоч не бе сигурен какво имаше предвид Пендъргаст и затова не рискува да отговори.

След по-малко от част зърнените елеватори на Гардън сити започнаха да се извисяват над хоризонта като тромави небостъргачи, докато самият град бе залегнал ниско и беше невидим.

— Ще те оставя пред самата болница, господин Пендъргаст — каза Хоч. — И, хей, наистина съжалявам за онова, което ти се е случило. Надявам се да не е била преждевременна смърт.

Когато сградата на болницата от оранжеви тухли се появи, обградена от трепкащи на маранята коли, Пендъргаст отвърна:

— Времето е буря, в която всички ние загиваме, господин Хоч.

На Хоч му бе необходим още половин час бързо каране със свалени прозорци на колата, за да разкара тръпките от тялото си.

Шериф Хейзън, облякъл с два номера по-голяма хирургическа престилка и хартиена шапка, които го правеха смешен, стоеше, свел поглед към количката. От палеца на десния крак висеше етикет, но той нямаше нужда да го прочете. Госпожа Шийла Суег, два пъти развеждана, без деца, трийсет и две годишна, адрес: Парк за каравани „Уиспъринг медоус“, номер 40А, Бромайд, Оклахома.

Какъв шибан боклук!

И ето я, лежеше на стоманената маса, разчекната като свинска пържола, с грижливо подредени до нея извадени органи. Темето ѝ бе отрязано и мозъкът ѝ лежеше в една чиния наблизо. Мирисът на разложение бе всепоглъщащ: бе лежала в горещото царевично поле над дваисет и четири часа, преди той да я намери. Съдебният лекар Макхайд, умен младеж с коса, вързана на опашка, се бе надвесил над нея и весело режеше и махаше разни парчета, като едновременно лееше водопад на медицински жаргон пред висящия микрофон. Ще минат още пет години, помисли си Хейзън, и изгарящата киселина на реалността ще го лиши от част от този веселяшки стил.

Макхайд мина от трупа към гърлото, като режеше с къси и отривисти движения на дясната ръка. При някои от разрезите се чуваше звук на изпукване и това никак не се харесваше на Хейзън. Бръкна в джоба си за цигара, но се сети за табелата, забраняваща пушенето, взе стоящото наблизо шишенце с ментолат и го поднесе под всяка от ноздрите си, след което фокусира мислите си някъде другаде. Върху Джейн Мансфийлд в „Момичето, което не можеше да устои“, танците полка в Дийпър елкс лодж. Върху неделите на риболов в щатския парк „Хамилтън лейк“. Върху каквото и да е, само да е по-далеч от останките на Шийла Суег.

— Хм — изсумтя съдебният лекар. — Ще видите ли това?

Приятните му мисли отлетяха тъй бързо, както и бяха дошли.

— Какво? — попита Хейзън.

— Както и предполагах — строшена хиоидна кост. Запишете по-скоро — „смазана“ хиоидна кост. Има леки охлузвания върху врата, които потвърждават това.

— Удушена?

— Не съвсем. Вратът е сграбчен и строшен с едно-единствено извиване. Умряла е от счупен гръбначен стълб, преди да е можела да бъде удушена.

Ряз, ряз, ряз.

— Силата е била огромна. Погледнете това. Крицоидният хрущял е напълно отделен от тироидния и ламината. Трахейните пръстени са смазани. Шийните прешлени са строшени... чакайте да видим... на четири места. Не, *на пет* места.

— Вярвам ви, док — каза Хейзън и извърна поглед.

Лекарят вдигна глава и се усмихна.

— Това ви е първа аутопсия, нали?

Хейзън усети как го обзема раздражение.

— Разбира се, че не е — излъга той.

— Трудно се свиква, знам. Особено, когато дойдат „презрели“. Лятото не е добър сезон. Изобщо не е добър.

След като лекарят се върна към заниманията си, Хейзън усети нечие присъствие зад гърба си. Обърна се и подскочи: тук бе Пендъргаст, сякаш се бе материализирал от нищото.

Лекарят вдигна изненадано глава.

— Господине? Извинете, но ние тук...

— Той е с нас — каза Хейзън. — От ФБР е, работи по случая под мое ръководство. Специален агент Пендъргаст.

— Специален агент Пендъргаст — каза съдебният лекар с променен тон, — бихте ли се идентифицирали пред магнетофона? И облечете някакви антисептични дрехи и си сложете маска, ако нямате нищо против. Ще ги намерите ей там.

— Разбира се.

Хейзън се питаше как, по дяволите, бе успял Пендъргаст — без кола и т.н. Но не съжаляваше, че го вижда. На шериф Хейзън не за първи път му хрумваше, че участието на Пендъргаст в разследването може да му бъде от полза. Стига онзи да се придържа към програмата.

Пендъргаст се върна след малко, облякъл специалните дрехи. Лекарят сега работеше по лицето на жертвата, обелваше го на дебели

каучукови на вид парчета, които отмяташе назад. Сякаш не стигаше, че носът, устните и ушите липсваха. Хейзън се вгледа в снопчетата мускули, в бялото на сухожилията... Господи, беше отвратително.

— Ще ми позволите ли? — попита Пендъргаст.

Докторът отстъпи назад и Пендъргаст се надвеси на не повече от десетина сантиметра от вонящото, подпухнало, без черти лице. Вторачи се в местата — разкъсани и кървави, където някога се бяха намирали устните и носът. Скалпът бе обелен, но Хейзън виждаше част от изрусената коса с черни корени. След това Пендъргаст отстъпи назад.

— Изглежда ампутацията е била извършена с груб инструмент.

Лекарят повдигна вежди.

— С груб инструмент ли?

— Бих препоръчал повърхностен микроскопски оглед и пълна серия от снимки. И част от скалпа е била откъсната, както без съмнение сте забелязали.

— Хубаво. Добре.

В тона на лекаря се усети раздразнение от съвета.

Хейзън трябваше да се усмихне. Агентът се перчеше пред доктора. Но ако Пендъргаст бе прав за този... Той едва се сдържа да попита какъв „груб инструмент“ имаше предвид Пендъргаст. Усети как му се повдига и мигновено се завърна мислено при Джейн Мансфийлд.

— Някакви следи от устните, ушите и носа? — попита Пендъргаст.

— Полицаите не успяха да ги намерят — отвърна съдебният лекар.

Хейзън почувства как го залива вълна на раздразнение от тази критика. Съдебният лекар цял следобед го правеше, подхвърляше една злобна забележка подир друга за недостатъците в доклада на Хейзън и, съответно — за недостатъците в полицейската му работа. А истината беше, че когато той пое разследването, щатската полиция вече бе осрала всичко.

Докторът продължи да реже тленните останки на Шийла Суег. Пендъргаст започна да обикаля около масата с ръце на гърба и да разглежда органите — все едно, че разглеждаше някоя музейна скулптура. Взе етикетчето, окачено на палеца.

— Виждам, че сте я идентифицирали.

— Да — отвърна с покашляне Хейзън. — Хубавицата е от Оклахома. Намерихме колата ѝ, една от онези корейските, дето горят ориз, скрита в царевицата на пет мили от другата страна на Медисин Крийк.

— Някаква идея какво е правела тук?

— Намерихме няколко лопати и кирки в багажника. Търсачка на реликви — те винаги се навъртат около могилите, копаят за стари индиански артефакти.

— Значи това е често срещано, така ли?

— Не толкова наоколо, но да — някои хора от това преживяват, пътуват от щат на щат и плякосват старите места в търсене на вещи, които после продават на битаците. Преровили са всяка могила, всяко място на стара битка, всеки хълм от Додж сити до Калифорния. Няма никакъв срам.

— Има ли полицейско досие?

— Доста богато. Измама с кредитни карти, фалшиви продажби чрез електронен порт, дребни застрахователни измами.

— Постигнали сте отличен напредък, шерифе.

Хейзън кимна отсечено.

— Е — рече докторът, — май свършихме тук. Има ли някой от вас някакви въпроси или специални изисквания?

— Да — отвърна Пендъргаст. — Птиците и стрелите.

— Във фризера са. Искате да ги видите ли?

— Да, ако обичате.

Лекарят излезе и след малко се върна с нова количка, върху която враните бяха подредени в редички, всяка със свой етикет на палеца. До тях бе струпана купчинка стрели, върху които птиците бяха нанизани.

Пендъргаст се наведе към тях посегна и се спря:

— Може ли?

— Заповядайте.

Той взе една стрела с облечената си в найлонова ръкавица ръка и я завъртя бавно.

— Подобни копия мотат да се намерят почти на всяка бензиностанция оттук до Денвър — каза Макхайд.

Пендъргаст продължи да върти стрелата към светлината. След което каза:

— Това не е копие, докторе. Това е оригинална тръстикова стрела на Южните шайени, с пера от плешив орел, снабдена с тип II кимерийски наконечник от алибейтски кварц. Бих я датирал между 1850 и 1870 година.

Хейзън се вторачи в Пендъргаст, който остави стрелата на мястото ѝ.

— Всичките ли? — попита той.

— Всичките. Очевидно са били комплект. Колекция от оригинални стрели като тези, запазени в отлично състояние, би струвала в „Сотбис“ най-малко десет хиляди долара.

В последвалото мълчание Пендъргаст взе една птица, обърна я внимателно върху дланта си и я опипа.

— Както изглежда — напълно смазана.

— Така ли? — Тонът на лекаря бе станал уморен, раздразнен.

— Да. Всички кости са строшени. Сега е торбичка с каша. — Вдигна глава. — Вие възнамерявате да аутопсирате птиците, нали докторе?

Лекарят изсумтя.

— Всичките две дузини? Ще отворим една-две.

— Силно бих препоръчал да ги аутопсирате всичките.

Лекарят се отдръпна от количката.

— Агент Пендъргаст, не виждам за какво би послужило това, освен да се губи времето ми и парите на данъкоплатците. Както казах, ще аутопсираме една-две.

Пендъргаст остави птицата на количката и взе друга, палпира я, после трета, докато най-сетне не избра една. И преди лекарят да успее да възрази, взе скалпел от набора хирургични инструменти и направи дълъг разрез на корема на птицата.

Докторът се възвърна дар словото.

— Една минута! Вие не сте оторизирани да...

Хейзън гледаше как Пендъргаст разкрива стомаха на враната. Агентът спря за миг с готовия скалпел в ръка.

— Веднага оставете птицата на мястото ѝ! — рече гневно лекарят.

С бързо движение Пендъргаст отвори стомаха. И там, сред разлагащите се царевични зърна, стърчеше нещастно розово парче,

което Хейзън изведнъж разпозна като човешки нос. Стомахът му отново се разбунтува.

Пендъргаст върна враната на количката.

— Ще оставя намирането на устните и ушите въз вашите способни ръце, докторе — каза той и свали ръкавиците, маската и престилката. — Моля изпратете ми окончателния си доклад чрез шериф Хейзън.

След което излезе от стаята, без да се обръща.

ОСМА ГЛАВА

Смит Лъдуиг седеше до бара на ресторанта на Мейси, едва докоснал чинията си с кълцан шницел, и бъркаше с лъжичка чашата си с кафе. Беше шест часът и трябваше да пише статия, а не бе стигнал доникъде с нея. Може би, помисли си той, темата е прекалено голяма. Може би просто не бе готов за нея. Може, след като през всичките тези години бе писал само за местните панаири и за някоя и друга автомобилна катастрофа, бе изгубил уменията си. А кой знае, може би никога не бе имал тези умения.

Бъркаше и бъркаше кафето.

През витрината на ресторанта Лъдуиг виждаше затворената врата на шерифския офис на отсрещната страна на улицата. Боже мой, как бе успял този свадлив и неграмотен шериф да му влезе под кожата. Лъдуиг не успя да измъкне от него никаква информация. И от щатската полиция не му казаха нищо. Не можа дори да се свърже със съдебния лекар по телефона. Как, по дяволите, го правеха онези от „Ню Йорк таймс“? Може би защото бяха големи и могъщи, да не се говори с тях бе по-лошо, отколкото да се говори.

Погледна отново кафето си. Проблемът бе, че никой не се боеше от „Край кънтри куриър“. Вестникът бе нещо като местна шега. И как биха могли да го уважават като репортер, след като на следващия ден се явяваше да продава рекламна площ, а на по-следващия го виждаха зад волана на камионетката за разнос, защото шофьорът му Пол Кечъм трябваше да откара жена си в Додж сити за химиотерапия?

И ето, че се бе появила най-голямата тема в цялата му кариера, а той не разполагаше с нищо за следващия брой. С нищо. Е, разбира се, че винаги можеше да префасонира онова, което бе писал във вчерашния брой, да намекне за хипотези, да цитира омръзналото „Без коментар“ на полицията и пак да излезе един приемлив текст. Но жестокостта и необичайността на престъплението бе събудила сънливия Медисин Крийк и хората очакваха повече. А и частица от него искаше той да се издигне до висотата на положението и да

напише добър репортаж. Част от него искаше — сега, след като най-сетне бе получил възможността — да бъде истински журналист.

Усмихна се вътрешно и поклати глава. Виж го ти! Жена му бе починала, дъщерята бе отлетяла към по-зелените пасища на Западното крайбрежие, вестникът губеше пари, а самият той наближаваше шейсет и пет години. *Истински журналист*. Малко късничко бе за това. Какво си въобразяваше той?

Лъдуиг забеляза, че ромонът на разговорите в ресторанта изведнъж бе секнал. С ъгълчето на около си забеляза една черна фигура, застанала пред ресторанта. Беше агентът от ФБР, който проучваше менюто, залепено на стъклото. След малко той приближи вратата и я отвори. Звънчето звънна.

Смит Лъдуиг се извъртя леко със столчето си. Може би не всичко бе загубено. Може би щеше да изтръгне нещо от агента. Беше малко вероятно, но си струваше да опита. И най-малката троха информация би свършила работа. Смит Лъдуиг можеше да сътвори чудеса с една троха.

Човекът от ФБР — как му беше името? — се настани в едно от сепаретата и Мейси отиде да вземе поръчката му. Не беше трудно да се чуе Мейси — бумтящият ѝ глас достигаше всяко ъгълче на ресторанта, но за да чува тихите реплики на агента, трябваше да се напруга.

— Специалитетът днес е кълцан шницел — избоботи Мейси.

— Разбира се — отвърна агентът от ФБР. — Кълцан шницел.

— Аха. Шницел и бял сос, картофено пюре с чесън, домашно приготвено, а не от кутия, и зелен боб за гарнитура. Зеленият боб съдържа желязо, а както ви гледам, определено се нуждаете от желязо.

Лъдуиг трябваше да сдържи усмивката си. Мейси вече бе подхванала горкия непознат. Ако не наддадеше с пет килограма, докато си тръгне, това нямаше да се дължи на липса от сплашване от нейна страна.

— Виждам, че имате и свинско с боб — каза мъжът. — Боб с какъв точно вид шушулки използвате?

— Шушулки ли? В нашето свинско с боб няма никакви шушулки. Само свежи продукти. Започвам с най-добрия червен боб, хвърлям му малко по-тлъсто свинско, меласа, подправки, варя го цяла нощ на най-бавен огън. Бобчетата направо се топят в устата. Едно от най-популярните ни ястия. Значи — свинско с боб, така ли?

Започваше да става интересно. Лъдуиг се завъртя още малко, за да вижда по-добре случващото се.

— По-тлъсто свинско, Боже мой, да, колко хубаво... — повтори разсеяно агентът. — А пърженото пиле?

— Два пъти оваляно в специалната царевична галета на Мейси, изпържено до златисто, задушено с бял сос. Върви отлично с нашите специални пържени сладки картофи.

Мъжът вдигна глава от менюто, погледна жената и отново изражението му бе странно безизразно. После заговори:

— Сигурно по тези краища имате достъп до висококачествено ангъско говеждо.

— Разбира се. Мога да ви приготвя стек по десет различни начина — пържен, пържен с пиле, на скара, печен, в гърне. С пържени картопки „Велвета“ и зелена кралска салата. По-суров, среден или добре препечен. Кажете ми как да го приготвя и ако не мога да го направя, значи такъв стек не съществува.

— Дали ще ви се намери парче от филето? — попита той. Мъжът имаше копrienен, почти сладък глас, забеляза Лъдуиг, и най-малкото половината ресторант го слушаше внимателно.

— Има си хас — топ филе, нийоркско, вие само го кажете, ние го имаме.

Последва дълга пауза.

— Вие казахте, че сте готова да пригответе стек по всякакъв начин?

— Точно така. Ние се грижим за клиентите си. — Мейси хвърли един поглед на Смит Лъдуиг. Той бързо й се усмихна. — Нали, Смити?

— Точно така — отвърна той. — Шницелът е божествен.

— Тогава се залавяй за работа и го изяж!

Лъдуиг кимна все още ухилен.

Мейси се обърна отново към човека на ФБР.

— Кажете ми как го обичате и аз с удоволствие ще го направя.

— Питам се дали бихте били така любезна да ми донесете едно добро парче от филето, около шест унции, да го огледам.

На Мейси не й мигна окото от това искане. Щом човекът искаше да види стека, преди да му сготви, той щеше да го види, преди да му го сготви. Лъдуиг я видя как отиде в кухнята и как се завърна с едно

хубаво парче филе. Лъдуиг знаеше, че най-доброто тя щеше да запази за Тад Франклин, който ѝ бе слабостта.

Тя наклони чинията под носа на агента.

— Ето. И мога да ви уверя, че никъде няма да намерите равно на него отгук до Денвър.

Мъжът огледа стека, след това взе ножа и вилницата си и отрязва тлъстинката от едната му страна. После ѝ върна чинията.

— Ще ви бъда много благодарен, ако го смелите с месомелачка среден размер.

Лъдуиг затаи дъх. Да смелиш филе миньон в месомелачка? Как ли щеше да реагира сега Мейси? Той буквално не дишаше.

Мейси се бе вторачила в агента от ФБР. В ресторанта цареше пълна тишина.

— И как ще искате да бъде приготвен вашият... ъ-ъ-ъ... хамбургер?

— Суров.

— Искате да кажете силно недопечен?

— Имам предвид суров, ако обичате. Моля донесете ми го с едно сурово яйце с черупката, както и ситно нарязан чесън и магданоз.

— Със сусамено или с обикновено хлебче?

— Без хлебче, благодаря.

Мейси кимна, обърна се и само след един поглед през рамо отнесе чинията в кухнята. Лъдуиг я изгледа, изчака малко и тогава направи своя ход. Пое дълбоко дъх, взе си кафето и прекоси ресторанта, за да се изправи пред агента. Мъжът вдигна глава и фиксира продължително Лъдуиг с хладните си и изключително светли очи.

Лъдуиг протегна ръка.

— Смит Лъдуиг. Редактор на „Край каунти куриър“.

— Господин Лъдуиг — разтърси протегнатата ръка мъжът. — Казвам се Пендъргаст. Моля седнете. Бяхте на пресконференцията тази сутрин. Трябва да кажа, че зададохте няколко много смислени въпроса.

Лъдуиг се изчерви от неочакваната похвала и отпусна скърцащите си и не особено млади кокали на отсрещната пейка.

Мейси се появи на летящата врата на кухнята. В едната си ръка носеше чиния с току-що смляното филе, а в другата — чиния с

останалите съставки и яйце в чашка. Постави двете чинии пред Пендъргаст.

— Нещо друго? — попита тя. Изглеждаше поразена — и кой не би бил, помисли си Лъдуиг, ако го накарат да смели такова хубаво парче от филето в месомелачка?

— Това е всичко, благодаря ви много.

— Целта ни е да удовлетворяваме клиентите.

Мейси се опита да се усмихне, но Лъдуиг видя, че бе напълно сразена. Това бе нещо, напълно чуждо на натрупания ѝ опит.

Лъдуиг — и целият ресторант — наблюдаваха как Пендъргаст поръси със ситно нарязания чесън суровото месо, добави сол и черен пипер, счупи отгоре му яйцето и внимателно смеси съставките. След това оформи с вилицата си една приятна могила, поръси я с магданоз и се облегна да се наслади на работата си.

Лъдуиг изведнъж се сети:

— Стек тартар? — попита и кимна към чинията.

— Да, точно така.

— Гледах по Фуд нетуърк някой да го приготвя. И как е?

Пендъргаст деликатно поднесе вилицата към устатата си и задъвка с притворени очи.

— Единственото, което му липсва, е „Леовил Поафере“, реколта 97-а.

— Но трябваше наистина да пробвате шницела — продължи Лъдуиг, снишавайки глас. — Мейси си има и силни, и слаби страни, но шницелът е от силните. Дяволски добър е всъщност.

— Ще го имам предвид.

— Откъде сте, господин Пендъргаст? Не мога да определя по акцента.

— От Ню Орлийнс.

— Какво съвпадение! Веднъж бях там за Марди Грас^[1].

— Блазе ви. Аз самият никога не съм присъствал на него.

Лъдуиг замълча със замръзнала усмивка на лице, питаше се как да подкара разговора към по-уместна тема. Около тях шумът на разговорите отново достигна обичайното си ниво.

— Това убийство наистина ни разтърси — рече той, като сниши още тона си. — Никога в сънливия малък Медисин Крик не е случвало нещо подобно.

— Случаят наистина има атипични аспекти.

Изглежда Пендъргаст не кълвеше. Лъдуиг опразни чашата си с кафе и я вдигна над главата си.

— Мейси! Още едно!

Мейси дойде с каничката и с още една чаша.

— Трябва да се научиш на някои маниери, Смит Лъдуиг — рече тя, допълни чашата му и наля и на Пендъргаст. — Човек не бива да крещи така и на майка си.

Лъдуиг се ухили.

— Мейси ме учи на добри маниери от двацет години насам.

— Но това е загубена кауза — каза Мейси, докато се извърещаше да си върви.

Подходът с безсмислените приказки се провали. Лъдуиг реши да опита направо. Извади от джоба си журналистическия бележник и го постави на масата.

— Имате ли време за няколко въпроса?

Пендъргаст го погледна е пълна вилица сурово месо, на половината път към устата му.

— Шериф Хейзън би предпочел да не говоря с пресата.

Лъдуиг още намали тона си.

— Но аз *се нужда* от нещо за утрешния брой. Хората са възбудени. Изплашени са. Имат правото да знаят. *Моля ви*.

Спря се, изненадал дори себе си с дълбокото чувство, което вложи в репликите си. Погледът му срещна този на Пендъргаст и това трая сякаш няколко минути. Най-сетне Пендъргаст остави вилцата и заговори по-тихо дори от самия Лъдуиг.

— Моето мнение е, че убиецът е местен човек.

— Какво искате да кажете с това „местен“? Че е от Югозападен Канзас ли?

— Не, че е от Медисин Крийк.

Лъдуиг усети как кръвта се оттича от лицето му. Това бе невъзможно. Той познаваше всички в града. Агентът от ФБР грешеше тотално.

— Кое ви кара да мислите така? — попита едва-едва.

Пендъргаст приключи с месото си и се облегна назад.

Бутна кафето нас грани и взе менюто.

— Как е сладоледът? — попита със слаба, но добре различима нотка на надежда в гласа.

Лъдуиг също отговори съвсем тихо:

— „Нилтона бранд екстра крийм“.

Пендъргаст потрепери.

— Онази тъпотия с прасковите ли?

— От кутия.

— А някакъв пай?

— Не рискувайте.

Пендъргаст остави менюто.

Лъдуиг се наведе напред.

— Десертите не са силната страна на Мейси. Тя е момиче на месото и картофите.

— Разбирам. — Пендъргаст го погледна отново с бледите си очи и заговори: — Медисин Крийк е изолиран като остров в Пасифика. Никой не може да дойде или да замине по пътищата, без да бъде забелязан, а разстоянието до Дийпър, най-близкият град с мотел, през царевичните масиви е двайсет мили. — Направи пауза, усмихна се леко, след това погледна бележника. — Виждам, че не си водите бележки.

Лъдуиг се разсмя нервно.

— Дайте ми нещо, което мога да отпечатам. В града цари едно непреодолимо убеждение — че и убиецът, и жертвата са „външни“ хора. И ние си имаме обичайните беляджии, но, повярвайте ми, нямаме убийци.

Пендъргаст го изгледа с леко любопитство.

— Какво точно означава „беля“ в Медисин Крийк?

Лъдуиг осъзна, че ако искаше да получи информация, трябваше и да даде в замяна. Само че нямаше много за даване.

— Домашно насилие, понякога. Като дойде събота вечер и ние си имаме своята порция от пьянски хулигански действия, незаконни състезания с коли по „Край роуд“. Миналата година имаше взломна кражба в „Гро Бейн“, ей такива неща.

Той замълча. Пендъргаст изглежда очакваше още.

— Дечурлига, които дишат аерозоли, понякога — свръхдоза наркотик. Плюс това винаги са били проблем и нежеланите бременности.

Пендъргаст повдигна вежда.

— Повечето пъти нещата се уреждат, като двамата се оженят. В отминалите времена момичетата биваха отпращани да раждат бебетата си някъде другаде и да ги дадат за осиновяване. Знаете как е в малък град като този, младите хора нямат какво толкова да правят, освен... — Лъдуиг се усмихна като си спомни дните, когато той и жена му учеха в гимназията, как в съботните вечери паркираха край реката и стъклата на колите бяха винаги изпотени... Стори му се толкова отдавна — един отдавна изчезнал свят. Отхвърли спомените от мислите си. — Е — продължи той, — това са белите, които се случват наоколо. Доскоро.

Агентът от ФБР се усмихна, наведе се напред и заговори толкова тихо, че Лъдуиг едва го чуваше:

— Жертвата е идентифицирана, казва се Шийла Суег от Оклахома. Дребна престъпничка и художник менте. Намерили са колата ѝ — скрита в царевицата на пет мили от „Край роуд.“ Изглежда е разкопавала някакви индиански могили в района.

Смит Лъдуиг погледна Пендъргаст.

— Благодаря ви — рече той. Това вече бе нещо по-добро. Това бе повече от троха. На практика бе цяла торта. Почувства как го облива вълна на благодарност.

— И още нещо. Около трупа са били намерени подредени множество старинни стрели на южни шайени, почти в идеално състояние.

На Лъдуиг му се стори, че Пендъргаст го наблюдава много напрегнато.

— Това е изключително — отвърна той.

— Да.

Прекъсна ги неочакван шум навън, накъсван от висок, протестиращ глас. Лъдуиг погледна към улицата и видя, че шериф Хейзън бе подкарал по тротоара към офиса си момиче в девическа възраст. То се съпротивляваше дръзко, забиваше пети, дърпаше белезниците си и лакираните ѝ в черно нокти прорязваха въздуха. Той веднага я позна — беше прекалено очевидно по късата черна кожена пола, светлата кожа, яката с шипове, косата, боядисана в светлоотразителен червен цвят и проблясъците на втъкнати на най-различни места обеци. Един пронизителен вик успя да проникне в ресторанта на Мейси — „Любител на понички, лентяй, дете ще

пукнеш от рак заради цигарите“ — преди шерифът да я вкара през вратата на офиса и да я затръшне подире си.

Лъдуиг поклати глава хем развеселен, хем невярващ на ушите си.

— Коя е тя? — попита Пендъргаст.

— Кори Суонсън, наша местна забележителност. Мисля, че е нещо, което хлапетата наричат „гот“ или нещо подобно. С Хейзън са на нож от известно време. И както изглежда, ако се съди по белезниците, този е успял да ѝ лепне нещо.

Пендъргаст остави едра банкнота на масата и се надигна, кимвайки към съдържателката.

— Надявам се, че ще се видим отново, господин Лъдуиг.

— Разбира се. И благодаря за подсказките.

Вратата звънна и се затвори. Лъдуиг гледаше как тъмният силует на специален агент Пендъргаст премина отвън покрай витрината и пое по здрачната улица, докато не се сля с мрака.

Лъдуиг бавно посрббваше кафето си и размишляваше върху казаното от Пендъргаст. И докато го правеше, уводната статия, която съчиняваше наум, се промени: той разхвърли набора, пренаписа уводния абзац. Материалът беше динамит, особено онази работа със стрелите. Сякаш самото убийство не стигаше, ами тези стрели щяха да предизвикат неприятна асоциация у всекиго, запознат с историята на Медисин Крийк. Веднага щом нахвърли този абзац, той се надигна от масата. Беше надхвърлил шейсетте и ставите го боляха от влагата. Но дори и да не беше такъв, какъвто бе някога, пак можеше да стои цяла нощ, да напише остър увод, след като удари две уискита, да състави безупречна в последователността си история и да успее с графика. А тази вечер му предстоеше да напише страхотна статия.

[1] Празник, равнозначен на нашите „Заговезни“. Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Уинифред Краус се суетеше в старомодната кухня, препичаше филийки, приготвяше портокалов сок, вареше яйца за госта си и подготвяше каничката му със зелен чай. По този начин се опитваше да отвлече мислите си от ужасните новини, които бе прочела в тазсутрешния „Край каунти куриър“. Кой би могъл да извърши толкова ужасно нещо? А и стрелите, които били намерили до трупа, те да не би да означаваха, че... Тя отхвърли тези си мисли с леко потреперване. Въпреки необичайния режим на агент Пендъргаст, тя се радваше много, че той се намира под покрива ѝ.

Той бе много взискателен към храната и към чая си и Уинифред внимаваше всичко да бъде перфектно. Бе извадила старата дантелена покривка на майка си и бе застлала масата с нея — току-що изгладена, заедно с малка ваза с току-що откъснати невени, за да изглежда всичко жизнерадостно. А и отчасти да се съживи сама от злочестото си състояние.

Докато щъкаше из кухнята Уинифред почувства как ужасът ѝ от убийството бавно отстъпва място на усещането за очакване. Пендъргаст я бе помолил да направи екскурзията в Пещерите. Е, не бе я помолил директно, но изглеждаше доста заинтересуван, когато тя му предложи предишната вечер. Бе минало повече от месец от последните посетители на Пещерите, двама симпатични свидетели на Йехова, които направиха екскурзията и след това бяха достатъчно любезни, за да прекарат по-голямата част от деня в приказки с нея.

Точно в осем тя дочу леките стъпки по стълбището и Пендъргаст се появи в полезрението ѝ, облечен в обичайния си черен костюм.

— Добро утро, госпожице Краус — каза той.

Докато Уинифред го въвеждаше в трапезарията и започна да сервира закуската, тя се усети почти задъхана. Още като момиче обичаше семейния бизнес: различните хора от всички краища на страната, пълния с големи коли паркинг, възторга и удивлението по време на туровете. Да помага в пещерите по време на екскурзиите —

това бе един от начините, които бе опитвала, за да спечели одобрението на баща си. И макар нещата да се промениха коренно с построяването на междущатската магистрала на север, никога не я напускаше това чувство на вълнение преди всеки тур — дори той да бе за един човек.

Закуската приключи и тя остави Пендъргаст с броя на сутрешния „Край каунти куриър“, за да се оправи към Пещерите. Поне веднъж дневно ходеше там, дори когато нямаше посетители, просто да измете листата и да смени изгорелите крушки. И сега направи бърза проверка и установи, че всичко бе абсолютно тип-топ. След това се върна зад тезгяха на магазина за сувенири и зачака. Пендъргаст се появи няколко минути преди десет часа. Купи си билет — два долара — и тя го поведе по циментираната алея към дупката в земята. Хладният въздух, който извираше от входа на пещерата бе приятно примамлив. Тя отключи и махна катинара, след това се обърна и започна уводната си реч, която не се бе променяла, откакто татко ѝ я бе научил с добро и с лошо преди повече от половин век.

— Пещерите Краус — започна тя, — са били открити от дядо ми Хайръм Краус, който е дошъл в Канзас от северната част на щата Ню Йорк през 1888 година, за да започне нов живот. Бил един от първите заселници на окръг Край и обработвал сто и шейсет акра земя около Медисин Крийк.

Тя направи пауза и се изчерви, доволна от вниманието на аудиторията си.

— На 5 юни 1901 година, докато търсел изгубена телица, той попаднал на входа на пещера, почти напълно скрит зад шубраци и храсталаци. Върнал се с фенер и с брадва и си проправил път надолу в самата пещера и започнал да я изследва.

— Намерил ли телицата? — попита Пендъргаст.

Въпросът изненада Унифред. Никой не я бе питал за телицата.

— Ами да, намерил я. Юницата влязла в пещерата и паднала в Бездънната яма. За съжаление, била мъртва.

— Благодаря ви.

— Нека да видим. — Унифред стоеше на входа на пещерата, опитвайки се да поеме отново нишката на разказа си. — О, да. Точно по това време своя дебют на американска сцена прави автомобилът. По „Край роуд“ се появил трафик, пътували най-вече семейства към

Калифорния. На Хайръм Краус му била необходима година, за да построи дървените пътеки — същите, по които вървим сега, след което отворил пещерата за посетители. Тогава входът струвал един петак. — Тук тя се изкикоти, както го правеше винаги, леко объркана, че не последва съответната реакция. — Била е абсолютен успех. Скоро последвал магазинът за сувенири, където посетителите можели да си купят парчета скали, минерали и вкаменелости, както и произведения на занаятчийското изкуство и бродерии, като десет процента от приходите отивали за подпомагане на църквата. А сега, ако пристъпите насам, ще влезем в пещерата.

Тя отвори широко желязната врата и даде знак на Пендъргаст да я последва. Слязоха по широко, износено стълбище, построено върху наклона, водещ към търбуха на пещерата. От двете страни се издигаха стени от варовик, които образуваха арката на тунел. От скалистия таван висяха голи крушки. След слизване от около шейсет метра стъпалата преминаха в дървена пътека, която рязко зави и навлезе в същинската пещера.

Тук, дълбоко под земята, въздухът миришеше на вода и мокър камък. Тъкмо тази миризма обичаше Уинифред Краус. Нямаше го неприятният привкус на плесен или на птичи тор — в пещерите Краус не живеела прилепи. Напред пътеката се виеше през гора от сталагмити. Още крушки, монтирани сред сталагмитите, хвърляха гротескни сенки върху стените на пещерата. Таванът ѝ тънеше в мрак. Тя продължи до средата ѝ, спря се, обърна се и отпусна ръце, така както я бе учил татко ѝ.

— Сега се намираме в Кристалната катедрала, първата от трите големи пещери в системата. Тези сталагмити са високи средно седем метра. Таванът е на почти двацет седем метра над главите ни, а самата пещера е широка трийсет и седем метра.

— Великолепно — каза Пендъргаст.

Уинифред засия в усмивка и заговори за геологията на варовиковите подземни корита в Югозападен Канзас и как пещерата се формирала от бавното процеждане на вода в продължение на милиони години. Завърши с изброяването на имената, които дядо Хайръм дал на различните сталагмити: „Седемте джуджета“, „Белия еднорог“, „Брадата на дядо Коледа“, „Игла и конец“. След това спря в очакване на въпроси.

— Всички от града ли са посещавали пещерите? — попита Пендъргаст.

И този въпрос изненада Уинифред.

— Ами, да, така мисля. Местните хора влизат безплатно, разбира се. Не бива човек да печели от съседите си.

След като нямаше повече въпроси, тя се обърна и го поведе през гората от сталагмити по нисък и тесен проход, водещ към съседната пещера.

— Внимавайте да не си ударите главата! — предупреди тя Пендъргаст през рамо. Влезе във втората пещера, отиде в центъра ѝ, обърна се рязко и роклята ѝ изшумоля.

— Сега се намираме в „Гигантската библиотека“. Дядо ми я кръстил така, защото ако погледнете надясно, ще видите как пластовете травертин или шуплест варовик са се формирали в продължение на милиони години в образувания, които приличат на струпани книги. А ей там, вертикалните варовикови колони напомнят книги върху лавици. А сега...

Тя отново пое напред. Предстоеше им да влязат в любимата ѝ част — Кристалните камбани. И тогава тя изведнъж се сети: бе забравила малкото си гумено чукче. Попила джоба, в който винаги го държеше скрито, за да изненада гостите. Нямаше го. Сигурно го бе оставила в магазина за сувенири. Забравила бе и фенерчето, което винаги носеше в случай, че спре токът. Уинифред бе покрусена. Петдесет години водеше гости в пещерите и нито веднъж не бе забравяла чукчето си.

Пендъргаст я гледаше внимателно.

— Добре ли сте, госпожице Краус?

— Забравила съм гуменото си чукче, с което бия кристалните камбани.

Беше на път да се разплаче.

Пендъргаст огледа гората от сталактити.

— Разбирам. Представям си как резонират, когато бъдат почуквани.

Тя кимна.

— На тези сталактити може да се изспири бетовеновата „Ода на радостта“. Това е кулминацията на тура.

— Колко интересно. Ще трябва да се върна отново.

Уинифред се замисли как да продължи беседата си, но не можа да се сети за нищо. Усети как я обзема засилваща се паника.

— Този град сигурно има много богата история — промърмори Пендъргаст, докато небрежно разглеждаше някакви гипсови пера, проблясващи в поток от отразена светлина.

Уинифред изпита благодарност към него за тази малка помощ.

— О, да.

— И вие знаете голяма част от нея.

— Мисля, че знам почти всичко — отвърна тя.

Почувства се малко по-добре. Предстоеше ѝ втори тур и тя никога повече нямаше да забрави гуменото си чукче. Ужасното убийство я бе объркало доста. Навярно — повече, отколкото си мислеше.

Пендъргаст се наведе, за да разгледа букет кристали.

— Снощи в ресторанта на Мейси се случи странен инцидент. Шерифът арестува едно момиче, казва се Кори Суонсън.

— О, да. Тя създава проблеми от доста време. Баща ѝ избяга, а майка ѝ е сервитьорка на коктейли в „Кандълпин касъл“. — Наведе се напред и заговори шепнешком: — Мисля, че пие. И... се среща с мъже.

— Аха! — поклати разбиращо глава Пендъргаст.

Уинифред се почувства насърчена.

— Да. А казват, че Кори вземала наркотици. Тя ще напусне Медисин Крийк, както много други, и градът ще се отърве. Така е в наши дни, господин Пендъргаст: младите израстват и заминават, за да не се върнат никога повече. Макар да има някои — мога да ги назова по име — които би *трябвало* да си тръгнат, но стоят. Бръши Джим, например.

На пръв поглед агентът на ФБР разглеждаше внимателно една могилка, формирана от шуплест камък.

— Шерифът изглеждаше много ентузиазиран при арестуването на госпожица Суонсън.

— Не се учудвам. И все пак този шериф е деребей. Така мисля. И бих го казала всекиму. Държи се добре само с един човек — с Тад Франклин, помощника си.

Тя се спря, питаше се дали не бе отишла твърде далеч, но господин Пендъргаст само я гледаше и кимаше съчувствено.

— И синът му също е хулиган. Мисли си, че щом баща му е шериф, може да прави каквото си поиска. Тероризирал гимназията, така чувам.

— Разбирам. А кой е този Бръши Джим, за когото споменахте?

Уинифред поклати глава.

— Най-дискредитираният човек, когото сте виждали — изкудкудяка неодобрително тя. — Живее в едно сметище до „Дийпър роуд.“ Твърди, че е потомък на единствения оцелял от Клането на Медисин Крийк. Бил е във Виетнам, нали разбирате, и това с нещо го е повредило. Повредило е мозъка му. Не бихте могли да видите поизпаднал екземпляр на човечеството, господин Пендъргаст. — Използва напразно името Божие. Пие Никога не е стъпвал в църква.

— Снощи видях един голям флаг, издигнат на моравата пред църквата.

— Това е за онзи от Канзаския щатски университет.

Пендъргаст я погледна.

— Моля?

— Той иска да посади нов царевичен масив тук. Някакъв експеримент. Спрели са се на два града — на нашия и на Дийпър. Решението трябва да бъде обявено следващия понеделник. Човекът от Канзаския университет трябва да пристигне днес и се готвят да постелят червената пътека пред него. Не че всеки е доволен, разбира се.

— И защо?

— Става дума за царицата, която искат да изпробват. Нещо била променена. Да ви кажа истината, не разбирам много от това.

— Виж ти, виж ти — рече Пендъргаст и протегна ръката си. — Но аз прекъсвам беседата ви със своите въпроси.

Уинифред си спомни къде бе прекъснала нишката. Закрачи доволна напред и доведе Пендъргаст до ръба на широка, черна дупка, от която извираше по-хладен въздух.

— Това тук е Бездънната яма. Когато дядо я открил, пуснал камък и *не го чул да пада на земята*.

Тя направи драматична пауза.

— И как тогава е разбрал, че телицата е паднала там? — попита Пендъргаст.

Тя изведнъж изпадна в паника. Ето че и този въпрос не ѝ бяха задавали никога.

— Ами, не знам — отвърна тя.

Пендъргаст се усмихна и махна с ръка.

— Продължете.

Минаха към Басейна на безкрайността, където Уинифред бе разочарована, че той не си пожела нищо — някога хвърлените в него монети носеха добър страничен доход. От Басейна завиха обратно и излязоха в Кристалната катедрала, откъдето започнаха тура. Тя приключи беседата си, ръкува се с Пендъргаст и бе приятно изненадана от щедрия бакшиш. След това бавно го поведе обратно по дървените стъпала към повърхността. Когато стигнаха горе, горещината я удари като с чук по главата. Отново спря.

— Както споменах, всички участвали в тура имат право на десет процента отстъпка в магазина за сувенири в деня на посещението си.

Тя влезе в магазина си и не бе разочарована, защото Пендъргаст я последва.

— Бих искал да видя бродериите и дантелите — каза той.

— Разбира се.

Тя го отведе до щанда, където той прекара много време да разглежда експонатите, преди да избере една красива калъфка за възглавница с ръчна бродерия. Уинифред бе особено доволна, защото бе нейна изработка.

— Моята скъпа пралеля Корнилия ще се възхити от нея — каза Пендъргаст, докато плащаше за покупката си. — Виждате ли, тя е инвалид и може да се радва само на такива дребни неща.

Уинифред се усмихна и опакова калъфката като подарък. Толкова приятно бе да си в компанията на такъв джентълмен, като господин Пендъргаст. И колко мило, че се бе сетил за възрастната си роднина. Уинифред бе сигурна, че пралелята на Пендъргаст ще хареса много възглавницата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кори Суонсън седеше върху сгъваемото легло в единичната килия на ареста в Медисин Крийк и гледаше графитите, покриващи белешките се стени. Бяха много, но въпреки разнообразието от мастила и почерци, бяха забележително последователни в темите си. Чуваше бумтенето на телевизора в офиса на шерифа. Излъчваше една от онези сапунени опери за домакини с празен живот, изпълнени с треперлива органна музика и истерични женски ридания. Чуваше и как шерифът крачи из кабинета си с клоунските си обувки, неспокоен като пор в клетка, шумеше с разни книжа и водеше телефонни разговори. Как бе възможно толкова дребен мъж да има такива големи крака? И да пуши — целият офис вонеше. Още четири часа и майка й щеше да изтрезнее достатъчно, за да дойде да я прибере. Ето защо сега бе тук, „да получи урок“ — по думите на майка й — да слуша как идват и си отиват най-долните човешки създания. Ега ти урокът! Е, не беше по-лошо, отколкото да си седи у дома и да слуша заяжданията на майка си или пиянското й похъркване. А и сгъваемото легло бе поне толкова удобно, колкото и издънения матрак в собствената й спалня.

Чу вратата на външната врата да се хласва, последваха стъпки, приглушени поздравии. Кори разпозна един от гласовете. Принадлежеше на Брад Хейзън, синът на шерифа и неин съученик, който бе с приятелчетата си. Размениха някакви приказки, че ще отидат отзад да погледнат телевизора.

Тя бързо легна на леглото и се обърна с лице към стената.

Чу ги да влизат във вътрешния офис. Един от тях започна да сменя телевизионните канали, натиснал непрекъснато бутона: игри, сапунки, анимационни филмчета, всички разделени от силния шум на белия екран.

След като търсенето се оказа неуспешно, се възобнови тътренето на крака и сърдитите забележки. Кори ги чу да минават през отворената врата към задната част на сградата, където се намираше

килията ѝ. Последва неочаквана пауза, след което Брад заговори с нисък тон:

— Ей, момчета, я вижте кой е тук. Виж ти, виж ти.

Тя ги чу да минават през вратата, кискайки се и шепнейки. Бяха най-малко двама, може би трима. Един от тях несъмнено бе Чад, другият — може би Биф. Брад, Чад и Биф. Шибаните „Хард бойс“.

Някой издаде с устни неприличен звук. Последва сдържан смях.

— Каква е тази миризма? — Пак беше Брад. — Някой да не е настъпил нещо?

Още смях.

— Какво си сторила този път?

Кори заговори, без да се обръща:

— Твоят заместник Дог Джон К. Ратфейс си остави половин час колата запалена, с ключовете на таблото, със свалени прозорци пред „Уагън уйл“, докато се зареждаше с понички. Как бих могла да устоя?

— Моят какъв?

— Твоят — ако щеш вярвай, ако не — не, — твоят удивителен, непрекъснато димящ и тъпчещ се до насиране с понички родител.

— За какво, по дяволите, говориш? — Тонът му започна да се повишава.

— За *баща* ти, глупако.

Двамата му приятели се засмяха приглушено.

— Каква п... — рече Брад. — Аз поне *имам* баща. Нещо, което не може да се каже за теб. А и не би могло да се каже много сигурно, че имаш и майка.

Чу се кикот и някой — навярно Чад — отново издаде отвратителен звук с устни.

— Градската курва. Тя беше в тази килия предния месец, нали така, заради пиянство и нарушаване на реда. Каквата майката, такава и дъщерята. Крушата не пада по-далеко от корена си. Или в твоя случай — лайното не пада по-далеч от задника.

Последва нов изблик на приглушен смях. Кори лежеше с лице към стената.

Брад продължи да шепне:

— Ей, чете ли днешния вестник? Пише, че убиецът може да е местен. Може би — поклонник на дявола. Ти тъкмо отговаряш на

описанието — с тази шибана морава коса и с черния си грим. Това ли правиш нощем? Излизаш и — мамбо-джамбо?

— Точно така, Брад — отвърна Кори, без да се обръща. — Всеки път като залезе луната се къпя в кръвта на новородено агне и произнасям Клетвата на деветте порти, след което викам Луцифер да ти попари пишката. Ако имаш такава.

Това предизвика нов приглушен кикот на приятелите на Брад, но самият Брад не се присъедини към тях.

— *Кучка* — прошепна той. Пристъпи крачка напред и сниши още тона си: — Я се погледни. Сигурно се мислиш за много готина, дето си се облякла в черно. Е, *не си* готина. Ти си неудачница. И се обзалагам, че този път май не лъжеш. Обзалагам се, че *наистина* извършваш нощем тези малки животински убийства. Или се онождаш с животинките — изхили се тихо той. — Защото никой *мъж* никога не би чукал изрод като теб.

— Ако видя някой мъж наоколо, ще ти се обадя — отвърна Кори.

Тя чу как вратата към вътрешните помещения се отвори и изведнъж настъпи тишина. Заговори шерифът и тонът му бе нисък, спокоен и изпълнен със заплахата:

— Брад? Какво си мислиш, че правиш тук?

— О, здравей, татко. Просто си говорехме тук с Кори и толкоз.

— Така ли?

— Точно така.

— Я не ме будалкай. Знам какво точно правехте.

Последва напрегнато мълчание.

— Ако още веднъж тормозите моя арестантка, аз сам ще ви издам заповедите и ще ви окошаря. Чухте ли ме?

— Да, татко.

— А сега изчезвай от тук — ти и твоите приятелчета. Закъснелите сте за мелето.

Чу се тътренето на гузни подметки, докато Брад и приятелите му излизаха от помещението с килиите.

— Добре ли си, Суонсън? — попита сърдито шерифът.

Кори игнорира въпроса му. Скоро след това вратата се затвори и тя остана отново сама, вслушана в телевизора и гласовете във външния офис. Опита се да успокои дишането си, да забрави казаното от Брад. Още една година и тя щеше да напусне този град на неудачници, тази

шибана столица на Канзас. Само още една година. И след това — довиждане, Медисин шибан Крийк. За хиляден път си помисли, че ако не се бе провалила в десети клас, отдавна щеше да е заминала. Е, нямаше смисъл да мисли за това.

Вратата на външния офис извънтя отново. Някой бе дошъл. Във външния офис започна разговор. Дали бе Тад, заместник-шерифът? Или майка й, както никога — трезвена? Но не, новодошлият говореше толкова тихо, че Кори не можеше да разбере дори дали бе мъж или жена. От друга страна, тонът на шерифа стана по-твърд, ала Кори не можеше да дочуе думите му поради бучащия телевизор.

Най-накрая чу стъпки, които влязоха в задната част.

— Суонсън?

Беше шерифът. Чу го да дръпва силно от цигарата си и подуши свежия дим. Загракаха ключове, чу се изщракване и килията й бе отворена.

— Излизай оттам.

Тя не помръдна. Тонът на Хейзън бе особено плътен. Беше вбесен.

— Някой току-що ти плати гаранцията.

Тя още не помръдваше. Дочу другия глас. Беше нисък и мек, с непознат акцент.

— Госпожице Суонсън? Свободна сте да си вървите.

— Кой сте вие? — попита тя, без да се обръща. — Мама ли ви праща?

— Не. Аз съм специален агент Пендъргаст от ФБР.

Господи! Беше онзи ужасен на вид мъж, облечен като погребален агент, когото бе забелязала в града.

— Нямам нужда от вашата помощ — сопна се тя.

С глас, все още плътен от раздразнение, Хейзън се обърна към Пендъргаст:

— Може би по-добре щеше да е да спестите парите си и да стоите настрана от делата на местните правоохранителни органи.

Ала Кори бе завладяна пряко себе си от любопитство. След малко попита:

— Каква е уловката?

— Ще говорим за това навън — каза Пендъргаст.

— Значи има уловка. Мога да си представя каква ще е, перверзничко!

Шериф Хейзън избухна в смях, който премина в тютюнджийска кашлица.

— Пендъргаст, аз какво ти казах!

Кори си стоеше свита на леглото. Питаше се защо ли този Пендъргаст ѝ предлагаше да я измъкне срещу гаранция. Ясно беше, че Хейзън не харесваше много-много Пендъргаст. Спомни си една фраза: врагът на твоя враг е твой приятел. Изправи се и се огледа. И ето го — погребалният агент бе скръстил ръце и я гледаше умислен. Дребният булдог Хейзън стоеше до него със спуснати ръце, с лъснал скалп под оредяващата, късо подстригана по военному коса, с червен обрив на лицето от бръсненето.

— Значи мога да стана и да си вървя, така ли? — попита тя.

— Стига да пожелаете — отвърна Пендъргаст.

Тя се изправи, мина покрай агента от ФБР и покрай шерифа и се запъти към вратата.

— Не си забравяй ключовете от колата — извика ѝ Хейзън.

Тя спря до вратата и протегна ръка. Шерифът стоеше там и ги люлееше на пръста си. Не понечи да ѝ ги подаде. Тя пристъпи напред и ги сграбчи.

— Колата ти е отзад на паркинга — каза той. — Можеш да уредиш по-късно сметката от седемдесет и пет долара за докарването ѝ на буксир дотук.

Кори отвори вратата и излезе навън. След охладената от климатика килия все едно се гмурна в гореща супа. Примигвайки на светлината, зави зад ъгъла и пое по уличката към малкия паркинг зад офиса на шерифа. Ето го нейният гремлин и там, облегнат на него, бе перверзникът в черен костюм. Щом приближи, той пристъпи напред и ѝ отвори вратата. Тя влезе, без да каже и дума и хласна вратата подире си. Мушна ключа в таблото и след като завъртя няколко пъти стартера, двигателят изкашля и запали, изпускайки голям облак мазен пушек. Мъжът в черно отстъпи встрани. Тя изчака един миг, след което се наведе през прозорчето.

— Благодаря — рече сърдито.

— Удоволствието беше мое.

Тя натисна педала на газта и колата угасна. *Мамка му!*

Запали я отново, натисна няколко пъти педала на газта. Изригна още пушек. Мъжът от ФБР стоеше още там. Какво, по дяволите, искаше той? Трябваше да си признае, че изобщо не приличаше на перверзник. Най-накрая любопитството я облада и тя отново се подаде от прозорчето.

— Добре, господин специален агент. Каква е уловката?

— Ще ви кажа, докато ме откарвате обратно до къщата на Уинифред Краус. Там съм отседнал.

Кори се поколеба, след което отвори вратичката.

— Качвайте се. — С едно движение помете останките от сандвичи „Макдоналдс“ от предната седалка върху пода. — Надявам се, че няма да предприемете нещо глупаво.

Агентът от ФБР се усмихна и се мушна на седалката до нея с мекотата на котка.

— Можете да ми се доверите, госпожице Суонсън. А аз мога ли да ви имам доверие?

Тя го погледна.

— Не.

Тя включи на скорост и изхвърча от паркинга, оставяйки подире си гъст облак дим и добре отличаващи се трийсетсантиметрови следи от гуми върху шерифския асфалт. Докато излизаше от уличката със свистене, с удоволствие забеляза как нисичкият шериф излиза гневен и започва да крещи нещо, точно когато гъстият черен облак от ауспуха ѝ вече го поглъщаше изцяло.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Търговската част на Медисин Крийк, Канзас, се състоеше от три сиво-кафяви карета от тухлени и дървени фасади. Кори стигна до края им за броени секунди. Когато натисна до дупка педала на газта, ръждясалата рама на гремлина затрепери. Между двете предни седалки имаше купчина от трийсетина касетки: любимият ѝ дет метъл, мрачна, индустриална и грайндкор музика. Тя ги разрови с една ръка, отхвърли „Дисчардж“, „Шинджуку тийф“ и „Флешкроул“, за да избере накрая „Лъстморд“. Синкопираният, богат звук на „Ерес, част първа“, изпълни малката кола. Майка ѝ забраняваше да пуска силно музиката си в къщата, затова тя бе монтирала един касетофон в стария гремлин.

И като се сети за любимата си, грижовна родителка, тя осъзна, че завръщането ѝ у дома щеше да бъде ужасно. В този момент майка ѝ щеше да е полупияна, полумахмурлия — най-лошата комбинация. Тя реши да откара този тип Пендъргаст до стария дом на Краусови, след това да паркира под високоволтовия електропровод и да убие няколко часа с книга в ръка.

Хвърли един поглед на спътника си.

— И така, защо е този черен костюм? Да не е починал някой?

— И аз, като вас, съм пристрастен към този цвят.

Тя изсумтя.

— Каква е тази уловка, за която говорехте?

— Необходима ми е кола с шофьор.

Кори се разсмя.

— И какво — аз и моят просторен АМС гремлин?

— Пристигнах с автобус и намирам, че е доста неудобно да вървя пеш.

— Сигурно се майтапите. Ауспухът е пробит, това нещо харчи по четвърт галон масло на седмица, няма климатик и кабината така се пълни с пушек, че трябва да държа прозорците отворени дори през зимата.

— Предлагам възнаграждение от сто долара на ден за колата и шофьора, плюс стандартното заплащане от трийсет и един цента на миля за гориво и амортизации.

Кори никога не бе виждала сто долара накуп. Това не можеше да е вярно, беше някаква върховна глупост.

— Щом сте важна клечка от ФБР, къде ви е колата с шофьора?

— Тъй като на практика съм в отпуск, не ми се полага кола.

— Добре де, но защо аз?

— Много просто. Необходим ми е някой, който познава Медисин Крийк, който има кола и няма какво друго да прави. Вие отговаряте на изискванията. И вече не сте „младши“^[1] шофьор, нали?

— Наскоро навърших осемнайсет. Но ми остава още една година в гимназията. След това се махам от този кенеф Канзас.

— Надявам се да приключа с работата си далеч преди училището да започне следващия месец. Важното е, че *наистина* познавате Медисин Крийк — така е, нали?

Тя се засмя.

— Ако да мразиш, означава да познаваш... Помислихте ли какво ще си рече шерифът за подобно споразумение?

— Очаквам да се зарадва, че сте си намерили доходна работа.

Кори поклати глава.

— Не сте много наясно, нали?

— Точно тази липса на информация смятам да попълня. Оставете на мен да се разправам с шерифа. А сега, сключихме ли сделка, госпожице Суонсън?

— За сто кинта на ден? Разбира се, че сключихме. И моля ви, изглеждам ли ви като госпожица „Суонсън“? Наричайте ме Кори.

— Ще ви наричам „госпожица Суонсън“, а вие мен — „специален агент Пендъргаст“.

Тя извъртя нагоре очи и отмахна пурпурен кичур от челото си.

— Окей, *специален агент* Пендъргаст.

— Благодаря ви, госпожице Суонсън.

Той извади от самото си портфейл и отброи пет стодоларови банкноти. Тя почти не можеше да откъсне поглед от парите, докато той спокойно отвори вързаната с тел жабка, постави ги вътре и отново завърза капака.

— Записвайте пропътуваните мили. А допълнителните часове извън осемчасовия работен ден ще се заплащат по дваайсет долара на час. Петстотинте долара са предплата за първата ви работна седмица.

Той извади и още нещо от джоба на самото си.

— А това е клетъчният ви телефон. Дръжте го включен непрекъснато и го зареждайте всяка нощ. Не водете и не приемайте лични разговори.

— На кого да се обаждам в този шибан Медисин Крийк?

— Нямам никаква представа. А сега бъдете така добра, завийте обратно и ми покажете града.

— Готово.

Кори погледна в огледалото за обратно виждане, за да се убеди, че е чисто. След това завъртя рязко волана, като едновременно натисна и газта, и спирачките. Гремлинът се занесе и се обърна на сто и осемдесет градуса по посока на града. Тя се обърна към Пендъргаст и се ухили.

— Този номер го научих, когато играехме „Голямата кражба на коли“ на училищните компютри.

— Много впечатляващо. Аз обаче настоявам за едно нещо, госпожице Суонсън.

— И какво е то? — попита тя, докато ускоряваше по пътя за града.

— Като моя служителка не трябва да нарушавате закона. Всички правила за движение по пътищата трябва да се спазват стриктно.

— Окей, окей.

— Мисля, че ограничението на скоростта по този път е четирийсет и пет мили в час. И не сте си закопчали колана.

Кори погледна скоростомера и видя, че караше с петдесет. Намали до позволената скорост, след това намали и още, когато навлязоха в очертанията на града. Опита се да измъкне колана изпод седалката, колата се залюля настрани, тъй като я управляваше с коляно.

— Може би ще е по-разумно да спрете встрани и да свършите това.

Кори въздъхна раздражено и спря, извади колана и го закопча. Потегли отново със свирене на гумите.

Пендъргаст се облегна назад. Дясната седалка бе счупена и той зае полулегнало положение, при което главата му едва достигаше равнището на прозореца.

— Екскурзията из града, госпожице Суонсън — прошепна с полузатворени очи.

— Екскурзия ли? Аз си помислих, че се майтапите.

— Много искам да се запозная със забележителностите.

— Сигурно сте дрогиран. Единствените забележителности тук са дебелите хора, грозните сгради и царевицата.

— Разкажете ми за тях.

Кори се усмихна.

— Добре, разбира се. Сега приближаваме красивото селище Медисин Крийк, Канзас, население триста дваайсет и пет души, което главоломно намалява.

— И защо?

— Майтапите ли се? Само най-големият тъпанар би останал да живее в град като този.

Последва пауза.

— Госпожице Суонсън?

— Какво?

— Виждам, че един недостатъчен, или дори погрешен процес на социализация ви е накарал да повярвате, че използването на трибуквени думи добавя сила на езика.

На Кори й потрябва известно време да смели казаното от Пендъргаст.

— Тъпанар не е трибуквена дума.

— Зависи дали ще използвате синоним, или не.

— Шекспир, Чосър и Джойс до един са използвали трибуквени думи.

— Разбирам, че си имам работа с квази-литератор. Вярно е също така, че Шекспир е написал следното:

*В една такава нощ като тази
Когато тихият ветреца нежно целува дърветата
И те не шумят, в такава нощ
Троил се изкачил на троянските стени*

*И въздъхнал, взрян в палатките на гърците,
Където спяла Кресида.*

Кори погледна мъжа, излегнат на седалката до нея с все още полупритворени очи. Тоя май наистина бе смахнат.

— А сега можем ли да продължим с обиколката?

Кори се огледа. От двете страни на пътя отново се бяха появили царевичните поля.

— Турът свърши. Вече излязохме от града.

Нямаше непосредствен отговор от Пендъргаст и Кори се разтревожи, че ще отмени предложението си и всичките пари в жабката на колата ще изчезнат отново в черния костюм.

— Но мога да ви покажа Могилите — добави тя.

— Могилите ли?

— Индианските могили до рекичката. Те са единственото интересно нещо в целия окръг. Някой сигурно ви е споменал за тях, за „проклятието на Четирийсет и петимата“ и прочее глупости.

Пендъргаст изглежда се замисли за миг върху това.

— Може би по-късно ще видим и могилите. Засега обаче, моля завийте обратно и карайте отново през града колкото е възможно по-бавно. Не бих искал да пропусна нищо.

— Не ми струва разумно да го правя.

— И защо?

— На шерифа това няма да му хареса. Той не обича колите да се влачат бавно.

Пендъргаст затвори съвсем очи.

— Не ви ли споменах, че аз ще се разправам с шерифа?

— Окей, вие сте шефът.

Тя отби встрани, направи образцово обръщане с маневра от три колена и пое обратно с най-малка скорост.

— Отляво — започна тя, — е кръчмата „Уагън уийл“, върти я Суийд Кейхил. Порядъчен човек, не много умен. Дъщеря му е в моя клас, истинска кукла Барби. Това е най-вече питейно заведение, няма много за ядене, освен „Слим Джим“, фъстъци, туршията „Джайънт баръл“ — и о, да — шоколадови еклери. Ако щете вярвайте, но кръчмата е прочута с шоколадовите си еклери.

Пендъргаст лежеше неподвижен.

— Виждате ли онази дама, която върви по тротоара — с прическа „Годеницата на Франкенщайн“? Това е Клик Расмусън, жена на Мелтън Расмусън, собственикът на местния магазин за пакетирани стоки. Тя се връща от обяд в клуба „Касъл“ и в торбичката си носи остатъците от сандвича си с печено говеждо за кучето си Пийч. Не иска да се храни в „Мейсис“, тъй като Мейси била гадже на мъжа ѝ, преди да се оженят — това е било някъде преди триста години. Ако знаеше само какви ги върши Мелтън с жената на учителя по физическо...

Пендъргаст не каза нищо.

— А онази съсухрена дъртофелница, която излиза от „От бряг до бряг“ с клатушкаща се походка е госпожа Бендър Ланг, чийто баща умрял, когато къщата им изгоряла до основи, подпалена нарочно от някого. Изобщо не открили кой го е сторил или защо. — Кори поклати глава. — Някои мислят, че го е направил старият Грегъри Флат. Той бе градският пияница и малко чалнат и един ден просто поел през царевицата и изчезнал. Трупът му не бил открит. Говорел много и през цялото време за НЛО. Аз лично смятам, че желанието му най-сетне се е сбъднало и е бил отвлечен от извънземните. В нощта на изчезването му откъм север се появили странни светлини. — Тя се изсмя подигравателно. — Медисин Крийк е типичен американски градец и всеки си има скелет в гардероба.

Това поне заинтригува Пендъргаст и той поотвори очи да я погледне.

— О, да. Дори онази смахната стара дама, в чиято къща сте отседнали — Уинифред Краус. Може да се прави на набожна, но всичко е лъжа и измама. Баща ѝ е бил търговец на ром и контрабандист. И на всичкото отгоре непрекъснато се кълнял в Библията. Но и това не е всичко. Научих, че когато Уинифред е била тийнейджърка, ѝ се носела славата на жената вамп на града.

Пендъргаст примигна.

Кори се изхили и извъртя очи.

— Да, доста такива неща стават в Медисин Крийк. Например Вера Естръм, която го прави с месаря от Дийпър. Ако мъжът ѝ разбере, кръв ще се лее. Дейл Естръм е шеф на фермерската кооперация и е най-гадният тип в Медисин Крийк. Баща му бил немски имигрант и

през Втората световна война се върнал да се бие на страната на нацистите. Можете да си представите какво е било мнението на града по въпроса. Дядото не се върнал. Но като цяло съсипал семейството.

— Наистина.

— Имаме си и своите побъркания също. Като калайджията, който идва тук веднъж годишно и лагерува някъде из царевиците. Или Бръши Джим, който е изкарал твърде много време във Виетнам. Казват, че видял сметката на лейтенанта си. Всички просто го чакат да превърти напълно в най-близко време.

Пендъргаст отново се излегна на седалката си. Изглеждаше като заспал.

— Както и да е. Това е дрогерията „Рексъл“. В празната сграда там се намираше музикалният магазин. А ето и лютеранската Църква на Разпятието. Към синода в Мисури е. Пастор е Джон Уилбър. Абсолютна вкаменелост.

От страна на Пендъргаст нямаше никаква реакция.

— Сега минаваме покрай бензиностанцията „Ексън“ на Ърни. Не си поправяйте колата тук. Ето го самият Ърни на колонката. Синът му е най-големият пушач на марихуана в окръг Край, а старият Ърни си няма хал-хабер. Онази старата дървена сграда е на Расмусън, магазинът за пакетирани стоки, за който ви казах. Мотото им е „Ако не можете да го намерите тук, значи нямате нужда от него там“. Винаги съм се питала какво означава „там“. Вляво е шерифският офис, но едва ли трябва да ви показвам точно *това* място. Вдясно е ресторантът на Мейси. Нейният шницел просто става за ядене. Десертите й ще накарат и хиена да побегне. Опа, знаех си аз. Ето го, идва.

Кори видя в огледалото за обратно виждане как патрулката на шерифа изскочи от една уличка със запалени буркани.

— Ей — извика тя на неподвижния Пендъргаст. — Събудете се. Сега ще ме спрат.

Но Пендъргаст изглеждаше дълбоко заспал.

Шерифът приближи и наду за кратко сирената си.

— Моля отбийте и спрете встрани от пътя — гласът му изхриптя през високоговорителя на покрива на колата. — Останете в автомобила си.

Това й се бе случвало най-малко десет пъти досега, но този път Кори имаше в колата си Пендъргаст. Тя се досети, че шерифът навярно

не го бе забелязал, защото бе полегнал ниско в седалката си. Очите му си оставаха затворени, въпреки сирената и шума. Може би е умрял, помисли си тя. Определено приличаше на мъртвец.

Вратата на патрулката се отвори рязко и шерифът бавно закрочи към колата ѝ, палката му се люлееше на кръста. Положи месестите си длан върху отвореното дясно прозорче и се наведе напред. Когато видя Пендъргаст, изведнъж подскочи и рече:

— Боже Господи!

— Някакъв проблем ли има, шерифе?

На Кори много ѝ хареса изражението на шерифа. Цялото му лице пламна червено — от покритите с мъх гънки, надиплени върху яката му до връхчетата на ушите със стърчащи снопчета косми. Помисли си: „Дано и Брад заприлича на баща си, като остарее“.

— Ами, агент Пендъргаст — рече Хейзън, — ние просто не позволяваме колите да се влачат напред-назад из града. Тя минава вече за трети път.

Шерифът направи кратка пауза, очевидно в очакване на някакво обяснение, но след дългото мълчание стана ясно, че нямаше да получи такова.

Най-накрая Хейзън се оттласна от колата.

— Можете да вървите по пътя си — рече той.

— Тъй като проявихте интерес към нашето движение — каза Пендъргаст с мързеливо провлачен тон, — трябва да ви информирам, че ще преминем през града още веднъж, а може би и за пети път, докато госпожица Суонсън ми показва забележителностите. В крайна сметка аз *наистина* съм в отпуск.

Докато гледаше потъмняващото изражение на шериф Хейзън, Кори се запита дали тъй нареченият специален агент Пендъргаст наистина знаеше какво прави. В градче като Медисин Крийк не бе никак за препоръчване да си създаваш врагове като Хейзън. Тя самата бе имала глупостта да го стори.

— Благодаря ви за загрижеността, шерифе. — Пендъргаст се обърна към нея: — Ще продължим ли, госпожице Суонсън?

Тя се поколеба за миг и погледна шериф Хейзън. След зова сви рамене и си рече „майната му“, натисна педала на газта и потегли с леко изсвирване на гумите и нов облак черен дим.

[1] В САЩ и Канада шофьорска книжка може да се вземе на шестнайсет години, но едва след 18-годишна възраст младежите стават пълноправни водачи. Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето залязваше в кървав парцалив облак на хоризонта, когато специален агент Пендъргаст излезе от ресторанта на Мейси, придружен от мъж с униформата на „Федеръл експрес“.

— Казаха ми, че ще ви намеря в ресторанта — рече мъжът. — Не исках да прекъсвам вечерята ви.

— Няма нищо — отвърна Пендъргаст. — Не бях особено гладен.

— Ако подпишете сега тук, ще стоваря всичко до задната врата.

Пендъргаст подписа предложения му формуляр.

— Госпожица Краус ще ви покаже къде да сложите всичко. Имате ли нещо против да погледна сам?

— Моля ви. Доставка ви заема половин камион.

Лъскавият камион на „Фед Екс“ бе паркиран пред ресторанта и никак не се вписваше в прашната, едноцветна улица. Пендъргаст надникна вътре. Покрай едната стена имаше може би дузина големи кашони. Някои от тях бяха с етикет „НЕТРАЙНО — ОПАКОВАНО С ЛЕД“.

— Всичко е от Ню Йорк — каза шофьорът. — Да не отваряте ресторант или нещо такова?

— Това е моето избавление от Мейси.

— Моля?

— Всичко изглежда наред, благодаря ви.

Пендъргаст се отдръпна и изгледа как камионът се плъзга и се стопява в гъстата като супа вечер. След това пое на изток, с гръб към умиращата светлина на хоризонта. След пет минути вече бе оставил зад гърба си градчето Медисин Крийк. Пътят се простираше пред него като тъмна линия в царевичните поля.

Ускори крачка. Задачата му бе неясна — по-скоро плод на интуиция, отколкото на увереност. Пендъргаст знаеше обаче, че интуицията е краен резултат от най-съвършеното обмисляне.

Сумракът и враните се надигнаха от нивите, а във въздуха се носеше миризмата на суха шума и пръст. Появяваха се светлините на

фарове, уголемяваха се и някой огромен камион с ремарке профучаваше край него, оставяйки подире си прах и мирис на нафта.

На две мили извън града Пендъргаст спря. Тук от шосето тръгваше черен път, който се отклоняваше наляво между стените от царевица. Пендъргаст тръгна по него с дълги и безшумни крачки. Пътят започна да се издига по-стръмно, насочил се към тъмна група дървета на хоризонта, които обрамчваха три ниски хълмчета, очертаващи се на фона на сумрачното небе — Могилите. След като царевицата свърши, пътят се превърна в пътека. Отпред бяха дърветата, гигантски канадски тополи с масивни дънери, с корава като напукани камъни кора. По земята бяха разхвърляни строшени клони с прилични на обърнати нагоре птичи нокти клончета.

Когато навлезе в тъмните очертания на горичката, Пендъргаст спря и погледна назад. Теренът се спускаше плавно надолу към града. Далечните улични светлини образуваха светещ кръст в морето на тъмната вече царевица. Кланицата „Гро-Бейн“ бе разположена южно от града — отделна китка светлини в ниското. Рекичката течеше между тях — издаваше я виещата се между царевиците редица канадски тополи. Колкото и равнинен да изглеждаше пейзажът, той си имаше леки спускания и изкачвания, свои върхове и падини. Мястото, на което бе застанал, бе най-високото в цялата околност, на много мили разстояние.

Летният мрак се бе спуснал тежко върху земята. Ако не друго, въздухът бе станал още по-задушен. Няколко ярки планети светеха в умиращото небе.

Пендъргаст се обърна и навлезе по-дълбоко в мрака на дърветата, превръщайки се буквално в невидим с черния си костюм. Тръгна по пътека, която се виеше несигурно през зайчи храсти и дъбов шубрак. След още четвърт миля отново спря.

Могилите се намираха точно пред него.

Бяха три, ниски и широки, подредени в триъгълник, издигаха се на седем-осем метра над околната земя. Хълбоците на две от тях бяха ерозирали, разкривайки под насипа варовикови трегери и дебели дървени греди. Тук тополите бяха по-нагъсто и сянката — съвсем дълбока.

Пендъргаст се вслуша в шумовете на августовската нощ. Яростно стържеше хорът на насекомите. Примигващите светулки се

носеха покрай безмълвните стволоче и очертаните при полета им линии се смесваха с далечните светкавици на север. Сърпът на луната висеше току над хоризонта и двата му рога сочеха нагоре.

Пендъргаст застана неподвижен. Нощното небе разцъфна в звезди. Започна да долавя шумоленето и драскането на малки животни, припляскването на крила. В тъмното за миг присветнаха близко разположени очи. Край реката се чу вой на койот, а едва доловимо откъм града му отвърна куче. Тънкото резенче луна хвърляше достатъчно светлина, за да се вижда. Започнаха своята песен нощните щурци — отпърво един, после още, докато цялата висока трева се огласи от хора им.

Най-накрая Пендъргаст пристъпи напред към трите тъмни могили. Вървеше бавно и безшумно, само от време на време настъпваше някое сухо листо. Щурците замлъкнаха. Пендъргаст изчака да възстановят един по един песента си. След това продължи пътя си, докато не стигна до основата на първата могила. Тук се наведе безшумно, бръсна настрани изсъхналите листа и зарови ръце в пръстта. Взе шепи от нея, разтри я между дланите си и вдиша.

Различните почви имат свои отличителни миризми. Тази, установи той, бе същата, следи, от която бяха намерени върху инструментите в колата на Суег. Шерифът бе прав: тя бе копала да търси реликви в Могилите. Сложи малко от пръстта в стъклена епруветка, затвори я и я мушна в джоба на самото си.

Изправи се. Луната се бе скрила зад хоризонта. Светулките бяха престанали да намигат; все по-редки бяха светкавиците на хоризонта. Сега вече тъмнината бе пълна.

И въпреки това Пендъргаст чакаше. Мина половин час. Час.

А след това щурците изведнъж замлъкнаха отново.

Пендъргаст изчака отново да подешат своя хор. Мускулите му се свиха напрегнати. Усещаше присъствие в тъмното отдясно: много скрито присъствие. Движеше се съвсем безшумно — прекалено безшумно дори за неговите свръхчувствителни уши. Но щурците усещат вибрации в почвата, които хората не могат да доловят. Щурците знаеха.

Чакаше напрегнат, докато онова присъствие не наближи на метър и половина. Спря. И то също чакаше.

Един по един щурците възобновиха стърженето си. Ала Пендъргаст не се подведе. Присъствието си беше още там. И чакаше.

И ето, че то отново помръдна. Съвсем бавно се приближаваше към него. Стъпка, две стъпки, докато не наближи на една ръка разстояние.

С едно-единствено движение Пендъргаст се хвърли на една страна, извади фенерчето и пистолета си и насочи и двете към силуета. Лъчът освети един обезумял на вид мъж, приклепнал в праха, насочил двуцевката си там, където Пендъргаст се бе намирал преди миг. Пушката изгърмя със страхотен тътен и мъжът залитна назад, пиццейки нещо невнятно, и в следващия миг Пендъргаст врхлетя отгоре му. Още един миг и пушката бе на земята, а мъжът бе превит на две, уловен в ключ, а в слепоочието му бе опряно дулото на пистолета на Пендъргаст. Бори се малко, след което омекна.

Пендъргаст охлаби ключа и мъжът падна на земята. Лежеше там — необичайна фигура, облечена в кожени парцали, праметнал през рамо окървавени катерички. В пояса му бе втъкнат грамаден, ръчно направен нож. Беше бос, ходилата му бяха широки и мръсни. Две съвсем малки очета като стафиди изпъкваха на толкова сбръчкано лице, сякаш принадлежеше на отдавна преселил се в отвъдното мъж. Ала въпреки това физиката му, лъскавата и изключително дълга черна коса и брада говореха за силен индивид на не повече от петдесет години.

— Не е за препоръчване да се стреля прибързано — изправи се Пендъргаст над мъжа. — Можеше да нараните някого.

— Кой, по дяволите си ти? — изкрещя пискливо онзи на земята.

— Точно този въпрос щях да ви задам и аз.

Мъжът преглътна, посъвзе се и бавно се надигна.

— Отместете проклетото си фенерче от лицето ми!

Пендъргаст свали лъча.

— Е, що за дявол се смятате, та да плашите почтените хора до смърт?

— За почтеността ще трябва да поговорим още — каза Пендъргаст. — Моля, изправете се и се представете.

— Господине, можете да се молите колкото си щете и аз да не давам и пет пари.

Въпреки това се изправи, изтръска листата и клоните от брадата и от косата си. След това изплю огромна хрчка в мрака. Обърса брадата и устата си с мръсна ръка и отново се изплю.

Пендъргаст извади значката си и я поднесе пред лицето на мъжа.

Очите на онзи се разшириха и след това отново се свиха. Засмя се.

— ФБР? Никога не бих предположил.

— Специален агент Пендъргаст. Затвори кожения портфейл с плясък и в следващия миг той изчезна в джоба му.

— Не разговарям с хора от ФБР.

— Преди да направите други прибързани декларации, от които по-късно ще се срамувате, би трябвало да имате избор. Можете да разговаряте неформално с мен тук... — Пендъргаст замълча.

— Или?

Пендъргаст се усмихна неочаквано, тънките му устни се разтворих, за да разкрият съвършени бели зъби. Но ефектът от това, подсилен от лъча на фенерчето, бе всичко друго, само не и приятелски.

Мъжът извади от джоба си пакет надъван тютюн, отхапа една хапка и я мушна в едната си буза.

— Мамка му — рече и се изплю.

— Мога ли да узная името ви? — попита Пендъргаст.

Мълчанието продължи минута, после две.

— По дяволите — рече накрая мъжът. — Да си има човек име не е престъпление, нали? Гаспария, Лони Гаспария. Мога ли да си получа обратно пушката?

— Ще видим. — Пендъргаст освети с фенерчето окървавените катерички. — Това ли нрави тук? Ловувате?

— Не се въртя около Могилите само заради гледката.

— Установили ли сте се някъде наблизо, господин Гаспария?

Мъжът се изсмя грубовато.

— Странен въпрос. — И тъй като отново не последва отговор от Пендъргаст, той кимна с глава настрани. — Установил съм се на лагер ей там.

Пендъргаст взе пушката, „счупи“ я, изхвърли гилзите и я подаде празна на Гаспария.

— Покажете ми, моля ви.

След пет минути пеши ход стигнаха до браздата между дърветата и царевичното море. Гаспария се мушна в един ред и двамата поеха по прашна, отъпкана пътека. След няколко минути излязоха в тополовата горичка, която обикаляше бреговете на рекичката Медисин. Тук въздухът миришеше на влага, чуваше се как водата тихо обтича глинения бряг. Пред тях се виждаше червеникавият оттенък на лагерен огън, стъкнат на самия глинен бряг. Над огъня висеше голямо чугунено гърне, което къкреше и миришеше на лук, картофи и черен пипер.

Гаспария взе няколко клона и ги мушна под дървените въглища. Пламъците лумнаха и осветиха малкия лагер. На светлината изплуваха една омазнена палатка, пънче за табуретка, стара дървена врата вместо маса, подпряна на още няколко пънчета.

Гаспария свали наниза от катерици от рамото си и ги стовари върху импровизираната маса. След това извади ножа си и се захвана за работа — изкормяше ги и хвърляше вътрешностите настрани. После с едно рязко движение одираше кожата им. След това с няколко бързи ряза сваляше главите, лапите и опашките; а като накълцваше по на тънко трупчетата, ги хвърляше във врящия котел.

— С какво се занимавате тук? — попита Пендъргаст.

— Тук съм на бизнес пътуване — отвърна мъжът.

— Бизнес пътуване ли?

— За наточване. Правя по два тура в моята територия в топлите месеци. През зимата слизам на юг, към Браунсвил. Точа всякакви инструменти, каквито можете да се сетите — от дърворезачките до роторите на комбайните.

— И как дойдохте насам?

— С пикап.

— Къде е паркиран?

Гаспария нанесе ужасен удар и хвърли последната катеричка в гърнето. — Ей там, ако искате да го огледате.

— Това възнамерявам.

— В града ме знаят. Никога не съм нарушавал закона, можете да попитате шерифа. Изкарвам си хляба като вас. Само дето не се промъквам в тъмното, не светвам в лицата на хората и не ги плаша до смърт.

Той хвърли още клонки под гърнето.

— Щом в града ви познават, както казвате, защо лагерувате тук?

— Искам да имам пространство.

— А защо я карате бос?

— А?

Пендъргаст освети босите и мръсни пръсти на мъжа.

— Обувките са скъпи. — Той бръкна в един от джобовете си и извади парче тютюн, отхапа и мушна парчето в устата си. — И какво търси човек на ФБР тук? — попита, докато наместваше хапката на бузата си с пръст.

— Мисля, че можете сам да отговорите на този въпрос, господин Гаспария.

Мъжът му хвърли един дълъг кос поглед, но не каза нищо.

— Тя е копаела при Могилите, нали? — попита най-сетне Пендъргаст.

Гаспария се изплю.

— Да.

— Откога?

— Не знам.

— Намери ли нещо?

Той сви рамене.

— Не за първи път копаят по Могилите. Не им обръщам много внимание. Когато съм тук, ходя само на лов. Не се мешам много с мъртвите.

— Има ли погребения в Могилите?

— Така казват. Там някога имало и клане. Това е всичко, което знам, и всичко, което искам да знам. От това място тръпки ме побиват. Не бих се изкачил по Могилите, освен ако само там има катерички.

— Чух приказки за някаква легенда, свързана с това място. „Проклятието на Четирийсет и петимата“, така мисля, че се казваше.

Гаспария не отвърна нищо и за дълго време над лагера се възцари тишина. Той бъркаше гърнето с пръчка и от време на време поглеждаше към Пендъргаст.

— Убийството е станало преди три нощи, по време на новата луна. Да сте чули или видели нещо?

Гаспария отново се изплю.

— Не.

— Къде бяхте онази вечер, господин Гаспария?

Гаспария продължи да бърка.

— Ако намекувате, че аз съм убил онази жена, ще сметна разговора за приключен, господине.

— А аз бих казал, че той току-що започна.

— Не се подигравайте с мен. Не съм убивал никого през живота си.

— Тогава не би трябвало да имате никакви възражения да уточните движението си през този ден.

— Това бе вторият ми ден тук, в Медисин Крийк. Късно онзи следобед ловувах край Могилите. Тя беше там, копаяше. Върнах се при залез-слънце и прекарах нощта в лагера.

— Тя видя ли ви?

— Вие видяхте ли ме?

— Къде точно копаяше тя?

— Навсякъде. Аз я заобикалях отдалеко. Подушвам бедата отдалече.

Гаспария разбърка енергично гърнето, извади емайлирана купа и очукана лъжица и сипа малко яхния в нея. Напълни лъжицата, подуха ѝ, лапна я и отново бръкна с нея в купата. След това се спря.

— Предполагам, че ще искате една купа?

— Нямам нищо против.

Без да говори повече, той извади втора купа и я подаде на Пендъргаст.

— Благодаря ви. — Пендъргаст си сипа от гърнето и опита яхнията. — Задушено със зеленчуци, така ли?

Гаспария кимна и напълни устата си, а по гъстата му черна брада потече сос. Дъвчеше шумно, изплю няколко кокалчета, преглътна. Обърса устата си с ръка, а ръката — в брадата.

Приключиха с яхнията си в мълчание. Гаспария прибра купите, облегна се назад и извади тютюна.

— А сега, господине, ако сте намерили онова, което търсите, надявам се да се заемете с работата си. Обичам тихите вечери.

Пендъргаст се надигна.

— Господин Гаспария, ще ви оставя на мира. Но първо, ако има нещо, което бихте искали да добавите, ще ви посъветвам да го сторите сега, вместо да чакате сам да го открия.

Гаспария изплю една огромна кафява хрчка по посока на рекичката.

— Не бих искал изобщо да се замесвам.

— Вие вече сте замесени. Или вие сте убиецът, господин Гаспария, или вашето продължаващо присъствие тук ви поставя под сериозна заплаха. Или едното, или другото.

Гаспария изсумтя, отхапа ново парче тютюн и пак плю. След това попита:

— Вярвате ли в дявола?

Пендъргаст го погледна, очите му просветнаха на огъня.

— Защо питате, господине?

— Защото аз не вярвам. Що се отнася до мен, дяволът до голяма степен е измислица на проповедниците. Но на земята има зло, господин агент от ФБР. Попитахте за проклятието на Четирийсет и петимата. Е, можете да си вървите веднага у дома, защото никога няма да стигнете до дъното на *това*. Злото, за което говоря, през повечето време си има обяснение. Но понякога — Гаспария изплю още тютюнев сок, след това се наведе напред, сякаш да сподели някаква тайна, — понякога, обяснение *просто няма*.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Смит Лъдуиг спря своя АМС пейсър на паркинга пред лютеранската църква на Светото разпятие; на августовското слънце лъщяха множество коли — паркингът бе пълен от край до край. Голям плакат, който вече се накъдряше от силната жегата, бе поставен пред църковната сграда от червени тухли. Той обявяваше 33-а ГОДИШНА СОЦИАЛНА СБИРКА НА ПЕЧЕНА ПУЙКА. Друг, още по-голям плакат до него съобщаваше, че МЕДИСИН КРИЙК ПРИВЕТСТВА С ДОБРЕ ДОШЪЛ ПРОФЕСОР СТАНТЪН ЧОНСИ!!! В трите удивителни се съдържаха известна доза отчаяние, помисли си Лъдуиг. Паркира колата си в далечния край на паркинга, излезе, попи потта от врата си с носна кърпа и закрачи към входа.

Там спря с ръка върху дръжката на вратата. С годините градът бе свикнал с хубавите му, човешки репортажи; с умереното отразяване на дейността на църквата и на училището, на бойскаутите и „Бъдещите фермери на Америка“. Бяха свикнали „Куриър“ да замазва нещата, дори да игнорира дребните престъпления на децата им — веселите разходки с крадени автомобили и пианските вечеринки. Бяха приели като даденост омаловажаването на проблемите с инспекциите на „Гро-Бейн“, повишаващият се процент на пострадали при трудови злополуки и профсъюзните неуредици. Бяха забравили, че „Куриър“ е вестник, а не градски PR орган. Всичко това се промени през вчерашния ден. „Куриър“ бе станал истински вестник, съобщаващ реалните новини.

Смит Лъдуиг се питаше каква ли щеше да е реакцията.

Със свободната си ръка нервно опипа папийонката си. Беше отразявал социалната проява с печената пуйка през всичките тези трийсет и три години, но никога не бе пристъпвал към нея с такова вълнение. Точно в такива моменти усещаше най-силно липсата на жена си Сара. Щеше да му бъде по-лесно, ако го бе хванала под ръка.

„Смелост, Смити“, рече си той и бутна вратата.

Мирянската зала на църквата бе препълнена. На практика тук бе целият град. Някои вече бяха седнали и ядяха, други се бяха подредили на дълги опашки, за да си вземат картофено пюре, сос и зелен боб. Трети дори ядяха пуешко, макар Смити да забеляза, че както винаги на опашката за месо не можеше да се види нито един от работниците в „Гро-Бейн“. Това бе едно от нещата, които никой не споменаваха: колко малко пуешко всъщност се консумираше на пуешката социална сбирка.

Голям найлонов флаг на стената благодареше на „Гро-Бейн“ и на генералния му директор Арт Ридър за щедростта им да предоставят пуйките. Друг плакат на отсрещната стена благодареше на „Бъсуел Агрикон“ за постоянните им дарения за поддържане на църквата. А трети плакат, най-големият от всички, съобщаваше триумфално за пристигането на Стантън Чонси, тазгодишният почетен гост. Лъдуиг се огледа. Все познати лица. Една от радостите да живееш в малко американско градче.

Застаналият в дъното на залата Арт Ридър улови погледа му. Ридър носеше полиестерен костюм в червено-кафяво и бяло и обичайната усмивка се бе настанила върху неестествено гладкото му лице. Тялото му бе солидно като голямо парче лой, движеше се из тълпата бавно, без да се отклонява от пътя си. Хората се отдръпваха от Арт Ридър, помисли си Лъдуиг, а не обратното. Може би се дължеше на едва доловимата миризма на заклана пуйка, която сякаш винаги витаеше около него, въпреки солидните дози одеколон „Олд спайс“; а може би се дължеше на факта, че той бе най-богатият човек в града. Ридър бе продал кланицата за пуйки на „Гро-Бейн продъктс“ и бе останал като директор, макар че му бяха подписали един симпатичен дебел чек. Казваше, че „обича работата си“. Лъдуиг смяташе, че вероятно бе Ридър да обичаше статуса на „баща на града“, който му придаваше директорството на кланицата.

Ридър приближаваше, без да изпуска репортера из очи, с отпечатана като пощенска марка усмивка на лицето си. От всички хора в града той навярно най-малко бе харесал вчерашната статия за убийството. Лъдуиг се стегна.

Сякаш от никъде дойде спасението — появи се госпожа Бендър Ланг и прошепна нещо в ухото на Ридър. И двамата изведнъж се отклониха встрани. „Този приятел Чонси сигурно вече пристига“,

помисли си Лъдуиг. Нищо друго не би накарало Ридър да се забърза толкова.

В цялата трийсет и три годишна история на социалните сбирки за първи път тази година почетният гост не бе избран измежду жителите на Медисин Крийк. Това само по себе си демонстрираше важността, която селището отдаваше на стремежа си да впечатли д-р Стантън Чонси от Канзаския щатски университет. Именно Чонси бе човекът, който до следващия вторник трябваше да реши дали Медисин Крийк щеше да стане опитен полигон от няколко акра генетично променена царевица, или...

Висок, писклив глас наруши хода на мислите му.

— Смит Лъдуиг, как смееш! — обърна се и видя съвсем близо до себе си Клик Расмусън, прическата ѝ „пчелен кошер“ подскачаше току до рамото му. — Как би могло да бъде един от нас?

Той се обърна с лице към нея.

— Виж какво, Клик, не съм казал, че смятам...

— Щом не смяташ — извика Клик Расмусън, — защо тогава го публикуваш?

— Защото е мой дълг да информирам за всички хипотези...

— Какво стана с онези всичките хубави репортажи, които печаташе? „Куриър“ беше толкова хубав вестник.

— Не всички новини са хубави, Клик...

Но тя не искаше да го остави да довърши.

— Ако искаш да печаташ глупости, защо не пишеш за онзи агент от ФБР, който скита из града, задава въпроси, пъха си носа, където не му е работа, пълни ти главата с разни глупашки идеи? Да видим как ще му се хареса тогава! И на всичкото отгоре да изкара отново онази история с Призрачните воители и проклятието на Четирийсет и петимата...

— Във вестника няма нищо за това!

— Не съвсем и не с толкова думи, но като става дума за онези стари индиански стрели, какво друго ще си помислят хората? Само това ни липсва, да възкресяваме онази стара история.

— Моля те, нека бъдем разумни — отстъпи крачка назад Лъдуиг.

Видя в далечината да тръгва към тях жената на Суийд Кейхил — Гладис, готова да се намеси. Беше по-лошо, отколкото си го бе представял.

Изведнъж Мейси се появи сякаш отникъде, масивната ѝ фигура бе облечена в бяла престилка.

— Клик, остави Смити на мира — рече тя. — Добре, че го имаме. Повечето окръзи с нашия размер дори нямат вестник, камо ли всекидневник.

Клик отстъпи крачка назад. Лъдуиг бе двойно благодарен на Мейси, заради неудобното положение, в което се намираха двете жени. Тя бе може би единственият човек в залата, който можеше да възпре Клик Расмусън толкова бързо. Клик хвърли един сърдит поглед на Лъдуиг, след което се обърна към приближаващата Гладис Кейхил и двете се понесоха, шепнейки си, в обратна посока — към масите с пуешко.

Лъдуиг се обърна към Мейси:

— Благодаря ти много. Ти ме спаси.

— Аз винаги се грижа за теб, Смит — намигна му тя и се върна към масата за разфасоване на печеното.

Лъдуиг понечи да я последва, но усети, че залата се смълчава. Всички погледи се обърнаха към вратата. Лъдуиг инстинктивно ги последва. Там, на фона на златистото небе, се очертаваше фигура в черно.

Пендъргаст.

Имаше нещо определено зловещо в начина, по който агентът от ФБР се спря на прага на вратата и яркото слънце очерта силуета на строгата му фигура, досущ като каубой стрелец при влизането му в кръчмата салуун. След това той бавно закрачи напред, обгръщаше с поглед тълпата, докато не улови погледа на самия Лъдуиг. Пендъргаст веднага промени курса и се плъзна в тълпата към него.

— Добре, че ви видях господин Лъдуиг — каза той. — Не познавам никого тук, освен вас и шерифа, а и не мога да очаквам зетият шериф да отдели време за запознанства. Хайде, водете, ако обичате.

— Да водя ли? — повтори Лъдуиг.

— Трябва да ме представите, господин Лъдуиг. Там, откъдето произхождам, е социална грешка човек да се представя сам, вместо да го запознават. А като издател, редактор и главен репортер на „Край каунти куриър“, вие познавате всички в града.

— Мисля, че е така.

— Отлично. Да започнем ли с госпожа Мелтън Расмусън? Разбрах, че тя е една от водещите дами.

Лъдуиг едва не се задави. Тъкмо Клик Расмусън, от която току-що се бе избавил! Усети как силно му прималява, докато оглежда залата. Ето я Клик на една от масите с пуешко, заедно с Гладис Кейхил и цялата обичайна банда.

— Насам — каза той и закрачи с тежка стъпка.

С приближаването им бърборенето на дамите секна. Лъдуиг видя как Клик погледна Пендъргаст и изражението ѝ бе самата неприязън.

— Бих искал да ви представя... — започна Лъдуиг.

— *Много добре* знам кой е този мъж. И мога да кажа само едно...

Тя спря изведнъж, както изведнъж се поклони Пендъргаст, взе ръката ѝ и я приближи по френски маниер на един инч от устните си.

— Много се радвам, госпожо Расмусън. Казвам се Пендъргаст.

— Боже мой — прошепна Клик. Ръката ѝ омекна в неговата.

— Доколкото разбрах, госпожо Расмусън, украсата е ваше дело.

Лъдуиг се запита откъде ли Пендъргаст бе научил тази малка клюка. Южняшкият му акцент сякаш се бе сгъстил до консистенцията на меласа; гледаше напрегнато Клик със странните си очи.

— Да, така е — отвърна тя.

— Очарователна е.

— Благодаря ви, господин Пендъргаст.

Пендъргаст се поклони още веднъж, като все още задържаше ръката ѝ.

— Слушал съм много за вас и се радвам, че сега се запознахме.

Клик се изчерви отново, този път още по-силно. А докато го правеше, Мелтън Расмусън, който бе наблюдавал случката отдалеч, бързо довтаса.

— Виж ти, виж ти — рече сърдечно той, протегна ръка и застана между пълничката си изчервена жена и Пендъргаст. — Добре дошли в Медисин Крийк. Аз съм Мел. Мелтън Расмусън. Разбирам, че обстоятелствата биха могли да бъдат и малко по-радостни, но мисля, че ще намерите канзаското гостоприемство на Медисин Крийк все така топло, каквото винаги е било.

— Аз вече го усетих, господин Расмусън — рече Пендъргаст и раздруса ръката му.

— Откъде сте, Пендъргаст? Не мога да определя акцента.

— От Ню Орлийнс.

— А, великият град Ню Орлийнс. Истина ли е, че там ядат алигатори? Чух, че вкусът им бил като на пилешко.

— По мое мнение вкусът им е по-скоро като на игуанско или на змийско, отколкото на пилешко.

— Ясно. Е, аз ще се придържам към пуешкото — отвърна Расмусън през смях. — Минете някой път през магазина ми да хвърлите едно око. Винаги сте добре дошъл.

— Много сте любезен.

— И така — каза Расмусън и приближи малко, — какви са новините? Някакви нови следи?

— Правосъдието никога не спи, господин Расмусън.

— Вижте, аз си имам собствена хипотеза. Искате ли да я чуете?

— Много ще се радвам.

— Убиецът е онзи тип, който лагерува край реката. Гаспария. Струва се да го огледате. Странен тип, винаги е бил такъв.

— Чакай, Мел — сгълча го Клик. — Знаеш, че години наред идва тук и никога не се е забърквал в никакви неприятности.

— Човек никога не знае кога някой ще изперка. Защо кампира там, покрай реката? Градът не му ли стига?

Въпросът увисна във въздуха. Клик се бе вторачила покрай съпруга си, устата ѝ бе зяпнала, оформяйки перфектно „О“. Лъдуиг чу как сред хората мина тих шепот. Тук-там изръкопляскаха. Обърна се и видя Арт Ридър и шерифът да съпровождат мъж, когото не можа да познае. Беше нисък и слаб, с късо подстригана брада и бе облечен в светлосин костюм на райе. След него вървяха госпожа Бендър Ланг и неколцина от другите видни дами на града.

— Дами и господа, приятели и съграждани от Медисин Крийк! — избуча гласът на Арт Ридър. — За мене е голямо удоволствие да ви представя тазгодишния почетен гост, доктор Стантън Чонси от Канзаския щатски университет.

Думите му бяха последвани от бурни аплодисменти и няколко пронизителни изсвирвания с уста. Мъжът на име Чонси кимна веднъж на публиката, след което ѝ обърна гръб и заговори с Ридър. Аплодисментите бавно стихнаха до пълна тишина.

— Господин Лъдуиг — рече Пендъргаст, — там, в дъното, има една група господа...

Лъдуиг погледна в указаната посока. Четирима-петима мъже в работни комбинезони пиеха лимонада и разговаряха помежду си с приглушени гласове. Вместо да ръкопляскаят като останалите, те гледаха към Чонси с присвити очи.

— О, това са Дейл Естръм и останалите от фермерския кооператив — отвърна Лъдуиг. — Последните мохикани от „Умирай трудно“. Те са единствените, които не са продали земите си на големите селскостопански конгломерати. Все още имат собствени ферми около Медисин Крийк.

— И защо не споделят добрите чувства на града?

— Фермерската кооперация отхвърля генетично модифицираната царевица. Те смятат, че при опрашването ще се съсипе и тяхната реколта.

— Бих искал да ме запознаете с още неколцина души, ако нямате нищо против — каза Пендъргаст. — Например — с проповедника.

— Разбира се. — Лъдуиг огледа публиката, най-сетне откри пастор Уилбър, подреден сам на опашката за пуешко. — Насам.

— Разкажете ми първо за него, ако обичате.

Лъдуиг се поколеба, не желаше да говори лошо за никого.

— Пастор Уилбър е тук от най-малко четирийсет години. Добронамерен е. Само че... — тук Лъдуиг се запъна.

— Да? — изви глас Пендъргаст. Лъдуиг усети как светлите му очи го фиксират по най-обезпокоителен начин.

— Предполагам може да се каже, че е малко закостенял. Всъщност не е наясно с онова, което става, или *не става* напоследък в Медисин Крийк. — Замълча за миг и продължи: — Има хора, които смятат, че по-млад, по-енергичен проповедник би помогнал да се съживи градът, да накара младите да не заминават. Да запълни духовната пропаст, която се е отворила тук.

— Разбирам.

Проповедникът вдигна глава, когато приближиха. Както винаги на върха на носа му бяха кацнали очила за четене, независимо дали четеше нещо или не. Лъдуиг смяташе, че го прави, за да изглежда поучен.

— Пастор Уилбър? — рече той. — Бих искал да ви представя специален агент Пендъргаст от ФБР.

Уилбър пое протегнатата му ръка.

— Завиждам ви, пасторе — каза Пендъргаст. — Да служиш на душите на такава общност като Медисин Крийк.

Уилбър погледна благо Пендъргаст.

— Понякога това е плашеща отговорност, да бъдеш облечен с доверието на толкова хора, господин Пендъргаст. Но аз се лаская, че ги напътствам добре.

— Животът тук изглежда добър — продължи Пендъргаст, имам предвид за Божий човек, като вас.

— Бог се е погрижил и да ме благослови, и да ми прати изпитания. Ние всички сме подвластни на проклятието на Адам, но може би човекът в свещенически одежди го споделя повече от всички.

Лицето на Уилбър придоби свято, почти мъченическо изражение.

Лъдуиг позна това изражение: Уилбър щеше да се впусне в излияние на любимите си поетични откъси.

— *Уви* — започна Уилбър — *какво помага с непрестанна грижа за простата и незначителна работа на пастира?* — Погледна Пендъргаст през очилата си с видимо задоволство.

— Милтън, разбира се.

— Разбира се. „Лисид“.

Уилбър леко се изненада.

— Да, мисля, че сте прав, да.

— Хрумна ми друг стих от тази елегия: *Гладните овце вдигат очи, но няма кой да ги нахрани.*

Последва кратко мълчание. Лъдуиг гледаше ту единия, ту другия, несигурен каква искра бе минала току-що помежду им, ако изобщо бе имало такава искра.

— Аз... — примигна Уилбър и спря несигурно.

— Очаквам с нетърпение да се видим отново в църквата в неделя — намеси се отново плавно Пендъргаст и улови още веднъж ръката на Уилбър.

— Ах да, да, аз също — отвърна пасторът, като в тона му все още се усещаше нотката на изненада.

— Извинете! — Усиленият през уредбата бучащ глас на Арт Ридър отново надделя над вземащите връх разговори между хората. — Дами и господа, ако всички вие бъдете така любезни, нашият почетен гост би искал да каже няколко думи. Доктор Стантън Чонси?

Хората оставиха вилиците и насочиха вниманието си към дребния човек в костюма на райе.

— Благодаря ви — каза мъжът. Изправи се и склочи пръсти като за бдение. — Казвам се Стантън Чонси. Доктор Стантън Чонси. Представявам селскостопанския факултет на Канзаския щатски университет. Но вие разбира се, знаете това.

Гласът му бе висок, а маниерът му на говорене — толкова стегнат и точен, че думите прозвучаха прекалено отчетливи.

— Генетичното усъвършенстване на царевицата е сложна тема, такава, че не бих могъл да я изясня на подобна сбирка — започна той. — Тя изисква известни познания в определени дисциплини като органичната химия и биологията на растенията, каквито човек не би могъл да очаква от аматорска аудитория. — Изсумтя и продължи: — Ще се опитам обаче този следобед да ви запозная с основните положения.

Сякаш като един всички присъстващи в залата се свиха като попарени. Всички затаиха дъх. Ако бяха очаквали да чуят възхвала на града им или на социалната сбирка или дори — можеше ли да се надява някой на това? — на решаващата дума на Чонси за решението му, те бяха напълно разочаровани. Вместо това той се впусна в обяснения за различните видове царевица, толкова подробни, че се изцъклиха очите и на най-ентусиазираните фермери. На Лъдуиг дори му се стори, че Чонси *се опитваше* да бъде колкото е възможно досаден. Приглушените разговори се възобновиха; вилиците с картофено пюре и пуйка със сос тайничко намираха нечий усти; малки групи хора започнаха да щъкат напред-назад край стената в дъното. Дейл Естръм и групата на фермерския кооператив стояха в дъното със скръстени ръце и мрачни лица.

Смит Лъдуиг изключи от съзнанието си бръмчащите гласове и огледа залата. Въпреки всичко той харесваше атмосферата на социалната сбирка на малкото градче — собствената му провинциалност, фактът, че събираше цялото общество, дори караше хора, които не се обичаха, да оценяват събитието и да бъдат цивилизовани. Това бе една от причините да не поиска никога да замине — дори след като жена му се спомина. Човек не можеше да се чувства изгубен в Медисин Крийк. Тук се грижеха за хората, никой не бе забравен, всеки си имаше своя дом. Не бе като Ел Ей, където

старите хора умираха всеки ден сами и лишени от обич. Дъщеря му се обаждаше често напоследък, караше го да се премести по-близо до нея. Но той нямаше да го стори. Дори и след като затвореше вестника и се пенсионираше. За добро или за зло той щеше да свърши дните си в Медисин Крийк и щеше да бъде погребан в гробището край „Дийпър роуд“, до жена си.

Погледна часовника си. Какво бе предизвикало тези мисли за тленността? Трябваше да спазва графика, нищо, че бе въведен от самия него, и беше вече време да си върви у дома и да си напише материала.

Измъкна се незабелязано до отворените врати в коридора. Зад тях късното следобедно слънце осветяваше обширната морава на църквата. Жегата си беше същата, покрила със задушаващо одеяло тревата, паркинга и царевичните полета. Ала въпреки жегата — всъщност въпреки всичко, — част от Смит Лъдуиг чувстваше облекчение. Можеше да си изпати и по-зле от своите съграждани: за това трябваше да благодари на Мейси, а може би и на Пендъргаст. И погледнато от по-малко егоистична гледна точка, можеше да напише оптимистичен репортаж за социалната сбирка, без да се преструва. Тя бе започнала малко мрачно — със стоическото чувство, че шоуто трябва да продължава, независимо от всичко. Но мракът и потиснатостта се бяха разсеяли. Градът отново си беше същият и дори безсмислената лекция на Чонси, която още кънтеше зад гърба му, не можеше да промени това. Трийсет и третата годишна социална сбирка „Гро-Бейн — печена пуйка“ бе пълен успех.

Лъдуиг пое бавно и дълбоко дъх и се огледа от стъпалата на църквата. И след това изведнъж замръзна на място.

Един по един и хората около него започнаха да се взират през дървената врата. Последваха ахкания, тих шепот. Досуц като електрически ток шепотът започна да прескача от човек на човек, навлезе в самата зала, увеличи силата си и заплаши тълкуванията на Чонси за променените генетично царевични кочани.

— Какво има? — попита Чонси, като прекъсна изречението си по средата. — Какво става?

Никой не отговори. Всички погледи бяха фиксирани в хоризонта отвъд вратите на църквата, където на фона на жълтеникавото небе във все по-тесни кръгове се виеше ято лешояди.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Кори Суонсън спря до църквата, хората бяха излезли на моравата, скупчени на групички, и си шепнеха възбудени. От време на време някой се отделяше и се вторачваше по посока на царевичните ниви. Трябва да имаше петдесет души, но тя не забеляза Пендъргаст между тях. А в това нямаше логика, защото той я бе помолил да дойде веднага. Всъщност беше много настоятелен.

Изпита почти облекчение, че го нямаше. Пендъргаст можеше да я въвлече в още по-големи неприятности, отколкото вече имаше в този град — тя усещаше това с цялото си същество. И без друго вече бе парий номер едно на града. И отново се запита в какво, по дяволите, се бе забъркала. Парите още прогаряха дупка в жабката на колата ѝ. Онзи ще я забърка в неприятности, после ще си замине, а тя ще остане в Медисин Крийк да сърба последиците. Ако бе достатъчно умна, щеше да му върне парите и да си умие ръцете, че няма нищо общо с тази работа.

Тя подскочи неволно, когато облечената в черно фигура изведнъж се материализира от нищото до колата. Пендъргаст отвори дясната вратичка и елегантно се плъзна в купето. От начина, по който се движеше, понякога я побиваха тръпки.

Кори посегна към таблото и намали гърмящия звук на „Старфъкърс“ на „Найн инч нейлс“.

— Накъде, господин специален агент? — попита тя.

Пендъргаст посочи царевичните нивя.

— Виждате ли онези птици?

Тя заслони с ръка очи от залязващото слънце.

— Кои, онези лешояди ли? И какво за тях?

— Отиваме точно там.

Тя даде газ, колата потрепери и изкашля черен дим.

— Натам няма пътища, а това е гремлин, не е военен джип, ако не сте забелязали.

— Не се безпокойте, госпожице Суонсън, няма да ви карам да влизате в нивата. Карайте на запад по „Край роуд“, моля.

— Както желаете.

Тя натисна газта и гремлиньт се откъсна от тротоара с подскок.

— Е, как мина пуешката социална сбирка? — попита тя. — Това комай е голямото събитие на годината в този Шибан Крийк.

— Беше много поучителна — от антропологична гледна точка.

— Антропологична? Да, вярно, специален агент Пендъргаст всред диваците. Представиха ли онзи тип от КЩУ, който иска да сее радиоактивна царевица тук?

— Генетично променена царевица. Да, представиха го.

— И как изглежда? Да няма три глави?

— Ако е имал, две от тях трябва да са били успешно отстранени още в детството му.

Кори го погледна. Той отвърна на погледа ѝ с обичайното си невъзмутимо, меко и без усмивка изражение. Кори никога не можеше да разбере кога се шегуваше. Трябва да бе най-странният възрастен, когото бе срещала досега, а като се имат предвид всички образи, обикаляли около Медисин Крийк, това означаваше нещо.

— Госпожице Суонсън? Скоростта.

— Извинете — натисна спирачките тя. — Мислех си, че вие от ФБР можете да си карате колкото си поискате бързо.

— Аз съм в отпуск.

— Шерифът винаги кара със сто мили в час, дори когато не е на работа. А и винаги можете да разберете, когато в „Уагън уийл“ има пресни еклери. Тогава кара със сто и двайсет.

Продължиха по-полека по гладкия асфалт известно време, без да разговарят.

— Госпожице Суонсън, погледнете по-нататък по пътя, ако обичате. Виждате ли къде е паркирана колата на шерифа? Спрете зад нея.

Кори присви очи и се взря в настъпващия здрач. Видя паркираната на банкета срещу движението патрулка със запалени буркани. На около четвърт миля навътре в царевицата погледът ѝ улови реещото се ято лешояди.

Изведнъж нещо в съзнанието ѝ прещрака.

— Господи — рече тя, — да не би да има още някой...

— Това остава да се провери.

Кори спря зад патрулката и включи аварийните светлини. Пендъргаст слезе.

— Може да се забавя малко.

— Няма ли да дойда с вас?

— Боя се, че не.

— Няма проблем, взела съм си книга.

Тя изгледа как Пендъргаст изчезва в царевиците и почувства леко раздразнение. След това обаче вниманието ѝ се насочи към задната седалка. Винаги имаше пет-шест книги разхвърляни там — научна фантастика, ужаси, понякога и тийнейджърско любовно романче, което за нищо на света не би позволила да я видят, че чете. Докато чакаше, щеше да започне поредния техно трилър. Взе книгата, но пак се спря. Идеята да си седи в колата и да си чете насаме, нещо не ѝ се нравеше както преди. Не можеше да се стърпи и да не погледне отново кръжащите лешояди. Сега се бяха издигнали по-високо. И въпреки прииждащия здрач, можеше да види, че са възбудени. Може би шерифът ги бе подплашил. Почувства тръпката на любопитството: там, в царевичния блок, може би имаше нещо много по-интересно, отколкото щеше да намери в някой от романите, които я откъсваха от действителността.

Изсумтя нетърпеливо и хвърли книгата на задната седалка. Пендъргаст не можеше да я държи така настрана. И тя имаше толкова право да види какво става, колкото и останалите.

Отвори рязко вратичката и пое между прашните редове. Забеляза откъде бе минал шерифът. Имаше следи и от по-тесни от клоунските обувки на шерифа — може би на добросъвестния му, но абсолютно тъп помощник Тад. А до тях — леките стъпки на Пендъргаст.

В царевицата бе много горещо и клаустрофобично. Стеблата се извисяваха далеч над главата на Кори и като минаваше покрай тях, те изшумоляваха и я поръсваха с прах и полен. В небето все още имаше светлина, но в царевицата нощта сякаш вече беше паднала. Кори усети, че се задъхва от ходенето. Запита се дали в крайна сметка това бе добра идея. Никога не бе навлизала така в царевицата. Винаги я бе ненавиждала дълбоко. Започваше се през пролетта, когато гигантски машини пореха безкрайните ниви и оставяха подире си облаци прах, които обгръщаха града и чак леглото ѝ се пълнеше с пепел. След това

царевицата поникваше и единственото нещо, за което всички говореха в продължение на четири месеца, бе времето. Пътищата постепенно биваха ограждани със „стени“ от царевица, докато човек не добиваше впечатлението, че шофира в тунел. Сега царевицата вече жълтееше и съвсем скоро гигантските машини щяха да се върнат, за да стане земята отново гола и грозна, като бръснат пудел.

Беше ужасно: прахът изпълваше ноздрите и пареше в очите ѝ, а от мириса на плесен и на целулоза ѝ се повдигаше. И навсякъде тази царевица, която навярно нямаше да храни хората, дори не и животните, а колите. Автомобилна царевица. Гадост, гадост, гадост.

И ето, че тя изведнъж се озова пред малка отъпкана поляна. Там бяха шерифът и Тад, с фенерчета, наведени над нещо. Пендъргаст стоеше по-встрани и когато тя се появи, той се обърна към нея — светлите му очи бяха почти безцветни в спускащия се сумрак.

Сърцето на Кори се сви. По средата имаше нещо. Но когато се застави да погледне, осъзна, че беше само едно мъртво куче. Беше кафяво и толкова надутото от газовете на разложението, че козината му бе като настръхнала, изглеждаше като ужасна четиринога риба балон. В неподвижния въздух сякаш висеше ужасна, сладникава миризма, чуваше се постоянното бръмчене на мухите.

Шерифът се обърна.

— Е, Пендъргаст — каза той с мек тон, — както изглежда сме се разкарвали за нищо.

След това погледът му се отмести от рамото на Пендъргаст и се спря върху нея. Изглежда я в продължение на няколко неловки секунди, преди да погледне отново към Пендъргаст. Агентът не каза нищо.

Той бе извадил малко фенерче и лъчът му играеше по надутия труп. На Кори ѝ призля — тя позна кучето. Беше шоколадов на цвят лабрадор, не съвсем чистокръвен, разбира се, и принадлежеше на сина на Суийд Кейхил — симпатично дванайсетгодишно луничаво хлапе.

— Добре, Тад — каза шерифът и плесна по отпуснатото рамо заместника си, — видяхме всичко, което имаше да се види. Да приключваме.

Пендъргаст бе приближил и бе коленичил, за да огледа кучето по-отблизо. Разпръснатите мухи се извиха в облак над трупа.

Шерифът мина покрай Кори, без да ѝ обърне внимание и като стигна до края на полянката, се обърна:

— Пендъргаст? Идваш ли?

— Не съм приключил с огледа си.

— Намери ли нещо интересно?

Последва кратка пауза, след която Пендъргаст отговори:

— Това тук е ново убийство.

— Ново убийство ли? Мъртво куче в царевицата на две мили от мястото на убийството на Суег?

Кори гледаше с притаен ужас как агентът от ФБР повдигна главата на кучето и леко я завъртя напред-назад, после я отпусна отново и освети с фенерчето си устата, ушите и хълбока му. Ядосаните мухи се разбърмчаха по-силно.

— Е? — попита шерифът, тонът му бе станал по-остър.

— Вратът на кучето е счупен насилствено — рече Пендъргаст.

— Сигурно го е ударила кола. Довлякло се е тук да умре. Случва се непрекъснато.

— Колата не би постъпила така с опашката му.

— Каква опашка?

— Точно това е въпросът ми.

И шерифът, и Тад насочиха лъчите на фенерчетата си към задницата на кучето. Там, където е била опашката му, сега имаше само розов израстък с бяла кост в средата.

Шерифът не каза нищо.

— А ей там — посочи с лъча на фенерчето си Пендъргаст, — мисля, че ще откриете отпечатъците от стъпките на убиеца. От боси крака, четирийсет и четвърти номер — ще водят обратно към реката. Същите отпечатъци, които намерихме на мястото на първото убийство.

Последва ново мълчание. След което заговори шерифът:

— Е, Пендъргаст, мога да кажа само, че донякъде изпитах облекчение. Ти си мислеше, че си имаме работа със сериен убиец. А сега знаем, че е някакъв побърканияк. Да убие куче и да му отреже опашката. Боже Господи!

— Но тук ще забележите и разликите. В това убийство няма церемония, нямаме усещането, че трупът е аранжиран като в „жива картина“.

— И?

— Това не се вписва в модела. Но, разбира се, това означава само, че си имаме работа с нов модел, всъщност с изцяло нов тип.

— Нов тип какво?

— Сериен убиец.

Хейзън извъртя театрално очи.

— Ако питаш мен, все още си имаме работа с едно убийство. Кучето не се брои. — Обърна се към Тад. — Обади се на съдебния лекар и да откараме това куче в Гардън сити за аутопсия. Извикай специалистите по оглед на местопрестъпленията да хвърлят едно око на отпечатъците, които намерят. Нека щатските да поставят охрана. Искam мястото да бъде „запечатано“. Никакъв неоторизиран персонал. Ясно?

— Ясно, шерифе.

— Добре. А сега, Пендъргаст, надявам се, че ще съпроводиш веднага всички *неоторизирани* извън мястото на престъплението.

Кори подскочи, когато той изведнъж освети лицето ѝ.

— Шерифе, сигурно нямате предвид моята помощничка, нали?

Последва заредено с гръмотевици мълчание. Кори го погледна и се запита каква ли бе играта му сега. Помощничка? Старите ѝ подозрения се възродиха отново; следващия път сигурно ще поиска да му асистира и в гащите.

След малко заговори отново шерифът:

— Помощничка ли? Нима имаш предвид тази престъпничка до теб, на която предстои да ѝ бъдат предявени обвинения в кражба втора степен, което, между другото в щата Канзас се смята за углавно престъпление?

— Точно нея имам предвид.

Шерифът кимна. А когато заговори, тонът му бе неестествено мек.

— Аз съм търпелив човек, Пендъргаст. И бих ти рекъл само това: всичко си има граници.

След последвалото мълчание, Пендъргаст каза:

— Госпожице Суонсън, бихте ли била така добра да подържите фенерчето, докато аз огледам задницата на кучето?

Запушила нос заради засилващата се воня, Кори взе фенерчето и го насочи в желаната посока, като усещаше, че застаналият зад нея шериф Хейзън гледаше толкова свирепо врата ѝ, че направо косата ѝ се накъдряше.

Пендъргаст се обърна, изправи се и постави длан върху рамото на шерифа. Онзи погледна ръката му и бе на път да се отърси от нея.

— Шериф Хейзън — произнесе Пендъргаст с неочаквано почтителен тон, — може да ви се струва, че съм дошъл тук, само за да ви дразня. Но мога да ви уверя, че всичко, което правя, си има своите добри основания. Много силно се надявам, че ще продължите да упражнявате това възхитително търпение, което вече демонстрирахте — към мен и моите необичайни методи — както и към моята необичайна помощничка — поне още известно време.

На шерифа изглежда му трябваше малко време да смели всичко това. След това заговори отново с едва — едва омиловителен тон:

— Не бих могъл да кажа откровено, че харесвам начина, по който работите по случая. Вие, момчетата от ФБР, изглежда винаги забравяте, че след като хванем престъпника, ние трябва и да го обвиним. Знаеш как е тези дни: ако *по какъвто и да е начин* провалиш доказателствата, престъпникът си тръгва. — Погледна към Кори. — Най-добре е тя да получи оторизация за присъствие на местопрестъпленията.

— Ще я получи.

— И не забравяй какво впечатление ще направи на съдебните заседатели с тази червена коса и кучешката каишка на врата. Да не говорим за углавното престъпление в досието ѝ.

— Ще минем по този мост, когато стигнем до него.

Шерифът го изглежда мрачно.

— Добре тогава. Ще ви оставя тук с песа. Не забравяй какво казах. Хайде, Тад. Трябва да звъним по телефоните.

След това се обърна, запали цигара и изчезна в царевиците, последван от помощника си. След като шумът от смачкани стебла утихна, над мястото на престъплението отново се възцари тишина.

Кори отстъпи няколко крачки назад, за да избяга от вонята.

— Агент Пендъргаст?

— Госпожице Суонсън?

— Какви бяха тези глупости с „помощничката“?

— От факта, че нарушихте заповедите ми и дойдохте тук, заключих, че ще приемете тази служба, след като проявявате интерес към обстоятелствената страна на престъпленията.

Да не би отново да я будалкаше?

— Просто не обичам да ме изоставят. Вижте, не знам съвсем нищо за детективската работа. Не мога да пиша на машина. Не мога да се справям с телефоните и съм сигурна, че не бих могла да стенографирам или да правя всичко онова, което правят помощничките.

— Няма да изисквам това от вас. Може да ви учуди, но аз вече съм мислил по въпроса и стигнах до заключението, че ще бъдете отлична помощничка. Трябва ми човек, който познава града, познава хората, тайните им, но който освен това и сам е аутсайдер, несвързан с никого. Не сте ли вие точно този човек?

Кори се замисли. Аутсайдер, несвързан с никого... Потискащо бе, но изглежда пасваше на описанието.

— Повишението е съпроводено с увеличение на възнаграждението до сто и петдесет долара дневно. Цялата документация е в колата, включително и оторизиран ограничен достъп до местопрестъпленията. Това означава да се подчинявате безпрекословно на заповедите ми. Повече никакви самоволни напускания на автомобила. Ще обсъдим подробностите, свързани с новите ви отговорности по-късно.

— Кой ми плаща? ФБР ли?

— Ще ви плащам от собствения си джоб.

— Хайде, хайде, знаете, че не струвам толкова. Хвърляте си парите на вятъра.

Пендъргаст се обърна и я погледна и тя за сетен път бе поразена от силата, скрита зад тези сиви очи.

— Вече знам едно нещо: имаме си работа с изключително опасен убиец и нямам време за губене. Трябва да получа вашата помощ. Ако успеем да спасим и един живот, то каква ще е цената му?

— Да де, но как евентуално бих могла да помогна? Искам да кажа, че шерифът е прав. Аз съм просто една тъпа престъпничка.

— Госпожице Суонсън, не бъдете глупава. Споразумяхме ли се?

— Добре. Но „помощничка“ е началото и краят. Както казах и преди, не си въобразявайте разни други неща.

Той я изглежда.

— Моля?

— Вие сте мъж. Знаете за какво говоря.

Пендъргаст махна с ръка.

— Госпожице Суонсън, намеците, които правите са немислими. Ние идваме от два различни свята. Има огромна разлика между нас във възрастта, темперамента, възпитанието, произхода и относителните властови позиции — да не говорим за продупчения ви с обеща език. По мое мнение една подобна връзка, макар и да би могла да ни предложи значително разнообразие, би била съвсем неразумна.

Кори се почувства леко раздразнена от обяснението му.

— И какво толкова му има на продупчения ми език?

— Може би — нищо. Жените от племето Уимбу на Андаманските острови си продупчват лабиите и провесват от тях герданчета от раковинки. И когато вървят, раковинките подрънкват. Мъжете намират това за много привлекателно.

— Това е абсолютна лъжа!

Пендъргаст се усмихна.

— Значи не сте онзи културен релативист, за какъвто ви вземах.

— Вие сте абсолютно странна птица, нали го знаете?

— Алтернативата, госпожице Суонсън, изобщо не ми се нрави.

— Той взе фенерчето от нея и освети отново кучето. — А сега, като моя помощничка, започвайте да ми разказвате чие куче е това.

Погледът ѝ се върна с нежелание върху подутия труп.

— Това е Джиф. Принадлежеше на Анди, сина на Суийд Кейхил.

— Джиф носеше ли каишка?

— Да.

— Свободен ли се движеше?

— Повечето кучета в града се движат свободно, въпреки законите за водене на повод.

Пендъргаст кимна.

— Знаех си, че моето доверие във вас не е напразно.

Кори го погледна, стана ѝ забавно.

— Ама и вас си ви бива, знаете ли?

— Благодаря. Хубаво е, че имаме нещо общо.

Той взе фенерчето от нея и освети кучето.

Над грубо оформената поляна се възцари тишина и Кори се запита дали бе получила комплимент, или обида. Но като проследи лъча на фенерчето, изпита изненадващо бодване на жалост: жалост, която надделя над ужасната миризма и бръмченето на мухите. Анди Кейхил щеше да страда много. Някой трябваше да му каже и както

изглеждаше, този някой щеше да бъде самата тя. Определено не би искала да остави това на шерифа или на неговия помощник, на когото винаги можеше да се разчита да казва погрешни неща. Не мислеше, че и Пендъргаст, при цялата му любезност, бе човекът, който да съобщи новината на хлапето. Тя вдигна глава и за своя изненада видя, че Пендъргаст я гледаше.

— Да — каза той, — мисля, че ще бъде акт на любезност от ваша страна да съобщите новината на Анди Кейхил.

— Откъде...

— И в същото време, госпожице Суонсън, бихте могли да разберете по неофициален път кога за последен път Анди е видял Джиф и накъде би могло да се е запътило кучето.

— С други думи, искате да се правя на детектив.

Пендъргаст кимна.

— Нали, в крайна сметка, сте новата ми помощничка.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марджъри Тийландър седеше зад старото дървено писалище в спартанския си кабинет и трудолюбиво изрязваше купони за пазаруване с намаление, като не изпускаше от поглед и телевизионната игра „Познай цената“. Картината на стария черно-бял телевизор бе толкова лоша, че бе надула докрай звука, за да не изпусне нищо от екшъна. Не че днес имаше кой знае какъв екшън; рядко бе попадала на толкова жалка група състезатели. Обявяваха висока, обявяваха ниска, обявяваха всякаква цена, стига да е на една миля разстояние от реалната цена на показваните им продукти. Тя спря да изрязва, за да погледне екрана и да се вслуша. Всички състезатели вече бяха обявили цената си за последния предмет, с изключение на последния — кльощаво момиче с азиатски произход, което не можеше да бъде на повече от двайсетина години.

— Ще обявя хиляда четиристотин и един долара, Боб — рече момичето със свенлива усмивка и сведе глава.

— Мили Боже! — възкликна неодобрително Мардж и се върна към изрязването си.

Хиляда и четиристотин долара за един нищо и никакъв „Мейтаг“? На коя планета живееха тези хора, бе? Не можеше да струва повече от деветстотин и петдесет, максимум. А и публиката в студиото не помагаше, крещеше окуражително след всеки погрешен отговор. О, де да беше *тя* в шоуто, публиката сто на сто щеше да бъде *прочистена*. Струваше й се, че винаги познава вярната цена, винаги правеше правилния избор. И никога не би се съгласила на тези евтини награди — навес от махагон, шкафче за всякакви дреболии или едногодишен запас от восък за лъскане на паркет. Ще заложи на петметровата лодка „Крис-крафт“; имаше братовчед, който живееше край езерото Скот и си имаше кейче с места за приставане. Жалкото в цялата тази история бе, че когато най-сетне убеди Роки да я отведе до Студио сити, седмица по-късно му поставиха диагноза „емфизема“. А сега не можеше да иде сама, Бог да го прости, щеше да бъде

прекалено... Я виж ти, това бе интересно — двайсет процента намаление на „Уулайт“ при пазарна цена от трийсет и повече долара. Това рядко се продаваше и при тройните купони от уикендите означаваше, че ще може да го купи почти на половин цена. Ще трябва да събере достатъчно купони. Човек просто не можеше да устои на цените в „Шопърс палас“ в Юлисис. „Ред оуп“ в Гардън сити бе по-близо, разбира се, но ако сериозно искаш да спестиш малко пари, просто не можеш да устоиш на „Палъс“. А в суперсъботите можеше да получи десет на сто отстъпка на галон бензин — и само от това да си покрие допълнителното разстояние дотам. Е, щеше да се почувства малко зле, че не посещава Ърни, но времената бяха трудни и човек трябваше да бъде практичен... Е, сега пък ако не ги разби! Деветстотин двайсет и пет долара за онзи „Мейтаг“. Щеше да изглежда много добре точно до мивката ѝ. Може би щеше да успее да уговори Алис Франкс за една автобусна екскурзия до студиото, която би могла...

Тя изведнъж осъзна, че пред писалището ѝ стоеше някакъв непознат.

— Добри Боже! — Мардж бързо намали звука на телевизора. — Млади човече, вие ме сепнахте.

Беше онзи мъж в черно, когото бе виждала честичко напоследък.

— Извинете ме — отвърна мъжът с глас, който ухаеше на ментов сироп, шоколадови бонбони и кипарисово дърво.

Той се поклони официално, след това се изправи пред нея с ръце по шевовите на панталоните. Имаше дълги, тънки пръсти с нокти — забеляза тя с известна почуда — които бяха с много изкусно и много професионално направен маникюр.

— Не се извинявайте — рече тя. — Просто не се промъквайте тъй безшумно. Е, какво мога да сторя за вас?

Мъжът кимна към купоните.

— Надявам се да не ви намирам в тежки времена.

Мардж се изсмя гръмогласно.

— Ха! Тежки времена! Добре казано. — Тя събра купоните към себе си. — Господин непознат, разполагате изцяло с моето внимание.

— Трябва отново да помоля за извинение — рече той. — Пропуснах да се представя. Казвам се Пендъргаст.

Мардж изведнъж се сети за статията във вестника.

— Разбира се. Вие сте онзи южняк, който се рови в убийството. Естествено, и сама бих могла да преценя, че не сте от тези краища. Никой тук не говори като вас.

Изгледа го с ново любопитство. Беше доста висок, косата му бе толкова руса, че отиваше към бяла, а отвърна на погледа ѝ със съвсем светли очи, пълни с леко любопитство. Въпреки, че бе слаб, не създаваше впечатление да е крехък; точно обратното — макар костюмът му да бе толкова черен, че и това бе трудно да се прецени. Беше наистина привлекателен по свой, южняшки начин.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Пендъргаст — рече тя. — Бих ви предложила да седнете, но този мой въртящ се стол е единственият. Хората, които идват тук, обикновено не са много склонни да се засаждат задълго.

Тя се изсмя отново.

— И защо, госпожо Тийландър? — Въпросът бе формулиран толкова учтиво, че Мардж не забеляза, че той вече знаеше името ѝ.

— А вие как мислите? Освен ако не сте пристрастен към плащането на такси и попълването на формуляри, разбира се.

— Да, естествено. Разбирам. — Мъжът на име Пендъргаст пристъпи напред. — Госпожо Тийландър, доколкото разбрах, вие...

— Петстотин долара — прекъсна го Мардж.

Мъжът замлъкна.

— Моля?

— Нищо — Мардж отмести поглед от вече замлъкналия телевизор.

— Доколкото разбрах, вие поддържате публичния архив на Медисин Крик.

Мардж кимна.

— Точно така.

— И изпълнявате функцията на градски администратор.

— Рядко. Напоследък съвсем рядко.

— И че ръководите отдела за обществени дела.

— О, това означава, че контролирам Хенри Флеминг, който кара снегорина и сменя крушките на уличното осветление.

— И че събирате данъците за недвижимите имоти.

— Да, и *тъкмо това* е причината Клик Расмусън да не ме кани на своите партита за канаста.

Пендъргаст отново направи кратка пауза.

— Значи би могло да се каже, че вие въртите Медисин Крийк.

Мардж се усмихна широко.

— Млади човече, не бих могла да го изразя по по-добър начин. Разбира се, шериф Хейзън и Арт Ридър може и да не споделят мнението ви.

— Е, ще ги оставим да държат на своето.

— Добри Боже, *знаех си аз!* — Погледът на Мардж се отклони към телевизора, за да се завърне след малко върху посетителя.

Пендъргаст извади кожен портфейл от джоба на самото си.

— Госпожо Тийландър — рече той и отвори портфейла, за да покаже златната си значка, — сигурно знаете, че съм агент от Федералното бюро за разследване?

— Това говореха във фризьорския салон.

— Бих искал да получа по-добра, нека я наречем *бюрократична* представа за жителите на Медисин Крийк. С какво се занимават, къде живеят, какъв е икономическият им статус. Ей такива неща.

— Тогава сте попаднали на точното място. Знам всичко, свързано със законите, което може да се знае за всяка благословена душа в града.

Пендъргаст махна с ръка.

— Технически погледнато, за подобно проучване е необходима заповед.

— Къде мислите, че се намирате, млади човече? В Грейт бенд? Може би в Уичита? Няма да се формализирам с човек на закона. Освен това ние тук нямаме тайни. Поне — нямаме такива, които биха ви заинтересували.

— Тогава значи не виждате трудности... ъ-ъ-ъ... да ме запознаете по-добре с жителите.

— Господин Пендъргаст, нямам никакви ангажименти в календара си до двацет и втори август, когато ще трябва да напечатам данъчните декларации за недвижимата собственост за четвъртото тримесечие.

Пендъргаст пристъпи малко по-близо до писалището.

— Да се надяваме, че няма да отнеме чак толкова време.

Нов пристъп на смях.

— Толкова време ли! Ха-ха! Боже мой, това бе добре казано.

Мардж се обърна със стола си към задната стена на кабинета, където се намираше старомоден сейф. Беше масивен и украсен по ръбовете с избелели златни листа. Като се изключи писалището и малка лавица за книги, той бе единствената мебел в стаята. Тя завъртя напред-назад циферблата му, за да набере комбинацията, след това сграбчи дръжката и отвори желязната врата. Вътре имаше по-малка кутия, заключена с катинар. Отвори катинара с ключ, който висеше на врата ѝ. Бръкна вътре и извади една още по-малка, дървена кутия. След това се обърна отново със стола си и сложи кутията върху писалището — между себе си и Пендъргаст.

— Ето, това е — рече тя и потупа доволна кутията — откъде искате да започнем?

Пендъргаст погледна кутията.

— Извинете, но...

— Попитах откъде искате да започнем.

— Да не би да искате да ми кажете, че...

В един много кратък миг лицето на мъжа изглеждаше напълно слисано, преди да приеме отново изражението си на небрежно любопитство.

— Какво, да не си мислите, че за да се върти град като Медисин Крийк е необходим компютър? Всичко, което ми е необходимо, се намира в тази малка кутия. А което не е в нея, е тук — и тя се потупа по слепоочието. — Ето вижте, ще ви покажа. Тя отвори кутията и извади една случайно подбрана индексна карта. Съдържаше може би десетина грижливо изписани ръкописни реда, последвани от колонка числа, няколко завъртулки и символи, няколко стикера с различен цвят — червен, жълт, зелен. — Виждате ли — рече тя и размахна картата пред носа на Пендъргаст. — Това е картата на Дейл Естръм, сърдитият млад фермер. Баща му беше сърдит стар фермер. А дядо му — е, най-добре е да не споменаваме за него. Дейл и останалите скандаджии от фермерския кооператив винаги са стояли на пътя на прогреса. Виждате ли, тук е показано, че е закъснял с две тримесечия при плащането на данъците си, че най-голямото му дете ще трябва да повтаря девети клас, че септичната му яма не отговаря на изискванията и че е подавал молби за селскостопански помощи седем пъти през последните девет години. — Тя зацъка укорително.

Пендъргаст гледаше ту нея, ту картата.

— Разбирам — рече той.

— Тук имам деветдесет и три карти — по една за всяко семейство в Медисин Крийк и на невключените в града територии около него. Мога да говоря, цял час, а ако е необходимо и два часа за всяко от тях. — Мардж усети, че се възбужда. Не се случваше всеки ден някой държавен чиновник да прояви интерес към архива ѝ. А и след като Роки почина. Бог ѝ бе свидетел — останаха ѝ съвсем малко хора, с които можеше да побъбри. — Обещавам ви: когато свършим, ще знаете за Медисин Крийк всичко, което ви е необходимо.

Обещанието ѝ бе посрещнато с дълбоко мълчание.

— Разбира се — рече Пендъргаст след малко, сякаш се съвземаше.

— И така, питайте, господин Пендъргаст. Откъде искате да започнем?

Пендъргаст се замисли за миг.

— Може би трябва да започнем от буквата „А“?

— В Медисин Крийк няма фамилни имена, започващи с „А“, господин Пендъргаст. Ще започнем с Дейвид Барнес, от „Край роуд“. Много съжалявам, че не мога да ви предложа стол. Може би като продължим утре, ще ви изкарам един от кухнята си.

Тя върна картата, която държеше, на мястото ѝ, наплюнчи енергично пръсти, извади първата карта от кутията и започна да говори. Телевизорът до лакътя ѝ продължаваше да примигва, но играта, която излъчваше, бе напълно забравена.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Заместник-шериф Тад Франклин насочи патрулката си към постлания с чакъл паркинг между голямата, стара, викторианска къща и магазина за сувенири. Спря с хрущене на гумите, отвори вратичката и разгъна дългнестото си тяло на августовското слънце. Протегна се, почеса се по късо подстриганата коса и хвърли един малко притеснен поглед на къщата. Бялата ограда от тараби, която я обрамчваше, се разпадаше, боята се белеше, летвичките бяха накривени във всички посоки. Отвъд нея бе прекалено обраслият с трева двор. Грамадната стара къща с фронтон изглеждаше така, сякаш не бе боядисвана от петдесет години. Прашните канзаски бури бяха оголили дъските от боя и сега подяждаха самото дърво до насмолената хартия под него. Табелата „Пещерите Краус“ със своите големи ивици обелена бяла и червена боя, изглеждаше като излязла от долнокачествен филм на ужасите. Целият този град го потискаше. Трябваше да се махне от Медисин Крийк. Но за да го стори, му трябваше стаж, да натрупа още малко опит под колана. А и се ужасяваше от това как щеше да го каже на шериф Хейзън. Тад знаеше, че шерифът го „отглеждаше“ по своя грубоват бащински начин да заеме мястото му. Не искаше дори да си помисли какво щеше да каже шерифът, когато му съобщи, че ще постъпва на служба в Уичита или Топика. Където й да е, само да не е Медисин Крийк.

Премина с нежелание през вратичката, пое по обраслата с бурени пътечка и изкачи стъпалата към изметната веранда, която обикаляше околоръст къщата.

Стъпките на кожените му ботуши кънтяха, докато крачеше към вратата. Въздухът бе неподвижен и той чуваше пикапите да цвърчат в царевицата. Спря се и почука на вратата.

Тя се отвори толкова бързо, че той подскочи. Специален агент Пендъргаст.

— Заместник-шериф Франклин Моля, заповядайте.

Тад свали шапката си и влезе в гостната, чувствайки се неудобно. Шерифът искаше набързо да провери какво е замислил Пендъргаст и какво още е научил за убийството на кучето. Ала ето, че когато дойде тук, той се почувства притеснен. Не можеше да си представи начин да отвори дума, без причината за посещението му да стане очевидна.

— Идвате точно навреме за обяд — рече агентът, докато затваряше вратата зад гърба му.

Завесите бяха спуснати и вътре бе малко по-хладно, отколкото навън, под слънцето, но тъй като нямаше климатик си оставаше неприятно горещо. Недалеч от входната врата стояха два свръхголеми куфара — куфари гардероби, всъщност, по чиято скъпа на вид кожа все още се мъдреха етикетите на експресната куриерска служба. Както изглежда, Пендъргаст се канеше да остане за по-дълго.

— Обяд ли? — повтори Тад.

— Лека салата с антипаста^[1]. Прошутто ди Сан Даниеле, сирене пекорино с трюфелен мед, зелен фасул бачели и домати. Нещо леко, като за горещ ден.

— Ъ-ъ-ъ, разбира се. Страхотно.

Ако трябваше да ядат италиански манджи, що да не се придържат към пицата? Пристъпи още една крачка, не знаеше какво да каже. Бе един часът. Кой обядва в един? Той бе хапнал в обичайното време — в единайсет и половина.

— Госпожица Краус не се чувства добре. На легло е. Аз я замествам.

— Разбирам.

Тад последва Пендъргаст в кухнята. В единия ъгъл бяха подредени кашони с етикетите на „Федерал експрес“ и DHL — достигаха на половината височина до тавана. Тезгяхът бе отрупан с поне половин дузина опаковки на храни с чуждестранни имена: Балдучи, Забар. Тад се запита дали Пендъргаст не бе италианец или французин. Определено не се хранеше като американец.

Пендъргаст се зае с приготвянето на обяда — движенията му бяха ловки и пестеливи, бързо подреждаше странната на вид храна в три чинии — салам и сирене и нещо като салата. Тад го гледаше и местеше шапката си от едната ръка в другата.

— Само ще отнеса тази чиния на госпожица Краус — рече Пендъргаст.

— Добре. Окей.

Пендъргаст изчезна в задната част на къщата. Тад дочу тихия глас на Уинифред, едва доловимите отговори на Пендъргаст. След малко агентът се върна.

— Добре ли е тя? — попита Тад.

— Добре е — отвърна тихичко Пендъргаст. — Заболяването ѝ е повече на психологическа, отколкото на физическа основа. В такива случаи закъснените реакции са нещо обичайно. Можете да си представите какъв шок бе за нея, когато научи за убийството.

— Всички бяхме потресени.

— Разбира се, не би могло да е иначе. Аз наскоро приключих разследването на един неприятен случай в Ню Йорк, където убийствата са по-чести, за съжаление. И съм свикнал, господин Франклин, доколкото едно човешко същество може да свикне с това. А за всички вас, не се съмнявам, че това е било — и е — най-нежелано, ново преживяване. Моля седнете.

Тад седна, сложи шапката си на масата, реши, че не ѝ е мястото там, постави я на един стол, после отново я грабна, боеше се да не я забрави.

— Аз ще се погрижа — каза Пендъргаст и я окачи на близката закачалка.

Тад се размърда на стола си, чувстваше се все по-неудобно с всяка изминала минута. Пред него бе поставена чиния.

— *Буон апетито* — рече Пендъргаст и даде знак на Тад да започва.

Младият мъж взе вилницата и набоде парче сирене. Отрязва хапка и го опита предпазливо.

— Трябва да го полеете леко с този *миеле ал тартуфо бианко* — усмихна се Пендъргаст и му предложи малко бурканче с мед с необичаен аромат.

— Ще го ям чисто, благодаря.

— Глупости.

Пендъргаст взе малка лъжичка и поля с малко мед останалото сирене на Тад.

Тад отхапа още едно парче и откри, че никак не беше лошо.

Ядяха мълчаливо Тад намери, че храната му допада, особено някои от малките парченца салам.

— Какво е това? — попита той.

— *Чингуале* Дива свиня.

— О!

Сега пък Пендъргаст поливаше всичко останало с дървено масло, както и с някаква катраненочерна течност. Поля и чинията на Тад.

— А сега, господин помощник, мисля, че сте дошли за брифинг.

Фактът, че го каза толкова открито, улесни до крайност нещата.

— Ами, да. Така е.

Пендъргаст избърса устни и се облегна назад.

— Кучето се е казвало Джиф и е принадлежало на Анди Кейхил. Доколкото разбрах Анди е запален изследовател и е обикалял навсякъде с кучето си. Моята помощничка скоро ще ми съобщи резултатите от разпита му.

Тад потърси бележника си, извади го и започна да си води записки.

— Изглежда кучето е било убито предишната нощ. Може би си спомняте, че за няколко часа след полунощ бе облачно и както личи, убийството е било извършено тогава. Разполагам с резултатите от аутопсията, пристигнаха току-що. Втори, трети и четвърти прешлен са буквално *размазани*. Няма следи да е използвана някаква машина или инструмент, което е под въпрос, защото ако са използвани голи ръце, подобно смачкване би изисквало значителна сила. Опашката изглежда е отрязана с груб инструмент и не е открита на местопрестъплението, както и каишката с табелката с името му.

Тад пишеше с всички сили. Това бе добра работа. Шерифът ще е доволен. Но пък, от друга страна, нали и той е получил същия доклад. Продължи да си води бележки, просто за да бъде сигурен.

— Проследих босите следи, които водят до и от местопрестъплението. Използван е същият царевичен ред, който води до Медисин Крийк. Следите се губят в реката и затова не могат да бъдат проследени. Прекарах сутринта при госпожа Тийландър, администраторката на града, за да се запозная с местните жители. Боя се, че тази задача ще ми отнеме много повече време, отколкото предварително...

Откъм задната част на къщата долетя треперещ глас:

— Господин Пендъргаст?

Пендъргаст сложи показалец пред устните си.

— Госпожица Краус е станала — прошепна той. — Няма да ѝ се отрази никак добре, ако ни слуша какво си говорим. — Обърна се и с по-висок тон рече: — Да, госпожице Краус?

Тад видя фигурата на старата жена да се появява на прага, увита въпреки горещината с халат и бързо се изправи.

— А, здравей, момче — каза старата дама. — Не се чувствам добре, нали разбираш, а господин Пендъргаст е толкова любезен да се погрижи за мен. Не ставай, не ставай.

— Да, госпожо.

Тя се отпусна тежко на стола до масата, лицето ѝ бе угрижено.

— Трябва да ви кажа, че това легло ужасно ме уморява. Не знам как се справят инвалидите. Господин Пендъргаст, бихте ли ми налили чаша от онзи ваш зелен чай? Струва ми се, че успокоява нервите ми.

— Много се радвам — изправи се Пендъргаст и отиде до печката.

— Просто е ужасно, нали, Тад? — рече тя.

Помощник-шерифът не знаеше какво да ѝ отговори.

— Онова убийство. Кой би могъл да го извърши? Дали *някой* знае?

— Имаме някои версии, които проверяваме — отвърна Тад. Това бе отговорът, който шерифът винаги използваше.

Госпожица Краус придърпа халата по-здравео около шията си.

— Чувствам се ужасно, просто ужасно да знам, че такъв човек е на свобода. И че дори може да бъде един от нашите хора, ако може да се вярва на вестниците.

— Да, госпожо.

Пендъргаст сервира чай на всички и настана тишина. Тад можеше да види през дантелените пердета простиращите се до хоризонта царевични поля в монохромно ръждиво жълто. Очите се уморяваха само да го гледат. За пръв път, откакто работеше по този случай, му хрумна, че ако го решат успешно, би могъл да получи възможността, която очакваше. И изведнъж посещението у Пендъргаст не му се стори чак толкова трудна задача. Ала госпожица Краус заговори отново и той се обърна вежливо да я изслуша.

— Боя се за нашия малък град — казваше Уинифред Краус. — При това убийство аз наистина се боя за него.

[1] Предястия преди основното тестено блюдо „паста“. Б.пр. [↑](#)

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кори Суонсън спря рязко своя гремлин и вдигна облак прах, който бавно се запуска като спирала във въздуха. Господи, колко горещо беше. Тя погледна към дясната седалка. Пендъргаст отвърна на погледа ѝ като леко повдигна вежди.

— Това е мястото — рече тя. — А още не сте ми казали защо сме тук.

— Ще направим посещение на някой си Джеймс Дрейпър.

— Защо?

— Доколкото разбрах, твърдял разни работи за Клането в Медисин Крийк. Мисля, че е време да научим повече за това.

— Бръши Джим твърди всякакви неща.

— Съмнявате ли се в него?

Кори се изсмя.

— Той и едно „здрасти“ не може да каже, без да излъже.

— Аз знам, че в крайна сметка лъжците казват повече истини, отколкото онези, които твърдят, че говорят истината.

— Как така?

— Защото истината е най-безопасната лъжа.

Кори подкара леко колата и поклати глава. Нямаше никакво съмнение вече: той бе странен, странен, странен.

Мястото на Бръши Джим се намираше встрани от „Дийпър роуд“ и бе оградено с бодлива тел. Дъсчената двустайна къщичка бе доста навътре от пътя; една канадска топола пред нея ѝ създаваше илюзия за уединеност. Тя бе заобиколена от море от строшени автомобили, стари трейлери, ръждиви котли, изхвърлени хладилници, перални, стари телефонни стълбове, компресори, няколко корпуси на лодки, нещо, което приличаше на парен локомотив, както и други неща, прекалено потънали в разруха, за да може да бъде определено предназначението им.

Докато се спускаше по черния подходен път Кори даде майко повече газ и гремлинът потрепери, закашля се и изгасна. В първия

момент цареше пълна тишина. След това вратата на къщата се отвори с трясък и в сянката на верандата се появи някакъв мъж. Когато излязоха от колата, той пристъпи на светло. Досуц като повечето жители на Медисин Крийк Кори правеше всичко възможно, за да избягва Бръши Джим, ала въпреки това й се стори, че изглеждаше така, както винаги бе изглеждал: купа светлочервена коса и брада, които поглъщаха цялото му лице, и не се виждаше нищо, освен две черни очи като мъниста, устни и част от чело. Беше обут в дебели дънки, високи, с шоколадов цвят обувки, със синя риза с изкуствени седефени копчета и бе нахлупил омачкана филцова каубойска шапка. На дебелия му врат висеше кожена вратовръзка с тюркоаз, достатъчно голям да строшиш с него черепа на муле, а възелът бе отчасти скрит от гъстата му брада. Беше доста над петдесетте, но с тази негова стърчаща във всички посоки коса изглеждаше с десетина години по-млад. Улови стълбчето и се взря с подозрение в тях.

Пендъргаст закрачи към верандата с развети пешове на самото.

— Спрете там, където сте — извика Бръши Джим, — и обявете по каква работа сте. Веднага.

Кори преглътна с мъка. Ако имаше да се случи нещо лошо, то щеше да се случи сега.

Пендъргаст спря.

— Доколкото разбрах, вие сте господин Джеймс Дрейпър, праправнукът на Айзая Дрейпър?

След тези думи Бръши Джим леко се поизправи. Но недоверчивото му изражение не изчезна.

— И?

— Аз се казвам Пендъргаст. Интересувам се да науча повече за Клането в Медисин Крийк от 14 август 1865 година, от което единственият оцелял е бил вашият прапрадядо.

Споменаването на клането предизвика драстична промяна в изражението на Бръши Джим. Подозрителните огънчета в очите му донякъде се стопиха.

— А младата дама, ако е такава? Коя е тя?

— Госпожица Кори Суонсън — отвърна Пендъргаст.

Сега Джим се изправи още повече.

— Малката Кори? — рече изненадан. — Какво е станало с хубавата ти руса коса?

„Ядох твърде много патладжани“ — едва не отговори Кори. Ала Бръши Джим бе непредвидим, палеше от четвърт оборот и тя реши, че едно свиване на раменете бе най-безопасният отговор.

— Изглеждаш ужасно, Кори, цялата в черно. — Той постоя малко така, вгледан в двамата. След това кимна: — Е, можете да влизате.

Последваха го в задушните покои на къщата му. Имаше малко прозорци и това бе тъмна, пълна с неясни предмети къща. Миришеше на застояла храна и на повредени препарирани животни.

— Сядайте и вземете по една кола.

Бръши Джим отвори хладилника и той хвърли един добре дошъл квадрат светлина. Кори се покачи на един сгъваем стол, а Пендъргаст — след като набързо огледа стаята — седна на единственото свободно място от покрития с телешка кожа диван, незаето от броеве на „Аризонски магистрали“. Кори никога не бе влизала в тази къща и се огледа неуверено. Стените бяха окичени със стари пушки, бичи кожи, с дъски със забити острия на стрели, с реликви от Гражданската война, с плакети, показващи различни видове бодлива тел. Върху цяла лавица бяха подредени мухлясали стари книги, подпрени в края от неполирано вкаменено дърво. В единия ъгъл стоеше на пост цял препариран кон, с изтъняла и проядена от молците кожа. Подът бе покрит с мръсни дрехи, строшени седла, парчета кожа и най-различни други дреболии. Беше забележително: цялото място приличаше на пращен музей, посветен на реликвите на Дивия Запад. Кори бе очаквала да види паметни вещи от Виетнам: оръжия, емблеми, фотографии. Но нямаше нищо подобно, нито следа от войната, която, както твърдяха, бе променила завинаги Бръши Джим.

Бръши Джим подаде на Кори и Пендъргаст кутийки с кока-кола.

— И така, господин Пендъргаст, какво точно искате да знаете за клането?

Кори видя как Пендъргаст остави настрана кутийката си.

— Всичко.

— Е добре, всичко започнало през Гражданската война. — Бръши Джим отпусна масивното си тяло върху голям фотьойл и сръбна шумно от колата си. — Знаете всичко за „Кървавия Канзас“, нали, господин Пендъргаст, след като сте историк.

— Не съм историк, господин Дрейпър. Специален агент от Федералното бюро за разследване съм.

Последва дълбоко мълчание. След това Бръши Джим се прокашля.

— Добре тогава, господин Пендъргаст. Вие сте от ФБР. Мога ли да попитам какво ви доведе в Медисин Крийк?

— Неотдавнашното убийство.

Подозрението на Бръши Джим се бе възвърнало с пълна сила.

— И какво *точно* общо има то с мен?

— Убитата Шийла Суег е била търсачка на реликви, копаела е по Могилите.

Бръши Джим се изплю на пода и разтърка плюнката с подметката на ботуша си.

— Проклети иманяри! Нещата трябва да се оставят на място, в земята. — След това погледна отново Пендъргаст. — Но все още не сте казали какво общо би могло да има убийството с мен.

— Доколкото разбрах, историята на Могилите и на Клането в Медисин Крийк са свързани. Както и нещо, което дочух местните хора да наричат „Проклятието на Четирийсет и петимата“. А както може би знаете, около трупа бяха аранжирани голям брой стрели на южните шайени.

Мина поста време, преди Бръши Джим да смели това.

— Какви стрели? — попита накрая.

— Тези бяха тръстикови, с пера от плешив орел и с наконечници от тип II кремък от долината на Симарон и яспис от Бит хорн. Между другото, били са комплект в почти идеално състояние. Датирани са от времето на Клането.

Бръши Джим подсвири ниско, след което потъна в мълчание, сбърчил чело в дълбок размисъл.

— Господин Дрейпър? — подкани го Пендъргаст най-накрая.

Бръши Джим остана още известно време в това си състояние, след което бавно поклати глава и започна историята си:

— Преди Гражданската война Югоизточен Канзас не е бил заселен от белите — населявали го само шайени и арапахо, поуни и сиукси. Единствените бели били онези, които преминавали по пътя за Санта Фе. Но заселниците прииждали и от тази страна на границата, която по онова време е бил Източен Канзас. Хората хвърлили око на

добрите пасища в долините на реките Симарон, Арканзас, Крукид Крийк и Медисин Крийк. Когато избухнала Гражданската война, мъжете отишли да се бият и оставили територията беззащитна. Заселниците преди избивали индианците и сега дошло време за отплата. По цялата граница последвали серии от индиански нападения. После Гражданската война свършила и много войници се завърнали — огорчени и въоръжени. Те били видели войната, господин Пендъргаст. Повтарям — *войната*. Онова насилие, което човек може да упражни върху друг човек. То може да повреди съзнанието.

Мъжът замълча и се прокашля.

— И тъй, върнали се те и започнали да формират групи за самозащита, които изтласквали индианците на запад, за да могат да завладеят земята. Наричали го „прочистване на територията“. В Додж била създадена група, която нарекли „Четирийсет и петимата“. Разбира се, тогава Додж не бил Додж, а ранчото на братята Хиксън. Четирийсет и петима мъже, някои от които сред най-долните отрепки на човечеството, убийци и крадци, тръгнали от установените градчета на изток. Моят прапрадядо Айзая Дрейпър бил по онова време момче на шестнайсет години, едва обуло дълги панталони, но бил привлечен от групата. Предполагам, че си е мислил, че след като бил пропуснал войната, най-добре било да побърза и да докаже мъжеството си адски бързо, докато още имало такава възможност.

Бръши Джим сръбна още една шумна глътка.

— Както и да е, през юни 65-а Четирийсет и петимата отишли да вилнеят в долините южно от Канадската и Симарон и в Оклахомския анклав. Всички били ветерани от Гражданската война, които знаели как да се сражават с вражеска конница. Били корави мъже, яки, оцелели в най-отвратителни условия. Минали били през огъня на ада, господин Пендъргаст. Но били и страхливци. Ако искаш да оцелееш в една война, нищо няма да ти помогне толкова, колкото ако си побелял от шубе страхливец. Изчаквали воините да заминат на лов и след това нападали индианските селища през нощта, като убивали предимно жени и деца. Нямали никаква милост, господин Пендъргаст. Имали една приказка: от гнидите се раждат въшки. Убивали дори бебетата. С щиковете, за да пестят муниции.

Отново си сръбна. Ниският му дрезгав глас в тъмната и хладна стая действаше хипнотично. На Кори й се струваше, че описваше

нещо, което сам бе видял. А може би бе така, в известен смисъл... Тя извърна очи.

— На прапрадядо ми му прилявяло от видяното. Изнасилването и убиването на жени и изкормянето на бебета не било неговата идея за превръщането му в мъж. Искал да напусне групата, но при разгневените индианци не било сигурно дали може да се отдели и да се опита да се върне сам у дома. Тъй че трябвало да върви с групата. Една нощ онези се напили и го пребили от бой, защото не искал да участва в празненството им. Строшили му няколко ребра. Това, в крайна сметка, му спасило живота — тези строшени ребра.

Към средата на август вече били разсипали половин дузина шайенски лагери и прогонили индианците на север и на запад от Канзас. Или поне така си мислели. Спрели тук на връщане към ранчото на Хиксънови. В Медисин Крийк. През нощта на четиринайсети август построили лагер край Могилите — били сте при Могилите, нали, господин Пендъргаст?

Пендъргаст кимна.

— Тогава сигурно знаете, че те са най-високата точка в околността. Тогава там нямало дървета, а просто възвишение с три обрасли в храсталаци могили на върха. Оттам можело да се вижда на мили надалеч. Поставили постове, както винаги. Четирима постови в четирите посоки на света, разположени на четвърт миля от лагера. Слънцето залязвало и вятърът се усилил. Наближавал атмосферен фронт и се оформяла прашна буря.

— Прапрадядо ми бил със счупени ребра и го положили малко по-надолу, в малък овраг току под Могилите, може би на стотина метра разстояние. Заради строшените ребра не можел да седи седнал, а и прахът на равнището на земята направо го подлудявал. Затова го сложили в това укритие от храсталаци, за да се предпази от вятъра. Предполагам, че са се чувствали гузни за онова, което му били сторили.

— Точно когато слънцето залязвало и мъжете се готвели да вечерят, се случило всичко.

Той отметна глава назад и отпи една голяма глътка.

— Чул се тропотът на копита току над тях. От праха изскочили трийсет бойци с бели коне, боядисани с червена боя. Индианците били с боядисани лица, с пера и дрънкулки — налетели с крясъци и

стрелите засвистели. Направо от никъде. Четирийсет и петимата били напълно изненадани. Конниците направили няколко захода и избили всички, до последния човек. Поставете не видели нищо. Не видели никакви конници да приближават, не чули никакъв шум. Часовите, господин Пендъргаст, били убити *последни*. Това е точно обратното на онова, което обикновено се случва, ако познавате нашата уестърн военна история.

— Но и на шайените не им се разминало ей така. Четирийсет и петимата били корави мъже и, отвърнали яростно на нападението и избили поне една трета от нападателите и доста от конете им. Прапрадядо ми видял всичко от укритието си. След като убили и последния човек, индианците изчезнали в огромни облаци прах. Изчезнали, господин Пендъргаст. И когато прахът се разнесъл, нямало и следа от тях. Нито от конете им. На земята лежали четирийсет и четирима бели мъже — мъртви и скалпирани.

Патрул от Четвърти кавалерийски полк прибрал прапрадядо ми два дни по-късно, близо до пътя за Санта Фе. Той ги отвел до мястото на клането. Намерили кръв и купчини вътрешности от индианските коне, но не открили трупове или пресни гробове. Нямало отпечатащи от копита на хълма и никъде наоколо. В Четвърта имало разузнавачи от племето арапахо, които били толкова ужасени от липсата на следи, че започнали да се вайкат, че това били воини призраци и отказали да тръгнат по следата. Вдигнала се голяма врява и още няколко шайенски селища били опожарени от кавалерията, като наказателна мярка, но повечето хора били доволни, че Четирийсет и петимата вече ги нямало. Били лоша банда.

Това бил краят на шайените в Западен Канзас. През 1871 година бил основан Додж сити, през следващата година била прекарана железницата до Санта Фе и много скоро Додж сити се превърнал в каубойската столица на Запада — краят на Тексаския път, стрелби, Уайът Ърп, Буут Хил и всичко останало. Медисин Крийк бил основан през 1877 година от търговеца на добитък Х. Х. Кайзър, дамга „Х“ високо на лявата плешка на добитъка и дамга „Х“ на дясната плешка на конете. Снежната виелица през 86-а унищожила единайсет хиляди глави добитък и на следващия ден Кайзър положил глава върху дулата на пушката си и натиснал и двата спусъка. Разправяли, че това било проклятие. Дошли селяните и животновъдите и дните на бароните на

големите стада приключили. Първо било житото и соргото, после — пасищата, след това разорали отново и започнали да отглеждат фуражна царевица, а сега — царевица газохол. Но през цялото време никой така и не успял да разкрие мистерията на Воините призраци и Клането в Медисин Крийк.

Той отпи последната глътка и театрално хвърли кутийката.

Кори погледна Пендъргаст. Историята бе добра и Бръши Джим я разказа добре. Пендъргаст бе толкова неподвижен, че би могло и да е заспал. Очите му бяха полупритворени, пръстите — събрани на куличка, тялото — потънало в дивана.

— А вашият прапрадядо, господин Дрейпър? — попита внезапно той.

— Установил се в Дийпър, оженил се и погребал три съпруги. Описал всичко това в личен дневник с далеч повече подробности, отколкото аз ви разказах, но той бил продаден заедно с други ценности по време на Голямата депресия и сега събира прах в хранилището на нечия библиотека на изток. Тъй и не успях да разбера къде точно. А аз научих тази история от баща си.

— И как е могъл той да види всичко това в разгара на прашна буря?

— Ами, аз знам само онова, което баща ми, ми е разказал. Прашните бури по тези краища ту затихват, ту се засилват.

— А шайените, господин Дрейпър, не са ли били познати на щатската кавалерия като „Червените призраци“, поради умението им да се промъкват незабелязани и от най-бдителните часовои и да прерязват гърлата им, преди онези изобщо да се усетят?

— Знаете твърде много за един агент от ФБР, господин Пендъргаст. Но не трябва да забравяте, че се е случило на залез-слънце, а не нощем, и че онези, четиридесет и петимата, току-що се били сражавали на страната на Конфедерацията и били изгубили войната. Знаете ли какво е да изгубиш една война? Можете да бъдете на сто процента сигурни, че са си отваряли очите на четири.

— И как така индианците не са открили прапрадядо ви?

— Както казах, мъжете се чувствали виновни, че го набили — ами че той бил все още дете — затова му построили нещо като малък вълнолом срещу вятъра. Той се покрил с тези храсти, за да се скрие.

— Разбирам. И от тази гледна точка, легнал в овраг, покрит с храсти, най-малко на сто метра по-надолу от лагера, в прашна буря той успял да види всичко онова, което вие току-що разказахте с такива живи подробности. Как Воините призраци се появили и изчезнали по магически начин.

Очите на Бръши Джим просветнаха опасно и той почти се надигна от мястото си.

— Не продавам нищо, господин Пендъргаст. И моят прапрадядо не е изправен тук пред някакъв съд. Просто ви разказах историята такава, каквата е стигнала до мен.

— Тогава значи имате своя хипотеза, господин Дрейпър? Лично мнение, може би? Или наистина мислите, че става дума за *призраци*?

Последва кратко мълчание.

— Не ми харесва тона, с който разговаряте с мен, господине — рече Бръши Джим, вече станал на крака. — И не ме интересува дали сте от ФБР или не, но ако намекувате за нещо, то аз искам да го чуя направо. *И веднага*.

Пендъргаст не отговори веднага. Кори преглътна трудно, погледът ѝ се стрелна към вратата.

— Хайде, хайде, господин Дрейпър — рече най-сетне Пендъргаст. — Вие не сте глупак. Бих искал чуя *истинското* ви мнение.

Последва наситен с електричество миг, в който никой не помръдна. След това Бръши Джим омекна.

— Господин Пендъргаст, наистина не мисля, че онези индианци са били призраци. Ако отидете при Могилите — сега е трудно да се забележи поради дърветата, — но там може да се види как земята прави една плавна гънка към потока. Група от трийсет шайени може да се изкачи пешком, като води конете си по тази гънка, скришно от постовите. Залязващото слънце ще ги оставя в сянката на Могилите. Биха могли да изчакат в ниското, докато връхлети прашната буря, да възседнат бързо конете си и да налетят. Това би обяснило неочаквания тропот на копита. И биха могли да се изтеглят по същия начин, след като са натоварили убитите си и са заличили следите си. А и без друго никога не съм чувал за арапахо, който би могъл да проследи един шайен.

Той се засмя, но това беше безрадостен смях.

— Ами мъртвите коне на шайените? Как са изчезнали те, според вас?

— Трудно е да ви се угоди, господин Пендъргаст. Мислил съм и за това. Когато бях по-млад, видях един осемдесетгодишен главен касапин от Лакота да разфасова бик за по-малко от десет минути. А бикът е доста по-голям от коня. Индианците са ядели конско месо. Биха могли да нарежат месото и да го натоварят заедно с костите на конете си или да ги изтеглят на влачени пръти. Оставили са вътрешностите, за да облекчат товара си, нали разбирате? А е доста възможно убитите шайенски коне да не са били повече от два-три. Може би прапрадядо ми да е преувеличил малко, когато е твърдял, че поне дузина техни коне са били избити.

— Може би — съгласи се Пендъргаст. Изправи се и отиде до самоцелната лавица с книги. — Благодаря ви за крайно поучителната история. Но какво общо има историята за клането с „Проклятието на Четирийсет и петимата“, което споменахте и за което никой не иска да говори?

Бръши Джим се размърда.

— Е, вижте сега, господин Пендъргаст, не мисля, че думата „иска“ е точната. Просто историята не е никак приятна и толкова.

— Целият съм в слух, господин Дрейпър.

Бръши Джим облиза устни. След това се наведе напред.

— Добре тогава. Спомняте си, че ви казах, че постовите били сред последните убити, нали?

Пендъргаст кимна. Бе извадил оръфан екземпляр са „Първа читанка по история на Бътлър и компания“ и го разлистваше.

— Последният убит бил мъж на име Хари Бомонт. Той бил водачът на Четирийсет и петимата — наистина гаден тип. Индианците му били бесни за онова, което бил сторил с жените и децата им, и го наказали за това. Те не само го скалпирали. Те го „заоблили“.

— Този термин не ми е познат.

— Добре, нека кажем, че са му сторили нещо, за да са сигурни, че никой от семейството му не би го познал в отвъдния живот. А след като сторили това, разрязали ботушите му и обелили кожата на петите му, за да не може духът му да ги преследва. След това погребали ботушите от двете страни на Могилите като допълнителна мярка — за да погребат там завинаги злия му дух.

Пендъргаст върна книгата на мястото ѝ и извади друга, още по-опърпана, озаглавена „Търговията в прериите“. Прелисти няколко страници.

— Разбирам. А проклятието?

— Различни хора ще ви разкажат различни истории. Някои казват, че призракът на Бомонт още обитава Могилите да търси ботушите си. Други твърдят още по-лоши неща, които просто не бих искал да повторя пред една дама. Но едно нещо мога да ви кажа със сигурност за него — преди да умре, Бомонт прокълел цялата земя около себе си — прокълел я завинаги. Прапрадядо ми все още бил скрит в оврага и го чул със собствените си уши. Бил единственият жив свидетел.

— Разбирам. — Пендъргаст бе извадил нов том — много тесен и дълъг. — Благодаря ви, господин Дрейпър, за много интересния урок по история.

Бръши Джим се изправи.

— Няма защо.

Но Пендъргаст изглежда не го чу. Беше се вторачил в тясната книга. Кори забеляза, че бе с евтина платнена корица, а страниците с начертани редове бяха изпълнени с груби рисунки.

— О, този стар боклук — поклати снизходително глава Бръши Джим. — Баща ми го купил от някаква войнишка вдовица преди много, много години. Изиграли го. Срамувам се, че не е разпознал такъв фалшификат. Все се канех да го изхвърля на боклука.

— Не е фалшификат. — Пендъргаст отгърна една страница, после втора почти с благоговение. — Както по всичко личи, това е оригинална индианска счетоводна книга. Изцяло запазена при това.

— Счетоводна книга ли? — повтори Кори. — Какво означава това?

— Шайените имали обичая да вземат стари счетоводни книги от армията и да рисуват картинки по страниците им — на битки, любовни и ловни сцени. Картините били хроника на живота на един воин — нещо като биография. Индианците смятали, че украсените счетоводни книги притежават свръхестествени сили и ако привържеш такава книга към тялото си, ще бъдеш неуязвим. В Националния исторически музей в Ню Йорк има една счетоводна книга, украсена от шайен на име Нокътче на кутрето. Не е била толкова магична, колкото Нокътчето се

е надявал: все още носи белезите на сачма, пронизала и книгата, и самия него.

Бръши Джим го гледаше с широко отворени очи.

— Искате да кажете... — започна той с невярващ тон, — искате да кажете, че през цялото време... Че това нещо е истинско?

Пендъргаст кимна.

— Не само това, ами ако не греша, то е произведение с уникална важност. Тази сцена тук изглежда емблематична за битката при Литъл Бигхорн^[1]. А тази, в края на книгата, май е илюстрация на религията на Призрачния танц. — Той затвори внимателно книгата и я подаде на Бръши Джим. — Книгата е дело на вожд на сиуксите. А това тук навярно е неговият гриф, който може да бъде интерпретиран като Гърбатия бизон. Но ще е необходимо допълнително проучване, за да се установи със сигурност.

Бръши Джим държеше книгата с изпънати напред ръце, трепереше, сякаш се боеше да не я изпусне.

— Нали разбирате, че струва няколкостотин хиляди долара — каза Пендъргаст. — Може би и повече, ако речете да я продадете. Нуждае се обаче от консервация. Дървесината в пулпа на счетоводните книги е силно киселинна.

Бръши Джим бавно приближи книгата към себе си, разлисти страниците.

— Бих искал да запазя тази книга, господин Пендъргаст. Парите за мен нямат значение. Но как да я... ъ-ъ... консервирам?

— Познавам един джентълмен, който може да направи чудеса с повредени или крехки книги като тази. За мен ще бъде удоволствие той да се погрижи за нея — безплатно, разбира се.

Бръши Джим погледна книгата за миг и сетне, без да пророни дума, я подаде на Пендъргаст.

Взеха си довиждане. Докато Кори шофираше обратно към града, Пендъргаст изпадна в мълчание, със затворени очи, дълбоко замислен, уловил нежно грижливо опакованата счетоводна книга.

[1] Генерал Джордж Къстър и 246 кавалеристи загива при „решаващата“ битка в т.нар. „Война със сиуксите“ край Литъл Бигхорн на 25 юни 1876 година. Историята е великолепно пресъздадена във филма „Малък, голям човек“ с Дъстин Хофман в главната роля. Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уили Стот крачеше по гладкия бетонен под и насочваше горещата смес от белина и вода напред-назад, за да подгони блуждаещите воденички, глави, гребени, вътрешности и всякакви други птичи зловония към голямата мивка от неръждаема стомана, монтирана върху пода под зоната на изкормването. С придобития от годините опит ръката му с шланга отскачаше наляво и надясно, струята подемаше допълнителни потоци карантия и под напор я насочваше към средата. Стот работеше като художник с четка, събираше всичко в един дълъг кървав поток пред себе си, преди да удари последния „подпис“ и с мощен тласък да го изпрати в канала. Огледа още веднъж пода, обходи със струята тук-там, за да улови заблудени пера и пуешки „обеци“, някой и друг клюн, които после подскачаха и танцуваха пред струята към канала.

Стот бе спрял да яде пуйка броени дни, след като започна работа в „Гро-Бейн“, а няколко месеца по-късно се отказа изобщо да яде месо. И повечето от познатите му, които работеха там, бяха сторили същото. За Деня на благодарността „Гро-Бейн“ раздаваше безплатни пуйки на всички свои служители, но Стот не познаваше човек, който да ядеше пуешко.

След като свърши, той изключи шланга и окачи струйника. Беше десет и четвърт и последните работници от втората смяна си бяха тръгнали преди часове. Преди време щеше да има и трета смяна, от осем вечерта до четири сутринта, но тези дни бяха отминали.

Усети успокояващия натиск на половинлитровата бутилка „Олд гранддад“ в задния си джоб. За да се възнагради за приключването, той извади плоското шише, разви капачката и дръпна една глътка. Уискито, затоплено до телесна температура, потече с приятна топлина към стомаха, а след това, няколко мига по-късно, обратно към главата му.

Животът не бе чак толкова лош.

Отпи последната глътка и опразни шишето, мушна го обратно в джоба си и взе голямото гумено гребло, окачено на облицованата с

плочки стена. Напред-назад, напред-назад и след още пет минути работната платформа и конвейерната лента горе бяха толкова чисти, че човек можеше да се храни на тях. А и вонята от пуешки курешки, пера, кръв и вътрешности бе изместена от чистата, стипчива миризма на белина. Още една добре свършена работа. Стот почувства бодване на гордост.

Посегна към бутилката, но се сети, че е празна. Погледна часовника си. „Уагън уийл“ щеше да е отворен още трийсет минути. И ако Джими, нощният пазач, пристигнеше скоро, Стот щеше да стигне съвсем навреме до кръчмата.

Това бе удивително стопляща мисъл.

Докато подреждаше и последните си инструменти, той чу Джими да влиза в кланицата. Дори бе подранил с пет минути — или вероятно часовникът му изоставаше. След минута го чу да приближава, дрънчеше като количка за сладолед с ключовете и с всички останали свои джунджурии.

— Здравсти, Джими бой — поздрави Стот.

— Уили. Здравей.

— Цялата фабрика е твоя.

— Както кажеш.

Стот излезе на опустелия паркинг за персонала, където прашната му кола седеше сама под лампа в далечния край. Тъй като пристигаше по средата на втората смяна, винаги се налагаше да паркира накрая. Нощта бе гореща и тиха. Закрачи през светлинните петна към колата си. Отвъд паркинга в мрака се простираха царевичните поля. Най-близките стебла, които можеше да види стояха съвсем неподвижни и изправени. Сякаш се вслушваха в нещо. Небето бе покрито с облаци и не бе възможно да се каже къде свършваха царевиците и къде започваше нощта. Всичко приличаше на един огромен канал. Той ускори крачка. Не бе естествено човек да бъде заобиколен от толкова много царевица. Това караше хората да се чувстват необикновено.

Отключи колата, влезе вътре и затръшна вратичката подире си. От резките движения тънкият слой прах и полен, натрупан върху покрива, се застича по прозорчетата. Заклучи вратата и ръцете му се покриха с още прах. Прахът бе навсякъде. Господи, той вече можеше да почувства вкуса на уискито на Суийд, което прочиства гърлото му.

Запали колата си — стар АМС хорнет. Двигателят изръмжа, закашля се и изгасна.

Той изруга, погледна през прозорците. Вдясно — мрак. Вляво — празният паркинг с разположените на равни разстояния светлини.

Изчака и отново завъртя ключа. Този път двигателят запали. Натисна няколко пъти педала на газта, след което потегли. Колата тръгна с обичайното подрънкване на протестиращ метал.

„Уагън уийл“, ето ни и нас, идваме! Топло чувство го обзе, когато се замисли за още половинка, за още една глътчица, за нещо, което да го изпрати любовно до дома му в „Елмор лейкърс“ — тъжно местенце в края на града. Или можеше да вземе две половинки. В такава нощ май бе по-подходящо.

Светлините на „Гро-Бейн“ отминаха и Скот вече се носеше с тихо бръмчене в мрака; две стени царевица бяха размазани от двете му страни, а фаровете осветяваха малка част от прашния път. Далеч напред той завиваше мързеливо към Медисин Крийк. Светлините на града бяха вляво, като ореол в небето над царевицата.

Когато зави, двигателят изтрака отново, по-злокобно отпреди. А след това изхриптя, закашля се и изгасна.

— Мамка му — промърмори Стот.

Старият хорнет се плъзна и спря на пътя. Стот сложи лоста на „паркинг“ и завъртя отново ключа. Но не последва нищо, колата бе мъртва.

— Мамка му! — извика отново той и удари волана. — Мамка му, мамка му, мамка му!

Гласът му заглъхна в затвореното пространство на колата. Обгръщаха го тишина и мрак. Каквото и да се бе случило с бричката му, то изглеждаше окончателно, а той нямаше дори фенерче да надникне под капака ѝ.

Извади бутилката, отвори я, наклони я и изцеди последната огнена капка. Облиза се, повъртя бутилката в ръце, вторачен в нея. Вкъщи нямаше друг алкохол.

Хвърли я през прозореца в царевицата и погледна часовника си. След двайсет минути „Уагън уийл“ щеше да затвори. Дотам имаше около миля разстояние. Все още можеше да успее пешком при бърз ход.

След това, вече с ръка на дръжката, той се спря и се замисли за скорошното убийство и за неприятните подробности, за които вестникът намекуваше.

Как пък не! Пет милиарда акра царевица и някакъв перко лежи в засада точно между мен и „Уагън уийл“.

Задущият нощен въздух го обгърна, когато отвори вратичката. Господи, беше единайсет без двајсет, а, още бе горещо като в преизподня. Долавяше мириса на царевицата, на влага. В тъмнината цвъртяха щурци. Далеч, на хоризонта, проблясваха светкавици.

Обърна се към колата и се запита дали да включи аварийните светлини. Реши да не го прави. Това само щеше да добави към проблемите му и изтощен акумулатор. Освен това никой нямаше да мине по този път, преди предварителната група от първа смяна в седем часа.

Ако искаше да стигне в „Уагън уийл“ навреме, най-добре беше да тръгва веднага.

Вървеше бързо, тънките му крака „поглъщаха“ пътя. За работата си в кланицата получаваше по седем долара и половина на час. Как би могъл да ремонтира колата си със седем и половина на час? Ърни щеше да отложи плащането, но частите струваха цяло състояние. Един нов стартер би могъл да е триста и петдесет — четиристотин долара. Две седмици работа. Можеше да ходи на работа с Рип. Или като последния път, можеше да заеме колата на Джими, за да се върне у дома, а след това да отиде в седем сутринта, за да го прибере. Проблемът беше, че Джими искаше той да плаща всичкия бензин, а бензинът напоследък струваше маса пари.

Не беше справедливо. Беше добър работник. Трябваше да му плащат повече. Девет долара на час, най-малко — осем и половина.

Закрачи още по-бързо. Топлото осветлеше в „Уагън уийл“, дългият дървен бар, жалостивата музика на джубокса, бутилките и чашите, проблясващи на лавиците пред огледалото — образите изпълваха съзнанието и вливаха сила в краката му.

Изведнъж спря. Стори му се, че чу някакво шумолене в царевицата вдясно.

Изчака за миг, вслуша се, но наоколо бе тихо. Въздухът не помръдваше. Просветна светкавица, после още една.

Продължи да върви, този път по средата на пътя. Пълна тишина. Навярно бе някакво животно, може би миеща мечка. Или може би всичко бе плод на въображението му.

Мислите му отново се зърнаха на „Уагън уийл.“ Виждаше едрата, дружелюбна фигура на Суийд с червените му бузи и извити нагоре мустаци зад тезгяха: добрият стар Суийд, който винаги намираше приятелска дума за всекиго. Представи си го как поставя малката чашка пред него, как щедро налива толкова, че уискито прелива над ръба; представи си как я поднася към устните си; за миг почти усети златистия огън, който се разлива по глътката му. Вместо да вземе половинка, ще плати малко повече и ще пие на бара. После Суийд ще го откара у дома, той се държеше добре с клиентите си. Или може би просто ще го остави да преспи в задната стаичка, а на сутринта първо ще отиде при Ърни. Да ни би да му е за първи път да остава да преспи в „Уагън уийл“. Да прегризе във всеки случай домашната каишка. Можеше да се обади на жена си от бара, да намери някакво извинение.

Отново чу онзи шум в царевицата.

ПокOLEба се само за миг и продължи да върви, работните му обувки потъваха в мекия асфалт. А след това чу отново шума — този път достатъчно близо, за да го идентифицира.

Някой си проправяше път през сухите стебла.

Взря се вдясно, напрегайки се да види нещо. Но виждаше само върхарите на фона на едва различимото небе. Останалото бе тъмна стена.

А после, като се взря още веднъж, видя едно стебло да помръдва на фона на небето.

Какво бе това? Елен? Койот?

— Ха! — извика той и размаха ръце по посока на шума.

Кръвта му се смръзна като чу отговора. Бе изсумтяване — човешко, и в същото време нечовешко.

„Мъх“ — долетя звукът.

— Кой, по дяволите, е там?

Сега вече не последва отговор.

— Майната ти — рече Стот и ускори крачка, като се отклони до отсрещния край на шосето. — Не знам кой, по дяволите, си, но *върви на майната си!*

Последва ново шумолене, някой се движеше из царевицата, побързо този път, поддържайки еднакво темпо с него.

Мъх.

Стот затича леко по далечния край на шосето.

Шумоленето не изоставаше. Гласът, странният задъхан глас, се засили и стана по-настойтелен. *Мъх! Мъх!*

Стот вече бягаше с все сила. Отдясно се чуваше съответстващото силно шумолене. Виждаше на фона на тъмното небе как върховете на царевиците покрай пътя рухваха строшени. Още по-силен шум и след това той видя — както му се стори — една тъмна сянка да излиза от царевицата; много бърза, отначало се движеше успоредно, а после започна да свива към него.

В следващия миг, воден от някакъв атавистичен инстинкт, Уили Стот прескочи канавката и се втурна в царевицата. Когато високите стебла го погълнаха, той хвърли само за миг поглед назад. И тогава видя голяма, тъмна сянка да прекосява пътя подире му с ужасяваща скорост.

Стот прекоси към следващия ред, после към по-следващия, опитваше се да потъне в тъмната, задушаваша го царевица, като дишаше задъхано и високо. Но непрестанно чуваше шума от смачканите зад гърба му сухи стебла.

Зави под деветдесет градуса и прекоси нов ред. Шумът зад гърба му секна.

Стот продължи да тича. Имаше дълги крака и в училище бе в отбора по лека атлетика. Това бе преди много години, но все още знаеше как да тича. Затова бягаше и не мислеше за нищо друго, освен за това как да стъпи с единия крак напред, после с другия и да надбяга онзи, който и да бе той, зад гърба му.

Въпреки обгръщащата го царевица още не бе напълно дезориентиран. Медисин Крийк бе право пред него само на миля разстояние. И все още би могъл да успее...

Чу зад гърба си вече шумното шляпане на крака по пръстта. И с всяка стъпка — ритмичното сумтене.

Мъх. Мъх. Мъх.

Дългият царевичен ред правеше лек завой, следвайки топографията на земята, и той полетя по него със скорост, породена от първичния ужас.

Мъх. Мъх. Мъх.

Господи, онзи приближаваше. Зави рязко, отчаяно прекосявайки друг ред, все още спринтирайки.

Чу силния шум от прекършените стъбла — преследвачът му също прекоси реда, следваше го и скъсяваше дистанцията.

Мъх. Мъх. Мъх. Мъх.

— Остави ме на мира, по дяволите! — изкрещя тон.

Мъх. Мъх. Мъх. Мъх.

Приближаваше все повече, беше толкова близо, че У или почти усещаше горещите пориви от дъха му върху врата си. Неочаквано по вътрешната страна на бедрата му блисна топлина — пикочният му мехур не издържа. Зави, прекоси един ред, втори, трети, пак зави, тръгна обратно. Онова нещо продължи да го следва все по-близо и по-близо. *Мъх! Мъх! Мъх! Мъх!* Продължаваше да скъсява дистанцията и при това — бързо.

Стот усети как нещо го сграбчва за косата, нещо ужасяващо силно. Опита се да отметне настрани глава, болката бе ужасна, но онзи не го изпусна. Дробовете му бяха като пламнали. Усети как краката му омекват от ужас.

— *Ей, помощ, някой да ми помогне!* — изпищя той, гмурна се на една страна, дърпаше се и блъскаше толкова силно, че усети как скалпът му започна да се отделя от черепа. Онова нещо го бе затиснало почти изцяло. И тогава усети неочаквано свирепо захващане за врата, брутално извиване и изпукване, след което му се стори, че бе напуснал земята и летеше, издигаше се нагоре в тъмното небе, докато един победоносен глас изкрещя:

— *М-ъ-ъ-ъ-х-х-х!*

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Смит Лъдуиг заключи вратата на „Край каунти куриър“ и пусна ключовете в джоба си. Прекоси под ъгъл улицата и вдигна глава да огледа ранното сутрешно небе. Големи, но безплодни буреносни облаци се тълпяха на хоризонта на север, досущ както всеки ден през изминалите две седмици. До залез-слънце щяха да се пръснат по небето и до сутринта нямаше да има и помен от тях. Един от следващите дни жегата щеше да изригне и щеше да последва ужасна буря. Но както изглеждаше, засега тя щеше да държи в прегръдката си града поне още малко.

Лъдуиг имаше доста ясна представа за това какво искаха да говорят с него Арт Ридър и шерифът. Е, добре: той вече бе написал репортаж за кучето и той щеше да излезе този следобед. Закрачи по тротоара, усещаше как жегата се просмуква през подметките на обувките му, усещаше налягането на слънцето върху главата си. „Кандълпин касъл“ на Маг се намираше едва на пет минути пешком, но само след две минути осъзна, че бе сгрешил дето не отиде с колата. Щеше да пристигне потен и разрошен — тактическа грешка. Е, помисли си, поне у Маг климатикът поддържаше температури като в тундрата.

Отвори двойната врата и го обля поток от леден въздух. Посрещна го тишина — в това време на сутринта улеите бяха потънали в мрак, кеглите на боулинга светеха като бели зъби в мрака, а машините за подреждането им бяха онемели. В края на пътеката видя светлините на „Касъл кльб“, където всяка сутрин Арт Ридър се справяше с вестника и със закуската си. Лъдуиг поправи яката си, изправи рамене и пое напред.

„Касъл кльб“ бе не толкова клуб, колкото остъклено място за хранене с червени диванчета, тапицирани с изкуствена кожа, маси от гетинакс, който трябваше да прилича на дърво, и огледала с фаски във фалшиво златни рамки. Лъдуиг бутна вратата и закрачи към ъгловата маса, където седяха и разговаряха тихо Ридър и шериф Хейзън. Ридър

го зърна, стана, широко усмихнат, протегна ръка и отведе репортера до стола му.

— Смити! Радвам се, че дойде.

— Също, Арт.

Шерифът не стана, а само кимна през кълбата тютюнев дим.

— Смит.

— Шерифе.

Последва кратко мълчание. Ридър се огледа, полиестерната му яка се протягаше насам-натам.

— Ем! Кафе! И донеси на господин Лъдуиг бекон с яйца.

— Сутрин не закусвам много.

— Глупости. Днешният ден ще е важен.

— И защо?

— Защото след петнайсет минути към нас ще присъедини д-р Стантън Чонси, професорът от КЩУ. Ще го разведа да му покажа града.

Пак последва пауза. Арт Ридър бе облечен с розова риза с къси ръкави и светлосиви панталони, а белият му блейзър бе повесен на облегалката на стола. Беше закръглен, но не и пухкав. Всичките години на борба с пуйките бяха натрупали мускули по ръцете му, които сякаш никога нямаше да залинеят. И целият цъфтеше в особено добро здраве.

— Нямаме много време, Смити, затова ще бъда прям. Познаваш ме: самият господин „Прямота“. — Ридър се изкикоти.

— Разбира се, Арт. — Лъдуиг се облегна назад, за да даде на сервитьорката възможност да плъзне пред него мазна чиния с бекон и яйца. Запита се какво би сторил един истински репортер в такъв момент. Да си тръгне? Учтиво да откаже?

— Окей, Смити, ето каква е работата. Знаеш, че Чонси търси място, където да засади експериментално го царевично поле на Канзаския университет. Въпросът е: дали при нас или в Дийпър. Дийпър има мотел, Дийпър има две бензиностанции, Дийпър е на двайсет мили по-близо до междущатската магистрала. Ясно ли е? И можеш да попиташ: къде е тогава състезанието? Защо ще изберат нас? Следваш ли мисълта ми?

Лъдуиг кимна. „Следваш ли мисълта ми?“ бе „фразата подпис“ на Арт Ридър.

Ридър вдигна кафената си чаша, сви косматата си ръка и отпи.

— Ние обаче притежаваме нещо, което Дийпър няма. А сега ме слушай добре, защото това не е официалната позиция на КЩУ. Ние притежаваме *изолираност*. — Той направи театрална пауза. — Защо е важна изолираността? Щото това поле ще бъде използвано за тестване на *генетично — променена — царевица*. — Ридър си затананика мелодията от „Зоната на здрача“, след това се ухили: — Разбра ли ме?

— Не съвсем.

— Всички ние знаем, че генетично променената царевица е безвредна. Но съществува група невежи хора, либерали, природозащитници — знаеш за кого говоря — които мислят, че в генетично променената царевица има нещо *опасно*. — Той отново си затананика „Зоната на здрача“. — *Истинската* причина Медисин Крийк да участва в състезанието е, че сме изолирани. Няма хотел. Отдалеченост. Няма голям търговски център. Най-близката радио или телевизионна станция е на сто мили. Накратко казано, *това е най-шибаното място на света* някой да *организира протест*. Разбира се, Дейл Есгръм и фермерският кооператив не са много доволни от това, но те са само неколцина и аз мога да се справя с тях. Следваш ли ме?

Лъдуиг кимна.

— Но сега имаме един малък проблем. Някакво смахнато копеле се мотае наоколо. Уби човек, уби *и куче*, и Бог знае какво още е замислил, може дори да чука овце. Точно когато Стантън Чонси, директор по проектите за селскостопанско развитие на Канзаския щатски университет е в града, за да ви, ти дали Медисин Крийк е течното място за тези полета. И ние искаме да му покажем, че *наистина* е така. Тихо градче, в което царуват редът и законът. Където няма наркотици, хипита, няма протести. Той, разбира се, знае за убийството, но смята, че е случайност, еднократен акт. Не е обезпокоен и аз бих искал да си остане такъв, тъй че се нуждае от твоята помощ за две неща.

Лъдуиг зачака.

— Първо, дай си малко почивка от тези проклети статии за убийството. Добре, случило се е. А сега отдъхни малко. И каквото и да става, *за Бога*, не пиши нищо за *мъртвото куче*.

Лъдуиг преглътна. Последва мълчание. Ридър го гледаше със своите зачервени, с тъмни кръгове очи. Той наистина говореше сериозно.

— Тази история се квалифицира като новина — каза Лъдуиг, ала гласът му потрепери.

Ридър се усмихна и положи едрата си длан върху рамото на Лъдуиг. Сниши гласа си.

— *Аз те моля, Смити, като услуга*, да дадеш няколко дни почивка на темата. Просто докато човекът на КЩУ е тук. Не ти казвам да не пишеш изобщо или нещо подобно. — Леко стисна Лъдуиг по рамото. — Виж сега, и двамата знаем, че „Гро-Бейн“ не е напълно сигурно предприятие. Когато съкратиха нощната смяна през 96-а, двайсет семейства напуснаха града. А това бяха добри работни места, Смити. Хората пострадаха, трябваше да отрежат корените си и да напуснат домовете, построени от дедите им. Аз не искам да живея в умиращ град. И *ти* не искаш да живееш в умиращ град. А това може да донесе истинска промяна за нашето бъдеще. Един или два блока като начало, но генетичното инженерство е бъдещата вълна, там са големите пари и Медисин Крийк може да стане част от тях. В тази работа е заложено много, Смити. Много повече, отколкото можеш да си представиш. А аз те моля *само* за два-три дни пауза. Онзи ще обяви решението си в понеделник. Просто запази всичко и го публикувай, след като си отиде. Във вторник сутринта. Следваш ли мисълта ми?

— Разбирам накъде биеш.

— Аз държа на този град. И ти — също, Смити, знам, че е така. Не става въпрос за мен. Просто се опитвам да изпълня гражданския си дълг.

Лъдуиг преглътна трудно. Забеляза, че яйцата започнаха да се сгъстяват в чинията му, а беконът вече се втвърдяваше.

Най-накрая се намеси и шериф Хейзън:

— Смити, знам, че сме имали понякога различия. Но има още една причина да не публикуваш нищо за кучето. Психолозите криминолози в Додж смятат, че убиецът може би се задейства от публичността. Целта му е да тероризира града. Хората вече взеха да изравят старите слухове за клането и за Проклятието на Четирийсет и петимата, а онези проклети стрели сякаш бяха изчислени да възкресят всичко това. Изглежда сякаш убиецът би могъл да действа, съобразно някакви шантави фантазии за проклятието. Казват, че статиите във вестника го окуражават. Не бихме искали да се появи нещо, което би могло да предизвика ново убийство. С този тип шега не бива, Смити.

Последва дълго мълчание.

Лъдуиг най-сетне въздъхна.

— Може би ще мога да отложа историята за кучето с ден-два — каза тихо той.

Ридър се усмихна.

— Това е чудесно. Страхотно.

И стисна отново рамото на Смит.

— Спомена за две неща — напомни му малко притеснено Лъдуиг.

— Точно така е. Добре. Мислех си — и това отново е само предложение, Смити, — че би могъл да запълниш дупката със статия за д-р Стантън Чонси. Всеки се радва на известно внимание и той не е изключение. А за проекта — може би не е необходимо да се влиза много-много в подробности. Но статия за *него* — кой е, откъде е, за всичките му там научни степени, за страхотните неща, които е постигнал в КЩУ — нали следваш мисълта ми, Смити?

— Идеята не е лоша — промърмори Лъдуиг.

И идеята наистина не бе лоша. Ако човекът се окажеше достатъчно интересен, материалът би бил добър и определено бе от типа, който хората обичаха да четат. Бъдещето на града бе винаги тема номер едно в разговорите в Медисин Крийк.

— Страхотно. Той ще бъде тук до пет минути. Ще ви запозная, след което ще ви оставя насаме.

— Добре — преглътна отново Лъдуиг.

Ридър най-сетне пусна рамото на Лъдуиг. Той усети хладинка на мястото, където бе лежала топлата и влажна длан.

— Ти си добро момче, Смити.

— Точно така.

Точно тогава радиостанцията на шерифа изпука. Хейзън я откачи от колана си и натисна бутона за приемане. Лъдуиг чуваше тенекиения глас на Тад, който правеше сутрешния си доклад за произшествията.

— Някакъв шегаджия спихнал всичките гуми на треньора по футбол — долетя гласът на помощник-шерифът.

— Нататък — прекъсна го Хейзън.

— Още едно мъртво куче. Този път — в канавката край пътя.

— Господи! Нататък.

— Жената на Уили Стот съобщи, че снощи не се прибрал.

Шерифът извъртя нагоре очи.

— Провери при Суийд в „Уагън уийл“. Сигурно отново си отспива махмурлука в задната стаичка.

— Слушам, сър.

— Аз сам ще проверя кучето.

— На две и половина мили в западна посока по „Дийпър роуд“ е, сър.

— Разбрано.

Хейзън окачи отново радиостанцията на колана си, угаси цигарата в пепелника, взе шапката си от съседния стол, наложи я и се изправи.

— Довиждане, Арт. Благодаря, Смити. Трябва да вървя.

Шерифът си тръгна и сякаш по разписание доктор Стантън Чонси се материализира в далечния край на алеята за боулинг и се заоглежда.

Ридър го повика, размаха ръка иззад стъклото. Чонси кимна, мина покрай алеята и влезе в „Касъл клъб“. Вървеше със същата вдървена походка, която бе направила впечатление на Лъдуиг на социалната сбирка. Огледа пластмасовия декор и на Лъдуиг му се стори, че в очите му проблесна пламъче — дали му бе забавно, или пък бе израз на презрение?

Ридър се изправи, това стори и Лъдуиг.

— Недейте да ставате заради мен — възпря ги Чонси. Ръкува се с тях и всички седнаха.

— Доктор Чонси — започна Ридър, — искам да ви представя Смит Лъдуиг от „Край каунти куриър“, нашият местен вестник. Той е издателят, редакторът и репортерът. Човекът-оркестър — засмя се той.

Лъдуиг се озова срещу доста студени сини очи, обърнати към самия него.

— Това сигурно е много интересно за вас, господин Лъдуиг.

— Наричайте го Смити. В Медисин Крийк не държим на официалностите. Това е един дружелюбен град.

— Благодаря ти, Арт. — Чонси се обърна към Лъдуиг: — Смити, надявам се да ме наричате Стан.

— Виж, Стан, Смити иска да пусне статия за теб, а аз трябва да вървя, затова ще ви оставя насаме. Поръчвайте каквото пожелаете, аз плащам сметката.

В следващия миг Ридър вече го нямаше, а Чонси бе обърнал двете си студени очи към Лъдуиг. Последният се запита какво ли очакваше от него. След това си спомни, че би трябвало да направи интервю. Извади бележник и писалка.

— Ако нямаш нищо против, бих предпочел да работя с предварително представени ми въпроси — каза Чонси.

— Де да можехме да сме толкова добре организирани — отвърна Лъдуиг, едва намерил сила за усмивка.

Чонси не се усмихна.

— Кажете ми какъв материал имаш предвид?

— Очерков в основата си. Нали разбираш — за човека, който стои зад проекта и т.н.

Последва мълчание.

— Това е една доста чувствителна тема. И *точно така* трябва да се подходи към нея.

— Това ще бъде благоприятна, балансирана статия за учения, а не за подробностите относно експерименталното поле.

Чонси се замисли.

— Трябва да видя материала, преди да бъде отпечатан.

— Тук обикновено нямаме подобна практика.

— В моя случай ще се наложи да направиш изключение. Такава е университетската политика.

Лъдуиг въздъхна.

— Много добре.

— Давай — каза Чонси и се облегна назад.

— Би ли искал кафе, нещо за закуска?

— Закусих преди часове, в Дийпър.

— Добре тогава. Нека да видим.

Лъдуиг отвори бележника си на празна страница, оглади я, пригответи химикалката си и се опита да измисли няколко сбити въпроса.

Чонси погледна часовника си.

— Аз наистина съм зает човек, затова бих бил благодарен, ако ограничиш всичко до петнайсетина минути. Следващия път е желателно да ми предоставиш предварително въпросите, вместо да ги съставяш в момента. Това е обичайна любезност, когато интервюиращ някого, чието време е ценно.

Лъдуиг въздъхна.

— И така, разкажи ми за себе си: къде си ходил на училище, как е възникнал интересът ти към селското стопанство, ей такива неща.

— Роден съм и съм израсъл в Сакраменто, Калифорния. Там завърших гимназия и постъпих в Калифорнийския университет в Дейвис, където завърших биохимия. Завърших с Фи-Бета-Капа, сума кум лауде (пълно отличие) през 1985-а. — Замълча за миг и додаде: — Трябва ли да ти кажа как се пише сума кум лауде по букви?

— Мисля, че ще се справя.

— След това постъпих в Станфордския университет, където завърших четири години по-късно това означава 1989-а — с докторат по молекулярна биология. Дисертацията ми бе отличена с медала „Хенсли“. Пише се Х-Е-Н-С-Л-И. Малко след това постъпих в биологическия факултет на Канзаския щатски университет. През 1995 година ми беше дадена катедрата на почетния професор по молекулярна биология Лион Трокмортън и освен това през 1998 година станах директор на Програмата за развитие на селското стопанство.

Той спря, за да може Лъдуиг да навакса.

Вестникарят бе пускал маса скучни истории и можеше отдалеч да помирише подобна, а тази вонеше до небесата. Медалът „Хенсли“, Боже Господи. Този тип тъпанар ли беше, или какво?

— Добре, благодаря, Стан. Кога всъщност генетичното инженерство привлече вниманието ти? Кога разбра какъв всъщност искаш да станеш?

— Ние не говорим за генно инженерство. Говорим за генетично *усъвършенстване*.

— Е, добре тогава — за генетичното *усъвършенстване*.

Изражението на Чонси придоби за кратко набожен вид.

— Когато бях на дванайсет или на тринайсет години, видях в списание „Лайф“ снимка на група умиращи от глад деца в Биафра. Бяха заобиколили камион на ООН, опитвайки се да получат шепа ориз. И тогава си помислих: *Искам да направя нещо, за да нахраня тези гладуващи деца*.

Какъв тъпанар! Но Лъдуиг записваше всичко прилежно.

— А баща ти? Майка ти? С какво се занимаваха те? Има ли приемственост в науката в семейство ти?

Последва кратко мълчание.

— Бих искал да задържим фокуса върху самия мен.

„Бащата сигурно е бил шофьор на камион и е пребивал жена си“, помисли си Лъдуиг.

— Добре Кажете ми, публикувал ли си статии и книги?

— Да. Доста на брой. Ще ти пратя по факса копие от биографията ми, ако ми дадеш номера си.

— Нямаме факс, съжалявам.

— Разбирам. Честно казано, намирам го за загуба на време да отговарям на такива въпроси, когато ще е далеч по-просто да получиш сам тази информация от отдела за връзки с обществеността на КЩУ. Разполагат с мое досие, дебело една педя. И далеч по-добре ще е да ме интервюираш, след като си прочел някои от трудовете ми. Това просто спестява времето на всички.

Той отново погледна часовника си.

Лъдуиг промени темата.

— И защо Медисин Крийк?

— Нали мога да напомня, че още не сме избрали Медисин Крийк?

— Знам, но защо градът е сред претендентите?

— Търсим едно средностатистическо място с типични условия за развитие на растенията. Медисин Крийк и Дийпър бяха избрани след всеобхватно компютърно изследване на стойност двеста хиляди долара, което обхваща над сто града в Западен Канзас. Сега сме в третия стадий на проучването, което трябва да вземе решението за проекта. Вече постигнахме споразумения със съответните агробизнеси за достъп до земите им. Единственото, което ни предстои да направим, е да изберем измежду двата града. И точно затова съм тук: да взема окончателното решение и да го обявя в понеделник.

Лъдуиг записа всичко това, като си даваше сметка, че след като направеше граматичен разбор на думите му, щеше да се окаже, че не бе казал нищо.

— Но какво мислиш за *самия* град?

Последва късо мълчание, през което Лъдуиг успя да забележи, че Чонси нямаше готов отговор на въпроса.

— Ами, аз... За съжаление тук няма хотел, а единственото място, където можех да отседна, бе вече заето от един човек, както изглежда

труден характер, който бе наел целия етаж и категорично отказа да отстъпи някоя от стаите си. — Той сви устни и малките косъмчета около устата му се устремиха навътре. — Затова трябваше да отседна в Дийпър и да понеса неудобството да пътувам по дващест и пет мили всяка сутрин и вечер. Тук наистина няма нищо друго, освен боулинг алеи и един ресторант... Няма библиотека, няма културни събития, музей или концертна зала. Честно казано, Медисин Крийк няма нищо, което би го препоръчало... — усмихна се с крива усмивка той.

Лъдуиг се усети, че настръхва.

— Тук имаме едни добри, солидни ценности на малкия старомоден американски град. И това струва нещо.

Чонси леко потрепери.

— Не се съмнявам, Смит. Когато взема окончателното решение дали да е Дийпър или Медисин Крийк, ти несъмнено ще бъдеш сред първите уведомени. А сега, ако нямаш нищо против, имам друга важна работа.

Лъдуиг се изправи с него и стисна протегнатата му ръка. С ъгъла на окото си забеляза изпечената от слънцето, брадясала физиономия на Дейл Естръм и двамина от неговите фермери да наблюдават през прозореца към боулинг алеята. Бяха забелязали Чонси вътре и очевидно го очакваха да излезе. Лъдуиг едва потисна усмивката си.

— Можеш да изпратиш по факса или по електронната поща материала си до отдела за връзки с обществеността каза Чонси. — Номерът е изписан на визитката ми. Там ще го прегледат и ще ти го върнат до края на седмицата.

Чонси плесна визитката си върху масата и се отдалечи.

До края на седмицата. Лъдуиг изглежда как дребният негодяй прекосява улеите за боулинг, навирил глава, а малките му крачета тъчаха като иглата на шевна машина. Чонси бутна вратата и излезе на улицата и към него закричи Дейл Естръм, размахал едрите си фермерски ръце. Произнесените на висок тон фрази проникваха дори във вътрешната светая светих на „Касъл кльб“. Изглежда Чонси щеше да бъде подложен на словесно низвержение.

Лъдуиг се усмихна. Дейл Естръм: ето човек, който винаги бе готов да каже онова, което мисли. Майната му на Чонси, майната му на Ридър, майната му и на шерифа! Лъдуиг имаше вестник, който да издава.

И материалът за кучето щеше да остане.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Тад излезе от „Уагън уийл“ и сякаш попадна в опалена пещ. Дотук — никакъв успех, Уили Стот не бе преспал в задната стаичка. И все пак той бе много доволен, че е отделил време за тази проверка. Метна едно ментолово бонбонче в уста — второ по ред — за да убие евентуалния дъх на бира, който можеше да се дължи на леденостудената „Коорс“, пробутана му от Суийд под тезгяха. Тя определено бе вкусна в този толкова горещ ден. А Суийд Кейхил бе адски добър човек.

Патрулката на Тад стоеше пред офиса на шерифа, обляна от слънцето, и Тад стигна до нея по най-прекия път. Мушна се вътре и запали двигателя, като гледаше минимална повърхност от гърба и задните му части да се докосват до парещата тапицерия. Ако получише служба в Топика или Канзас сити, нямаше да се налага да тича по цял ден на задушавашката жегга, принуден да кара патрулка, която сама по себе си представляваше един малък ад.

Включи радиото си на честотата на окръжния диспечер.

— Двайсет и първи — на диспечера — обяви той.

— Здравсти Тад — долетя до него гласът на Лавърн, която бе дневна смяна. Падаше си по Тад и ако беше с двайсетина години по-млада, може би и той щеше да си пада по нея.

— Нещо ново, Лавърн? — попита.

— Някакъв от „Гро-Бейн“ току-що съобщи за кола, паркирана встрани от главния път. Изглежда изоставена.

— Какъв модел е?

Нямаше нужда да пита за марката. Ако се изключи капризът на Арт Ридър и мустангите на полицията, произведени през 91-ва и купени втора ръка от полицейското управление на Грейт Бенд, почти всички коли в града бяха АМС. Само тази марка имаше представителство на един час път с кола. И като всичко останало, и то бе закрито преди години.

— Хорнет, регистрационни номера уиски-ехо-фокстрот две-девет-седем (WEF 297).

Той благодари на Лавърн, преди да обяви на по-официалния жаргон:

— Двайсет и първи потегля нататък — и изключи радиото.

Това трябваше да е хорнетът на Стот. Не се съмняваше, че онзи спеше на задната седалка, както и последния път, когато бракматата му се бе повредила извън града. Тогава се бе сгушил на задната седалка и си бе прекарал чудесно нощта — само той и бутилката „Олд гранддад“.

Тад включи на скорост и отлепи от тротоара. Въпрос на петдесет секунди бе да остави града зад гърба си. Четири минути по-късно зави по пътя към кланицата. Пред него се люшкаше огромен камион, натоварен с пуйки, от който се носеше толкова силна миризма на курешки, че едва ли не можеше да се пипне. Тад изпревари камиона колкото можа по-бързо и хвърли едно око на подредените кафези, пълни с ужасени пуйки с изцъклени очи.

Тад бе ходил няколко пъти по служба в „Гро-Бейн“. Първото му посещение бе малко преди Деня на благодарността и онази година той и овдовялата му майка си усладиха с едно хубаво свинско печено. И оттогава винаги на празника имаха свинско печено. Тад бе доволен, че никога не бе виждал свинеферма.

Ето я колата: хорнетът на Стот, паркиран встрани от пътя, почти невидим в сянката на царевицата. Тад спря зад него, включи аварийните светлини и излезе.

Прозорчетата бяха отворени, колата — празна. Нямаше ключ на таблото.

Камионът с пуйките профуча край него и разлюля царевиците от двете страни на пътя, оставяйки подире си вонята на нафта и на паникьосани птици. Тад се извърна и потрепери. След това свали радиостанцията от колана си.

— Да? — долетя отговорът на Хейзън, след като му се обади.

— Намирам се тук, до колата на Стот. Паркирана е на главния път към „Гро-Бейн“. Празна е, няма и следа от Стот.

— Нищо чудно. Сигурно си отспива в царевицата.

Тад погледна към царевичното море. Някак си не му се виждаше вероятно някой да реши да спи в него, пък дори и пиан.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се, какво друго да мисля?

Въпросът увисна във въздуха.

— Тад, Тад. Не се оставяй тази лудост да те обземе. Не всеки, който не се е прибрал, задължително бива убит и обезобразен. Слушай, аз съм тук, при кучето. И знаеш ли какво?

— Какво? — Тад усети как гърлото му се свива.

— Ами, то е просто едно куче, ударено от кола. Има си опашка и всичко останало.

— Това е добре.

— А ти не се притеснявай. Познаваш Уили не по-зле от мен. Колата му се поврежда и той поема пеша да накваси свирката си в „Уагън уийл“. В задния си джоб носи обичайната си плоска бутилка и я надига, докато не я пресуши. По пътя решава да подремне малко в царевичака. И точно там ще го намериш — адски махмурлия, но иначе цял и невредим. Карай полека по пътя и навярно ще го откриеш в сянката на канавката. Окей?

— Окей, шерифе.

— Добре, момче. И внимавай, ясно?

— Ще внимавам.

Когато понечи да се върне в патрулката, той забеляза нещо да блести в праха до хорнета на Стот — празна половинлитрова бутилка. Отиде до нея, вдигна я и я подуши. Ноздрите му се изпълниха със свеж аромат на бърбън.

Беше точно така, както бе казал шерифът. Хейзън изглежда знаеше всичко в града, едва ли не преди да се е случило. Беше добро ченге. И винаги действаше така, сякаш му бе втори баща. Тад би трябвало да бъде благодарен, че работи за такъв човек, наистина трябваше да бъде благодарен.

Той пусна бутилката в найлонова торбичка за доказателства и маркира мястото, където я бе намерил. Шерифът ценеше акуратността, дори и в малките неща. Докато вървеше обратно към патрулката, мина още един камион. Но той бе хладилен и идваше от кланицата, пълен с хубави, чисти, замразени пуйки. Няма миризма, няма нищо. Шофьорът му помахва весело. Тад му отвърна, влезе в колата и пое по пътя да търси Стот.

След като измина двеста метра, спря. Вляво имаше пречупени царевични стебла. Вдясно — също. Няколко бяха повалени и стърчаха под остър ъгъл от земята. Вероятно някой се е втурнал в царевицата вляво, докато друг е изскочил отдясно и е пресякъл пътя му.

Спря патрулката и отново изпита безпокойство.

Слезе от колата и огледа земята. Сухите стебла бяха разбъркани. Някой бе преминал — или по-скоро притичал — по земята между двата реда царевица. Малко по-навътре Тад видя скършени стебла, няколко сухи кочана бяха откъснати и лежаха в пръстта.

Навлече в първия ред, впил очи надолу. Сърцето му се разтуптя необичайно силно. Не се виждаха отчетливи следи в сухите буци, но имаше вдлъбнатини, които изглеждаха като отпечатъци, оронени места, където стеблата бяха скършени и показваха тъмните си корени. Той спря и едва потисна желанието си да се обади на шерифа. Следата продължаваше и преминаваше към друг ред царевица — тук бяха скършени четири-пет стебла.

Изглежда имаше повече от един вид неясни, непълни следи. Тад не искаше да произнесе дори на ум на какво започваше да прилича всичко това. Приличаше на преследване. Господи, наистина приличаше на гонитба!

Продължи да върви с надеждата, че ще се окаже нещо друго.

Следата премина в друг ред, продължи малко по-дълго, след това отново прекоси реда. И Тад изведнъж се озова на място, където бяха „овършани“ повече стебла. Поне десетина бяха скършени и разпръснати настрани. Цялата земя бе сякаш изорана. Изглеждаше така, сякаш тук се бе случило нещо много буйно, много яростно.

Тад преглътна и огледа внимателно терена. И ето, най-накрая — в далечния край на „хармана“ — забеляза ясен отпечатък в сухата земя.

Беше от бос крак.

„О, Господи“, рече си той и усети как стомахът му се разбунтува. „о, Господи“. Ръката, с която вдигна радиостанцията към устните си, трепереше силно.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кори Суонсън спря раздрънкания гремлин на паркинга пред Пещерите Краус и вдигна вихрушка прах, който се понесе спираловидно нагоре и встрани. Погледна часовника на таблото: точно шест и трийсет. Господи, колко бе горещо. Спря бучащата музика, отвори вратата и излезе, като взе и новата си тетрадка. Прекоси паркинга и изкачи стълбите към старата, рушаща се викторианска грамада. Овалните прозорци на вратата не разкриваха много от мрака вътре. Вдигна голямото желязно чукче и го пусна — веднъж, дважд. Чу се леко изскърцване на стъпки, след което на вратата се появи Пендъргаст.

— Госпожице Суонсън — рече той. — Точно, много точно. А ние, от друга страна, закъсняваме. Трябва да призная за известни трудности при приспособяването ми към ранните часове на вечеря в този град.

Кори го последва в трапезарията, където върху осветената със свещи маса можеха да се видят останките от богата вечеря. Уинифред Краус седеше на челното място на масата и избърсваше превзето устни с дантелена кърпичка.

— Моля, седнете — покани я Пендъргаст. — Кафе или чай?

— Не, благодаря.

Пендъргаст изчезна в кухнята и се върна със странно на вид метално чайниче. Напълни две чаши със зелена течност, подаде едната на Уинифред, а другата запази за себе си.

— А сега, госпожице Суонсън, доколкото разбрах, сте приключили разпита на Анди Кейхил.

Кори се размърда неудобно на стола си и сложи тетрадката на масата.

Веждите на Пендъргаст подскочиха.

— Какво е това?

— Тетрадката ми — каза Кори с отбранителен тон, който изненада и самата нея. — Искате да интервюирам Анди и аз го

направих. Трябваше да го запиша някъде, нали?

— Отлично. Нека чуем доклада.

Агентът от ФБР се настани на стола си и скръсти ръце.

Момичето с неудобство отвори тетрадката.

— Какъв красив почерк имате, мила — каза Уинифред и се наведе по-близо.

— Благодаря. — Кори дръпна тетрадката си настрани. Дърта клюкарка.

— Отидох в дома на Анди вчера вечерта. Той отсъствал от града, бил на екскурзия до щатския панаир. Казах му, че кучето му е умряло, но не му казах как. Оставих у него впечатлението, че е било ударено от кола. Доста се разстрои. Обичаше го той онова куче, Джиф.

Тя направи пауза. Очите на Пендъргаст отново се бяха превърнали в две цепки. Тя се надяваше да не заспи отново, докато му говори.

— Казах, че през последните няколко дни Джиф се държал някак странно. Не искал да излиза, виел и пълзял из къщата, трябвало да го измъкват изпод леглото, за да се храни.

Тя обърна страницата.

— И накрая, преди два дни...

— Точните дати, моля.

— На десети август...

— Продължете.

— На десети август Джиф... ъ-ъ-ъ... се изакал на килима във всекидневната. — Тя вдигна рязко глава, смутена от последвалото мълчание. — Извинете, но точно това сторил.

— Мила моя — намеси се Уинифред, — би трябвало да кажеш, че кучето е *изцапало* килима.

— Но то не просто изцапало килима, а, нали разбирате, то се *изсрало* върху него. Всъщност имало диария. — Какво си въобразяваше тази дърта сврака и работа ли й беше да слуша доклада й? Запита се как ли я търпеше Пендъргаст.

— Моля продължете, госпожице Суонсън.

— И така, госпожа Кейхил, която пада малко злобарка, се ядосала, изгонила Джиф от къщи и накарала Анди да почисти. Анди искал да го заведе на ветеринар, но майка му не искала да плати. Както и да е, това е последният път, когато той видял кучето си.

Тя погледна Уинифред и забеляза, че лицето ѝ бе като каменно. И чак след малко се сети, че беше такава, защото бе използвала думата злобарка.

— По кое време е станало това? — попита Пендъргаст.

— Към седем вечерта.

Пендъргаст кимна и сбра пръсти на куличка.

— Къде живеят Кейхилови?

— Тяхната е последната къща на „Дийпър роуд“, на около миля северно от града, недалеч от гробището и непосредствено преди моста.

Пендъргаст кимна одобрително.

— И Джиф е носел каишката си, когато е бил изхвърлен от дома?

— Да — отвърна Кори, прикривайки бодналата я гордост, че се бе сетила да зададе този въпрос.

— Отлично свършена работа — надигна се Пендъргаст. — Някакви новини за изчезналия Уилям Стот?

— Няма — отвърна Кори. — Организира се претърсване. Чух, че са извикали самолет от Додж сити.

Пендъргаст кимна, заобиколи масата, отиде до прозореца и с ръце на гърба се загледа към безкрайната царевица.

— Смятате ли, че е бил убит? — попита Кори.

Пендъргаст продължи да гледа напред, а тъмната му фигура се открояваше на фона на вечерното небе.

— Държа под око поведението на птичата фауна на Медисин Крийк.

— Да, разбира се — каза Кори.

— Така например — рече Пендъргаст, — виждате ли онзи лешояд?

Кори застана до него. Не виждаше нищо.

— Ей там.

Едва сега забеляза — самотна птица, чийто силует се открояваше върху оранжевото небе.

— Тези лешояди си летят непрекъснато наоколо — рече тя.

— Да, но допреди минута той използваше възходящия поток, както и през последния час. А сега лети срещу вятъра.

— Е, и?

— На лешоядите им е необходима доста голяма енергия, за да летят срещу вятъра. Правят го само при едно обстоятелство. — Той

замлъкна, взрян напрегнато през прозореца. — Ето, вижте — сега прави завоя си. И вижда онова, което е търсел. — Пендъргаст се обърна рязко към нея. — Хайде — рече тихо. — Нямаме време за губене. Трябва да стигнем до мястото — просто за всеки случай, нали разбирате, преди legionите от щатски полицаи да са нахлули и съсипали всичко. — Обърна се към Уинифред и каза с по-висок тон: — Извинете ни, госпожице Краус, за неочакваното ни тръгване.

Старата дама се изправи, лицето ѝ бе преbledнало.

— Не и още един...

— Може да е нещо друго.

Тя седна отново и заизвива ръце.

— О, Господи.

— Можем да хванем пътя под далекопровода — предложи Кори, следвайки Пендъргаст към вратата. — Ще трябва да извървим обаче последната четвърт миля пеша.

— Разбрано — отвърна отсечено Пендъргаст, като влезе в колата и затръшна вратичката. — Това е един от случаите, в които можете да нарушите ограниченията за скоростта, госпожице Суонсън.

Пет минути по-късно Кори вече караше гремлина по тесния, с изровени коловози път, известен на местните хора като далекопроводния. Познаваше тази отдалечена, прашна отсечка; точно тук идваше да чете, да мечтае или просто да избяга от майка си или от тъпанарите в гимназията. При мисълта, че убиец е дебнел — и би могъл *още* да дебне — в тези отдалечени царевични поля, по цялото ѝ тяло пробягаха тръпки.

Към лешояда пред тях се бяха присъединили още два и сега трите птици кръжаха бавно и мързеливо. Колата подскачаше и стържеше с дъното си дълбоките коловози. На запад се виждаше последното величие на залеза — оргия от кървавочервени буреносни облаци, които бързо се стопяваха в мрачината.

— Тук — каза Пендъргаст, сякаш по-скоро на себе си.

Кори спря и двамата излязоха. Лешоядите се издигнаха в небето, усетили присъствието им. Агентът закричи бързо в царевиците, а Кори го последва, без да изоставя на повече от крачка.

След миг той неочаквано спря.

— Госпожице Суонсън — обърна се към нея. — Сигурно си спомняте предишните ми предупреждения. Тук можем да попаднем на нещо далеч по-смустващо от едно умряло куче.

Кори кимна.

— Ако желаете да изчакате в колата...

Кори се постара много гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Аз съм помощничката ви, забравихте ли?

Пендъргаст я изгледа изпитателно за миг. След това кимна.

— Много добре. Вярвам, че ще сте способна на това. Моля не забравяйте, че имате ограничен достъп до местопрестъплението. Не пипайте нищо, вървете подире ми, изпълнявайте точно заповедите ми.

— Разбрано.

Той се обърна и пое през царевичните редове — безшумно и бързо — промушвайки се покрай стеблата, които почти не шумоляха. Кори го следваше, като с усилие поддържаше темпото му. Но тя бе доволна от това усилие — то отвличаше мислите ѝ от онова, което би могло да бъде някъде пред тях. Но каквото и да бе то, мисълта да остане в колата сама в настъпващия мрак, бе още по-безрадостна. „Виждала съм местопрестъпление — помисли си тя. — Видях кучето. Каквото и да е, мога да го изтърпя“.

След малко Пендъргаст отново спря рязко. Пред тях редиците царевични стебла бяха скършени и разчистени настрани, за да се оформи малка поляна. Кори замръзна на мястото си до агента, неочакваният шок я парализира. Светлината бе мъждива, но не и до степен, че да ѝ спести ужаса, който лежеше безобразен пред тях.

И въпреки това не можеше да помръдне. Въздухът лежеше неподвижен над ужасната сцена. Ноздрите ѝ се изпълниха с миризма, подобна на тази на развалена шунка. Усети неочаквано свиване на гърлото, изгарящо хранопровода, а сетне и спазъм на коремните мускули.

„О, по дяволите — помисли си тя. — Не, не сега. Не и пред Пендъргаст“.

Рязко се преви настрани и повърна в царевичака; изправи се, после отново се преви и повърна пак. Изкашля се и с мъка се изправи и избърса устата си с опакото на ръката. Покрусата, страх, ужас — всичко това се бореше вътре в нея.

Ала Пендъргаст сякаш не забелязваше. Беше се придвижил напред и бе коленичил по средата на полянката, напълно погълнат. Самият акт на повръщането изглежда някак си я бе извадил от парализата, може би дори я бе подготвил за ужасната гледка. Тя избърса отново устните си, пристъпи предпазливо напред и спря.

Трупът бе гол, проснат възник с широко разперени ръце и разтворени крака. Кожата му имаше нереален, изкуствен сиво-бял цвят. Всичко изглеждаше лепкаво лъскаво. Беше някак отпуснат, сякаш кожата и плътта се бяха стопили, откъснати от костите. И те наистина бяха отделени от костите, осъзна тя и потрепери. Кожата на лицето висеше свободно, отделена от челюстите и зъбите; плътта на рамото бе хлътнала и бялата кост я бе пробила и надничаше отвътре. Върху земята се въргаляше ухо — обезобразено и лигаво, напълно отделено от тялото. Другото ухо липсваше. Кори усети как гърлото ѝ отново се свива. Обърна се, затвори за малко очи и съзнателно забави дишането си. После се обърна отново.

Трупът бе съвсем без косми. Мъжките полови органи също бяха отделени, макар че, както изглежда, са били положени усилия те да бъдат прикачени отново или поне да бъдат поставени на мястото им. Кори бе виждала Стот из града, но ако това бе трупът на кльощавия пияница, който се занимаваше с почистването в „Гро-Бейн“, то нямаше начин тя да го разпознае. Той дори не приличаше на човек. Беше се подул като заклано прасе.

След като първоначалният шок и ужас започнаха да намаляват, тя забеляза и други неща на мястото. Тук-там кочани царевица бяха подредени в необичайни геометрични форми. Имаше няколко предмета, изработени грубо от царевични обелки. Приличаха на купички или на чаши, или на нещо съвсем различно — Кори не можеше да бъде сигурна.

Изведнъж дочу силния и равен шум в небето точно над тях. Вдигна глава. Малък самолет обикаляше ниско над мястото. Дори не бе чула кога бе долетял. Самолетът поклати криле, зави и пое бързо на север.

Видя, че Пендъргаст я гледа.

— Това бе самолетът от Додж, повикан за издирването. Шерифът ще е тук до десет минути, а щатската полиция — малко подир него.

— О — можа само да изрече тя.

Пендъргаст държеше в ръка малко фенерче.

— Добре ли сте? — попита. — Можете ли да държите това фенерче?

— Мисля, че да.

— Отлично.

Кори стисна носа си и пое дълбоко дъх. След това пое фенерчето и го насочи натам, накъдето искаше Пендъргаст. Бързо се спускаше мрак. От джоба на Пендъргаст се появи епруетка и агентът вече клечеше и поставяше невидими неща в нея с чифт пинсети. Появи се втора, а после и трета епруетка, които бяха сръчно запълнени с образци. Работеше бързо, обикаляше трупа във все по-стесняващи се кръгове, като от време на време ѝ нареждаше тихо накъде да насочи светлинния лъч.

Тя вече чуваше носещия се над царевиците далечен вой на сирената на шерифската кола.

Пендъргаст обикаляше трупа все по-бързо, лицето му навремени се доближаваше на сантиметри от кожата, откъсваше това тук и онова — там. Мирисът на гниеца шунка не искаше да се разсее и тя усети нов спазъм в корема си.

Сирената се чуваше все по-силно и по-силно и накрая спря. Тя чу как отвъд царевичната стена се затръшна вратичка, после втора.

Пендъргаст се изправи. Всичките принадлежности бяха изчезнали почти чудодейно в гънките на добре изгладения му черен костюм.

— Отстъпете назад, моля — каза той.

Оттеглиха се до ръба на поляната, точно когато шерифът пристигна, следван от помощника си. В далечината се чуха още сирени и шума от гърмящи из царевичака радиостанции.

— А, значи си ти, Пендъргаст — промърмори с приближаването си шерифът. — Кога пристигна тук?

— Бих искал разрешение да огледам мястото.

— Сякаш вече не си го направил. Обзалагам се за това. Нямате разрешение, докато ние не приключим с нашето разследване.

Насам тичаха още мъже, прекършвайки царевичните стебла: щатски рейнджъри и мрачни на вид субекти в сини костюми, които вероятно бяха от отдела за убийства в Додж сити.

— Оградете периметъра — нареди шерифът. — Тад, опъни лентата! — После се обърна към Пендъргаст: — Можете да стоите зад лентата като другите и да чакате реда си.

Кори бе изненадана от реакцията на Пендъргаст. Той сякаш бе изгубил всякакъв интерес. Започна да кръжи наоколо по периферията на местопрестъплението, сякаш не търсеше нещо особено. Изглеждаше така, като че се разхожда безцелно из царевиците. Кори го последва. Препъна се веднъж, после отново и осъзна, че шокът ѝ изобщо не бе преминал.

Пендъргаст пак спря рязко. Взе внимателно фенерчето от Кори и го насочи към земята.

Тя също се вгледа, но не забеляза нищо.

— Виждате ли тези следи? — прошепна Пендъргаст.

— Приличат на...

— Отпечатъци са. От боси крака. И изглежда водят към реката.

Кори пристъпи крачка напред.

Пендъргаст угаси светлината.

— Свършихте — и видяхте — повече, отколкото се полага за един ден, госпожице Суонсън. Много съм ви благодарен за помощта. — Погледна часовника си. — Осем и половина е, все още достатъчно рано, за да се приберете безопасно у дома. Върнете се до колата, карайте направо към къщи и си починете добре. Аз ще продължа тук сам.

— Но нали трябва да ви возя...?

— Аз ще се върна с някой от тези любезни и енергични млади полицаи.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Тя се поколеба, някак си не ѝ се тръгваше.

— Хм... съжалявам, че се издрайфах там.

Едва виждаше усмивката му в сгъстяващия се мрак.

— Не се косете за това. Същото се случи на един мой близък познат, ветеран, лейтенант от нюйоркското полицейско управление, при едно убийство преди няколко години. Това само доказва, че човек все още е човек.

Тя се обърна да си тръгне, а той добави:

— Още едно нещо, госпожице Суонсън.

Тя спря и го погледна.

— Да?

— Когато се приберете у дома, заключете здраво къщата си.
Здраво. Разбрахме ли се?

Тя кимна, обърна се отново и си проправи бързо път през царевицата към червените отблясъци на полицейските коли.

В главата ѝ продължаваха да звучат думите на Пендъргаст: „Все още е достатъчно рано, за да се приберете безопасно до дома“.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Заслonyaвайки внимателно светлината, Пендъргаст проследи отпечатъците от боси нозе в мрака на царевичното поле. Сега те бяха по-отчетливи в сухата пръст между редовете. Като се поотдалечи, шумът около местопрестъплението поутихна. А когато полето започна едва доловимо да се спуска към реката, той спря и се обърна назад. Силуетите на редицата стълбове на далекопровода се очертаваха на последната светлина в небето като стоманени часовои, а звездите вече блещукаха около тях. Враните, които бяха накацали да спят по жиците, от време на време изграчваха. А после изведнъж всичко утихна. Въздухът бе неподвижен и спарен като в гробница, миришеше на прах и на изсъхнали царевични кочани.

Пендъргаст бръкна в самото си и извади своя лесбраун, 45-ти калибър. Отново огледа отпечатъците. Водеха направо между редовете, без да бързат, методично следваха посоката към реката.

Право към лагера на Гаспариля.

Угаси фенерчето и зачака очите му да свикнат с тъмнината. След това безшумно като рис пое през царевичите — сянка, плъзгаща се между сенките. Редовете леко завиваха с приближаването си към реката и той успя да види къде убиецът бе покосил при преминаването си няколко стебла. Извърна се и мина ребром през направената пролука. Само след минута стоеше в края на гюлето.

Пред него се гушеше долчинката, канадските тополи по бреговете засенчваха самия поток и той чезнеше в мрака. Пендъргаст се придвижи покрай ръба на царевичното поле с минимален шум и след още една минута потъна в пълния мрак под дърветата.

Тук се спря. Ромонът на реката бе едва доловим. Провери отново оръжието си, за да се увери, че в затвора имаше патрон. След това коленичи и като го заслони с шепи, включи фенерчето. Жълтата светлинка освети следите — сега още по-ясни в пясъка. Продължаваха да водят към лагера на Гаспариля. Клекна и изследва следите. Бяха същите както преди: отпечатъци от мъжки ходила, номер четирийсет и

четвърти. Но във финия пясък успя да забележи, че между вдлъбнатините от петата и палеца имаше серия неравни хлътнатини и цепнатини, сякаш ходилата бяха необикновено корави и мазолести. Направи няколко бързи скици, взе си бележки и след това положи пръсти върху една от хлътнатините. Отпечатъците бяха направени преди дванайсет и петнайсет часа — малко преди изгрев-слънце същия ден. Тук крачките бяха малко по на гъсто: убиецът бе крачил с добро темпо, не много забързан, по-скоро целеустремен. В походката му не личеше нито припряност, нито страх. Бил е спокоен. Бил е доволен. Сякаш се е завръщал у дома.

Завръщане у дома...

Лагерът на Гаспария бе точно отпред, на неколкостотин метра разстояние. Заслонил фенерчето така, че да може само да проследява стъпките, агентът тръгна напред мъчително бавно.

Спираше, послушваше се напрегнато, след това отново продължаваше. Пред него бе пълен мрак. Нямаше огън, нямаше светлини. Когато наближи на стотина метра от лагера, угаси светлината и приближи на сляпо. В лагера цареше тишина.

А след това го чу: слаб, почти недоловим звук. Замръзна на място.

Мина минута.

Чу го отново, сега вече по-силно: дълга, протяжна въздишка.

Пендъргаст остави пътеката и заобиколи лагера отдясно, движейки се изключително предпазливо. Като стигна подветрената страна, не долови мирис на дим или храна. Нямаше дори гаснещи въгленчета в огнището.

И въпреки това в лагера имаше някой или нещо.

Отново звук от издишване. Влажно, затруднено, почти като хрип. Но в него имаше и нещо странно: грубо, животинско, почти нечовешко.

Като внимаваше да не вдига шум, Пендъргаст насочи оръжието си. Шумът идваше някъде от средата на лагера.

Чу се отново.

Гаспария — или който издаваше тези звуци — бе на не повече от петдесет метра разстояние. Тъмнината бе пълна. Пендъргаст не виждаше нищо.

Наведе се и взе камъче. Хвърли го в далечния край на лагера.

Чук.

Неочаквана тишина. А след това — гърлен звук, досущ като изръмжаване на животно.

Той изчака тишината да се проточи няколко минути.

Всичките му сетива бяха изострени до краен предел, напрягаше се да долови дали нещо не се придвижва срещу него. Гаспария вече бе доказал, че има опит в придвижването на тъмно. Дали не го правеше отново?

Пендъргаст бавно взе ново камъче и го хвърли в друга посока.

Чук.

И отново чу в отговор изхъркване: късо, много силно пак на същото място. Който — или каквото — бе там, не бе помръднало.

Пендъргаст светна внезапно с фенерчето си и стисна здраво ръкохватката на пистолета си, активирайки лазерния му прицел. Лъчът на фенерчето освети човек, лежащ възник в прахта, гледащ с огромни зачервени очи право нагоре. Лицето и главата му бяха целите в кръв.

Червената точка на лазерния лъч затанцува за миг по зловещото лице. След това Пендъргаст прибра пистолета в кобура му и пристъпи напред.

— Гаспария?

Лицето потрепна. Устата се отвори и изригна мехурчета кървава слюнка.

В следващия миг Пендъргаст вече бе коленичил над него. Нямаше никакво съмнение, че бе Гаспария. Освети лицето му. Цялата лъскава черна коса и гъстата брада ги нямаше, откъснати заедно със скалпа; разрезните рани на плътта показваха, че е бил използван груб инструмент — може би каменен нож. Пендъргаст бързо огледа останалата част от тялото. Левият палец на Гаспария бе отчасти отсечен, а след това изтръгнат с брутална сила, оставила подире си бяло чепче кост, частици хрущял. Ако се изключи това и косата, мъжът изглеждаше физически цял. Бе изгубил малко кръв, само от скалпирането. Пораженията изглежда не бяха толкова върху тялото, колкото върху ума.

— М-м-м! — Гаспария изръмжа и се надигна. Погледът му бе див, обезумял. Изригна нов фонтан кървава слюнка.

Пендъргаст се наведе по-близо.

— Всичко вече е наред.

Очите на нещастника се въртяха във всички посоки, без да могат да се фокусират върху Пендъргаст или върху каквото и да било. Когато се спираха, сякаш потреперваха силно, а после отново започваха да шарят насам-натам, като че самият акт на фокусирането бе непоносим.

Пендъргаст улови ръката му.

— Ще се погрижа за теб. Ще те измъкна оттук.

Отдръпна се назад, освети с фенерчето наоколо. Ето го мястото на нападението — на около тринайсет метра северно от лагера. Там е било боришкото, там босите стъпки се смесваха със следите на Гаспария.

Пендъргаст се изправи и приближи мястото, като го освети. Ето къде бе паднал Гаспария и оттам в продължение на следващите петнайсет часа бе пълзял на пресекулки до лагера. А там, в далечния край на лагера, бяха отпечатьците на убиеца в мокрия пясък — добре очертани, насочени към реката.

Убиецът, понесъл своите трофеи.

Пясъкът разказваше цялата история.

Пендъргаст се обърна и се взря в обезумелите, неспокойни очи. Не видя нищо: никакъв разум, никаква памет, никаква човечност, нищо, освен самия ужас.

От Гаспария нямаше да получи отговор; не и сега, а може би — и никога.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Шериф Хейзън влезе в лабораторията в сутерена и се огледа с неохота. И тук се долавяше същата кисела миризма, може би дори още по-гадна от примеса на дезинфектанти и химикали; същите стени от сгуриени блокчета, боядисани в мръсен цвят; същите бръмчащи флуоресцентни светлини. Да се диша през устата също не беше добра идея — хирургическата маска не помагаше, а само добавяше към сместа и миризмата на антисептична хартия. Нуждаеше се не от друго, а от противогаз.

Опита се да извика в паметта си успокояващи звуци и образи: баладите на Ханк Уилямс; вкусът на първия за вечерта „Грейн белт“; как ходеше като хлапе с баща си и с по-големия си брат на Празника на жътвата. Нищо не помогна. Шериф Хейзън потрепери и то не бе само поради миризмата на смъртта.

Отиде в по-светлата част на лабораторията, дадените му дрехи за еднократна употреба зашумоляха. Съдебният лекар вече бе там, облечен като всички в синьо. До лекаря имаше втори човек и въпреки тихия говор, той позна южняшкия акцент — Пендъргаст!

Пендъргаст се бе оказал прав. Ставаше въпрос за сериен убиец. Навярно беше прав и за друго — че убиецът е местен човек. Хейзън не можеше да повярва, *не бе поискал* да повярва. Беше се смял с глас, когато научи, че Пендъргаст прекарвал часове насаме с Мардж Тийландър, след като знаеше, че старата чиновничка само щеше да му изгуби времето и да го прати за зелен хайвер. Но сега, след това ново убийство, той бе принуден да признае, че съществуват факти, които сочеха, че убиецът е местен. Беше дяволски трудно някой да влезе или да излезе от Медисин Крийк, без да бъде забелязан. Особено нощем, когато чифт фарове в далечината бяха достатъчни, за да приковат хората към прозорците, за да видят кой идва. Не, това не бе работа на някой гастролър, който бе убил и бе продължил пътя си. Изглежда беше човек, който живееше тук, в Медисин Крийк. Беше невероятно, но така си беше. Някой от града.

Това означаваше, че той познава убиеца.

— А, шериф Хейзън, радвам се да ви видя.

Макхайд кимна учтиво, дори почитателно.

Той наистина бе променил отношението си. Вече не бе самият господин Високомерие. Случаят бе станал твърде голям и съдебният лекар можеше да подуши шума около него. За всекиго, готов да скочи веднага във влака, това бе начин да се измъкне от Западен Канзас.

— Шериф Хейзън — кимна Пендъргаст леко.

— Добро утро, Пендъргаст.

Последва кратко мълчание. Трупът лежеше покрит върху количката. Както изглеждаше, съдебният лекар още не бе почнал работата си. Хейзън горчиво съжали, че бе пристигнал толкова рано.

Лекарят се прокашля.

— Сестра Малоун?

Отвън долетя глас:

— Да, докторе.

— Готови ли сме да снимаме?

— Да, докторе.

— Хубаво, пускайте видеото.

— Добре, докторе.

Минаха през формалностите — всеки да съобщи името и занятието си. Хейзън не можеше да откъсне очи от завития труп. Беше го видял на полето, разбира се, но кой знае защо да го види в тази стерилна, изкуствена обстановка, бе по-различно. Беше по-лошо.

Съдебният лекар подхвана чаршафа и бавно и внимателно го вдигна. И ето го подутият Стот, чиято плът буквално се отделяше от костите.

Хейзън неволно извърна очи. След това, чувствайки се малко по-уверен, се застави бавно да погледне към количката.

Беше виждал доста трупове през живота си, но те със сигурност изобщо не приличаха на този. Кожата бе разпукана на гръдната кост и се бе отдръпнала от плътта, сякаш се бе свила. Беше се спускала и на бедрата, и по лицето. Стопена мазнина бе капала от няколко места и бе образувала малки локвички върху количката, където се бе сгъстила и втвърдила — бяла при замразяването. И въпреки всичко нямаше личинки — странно, много странно. И както изглежда липсваше част от тялото. Да, едно назъбено парче бе откъснато от лявото бедро,

следите от зъбите още личаха върху него. Куче, най-вероятно. Най-добрият приятел на човека. Хейзън преглътна.

Съдебният лекар заговори:

— Тук имам труп, идентифициран като Уилям Ларю Стот, бял мъж на трийсет и две години.

Той продължи да нарежда заради камерата. За щастие, уводната рецитация бе кратка. Съдебният лекар се обърна към Пендъргаст и попита угоднически:

— Някакви коментари или предложения, специален агент Пендъргаст, преди да продължим нататък?

— Нямам за момента, благодаря.

— Много добре. Извършихме предварителен оглед на трупа по-рано сутринта и забелязахме няколко важни аномалии. Ще започна с цялостното му състояние.

Той направи пауза, прокашля се. Хейзън забеляза, че хвърли един поглед на камерата, която бе поставена над количката. *„Да, изглеждаш страхотно, док“*.

— Първото нещо, което забелязах, бе отсъствието на насекомна дейност и факта, че разлагането едва е започнало, въпреки че жертвата е починала най-малко преди осемнайсет часа при температури, не по-ниски от трийсет градуса и е била изложена на слънцето най-малко дванайсет часа.

Той отново се прокашля.

— Втората аномалия е по-очевидна. Както може да се види, плътта по окончанията е започнала да се отделя от костите. Това е най-очевидно по лицето, ръцете и краката — носът и устните почти са се стопили. И двете уши липсват, едното е било намерено на местопрестъплението. Тук, на бедрата и раменете, кожата се е разпукала, отделила се е от тлъстата плът под нея. Това е предимно мастно, прилично на сланина вещество, което се получава при стопяване и последващо охлаждане. Косата и скалпът липсват — очевидно са отстранени пост мортем и пост... -ъ-ъ-ъ — обработката — и мастната тъкан изглежда е била частично втечнена. Всичко това и още цяла поредица аномални характеристики могат да бъдат обяснени само с един прост факт.

Той направи пауза и пое дълбоко дъх.

— Трупът е бил сварен.

Пендъргаст кимна.

— Точно така.

На Хейзън му потрябва цяла минута, за да схване казаното.

— *Сварен ли?!*

— Трупът очевидно е бил потопен във вода, която е кипнала и е бил оставен в това състояние най-малко три часа, а може би и повече. Аутопсията и някои биохимични изследвания ще определят продължителността малко по-точно. Достатъчно е да кажем, че варенето е било достатъчно дълго, за да предизвика отделянето на плътта, което виждате тук, при горната и при долната челюст — той докосна с пръст отворената уста, прокара го по бузата по костта, — и тук, на ходилото, ще забележите, че повечето от ноктите липсват, изпадали са. Ноктите липсват по същата причина и на ръката тук, а показалецът и средният пръст на лявата ръка са отсечени до китката. Забележете как капсулата на вътрешната става е отсечена — тук и ето тук.

Хейзън гледаше и все повече не можеше да повярва на очите си. Проклет да бъде, ако не приличаше на леко сварено прасе.

— Но вижте какво — да се сvari толкова голямо тяло ще отнеме дни!

— Грешите, шерифе. След като общата температура достигне сто градуса по Целзий, един слон ще се сvari толкова бързо, колкото и едно пиле. Нали разбирате, готвенето по същество е процес на разрушаване на протеиновата молекула чрез прилагане на топлина...

— Схващам — прекъсна го Хейзън.

— Липсващите пръсти не са намерени на местопрестъплението — обади се Пендъргаст. — Ето защо може да се предположи, че са били отделени от трупа по време на варенето.

— Това е разумно предположение. Освен това ще забележите, че има силни изгаряния от въже на китките и глезените. Това ми дава основание да смятам, че... ъ-ъ-ъ... *варенето* може да е започнало преди настъпването на смъртта.

Е, това вече бе прекалено. Хейзън почувства как собствения му малък, вътрешен свят излизаше изпод контрол. Горے, в болницата, лежеше Гаспария, ексцентрик, но безвреден стар глупак, със свален скалп не само от темето, но и от брадата, горната устна, подмишниците, дори слабините; а тук, долу, лежеше втората жертва —

сварена жива, ни повече, ни по-малко. И той трябваше да търси местен масов убиец, който се разхожда бос, съсича и скалпира жертвите си и ги подрежда като в детски ясли.

— Къде може да се намери казан, достатъчно голям да се свари цял човек? — попита той. — И няма ли някой да усети миризмата от „готвенето“?

Усети как спокойните сиви очи на Пендъргаст се спират върху лицето му.

— Два отлични въпроса, шерифе, които предполагат две плодотворни насоки на търсене.

Плодотворни насоки на търсене. Тук, пред тях, лежеше Стот и единствената му вина беше, че е ударил малко повече чашки в „Уагън уийл“.

— Не е необходимо да казвам — продължи съдебният лекар, — че ще потвърдя тази хипотеза с разрези на тъканите и биохимични анализи. Може би дори ще успея да установя колко време е бил варен. А сега насочвам вниманието ви върху осемсантиметровото диагонално разкъсване на лявото бедро. То е дълбоко, минава през вастус латералис и навлиза във вастус интермедиус, разкривайки бедрената кост.

Хейзън с голямо нежелание погледна по-отблизо следите от захапването. Бяха много неравни; плътта, тъмнокафява от сваряването, бе откъсната от костта.

— Първоначалното изследване на това място ясно сочи следи от зъби — каза лекарят. — От този труп е отхапвано.

— Кучета? — Хейзън едва успя да произнесе въпроса.

— Не мисля, не. Разположението и състоянието на зъбите, макар и да показват забележително напреднали кариеси, са определено човешки.

Хейзън отново се извърна. Не му идваха на ум никакви други въпроси.

— Направихме измервания и фотографии, взехме проби от тъканите. От трупа е ядено след „сготвянето“ му.

— Най-вероятно — веднага след сготвянето — промърмори Пендъргаст. — Забележете, че първите отхапвания са сравнително малки, пробни, може би са направени, докато е чакал трупът да се охлади достатъчно.

— Ъ-ъ-ъ... да. Да се надяваме, че сме успели да вземем проба от слюнката на... ъ-ъ-ъ... онзи, който е ял, за ДНК проба. Въпреки твърде лошото състояние на зъбите му, има доказателства за изключително енергична дъвкателна дейност.

Шерифът се улови, че разглежда много интересен модел на подреждане на плочките на пода, позволил на „Джамалая“ на Ханк Уилямс да заглуши равномерния речитатив на лекаря. Ял...

Мелодията продължи да звучи в главата му още известно време. Когато свърши, той най-сетне вдигна глава и видя, че Пендъргаст сам се бе навел над трупа, лицето му бе на не повече от десетина сантиметра от подутата, изпъстрена с петна кожа. Хейзън чу няколко силни изсумтявания.

— Мога ли да палпирам? — попита Пендъргаст и посегна с пръст.

Съдебният лекар кимна.

Пендъргаст започна да мушка, *да мушка* с пръст трупа, след това прокара пръст по ръката и по лицето му. После погледна пръстта си, разтри го с палец и го помириша.

Това вече бе прекалено. Хейзън отново заби поглед в пода и си зареди на ум „Лавсик блус“. Но точно, когато започна китарната интродукция, дочу гласа на Пендъргаст.

— Мога ли да направя едно предположение?

— Разбира се — каза лекарят.

— Изглежда кожата на трупа е била покрита с някакво мазно вещество, различно от втечнената човешка мас, причинена от сваряването. Изглежда почти сигурно, че тялото е било намазано нарочно. Бих препоръчал серия химични анализи, за да се определи точния вид мазнини и мастни киселини.

— Ще го имаме предвид, агент Пендъргаст.

Ала онзи сякаш не го чу. Гледаше втренчено трупа. В стаята се възцари тишина. Хейзън се улови, че всички, включително и той самият, очакваха да чуят какво още ще каже Пендъргаст.

Той вдигна глава от масата.

— Освен това забелязвам и втора субстанция върху кожата — каза той и отстъпи назад с решителен вид. — Бих препоръчал да се тества за наличието на $C_{12}H_{22}O_{11}$.

— Да не би да искате да кажете, че... — Лекарят изведнъж се сепна.

Хейзън вдигна глава. Съдебният лекар изглеждаше удивен. Но какво, за Бога, би могло да бъде по-отвратително от онова, което вече бяха разкрили?

— Да, боя се, че е така — промърмори Пендъргаст. — Както изглежда, трупът е бил намазан с масло и със захар.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кланицата за пуйки „Гро-Бейн“ бе ниска и дълга сграда, потънала в голямото царевично море, което се плискаше досами ръждясалите ѝ метални стени. Беше и боядисана в същия цвят като царицата — мръсножълто кафеникава, отдалеко тя бе почти невидима. Кори Суонсън спря своя гремлин на големия паркинг. Бе пълен с нагорещени лъскави возила и ѝ се наложи да паркира на известно разстояние от входа. Пендъргаст отвори дясната вратичка, разгъна обутите си в черно крака и излезе с едно гъвкаво движение. Огледа се.

— Били ли сте някога вътре, госпожице Суонсън?

— Никога. Но съм чувала много.

— Признавам си, че съм любопитен да видя как го правят.

— Как правят какво?

— Как всеки ден превръщат сто хиляди фунта живи пуйки в замразени торбички, готови за печене.

Кори изсумтя.

— Аз пък не съм любопитна.

Голям камион с прицеп приближи товарната рампа на кланицата, въздушните спирачки засвистяха и заскимтяха, докато камионът даваше на заден ход с огромния си товар от пълни клетки. До рампата имаше обширна ниша с големи черни гумени престилки отстрани — такива, каквито Кори бе виждала на автомивката в Дийпър. Докато гледаше, камионът вкара прицепа си в нишата и клетките започнаха да изчезват по пет едновременно между гумените престилки, докато накрая от камиона се виждаше само кабината. Последва ново изсвистяване на спирачките и камионът се залюля и спря.

— Агент Пендъргаст, мога ли да попитам какво правим тук?

— Можете, разбира се. Тук сме, за да научим повече за Уилям Ларю Стот.

— Каква е връзката?

Пендъргаст се обърна към нея.

— Госпожице Суонсън, упражнявайки своята професия, открих, че *всичко* е взаимосвързано. Трябва да опозная този град, да познавам всичко и всекиго в него. Медисин Крийк не е просто участник в драмата, той е *главното действащо лице*. А тук пред нас имаме един бизнес — една кланица, да бъдем по-точни, — от която зависи икономическото съществуване на града. Местоработата на нашата втора жертва. Предприятието е туптящото сърце на Медисин Крийк, ако позволите тази моя метафора.

— Може би ще е най-добре да ви изчакам в колата. Умрелите пуйки не са сред любимците ми.

— Бих рекъл, че това добре се вписва във вашия *Weltanschauung*^[1] — Пендъргаст посочи готическите дреболии, които се въргаляха из колата. — А и те не са мъртви, когато пристигнат. Във всеки случай вие сте свободна да постъпите както пожелаете.

И той закрачи енергично през паркинга.

Кори го изгледа за миг. След това отвори рязко вратичката на гремлина и побърза да го настигне.

Пендъргаст наближаваше стоманена врата без прозорци, върху която бе окачена табела с надпис: ВХОД ЗА ПЕРСОНАЛА — МОЛЯ, ИЗПОЛЗВАЙТЕ КЛЮЧ. Той опита дръжката, но вратата бе заключена. Кори го видя да бърка във вътрешния джоб на самото си. След това той измъкна ръката си, сякаш бе размислил и рече:

— Последвайте ме.

Закрачиха покрай бетонната рампа към едно стълбище. Стълбите водеха направо към нишата за разтоварване, където бе спрял камионът с прицепа; товарът му от пуйки сега бе скрит в кланицата. Пендъргаст се мушна между широките гумени престилки и изчезна. Кори преглътна, пое дълбоко дъх и го последва.

Зад престилките нишата се разширяваше в голяма приемна зала. Един мъж с дебели гумени ръкавици издърпваше клетките с пуйки от прицепа и ги отваряше. Над главата му вървеше конвейерна лента, от вътрешната ѝ страна се люлееха стоманени куки. Трима други мъже улавяха пуйките от отворените клетки и ги окачваха с краката нагоре на стоманените куки. Вече достатъчно мръсни от пътуването, за да не приличат дори на птици, пуйките крякаха и се съпротивляваха слабо, увиснали с главите надолу, кълвяха в празното пространство и непрекъснато се оливаха в собствените си, предизвикани от ужаса

екскременти. Лентата вървеше съвсем бавно и изчезваше през тесен отвор в далечната стена на разтоварното помещение. Климатичната му инсталация поддържаше почти полярни температури и вътре вонеше силно. Господи, как вонеше.

— Господине? — притича един младеж от охраната. — Господине?

Пендъргаст се обърна към него.

— ФБР — надвика той шума и размаха портфейла със значката си пред лицето на младежа.

— Добре, сър. Но никой не може да влезе в предприятието без разрешение. Най-малкото това са моите инструкции. Правилата... — В думите му се съдържаше заплаха.

— Разбира се — рече Пендъргаст и мушна портфейла си обратно в самото. Дошъл съм да разпитам господин Джеймс Брийн.

— Джими ли? Той караше „кучешката смяна“, но след... след убийството помоли да бъде прехвърлен в дневната.

— Така ми казаха и на мен. Къде работи той?

— На конвейера. Вижте, трябва да сложите предпазна каска и да облечете престилка, а аз трябва да информирам шефа...

— На конвейера ли?

— На конвейера. — Младежът изглеждаше объркан. — Нали разбирате, на лентата. — Посочи нагоре към редицата висящи и гърчещи се пуйки.

— В такъв случай, просто ще следваме конвейера и ще стигнем до него.

— Но, господине, това не е позволено. — Той погледна към Кори, сякаш търсеше помощ от нея. Кори го познаваше — Барт Бледсоу. Завърши гимназията миналата година с тройки и ето къде бе попаднал. Типичната история за успех в Медисин Крийк.

Пендъргаст пое по лъскавия циментов под, самото му се ветрееше подире му. Бледсоу го последва, все още протестиращ, и двамата минаха през малка врата, разположена в отсрещната стена. Кори се втурна бързо подире им, стиснала с пръсти носа си, внимаваше да не настъпи пуешките курешки, които валяха като дъжд от конвейерната лента високо над главите им.

Помещението отвъд бе малко и в него се намираше само дълго и плитко корито с вода. Няколко жълти знака над него предупреждаваха

за опасност от електрически ток. Пуйките минаваха бавно, поливани от фин воден спрей, докато стигнат до коритото. Кори наблюдаваше от безопасно разстояние как главите им се плъзгаха безпомощно под водата. Следваше шум като от зумер, после слабо изпукване. Пуйките преставаха да се борят и излизаха отпуснати от водата.

— Зашеметяват ги — рече Пендъргаст. — Хуманно. Много хуманно.

Кори пак преглътна с мъка. Можеше да се досети какво следваше по-нататък.

Лентата сега минаваше през тесен отвор в отсрещната стена, край който имаше два прозореца с дебели стъкла. Пендъргаст приближи единия от прозорците и надникна. Кори отиде до другия и погледна смутена през него.

Следващото помещение бе голямо и кръгло. Вече неподвижните пуйки го обикаляха бавно, а една машина издаваше напред малък нож, с който точно клъцваше главите им. Мигновено рукуваше пулсиращ фонтан кръв и опръскваше стените, които се спускаха под ъгъл надолу към езеро от кръв, както се стори на Кори. Един мъж с оръжие като мачете стоеше встрани, готов да нанесе смъртоносния удар на всяка пропусната от машината пуйка. Кори се извърна.

— Как се казва това помещение? — попита Пендъргаст.

— Кървавата зала — отвърна Бледсоу. Беше спрял да протестира, раменете му бяха увиснали и имаше вида на победен.

— Подходящо. Какво става с кръвта?

— Източва се в резервоари. Откарват я с камиони, но не знам къде.

— За да се превърне в кървав фураж, не ще и дума. Кръвта на дъното изглежда доста дълбока.

— Може би шейсет сантиметра по това време на деня. Малко се повишава към края на смяната.

Кори потрепери. Гледката бе почти толкова гадна, колкото вида на Стот в царевичното поле.

— И къде отиват после пуйките?

— В „Попарването“.

— Аха. А вие как се казвате?

— Барт Бледсоу, господине.

Пендъргаст потупа объркания младеж по гърба.

— Много добре, господин Бледсоу. Моля, водете.

Обиколиха Кървавата зала по тясна метална пътечка — миризмата на прясна кръв бе отвратителна — и минаха през една преградна стена. И изведнъж цялата сграда се разкри пред тях и Кори се озова в пещерообразно пространство — една огромна зала с конвейерната лента и висящите пуйки, която криволичеше наляво и надясно, нагоре и надолу, изчезваше и се появяваше отново от големи стоманени контейнери. Приличаше на някакво адско изобретение на Руб Голдбърг. Шумът бе непоносим, а влажността — над точката на насищане: Кори усети капчици да се кондензират върху ръцете ѝ, върху носа и брадичката ѝ. Тук миришеше на мокри пуешки пера и на курешки, на нещо дори още по-неприятно, което тя не можеше да определи. Прииска ѝ се да си беше останала в колата.

Мъртвите, с източена кръв птици, се появяваха откъм Кървавата зала и изчезваха в огромна стоманена кутия, от която се носеше ужасяващо съскане.

— Какво става там? — попита Пендъргаст, едва надвиквайки шума и сочейки към кутията.

— Това е „Попарителят“. Там птиците се обработват с пара.

— А после? — попита отново Пендъргаст.

— Отиват в „Скубача“.

— Естествено. В „Скубача“.

Бледсоу се поколеба малко, след това изглежда взе някакво решение.

— Изчакайте тук, господине, моля ви.

След което изчезна.

Ала Пендъргаст не изчака. Продължи с бърза крачка, следван от Кори. Преминаха през няколко разделителни стени, които обграждаха „Скубача“, който всъщност представляваше четири машини в редица, всяка от която имаше десетки гумени пръсти със странни форми, които се въртяха, бръмчейки, и скубеха перата от отредените им части от птиците. От другата страна се появяваха полюшващи се голи, жълто-розови трупчета. Там конвейерът се издигаше нагоре, завиваше и изчезваше от полезрението. Дотук всичко бе автоматизирано; ако се изключи мъжът в Кървавата зала, единствените работници в залите само наблюдаваха машините.

Пендъргаст приближи една жена, която гледаше някакви циферблати на пулта за оскубване.

— Мога ли да ви прекъсна? — попита той.

Докато жената вдигаше поглед към него, Кори я позна — беше Дорис Уилсън, хлевоуста изрусена блондинка над петдесетте със зачервено лице на пушачка, която живееше сама в същия парк за каравани като самата нея. „Уиндъм парк естейтс“.

— Вие сте човекът от ФБР, нали?

— А вие?

— Дорис Уилсън.

— Мога ли да ви задам няколко въпроса, госпожо Уилсън?

— Давайте.

— Познавахте ли Уили Стот?

— Беше майсторът по почистването след вечерната смяна.

— Справяше ли се тук?

— Беше достатъчно добър работник.

— Разбрах, че пиел.

— Да, фиркач беше. Но това не му пречеше в работата.

— Откъде беше?

— От Аляска.

— И какво е правил там?

Дорис направи пауза, за да дръпне някакви лостове.

— Работил в рибна консервна фабрика.

— Имате ли някаква представа защо е заминал оттам?

— Доколкото чух — женска история.

— И защо се е заселил в Медисин Крийк?

Дорис изведнъж се ухили и разкри редица кафеникави, криви зъби.

— Същия въпрос си задаваме всички тук. В случая на Уили той си намери приятел.

— Кой?

— Суийд Кейхил. Суийд е най-добрият приятел на всички, които пият в бара му.

— Благодаря ви. А сега бихте ли ми казали къде мога да намеря Джеймс Брийн?

Устните ѝ посочиха конвейерната линия с пуйките.

— Зоната на изкормването. Ей там е, преди Обезкостяването. Дебел, черна коса, очила. Гръмогласен.

— Благодаря ви още веднъж.

— Няма защо.

Дорис кимна на Кори.

Пендъргаст се заизкачва по метална стълба. Кори го последва. Покрай тях конвейерната лента с люлеещи се трупчета се изкачваше към висока платформа, която най-сетне бе обслужвана от хора, а не от машини. Облечени в бяло, с бели шапки, те изкусно разрязваха пуйките и изсмукваха вътрешните им органи с големи струйници като на прахосмукачки. След това пуйките продължаваха към следващата зона, където ги измиваха със струи вода с високо налягане. По-нататък Кори забеляза двама мъже да отрязват главите на птиците и да ги пускат в голям улей.

„Денят на благодарността вече никога няма да бъде същият“, помисли си тя.

Край лентата чернокос, дебел мъж говореше гръмогласно — разказваше някаква история на висок глас. Кори долови думата „Стот“ и след това „последният, който го е видял жив“. Погледна към Пендъргаст.

В отговор той й се усмихна.

— Мисля, че това е нашият човек.

Докато крачеха по платформата към Брийн, Кори забеляза, че Барт се завръща — разрошен, той почти тичаше. А пред него вървеше Арт Ридър, управителят на предприятието. Буквално превземаше бетонното разстояние с късите си крака.

— Защо никой не ми съобщи, че тук има човек от ФБР? — крещеше той, без да се обръща конкретно към някого. Лицето му бе дори по-червено от обичайното и Кори забеляза влажно пуешко перо, втъкнато в короната от грижливо продуханата му, прилична на шлем коса. — Това е район, забранен за външни лица.

— Съжалявам, сър — отвърна обърканият Барт. — Той просто влезе. Разследва...

— Знам много добре какво разследва. — Ридър се спусна по стълбата и се обърна към Пендъргаст, задъхан, опитвайки се да си върне усмивката, която бе негова запазена марка. — Как сте, агент

Пендъргаст? — Протегна ръка. — Арт Ридър. Спомням си, че се видяхме на социалната сбирка.

— Радвам се да се запозная с вас — отвърна Пендъргаст и пое протегнатата му ръка.

Ридър се извърна към Барт и усмивката се стопи от лицето му.

— Връщай се в разтоварното. Ще се разправам с теб по-късно. — След това се обърна към Кори. — А ти какво правиш тук?

— Аз съм... — Тя погледна към Пендъргаст, но агентът бе погълнат да изследва най-различните приспособления, които висяха от тавана.

— Аз съм негова помощничка — отвърна най-сетне Кори.

Ридър издиша шумно. Пендъргаст се обърна и отиде до работното място на Джими Брийн — той бе замлъкнал, когато шефът му се бе появил — и се зае да наблюдава работата му.

Ридър заговори отново с доста по-спокоен тон.

— Господин Пендъргаст, мога ли да ви поканя в кабинета си, където ще се почувствате далеч по-удобно?

— Имам няколко въпроса към господин Брийн тук.

— Ще повикаме Джими веднага. Барт ще ви покаже пътя.

— Няма нужда да прекъсваме работата му.

— В кабинета ще бъде далеч по-тихо...

Ала Пендъргаст вече разговаряше с Джими. Мъжът продължи да работи — да пъха накрайника в пуйката и да изсмуква вътрешностите ѝ с едно силно „шльок“, докато говореше. Погледна Ридър, а после — отново Пендъргаст.

— Господин Брийн, доколкото разбрах, вие сте видели последен Уили Стот жив.

— Така е, така е — потвърди Джими. — Горкият човек! Всичко стана заради колата му. Не ми е приятно да го казвам, но парите, с които трябваше да ремонтира тази своя браква, той харчеше при Суийд. Онази трошка се повреждаше непрестанно...

Кори погледна към Арт Ридър, който стоеше вече зад Джими, а отвратителната усмивка отново бе цъфнала на лицето му.

— Джими — прекъсна го Ридър, — струйникът трябва да влезе докрай, а не така. Извинете ме, господин Пендъргаст, но той е за първи път на тази работа.

— Да, господин Ридър — каза Джими.

— *Нагоре*, ей така. Нагоре и да влезе докрай. — Той на няколко пъти мушка и вади шланга от пуйката, за да демонстрира, след което го върна на Джими. — Следваш ли мисълта ми? — След това се обърна към Пендъргаст: — Тук съм започнал, господин Пендъргаст, в Зоната на изкормянето. И стигнах до върха. Искam нещата да се правят както трябва.

Нотка на гордост прозвуча в гласа, който Кори намираше за отвратителен.

— Разбира се, господин Ридър — отвърна Джими.

— Та казахте, че... — Пендъргаст не сваляше очи от Джими.

— Точно така. Миналия месец колата на Джими пак се повреди и аз трябваше да го карам до работа. Обзалагам се, че и в този случай се е повредила и той се е опитал да стигне пешком до Суийд. И е бил убит. Господи! Поисках да ме преместят още на сутринта, когато го намериха. Нали така, господин Ридър?

— Така направи.

— По-скоро аз ще изсмуквам вътрешностите на пуйките, отколкото да го правят на мен. — Устните на Джими се разтеглиха във влажна усмивка.

— Не ще и дума — рече Пендъргаст. — Разкажете ми за бившата си работа.

— Бях нощен пазач. От полунощ до седем сутринта, когато идва групата преди първа смяна.

— А какво прави тази група?

— Проверява дали машинарията работи, тъй че когато пристигне първият камион, птиците да бъдат веднага обработени. Не можем да ги оставим в спрял нагорещен камион, за да се поправи нещо. Тогава ще имаме един камион, пълен с мъртви пуйки.

— Това често ли се случва?

Кори забеляза, че Джими Брийн хвърли нервно поглед към Ридър.

— Почти никога — отвърна бързо Ридър.

— Когато пътувахте към предприятието онази вечер — продължи Пендъргаст, — забелязахте ли нещо или някого на пътя?

— Защо мислите, че поисках да мина в дневна смяна? Тогава си помислих, че някой е изпуснал кравата си в царевичната нива. Нещо голямо и приведено...

— Къде по-точно го забелязахте?

— По средата на пътя. На около две мили от кланицата и на две мили от града. Вляво от пътя. Сякаш дебнеше. Стрелна се в царевичака, когато фаровете ми го осветиха след завоя. Скри се бързо на четири крака. Не бях много сигурен обаче. Би могло да бъде сянка. Но ако е така, това бе *много голяма* сянка.

Пендъргаст кимна. Обърна се към Кори:

— Имате ли някакви въпроси?

Очите на Кори се разшириха от страх. Въпроси ли? Усети, че Ридър я гледа, очите му бяха червени и присвити.

— Разбира се. Да. Имам.

Последва пауза.

— Ако това е бил убиецът, какво е правел, какво е чакал там? Искam да кажа, че той не би могъл да *очаква* колата на Стот да се повреди, нали така? Може би се е интересувал от кланицата?

Настъпи мълчание и тя видя, че Пендъргаст се усмихва, макар и едва доловимо.

— Ами, не знам, по дяволите — отвърна Джими след малко. — Добър въпрос.

— Джими, внимавай, по дяволите — изведнъж се намеси Ридър. — Изпусна онази пуйка да мине покрай теб.

Той се втурна напред и сграбчи пуйката, която бавно отминаваше. С едно движение бръкна в нея и я изкорми с ръка, хвърли вътрешностите във вакуумния контейнер, където те бяха погълнати веднага с ужасяващо клокочене. Ридър се обърна, изтръска кръвта от пръстите си с рязко друсване на китката. Усмихна се широко.

— По мое време нямаше вакуумни шлангове — рече той. — Не бива да се страхуваш да си пооцапаш малко ръцете в тази работа, Джими.

— Да, господин Ридър.

Потупа Джими по гърба, оставяйки върху него голям кафяв отпечатък.

— Продължавай.

— Мисля, че ние приключихме тук — обяви Пендъргаст.

Ридър изглежда изпита облекчение. Протегна ръка.

— Радвам се, че ви бяхме от полза.

Пендъргаст се поклони официално, обърна се и закри.

[1] Мироглед (нем.). Б.пр. [↑](#)

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кори Суонсън стоеше до банката на пътя с ръце на кръста и гледаше как Пендъргаст измъква частите на странна на вид машина от багажника на колата ѝ и започва да ги сглобява. Когато отиде да го вземе от къщата на старата Краус, той стоеше вече на пътя с кутията с метални части в краката си. Тогава не ѝ обясни какъв бе планът му и изглежда нямаше намерението да го стори и сега.

— Вие наистина обичате да държите хората на тъмно, нали? — рече тя.

Пендъргаст зави и последната част на мястото ѝ, огледа машината и я включи. Чу се леко, засилващо се бръмчене.

— Моля?

— Знаете много добре за какво става дума. Никога не казвате нищо. Като например, какво ще правите с това нещо.

Пендъргаст изключи машината.

— Намирам, че нищо в живота не е по-уморително от обясненията.

Кори не можеше да не се засмее на тези думи. Колко верни бяха те; от майка ѝ до директора на училището и онзи тъпанар — шерифа, чуваше все едно и също: „*Ще трябва да обясниш това и това*“.

Слънцето се издигаше над царевицата и вече напичаше изгорялата земя. Пендъргаст я погледна.

— Това любопитство означава ли, че вече започнахте да свиквате с ролята си на моя помощничка?

— Означава, че свикнах с парите, които ми плащате. А когато някой ме кара да ставам призори, искам да знам защо.

— Много добре. Днес ще изследваме тъй нареченото Клане на воините призраци при Могилите.

— Това нещо повече ми прилича на някакъв металотърсач, отколкото на търсач на призраци.

Пендъргаст нарами машината и тръгна по пътеката, която водеше през ниските храсталаци към рекичката. Заговори ѝ през рамо:

— Като стана дума за призраци, вие...

— Аз какво?

— Вярвате ли в тях?

Тя изсумтя.

— Нима наистина вярвате, че някакъв скалпиран, осакатен труп броди там и търси ботушите си или каквото и да било?

Тя изчака да получи отговор, но такъв нямаше.

След няколко минути навлязоха под сенките на дърветата. Тук все още бе останал едва доловим хладният полъх на нощта, който се смесваше с уханието на канадските тополи. След още няколко минути път стигнаха до самите могили, които се издигаха плавно над заобикалящите ги земи — каменисти в основата си, едва покрити с трева и храсти към върховете. Пендъргаст спря и включи машината. Бръмченето ѝ бе силно, но намаля, след като той си поигра с датчиците ѝ. Най-накрая тя замлъкна. Кори го гледаше как измъква от джоба си някаква жица с малко оранжево флагче в единия край и я забива в краката си. От друг джоб извади нещо, което приличаше на клетъчен телефон, и започна да работи с неговите бутони.

— Какво е това?

— GPS приемник.

Пендъргаст записа нещо във вездесъщия си кожен бележник и след това тръгна бавно на север с приближената на минимално разстояние от земята кръгла магнитна бобина на металотърсача. Кори го последва, усетила засилващо се любопитство.

Металотърсачът изписука рязко. Пендъргаст веднага коленичи. Започна да разравя пръстта с широкия си нож и след малко извади меден наконечник за стрела.

— Уау! — рече Кори и без да се замисли също коленичи. — Индиански ли е?

— Да.

— А аз си мислех, че са правели наконечниците си от кремък.

— Към 1865 година шайените тъкмо са започнали да преминават към метала. Към 1870 вече ще имат пушки. Този наконечник определя доста точно датировката на мястото.

Тя посегна да го изтръгне от земята, но Пендъргаст я улови за ръката.

— Ще си остане в земята — каза той, след което добави с по-тих глас: Отбележете посоката, в която е насочена.

Появиха се отново бележникът и GPS-ът; Пендъргаст направи още няколко бележки и те отново изчезнаха в джобовете на самото му. Постави ново флагче на мястото и продължи по-нататък.

Изминаха може би двеста метра, като Пендъргаст непрекъснато претърсваше и отбелязваше всеки новооткрит наконечник или куршум. Кори се изуми колко много боклуци бяха зарити под земята. След това се върнаха в изходната точка и поеха в друга основна посока. Последва ново изпищяване на металотърсача. Той коленичи, разрови и извади метална кутийка от напитка от седемдесетте години.

— Няма ли да отбележите и този исторически факт? — попита Кори.

— Ще го оставим на бъдещите археолози.

Още изписувания; още кутийки, наконечници от стрели, няколко оловни куршума, ръждясал нож. Кори забеляза, че Пендъргаст се мръщеше, сякаш обезпокоен от намереното. Едва не го попита, но се въздържа. Защо в крайна сметка изпитваше такова силно любопитство? Това бе просто поредната странност — като всичко останало, което Пендъргаст правеше.

— Добре — рече Кори. — Аз съм тъпа. Но какво общо има това с убийствата? Освен, разбира се, ако не мислите, че убиецът е призракът от Четирийсет и петимата, който е проклетел земята за вечни времена или нещо подобно.

— Отличен въпрос — отвърна Пендъргаст. — Засега не мога да твърдя, че убийствата и клането са свързани. Но Шийла Суег е била убита, докато е копаела по тези могили, а Гаспария е прекарвал доста време в ловуване по тези места. А и из целия град се носи мълвата, която ти пропускаш, че убиецът е призракът на Хари Бомонт, който се върнал да си отмъсти. Може би си спомняш, че срязали ботушите му и го скалпирали.

— Но *вие* не вярвате в това, нали?

— Че убиецът е призракът на Бомонт ли? — усмихна се Пендъргаст. — Не. Но трябва да се признае, че присъствието на старинни стрели и други индиански артефакти предполага някаква връзка, дори тя да съществува само в съзнанието на убиеца.

— И каква е тогава хипотезата ви?

— Престъпна грешка е да се прави преждевременна хипотеза при отсъствието на категорични данни. Правя всичко възможно да не развивам никаква теория. Единственото, което желая сега, е да събера данни. — Той продължи да изследва с металотърсача и да маркира намереното. Вече преминаваха по третата отсечка, която водеше право през една от могилите. В скалистата ѝ основа намериха купчинка наконечници. На няколко места Пендъргаст ѝ посочи скоро изкопани дупки, които някой бе опитвал неуспешно да прикрие с храсталак.

— Скорошните разкопки на Шийла Суег.

Продължиха по-нататък.

— Значи нямате *никаква* представа кой би могъл да бъде убиецът? — продължи да го притиска Кори.

Пендъргаст не отговори веднага. А когато заговори, гласът му бе съвсем тих.

— Аз намирам за най-интригуващо онова, което убиецът *не* е.

— Не разбирам.

— Имаме си работа със сериен убиец, това поне е ясно. Освен това е ясно, че той ще продължи да убива, докато не бъде спрян. Онова, което намирам за интригуващо, е, че той променя моделите. И по това не прилича на никой друг сериен убиец.

— Откъде знаете? — попита Кори.

— В центъра на ФБР в Куонтико, Вирджиния, има група, известна като Звено по поведенчески науки, чиято специалност е създаването на психологически профили на престъпното съзнание. През последните двацет години събираха случаи на серийни убийци от цял свят, които по-късно бяха превърнати в огромна компютърна база данни.

Пендъргаст вървеше и говореше, размахал наляво-надясно металотърсача, докато не стигнаха до другия край на могилата и до дърветата зад нея. Той ѝ хвърли един поглед.

— Сигурна ли сте, че искате да чуете една лекция за изследванията на криминалното поведение?

— Далеч по-интересно е от тригонометрията.

— Серийното убиване, досущ като другите типове човешко поведение, е подвластно на определени модели. ФБР класифицира серийните убийци в две категории: „организирани“ и „неорганизирани“. Организираните престъпници са интелигентни,

социално и сексуално опитни. Те внимателно планират убийствата; жертвата е грижливо подбран непознат; поведението е под контрол преди, по време и след убийството. Местопрестъплението също е под контрол. Трупът на жертвата обикновено бива преместен и скриван. Този тип убийци обикновено се улавят много трудно.

— Неорганизираният убиец, от друга страна, убива спонтанно. Често е неадекватен в социално и сексуално отношение, трудно мисли, има нисък коефициент на интелигентност. Местопрестъплението обикновено е пълна бъркотия, дори плод на случайността. Трупът е оставен на местопрестъплението; не се правят опити да бъде скрит. Често убиецът живее наблизо и познава жертвата си. Нападението много често е т.нар. „светкавична“ атака — буйна и неочаквана, с твърде малко предварително планиране.

Продължиха да крачат напред.

— По всичко личи, че нашият убиец е от „организирания“ тип — каза Кори.

— Но всъщност не е — Пендъргаст се спря и я погледна. — Това е твърде мъчителна тема, госпожице Суонсън.

— Мога да я понеса.

Той я погледна за миг и след това рече, сякаш на себе си:

— Вярвам, че бихте могли.

Машината изпищя и Пендъргаст клекна: разрови и разкри малка, ръждясала играчка кола. Тя забеляза как той едва-едва се усмихна.

— А, морис майнър. Имах колекция от „Корги“, когато бях дете.

— И къде е тя сега?

По лицето на Пендъргаст пробяга сянка и Кори не настоя да повтори въпроса си.

— На пръв поглед нашият убиец изглежда попада в „организирания“ тип. Но има някои големи отклонения. Първо, буквално във всички организирани серийни убийства присъства сексуален елемент. Дори да не е на повърхността, той си присъства. Някои убийци се занимават с проститутки, други — с хомосексуалисти, трети — с двойки в паркирани коли. Някои убийци извършват сексуално осакатяване. Други първо изнасилват и убиват след това. Някои убийци просто целуват трупа и оставят цветя, сякаш току-що са излизали с жертвата.

Кори потрепери.

— При тези убийства, от друга страна, изобщо липсва сексуалният компонент.

— Продължете.

— Организираният убиец също така следва модус операнди (начин на действие), което поведенческите учени наричат „ритуал“. Убийствата се извършват „ритуално“. Убиецът често е облечен в едни и същи дрехи за всяко убийство, използва същия пистолет или нож, изпълнява убийството по един и същи начин. След това той често подрежда трупа по свой ритуален модел. Ритуалът може и да не е очевиден, но винаги присъства. Той е част от убийството.

Това изглежда важи и за нашия убиец.

— Точно обратното, не важи. Да, нашият убиец изпълнява някакъв ритуал. Но точно тук е загадката: *всеки път това е коренно различен ритуал*. И убиецът не убива просто хора: той убива животни. Убийството на кучето е характерно. В него няма *никакъв* ритуал. То носи всички белези на „неорганизирания“ тип. Той просто е убил кучето и му е откъснал опашката. Защо? И случайното нападение срещу Джон Гаспария е подобно — няма ритуал, няма дори усилие да бъде убит. Той просто... ъ-ъ-ъ... си е взел онова, което му е било необходимо — косата и пръста на човека — и си е заминал. Казано с други думи, тези убийства съдържат елементи и на организирания, и на неорганизирания сериен убиец. А такова нещо досега не е било наблюдавано.

Прекъсна го силно изписукване на металотърсача. Почти бяха стигнали до края на тестовата линия; пред тях покритият с трева склон се спускаше в гънка на терена към огромното пространство на царевичните поля. Пендъргаст клетна и започна да разкопава почвата. Този път не откри нищо. Постави кръга на металотърсача точно над мястото, нагласи някакви датчици, докато машината продължаваше да протестира със силен писък.

— Намира се най-малко на половин метър дълбочина — каза той.

В ръката му се появи лопатка и той започна да копае.

След няколко минути изкопа значителна по размери дупка. Вече по-внимателно, Пендъргаст оформи стените на дупката, като дълбаеше в дълбочина с милиметри, докато лопатата му не удари о нещо твърдо.

В ръката му се появи много малка четчица, с която той започна да разчиства обекта. Кори надничаше иззад рамото му. Нещо започна да се появява: старо, изкривено, свито. Още няколко движения с четчицата го разкриха напълно: стар каубойски ботуш с подкована подметка. Пендъргаст го извади от дупката и го завъртя в ръце. В задната си част бе отрязан с нож отгоре до долу. Погледна към Кори и каза:

— Както изглежда, Хари Бомонт е носел четирийсет и четвърти номер, нали?

Изад тях се чу вик. Някаква фигура си проправяше път през Могилите към тях и размахваше ръце. Беше Тад, помощник-шерифът.

— Господин Пендъргаст — викаше той, — господин Пендъргаст!

Пендъргаст се изправи, когато дългнестата фигура със зачервено лице приближи към тях.

— Гаспария... в болницата. Дойде в съзнание и... — тук Тад замлъкна, за да си поеме дъх, — и иска да ви види.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хейзън седеше на един от двата преносими пластмасови стола пред стаята на Гаспария в интензивното отделение. Мислеше с все сила за първите хладни нощи на есента; за печена царевица; пускаше си отново и отново „Младоженци“; представяше си Памела Андерсън гола. Онова, за което се стараяше с все сили да не мисли, бяха непрестанните стонове и ужасната миризма, които долитаха от стаята дори през затворената врата. Искеше му се да си тръгне. Искеше му се поне да се отправи към общата чакалня. Но не, трябваше да изчака тук агент Пендъргаст.

Иисусе Христе!

Ето го и онзи, облечен както винаги като гробар, да върви по коридора с онези свои дълги и обути в черно крака. Хейзън се изправи и с неохота пое протегнатата му ръка. Изглежда там, откъдето идваше Пендъргаст, се ръкуваха по пет пъти на ден. Страхотен начин да се разпространява заразата.

— Благодаря ви, шерифе, че ме изчакахте — каза Пендъргаст.

Хейзън само изсумтя.

От стаята се дочу дълъг стон и лomotене, досущ като вик на малоумен.

Пендъргаст почука, вратата се отвори и пред него се появиха лекуващият лекар и две сестри. Гаспария лежеше в леглото, бинтован като мумия, само черните му очи и част от устата се виждаха изпод бинтовете. От цялото му тяло излизаха тръби и шлангове. Машините наоколо жужаха, потракваха и бръмчаха като някакъв високотехнологичен оркестър. Миризмата тук бе доста по-силна, висеше във въздуха, сякаш осезаема. Хейзън остана до вратата, искаше му се да може да запали един кемъл, но наблюдаваше как Пендъргаст прекоси стаята и се надвесил над проснатия.

— Той е много възбуден, агент Пендъргаст — каза лекарят. — Непрекъснато искаше да ви види. Надяваме се, че вашето посещение може да го успокои.

Лекарят положи ръка върху лакътя на Пендъргаст.

— Искам само да ви предупредя, че ако той се превъзбуди, ще трябва да си тръгнете...

— Не! — извика Гаспария с панически глас. — Оставете ме да говоря!

Една костелива ръка, бинтована с марля се измъкна изпод завивките и улови сакото на Пендъргаст, стискаше го и го дърпаше тъй отчаяно, че едно копче изхвърча и се изтъркаля по пода.

— Започвам вече да си мисля, че не биваше да... — понечи пак да се намеси лекарят.

— Не! Не! Аз *трябва да говоря* — Гласът бе по-пронизителен от този на духа на смъртта — банший. Една от сестрите бързо затвори вратата зад Хейзън. Дори машините реагираха с по-силни бибиפקания и примигвания на червените светлини.

— Е, това е — каза твърдо лекарят. — Съжалявам. Беше грешка: той не е в състояние да говори. Трябва да ви помоля да напуснете...

— *Не-е-е-е!*

Друга ръка улови ръката на Пендъргаст и го дръпна към себе си.

Машините обаче вече бяха като полудели. Лекарят каза нещо и една сестра приближи със спринцовка, която заби и изпразни в системата, от която се подхранваше Гаспария.

— *Оставете ме да говоря!*

Неспособен да се освободи от него, Пендъргаст се наведе по-близо.

— Какво има? Какво видяхте?

— О, Господи! — гласът на Гаспария бе като прищипан и задавен, бореше се с успокоителното.

— Какво?

Гласът на Пендъргаст бе нисък, но настоятелен. Ръката на Гаспария го държеше за костюма, въртеше, дърпаше агента от ФБР да приближи още повече. Ужасната воня сякаш се носеше на вълни от леглото му.

— *Лицето, онова лице!*

— Какво лице?

На Хейзън му се стори, че лежащият Гаспария изведнъж бе дошъл в съзнание. Тялото му се вкочани и сякаш се удължи.

— Спомняте ли си какво казах? За дявола?

— Да.

Гаспария започна да се мята, гласът му клокочеше.

— Грешах.

— Сестра! — Лекарят вече крещеше и в стаята влезе един едър фелдшер. — Инжектирайте му още два милиграма ативан и изведете този човек оттук.

— *He-e-e-e-e!* — приличните на птичи лапи ръце се впиха в Пендъргаст.

— Казах *да излезете!* — изкрещя докторът и се опита да освободи Пендъргаст. — Шерифе, този човек ще убие моя пациент! Изведете го оттук!

Шерифът се намръщи. *Моят пациент ли?* Въпреки това приближи и се опита да дръпне една от кльощавите ръце на Гаспария. Беше като да откърти стомана. А и Пендъргаст не правеше никакви усилия да се освободи.

— Сбърках! — изпищя Гаспария. — Сбърках, сбърках!

Фелдшерът заби втора инжекция в резервоарчето на системата и вкара втора доза успокоително.

— Никой от вас не е в безопасност, *никой*, *никой*, след като *той* е тук!

Докторът се обърна към фелдшера и излая:

— Извикай охраната!

Някаква аларма иззвъня зад възглавницата му.

— Какво видя? — попита Пендъргаст с тих, но убедителен глас.

Гаспария изведнъж скочи и седна в леглото. Тръбичката на системата се откъсна от ръката му и върху перилата на леглото пръсна малко кръв. Ръката с птицевидна лапа обгърна врата на Пендъргаст.

Хейзън се сборичка с него. Господи, Гаспария щеше да удуши Пендъргаст.

— Дяволът! Той е дошъл! Той е тук!

Гаспария извъртя нагоре очи под въздействието на втората инжекция. И въпреки това стискаше още по-яростно.

— Той *наистина* съществува! Видях го онази нощ!

— Да?

— И той е дете... *дете*...

Хейзън усети как изведнъж ръцете на Гаспария омекнаха. Още една аларма прозвуча от подредената зад главата му апаратура, този

път със силен, постоянен звук.

— Сигналът! — извика лекарят. — Имаме сигнал! Докарайте количка!

Неколцина души се втурнаха едновременно в стаята: охранители, сестри и лекари. Пендъргаст се изправи, освободил се от отпуснатите вече ръце, изтупа раменете си. Обикновено бледото му лице се бе зачервило, но иначе изглеждаше невъзмутим. Малко по-късно той и Хейзън бяха отведени навън от една сестра.

Изчакаха известно време в коридора — десетина, може би петнайсет минути — чуваха шумотевицата от припряната дейност в стаята на Гаспария. А после, сякаш бе изключен някакъв прекъсвач, алармите една по една спряха да вият и настана благословена тишина.

Първи излезе лекуващият лекар. Излезе бавно, почти разсеяно, с наведена глава. Погледна първо Хейзън, а после — и Пендъргаст.

— Вие го убихте — рече уморено, сякаш това повече не го интересуваше.

Пендъргаст постави ръка върху рамото на лекаря.

— Ние двамата само си вършихме работата. Не можеше да има друг изход. След като той ме сграбчи, докторе, уверявам ви, не можеше да има друг изход, докато не изрече думите си. Той трябваше да говори.

Лекарят поклати глава.

— Навярно сте прав.

Сестрите и останалият медицински персонал заизлизаха от стаята и поемаха по своите си пътища.

— Трябва да попитам — продължи Пендъргаст, — как точно почина той?

— От масивен инфаркт на миокарда, след дълъг период на фибриляция. Просто не можахме да стабилизираме сърцето. Никога не съм виждал човек да се бори с успокоителните по този начин. Сърцето му се пръсна. Просто експлодира.

— Имате ли някаква представа, на първо място, какво е причинило фибриляцията?

Лекарят поклати уморено глава.

— Първоначалният шок от онова, което му се е случило. Не самите рани, които не заплашваха живота му, а дълбокият

психологически шок, който е съпровождал нараняванията и от който той не успя да се освободи.

— С други думи, той умря от страх.

Лекарят погледна към фелдшера, който тъкмо излизаше от стаята, бутайки количка. Тялото на Гаспария бе завито от глава до пети в бяло и бе завързано с платнени колани. Лекарят примигна и избърса чело с опакото на ръкава си. Изглежда как тялото изчезва през двойните врати.

— Това е доста мелодраматичен начин на изразяване, но, да — горе-долу е така — отвърна той.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Няколко часа по-късно и на две хиляди мили разстояние в източна посока, залязващото слънце обагри река Хъдсън в богат бронзов нюанс. Под голямата сянка на моста Джордж Вашингтон една баржа бавно си проправяше път срещу течението. Малко по на юг две ветроходни яхти, малки като играчки, пореха гладката повърхност с курс към залива Горен Ню Йорк.

Над стръмния склон на манхатънския бряг, който обрамчваше парка Ривърсайд, булевард „Ривърсайд драйв“ предлагаше великолепно гледка към реката. Но четириетажната сграда в стил „Beaux Arts“, която се простираше по източната част на булеварда между 137-а и 138-а улица, от дълги години беше „без гледки“. Плочите на мансардния покрив бяха напукани и разхлабени. От прозорците не струеше светлина; под някога елегантния свод пред портала нямаше никакви коли. Къщата стоеше замислена и неподвижна под изоставените дъбове и смрадлики.

И все пак — в огромната „пчелна пита“ от помещения, които се простираха като кухи корени под къщата — нещо помръдваше.

В сутеренните зали с безкрайни каменни стени, пропити с мириса на прах и с някои по-необичайни аромати, се движеше една странна на вид фигура. Беше слаб, почти като мумия, с лъвска грива от бяла коса, стигаща до раменете и също тъй бели вежди. Облечен бе с бяла лабораторна престилка, от чийто джоб се подаваха черен флумастер, книговезки ножици и лепило. Под тънкия си лакът носеше подложка за писане. Фенерчето на миньорската му каска хвърляше жълто снопче светлина върху влажната каменна зидария и редиците дървени шкафове.

Ето, мъжът спира пред редица високи дъбови шкафове, всеки с десетки тесни, но дълбоки чекмеджета. Той прокара пръст надолу по етикетите, елегантният някога шрифт на медните плочки е избелял и едва се чете. Пръстът спира на един етикет, почуква замислено върху него. Слабият мъж рязко издърпва чекмеджето. Редица подир редица

нощни молци, светлозелени на светлината от фенерчето, спират погледа му: рядката, кехлибарена мутация, която се среща само в Кашмир. Мъжът затваря чекмеджето и отваря следващото под него. Вътре, забодени с болезнено акуратна прецизност, са дузина реда големи индигови пеперуди. Върху гърбовете им се вижда странният сребрист отпечатък на око без клепачи. *Lachrymosa codricpetes*, крилатата смърт, изключително красивата и изключително отровна пеперуда от Юкатан.

Мъжът направи поредната си бележка върху подложката с листите. След това затвори второто чекмедже и пое обратно. Премина през няколко зали, разделени с тежки гоблени и влезе в помещение със стъклени шкафове. В средата му върху каменна маса светеше лаптоп компютър. Мъжът приближи, остави подложката за писане и се зае да набира текста на бележките си.

В продължение на няколко минути единственият шум идваше от клавишите и далечно прокапване от време на време в някоя друга зала. А след това изпод престилката му се разнесе рязък, пронизителен звън.

Мъжът спря да пише, бръкна в джоба си и извади звънящия клетъчен телефон.

Само двама души на света знаеха, че има клетъчен телефон и само един знаеше номера му. Мъжът включи телефона и рече:

— Специален агент Пендъргаст, мисля.

— Точно така — долетя гласът от другата страна на линията. — Как сте, Рен?

— Попитайте за мен утре и ще ме намерите мъртъв.

— В това най-искрено се съмнявам. Завършихте ли тематичния си каталог на библиотеката на първия етаж?

— Не, това съм си оставил за десерт. — В гласа му прозвуча неприкрито доволство. — Все още се занимавам със списъка на артефактите в сутерена.

— Наистина ли?

— Да, наистина, *двулични учителю*. И очаквам да се занимавам с това най-малко още няколко дни. Колекциите на вашия прапрачичо са били, как да кажем, огромни? Пък и с това мога да се занимавам само през деня. Нощите ми са запазени за библиотеката. Тук нищо не пречи на работата ми.

— Естествено. Спазвате ли предупреждението ми да не влизате в последните зали след изоставената лаборатория?

— Да.

— Добре. Някакви особено интересни изненади?

— О, много, много. Но те могат да почакат, мисля.

— Така ли? Моля, обяснете.

Рен се поколеба за миг по начин, който приятелите му — ако имаше такива — биха нарекли нехарактерен за него.

— Не съм съвсем сигурен — той замълча за миг и погледна през рамо. — Знаете, че съм свикнал с мрака и с разложението. Но в няколко случая при работата си тук, долу, имах необичайно усещане. Най-неприятно усещане. Усещането — той сниши гласа си, — че сякаш някой *ме следи*.

— Не съм особено изненадан да го чуя — рече Пендъргаст след малко. — Боя се, че и най-дебелокожият човек на земята ще намери този музей на чудатостите за доста смущаващо място. Може би сгреших, че ви помолих да поемете този ангажимент.

— О, не! — отвърна развълнувано Рен. — Не, не, не! Никога не бих пропуснал подобна възможност. Не биваше дори да споменавам за това. Въображение, въображение, както казвате. „Човек вижда повече дяволи, отколкото обширният ад може да побере“; това са ефектите на силното въображение. Не ще и дума, че се дължи на факта, че знам на какво... ъ-ъ-ъ... са били свидетели тези стени.

— Безусловно. Събитията от миналата есен още не са освободили и моите собствени мисли. Надявах се това пътуване да ги прогони поне до известна степен.

— И нямахте успех? — сега Рен се изкикоти. — Не е за учудване, като се има предвид вашата представа за бягство от действителността — да разследвате серийни убийства. И доколкото разбрах, доста странна серия при това. Всъщност са толкова необикновени, че изглеждат почти познати. Да не би брат ви случайно да е на почивка в Канзас?

В първия момент отговор не последва. А когато Пендъргаст заговори отново, гласът му бе хладен, отчужден.

— Казах ви, Рен, *никога* да не говорите за семейството ми.

— Разбира се, разбира се — отвърна бързешком Рен.

— Обаждам ви се с една молба — тонът на Пендъргаст стана оживен и делови. — Необходимо ми е да откриете една статия, Рен.

Рен въздъхна.

— Това е написан на ръка дневник на някой си Айзая Дрейпър, озаглавен „Описание на Четирийсет и петимата от Додж“. Моите проучвания сочат, че този дневник е влязъл в колекцията на Томас ван Дайк Селдън, придобит по време на пътуването му през Канзас, Оклахома и Тексас през 1933 година. Разбрах, че тази колекция сега е в Нюйоркската обществена библиотека.

Рен се намръщи.

— Колекцията на Селдън е най-разпуснатата, неорганизирана сбирка от ефемериди, правена някога. Шейсет кашона, заема две складови помещения и като цяло е безполезна.

— Не съвсем. Необходими са ми подробности, които само този дневник може да разкрие.

— За какво? Каква светлина би могъл да хвърли един стар дневник върху тези убийства?

Отговор не последва и Рен отново въздъхна.

— Как изглежда този дневник?

— Уви, не знам.

— Някакви идентификационни знаци?

— Неизвестно.

— Колко бързо го искате?

— За в друг ден, ако е възможно. Понеделник.

— Сигурно се шегувате, *двулични ми учителю*. Моите дни са заети тук, а нощите ми... е, знаете как работя. Толкова много повредени книги, толкова малко време. Да се намери дадена вещ в онези купища...

— Ще има специално възнаграждение за усилията ви, разбира се.

Рен веднага млъкна. Облиза устни.

— Моля ви, кажете.

— Една индианска счетоводна книга се нуждае от консервация.

— Наистина ли?

— Изглежда от особена важност.

Рен притисна телефона към ухото си.

— Разкажете ми.

— Отпървом си помислих, че е дело на сиукския вожд Гърбатия бизон. Но по-нататъшното ми проучване ме убеждава, че е дело на самия Седящ бик, най-вероятно изработена в колибата му в Стандинг рок, може би по време на Луната на падащите листа, в последните месеци преди смъртта му.

— Седящия бик — Рен изговори думите внимателно, с обич, като поезия.

— Ще бъде в ръцете ти в понеделник. Само за консервация. Можеш да й се наслаждаваш в продължение на две седмици.

— А дневникът — ако съществува, — ще бъде във вашите ръце.

— Съществува. Но нека не те откъсвам повече от работата ти. Всичко хубаво, Рен. Внимавай.

— И на вас всичко хубаво.

След като прибра телефона в джоба си, Рен се зае отново с лаптопа, а мислено си представи как бе натрупана колекцията на Селдън. При мисълта, че след два дни щеше да държи в ръцете си счетоводната книга на Седящия бик, пръстите му се разтрепериха.

От мрака иззад шкафовете със стъклени врати чифт малки, сериозни очи наблюдаваха напрегнато как се връща отново към компютъра.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Смит Лъдуиг вече рядко ходеше на църква, но имаше някакво вътрешно предчувствие, затова в онази жестоко гореща неделна сутрин стана и реши, че може би си струваше да отиде. Не можеше да каже защо точно, освен да го оправдае с напрежението, което в града бе достигнало връхната си точка. Хората говореха само за убийствата и за нищо друго. Съседите се споглеждаха подозрително. Хората бяха изплашени, несигурни. Те търсеха окуражаване. И репортерският нюх сега му подсказваше, че Лютеранската църква бе мястото, където ще го потърсят.

Когато наближи тухлената църква с бялата ѝ островърха кула, той разбра, че се бе оказал прав. Паркингът бе препълнен с коли, автомобили бяха спрени и от двете страни на улицата. Паркира в далечния край и трябваше да извърви почти четвърт миля пеша. Трудно бе да се повярва, че толкова много хора живееха още в Медисин Крийк, Канзас.

Вратите бяха отворени и момчетата посрещачи му връчиха на влизане обичайната програма. Той си проби път всред тълпата отзад и се оттегли настрани, откъдето имаше прилична видимост. Това бе нещо повече от църковна служба, това бе вестникарско събитие. В църквата имаше хора, които през целия си живот никога не бяха прекрачвали прага ѝ. Той се потупа по джоба и доволен установи, че бе взел бележника и молива си. Извади ги и веднага започна да си води записки. Тук бяха семейство Бендър Ланг, Клик и Мелтън Расмусън, Арт Ридър и жена му, Кейхйлови, Мейси и Дейл Естръм с обичайните си приятелчета от фермерския кооператив. Шериф Хейзън стоеше нацупен встрани — не беше го виждал в църква, откакто майка му почина. До него стоеше синът му с раздражено изражение на подпухналото си лице. А по-нататък, в сенчестия ъгъл стояха човекът от ФБР Пендъргаст и Кори Суонсън, цялата — една огненочервена коса на фитили, черно червило и висящи сребърни дрънкулки. Е, *това* бе наистина странна двойка.

В залата се разнесе шепот, когато преподобният Джон Уилбър се запъти по обичайния си превзет начин към амвона. Както винаги службата започна с въвеждащия химн — молитвата на деня. По време на четенето след това тишината бе абсолютна. Лъдуиг разбра, че хората се бяха събрали заради проповедта. Питаше се как ли щеше да се справи пастор Уилбър. Тесногръд и педант, той не се славеше с красноречие. Изпъстряше проповедите си с цитати от английската литература и поезия в опит да покаже ерудиция, но ефектът от това бе, че проповедите ставаха надут и прекалено умозрителни. Но сега за пастор Уилбър бе дошъл часът на истината. Сега градът изпитваше най-голяма нужда от него.

Дали щеше да се издигне до висотата на положението?

Четенето от евангелието приключи; дойде време за проповедта. Въздухът бе наелектризиран. Ето, това бе моментът на духовно окуражаване, за който бленуваха хората, които бяха очаквали, които бяха дошли да намерят.

Проповедникът пристъпи към амвона, изкашля се два пъти в шепата, сви тънките си устни и пригладя пожълтелите листи скрити зад изкусната дърворезба на катедрата.

— Тази сутрин ми дойдоха на ум два цитата — каза Уилбър, оглеждайки аудиторията си. — Първият, разбира се, е от Библията. А другият е от една прочута проповед.

В сърцето на Лъдуиг покълна надежда. Това звучеше ново. Звучеше обещаващо.

— Може би ще си спомните обещанието на Бог към Ной в книгата „Битие“: *„Дорде съществува земята, сеитба и жътва, студ и горещина, лято и зима, ден и нощ няма да престанат“*^[1]. А по думите на доктор Дън: *„Господ идва при теб не като утрото на деня, не като пролетната плодна пъпка, а като житния клас при жътва“*

Уилбър замълча, за да огледа претъпканата църква над очилата си за четене.

Духът на Лъдуиг изведнъж се сломи, още повече, че се бе възвисил погрешка. Спомни си твърде добре тези цитати. Заблудил го бе импровизаторският маниер на Уилбър. *„О, Господи — помисли си той — да не би отново да произнесе жътварската си проповед?“*

И все пак, колкото и да бе немислимо, изглежда точно това бе намерението на Уилбър. Той разпери ръце с превзета властност.

— И ето ни отново тук, малкият град Медисин Крийк, обграден от Божията щедрост. Лято. Жътва. Навсякъде около себе си виждаме плодовете на Божията земя, обещаното ни от Бог: *царевичката*, стеблата, потрепващи под тежестта на зрелите кочани под благото лятно слънце.

В отчаянието си Лъдуиг се огледа наоколо. Това бе същата проповед, която Уилбър винаги произнасяше по това време на годината, поне доколкото Лъдуиг си спомняше. Имаше време, когато жена му бе още жива — тогава Лъдуиг намираше цикъла от проповеди на Уилбър, предвидими като цикъла на годишните времена — за успокояващи и окуражаващи. Но не и сега. Особено пък сега.

— На онези, които ще потърсят знака на Божията щедрост, на онези, които изискват доказателства за Неговата доброта, аз казвам: Идете до вратата. Идете до вратата и погледнете навън това голямо живо море, реколтата от царевичка, която е готова да бъде обрана и изядена, за да донесе физическа храна на телата ни и духовно утешение на душите ни...

— Искаш да кажеш — да се превърне в газохол за колите ни — чу Лъдуиг някой да измърморва наблизно.

Лъдуиг чакаше. Може би проповедникът просто загреваше и щеше скоро да премине към истинската тема.

— ... Макар Денят на благодарността да е общоприетото време да се благодари на Бога за щедростта на Неговата земя, аз бих искал да предложа благодарности сега, *току* пред жътва, когато даровете на Божата милост са превъплътени около нас в царевичните поля, простиращи се от хоризонт до хоризонт. Нека всички да тръгнем, както ни призовава безсмъртният бард Джон Грийнлийф Уитиър „От лъговете, богати с царевичка“. Нека после всички спрем, да огледаме великата Канзаска земя, отрупана с богатата реколтата и да въздадем благодарността си.

Пасторът спря, очаквайки да види ефекта от думите си.

Настроението в залата си оставаше настроение на напрежение, на отчаяна надежда, че проповедта ще приеме неочакван обрат.

— Миналия ден — продължи проповедникът с по-шеговит тон, — пътувахме с колата към Дийпър заедно с жена ми Люси и бензинът на колата свърши.

О, не. Той бе разказал тази история миналата година. И по-предишната.

— И ето ни встрани от пътя, заобиколени отвсякъде с царевица. Люси се обърна към мен и попита: „Какво ще правим сега, скъпи?“ А аз ѝ отговорих: „Уповавай се на Бог“.

Той се изсмя, блажено сляп за опасното подводно течение, което започна да преминава през енорияшите му.

— Е, тя много се ядоса. Нали разбирате, след като аз съм мъжът и аз би трябвало да заредя с гориво, то вината бе моя. „Ги се уповавай на Бога, рече тя, — а аз ще се уповавам на своите два здрави крака“. И тя тръгна да излиза от колата...

Изведнъж в залата прозвуча силен глас:

— ... взе тубата от багажника и пое към бензиностанцията.

Самият Суийд Кейхил довърши изречението на преподобния — Суийд Кейхил, най-деликатният човек в града. Но ето, че той се бе изправил на крака, а лицето му бе зачервено.

Пастор Уилбър сви устни и те почти изчезнаха.

— Господин Кейхил, мога ли да ви напомня, че това тук е църква и аз изнасям проповед?

— Знам много добре какво правите, преподобни.

— Тогава ще продължа...

— Не — рече задъхано Кейхил. — Не, няма да продължите.

— Седни си, за Бога, Суийд — чу се някакъв глас.

Кейхил се обърна в посоката, откъдето долетя.

— В този град се случиха две ужасни убийства и единственото, което той може да стори, е да ни чете проповед, написана през 1973-а? Не, това няма да мине, не и при мен.

Изправи се една жена — Клик Расмусън.

— Суийд, ако имаш нещо да казваш, имай *благоприличието* да...

— Не, той е прав — прекъсна я друг глас. Лъдуиг се обърна. Бе един от работниците в „Гро-Бейн“. — Суийд е прав. Не сме дошли тук да слушаме шибана проповед за царевицата. Имаме убиец на свобода и никой не е в безопасност.

Клик обърна разгневено късичкото си и пълничко тяло.

— Млади човече, това е църковна служба, а не общоградско събрание.

— Не си ли чула какво е изрекъл онзи мъж Гаспария на смъртното си ложе? — извика Суийд. Лицето му бе почервенияло още, ако това изобщо бе възможно. — Това не е шега, Клик. Градът е в криза.

Разнесе се всеобщ одобрителен ропот. Смит Лъдуиг пишеше като обезумял, опитваше се да запише думите на Суийд.

— Моля, моля ви! — опитваше се бъде чут пастор Уилбър, вдигнал двете си тънички ръце. — Не и в Божия дом!

Но и други бяха наскочили.

— Да — рече друг работник от кланицата. — Аз чух какво е казал Гаспария. Знам какво, по дяволите, е казал.

— Аз — също.

— Не може да я вярно, нали така?

Роптаещите гласове ставаха все по-силни.

— Пасторе — рече Суийд, — защо мислите, че е пълна църквата? Хората са тук, защото са изплашени. Тази земя е виждала тежки времена и преди, ужасни времена. Но това е нещо по-различно. Хората говорят за проклятието на Четирийсет и петимата, за клането, сякаш самият град е прокълнат. Сякаш тези убийства са някакво изпратено ни ужасно наказание. Те очакват от вас окуражаване.

— Господин Кейхил, като местният *кръчмар*, не мисля, че сте в положение да ме учите как да изпълнявам задълженията си на пастор — рече яростно Уилбър.

— Вижте какво, преподобни, с пялото ми уважение...

— Ами какво ще кажете за онази изродена царевица, която искат да сеят тук? — извика един много дълбок глас. Беше Дейл Естръм, станал на крака и вдигнал стисната в юмрук мотика. — Какво ще кажете за това, а?

Взел е мотиката за своя опора — помисли си Лъдуиг, който продължаваше да записва бързо. — *Дошъл е подготвен да направи скандал.*

— При опрашването тя ще замърси и нашите ниви! Тези учени искат да дойдат тук и да се правят на богове с нашата храна, преподобни! Кога ще говорите за *това*!

А после прозвуча далеч по-истеричен глас, който надвика всички. Един стар мъж, кльошав като вейка, с огромна подскачаща адамова ябълка, при чиито движения бакенбардите му настръхваха

като таралежи, се бе изправил и размахваше яростно юмрук към Уилбър. Беше старият Уит Боуърс, отшелникът, който се грижеше за градското сметище.

— Идва краят на света! Не виждаш ли, сляп глупако!

Суийд се обърна.

— Виж какво, Уит, нямах намерение да...

— Всички вие сте глупаци, ако не виждате това! Дяволът се разхожда между нас!

Гласът на мъжа бе пискливо висок, стържещ, режеше като с нож врявата.

— Самият дявол *е влязъл в тази църква!* Всички ли сте слепци? Не можете ли да го видите? Не можете ли да го *подушите?*

Пастор Уилбър бе вдигнал ръце и крещеше нещо, ала сухият му педантичен глас не можеше да се конкурира с всеобщата врява. Всички вече бяха скочили на крака. В църквата настана пълен хаос.

— *Той е тук!* — пищеше Уит. — Вгледайте се в съседа си! Вгледайте се в приятеля си! Вгледайте се в брат си! Не отвърщат ли на погледа ви дяволски очи? Хубаво гледайте! И внимавайте! Забравихте ли думите на Петър? „*Бъдете трезви, бъдете нащрек; защото вашият противник, дяволът дойде като ревящ лъв и търси кого да разкъса!*“

И други крещяха. Хората се тълпяха на прохода между пейките. Чу се вик и някой падна. Лъдуиг свали бележника си, надигна се да види. Зърна Пендъргаст, неподвижен като смъртта в сенчестия си ъгъл. До него бе Кори, която доволно се усмихваше. Шерифът крещеше и ръкомахаше. Тълпата изведнъж се люшна назад.

— Кучи сине! — извика някой. Последва рязко движение и плясъкът на улучил юмрук.

Боже мой, захващаше се бой, точно тук, в църквата. Лъдуиг бе зашеметен. С бележник в ръка се качи бързо върху една от пейките, за да има по-добра видимост. Рандъл Пеннойър, приятел на Стот, се бе ступал с друг работник от кланицата.

— Никой не заслужава да умре така, сварен като прасе!

Чуха се още объркани викове и неколцина мъже се втурнаха да разтърват биещите се. Самият Ридър вървеше натам, крещеше и се опитваше да достигне до мястото на схватката. Шериф Хейзън също си пробиваше път в прохода, досущ като булдог — с наведена глава.

Лъдуиг видя как той падна върху Бърта Блоджет, надигна се отново с потъмняло от ярост лице. Ужасени гласове отекваха от куполообразния таван. Хората отзад отвориха вратите и заизлизаха като объркана тълпа.

Една пейка се преобърна и предизвика уплашените писъци на жена.

— *Не и в Божия дом!* — крещеше Уилбър, опулил очи.

Но над всички се носеше апокалиптичният писък на Уит, който продължаваше с предупрежденията си:

— *Погледнете в техните очи и ще видите! Вдишайте въздуха и ще усетите мириса на сяр!* Той е сръчен, но вие все пак ще го откриете! Да, ще го откриете! Убиецът е тук! Той е един от нас! Дяволът се е спуснал в Медисин Крийк и върви ръка за ръка с нас! Чухте го: дяволът с лице на дете!

[1] Библия, Битие 8:22. Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кори Суонсън седеше в колата си под сянката на дърветата до едно завойче на реката, където Пендъргаст — по своя мистериозен маниер — я бе помолил да го откара. Току-що бе минало пладне и горещината бе задушаваща. Кори се размърда на седалката си, усещаше как по челото и по врата ѝ избиват капки пот. Пендъргаст отново се държеше странно. Той просто се бе излегнал на счупената си седалка и бе затворил очи. Изглеждаше като заспал, ала Кори вече знаеше достатъчно, за да е наясно, че той не спеше. Мислеше. Но за какво? И защо тук? И за каквото и да мислеше, по дяволите, защо му бе нужен половин час, а и продължаваше?

Кори поклати глава. Той наистина бе странен тип. Приятно смахнат, но все пак смахнат.

Тя взе книгата, която четеше, намери подгънатата страница в началото на шеста глава и зачете:

„Хоризонтът се сливаше с небето — синьо върху още по-синьо и сякаш мамеше кораба на юг, все по на юг...”

Тя отново затвори книгата и я остави. Не беше лоша, но ѝ липсваше силата на оригинала. А може би съзнанието ѝ просто бе заето с друго. Като например — с видяното в църквата.

Майка ѝ не ходеше на църква, а и Кори бе влизала в нея само няколко пъти. Но въпреки това бе наясно, че никой от града, независимо колко пъти е стъпвал в лютеранския молитвен дом, не бе виждал никога, ама никога нещо подобно. Целият град сякаш се разпадаше. Онзи пастор Уилбър, който винаги когато я срещаше, извърщаше очи и свиваше устни в знак на неодобрение, се провали с гръм и трясък. Какъв самодоволен задник. Не можеше да сдържи отново усмивката си, когато образите заприиждаха в съзнанието ѝ: шантавият стар Уит, който пищи за ада и проклятието, Естръм, размахал мотика, всички бягат назад и падат по стълбите, работниците от кланицата, които се биеха и преобръщаха пейките. Толкова пъти си бе представляла във фантазиите си как градът е изравнен от

земересение, как падат бомби, как огромни пламъци поглъщат всичко, размириците по улиците, училището — погълнато от бездънна бездна. И сега това донякъде се бе случило. Все още се усмихваше, ала усмивката сякаш бе застинала върху лицето ѝ. Реалността далеч не беше толкова радостна.

Погледна към Пендъргаст и едва не подскочи. Той си седеше, изцяло буден и я наблюдаваше със светлите си котешки очи.

— Към „Касъл клъб“, ако обичате — каза тихо.

Кори бързо се съвзе.

— Защо?

— Научих, че шериф Хейзън и Арт Ридър ще обядват там с доктор Чонси. Както знаете, Чонси ще обяви утре кой град ще получи опитното поле. Няма съмнение, че Хейзън и Ридър ще направят последен опит да класират Медисин Крийк. Тъй като Чонси напуска района утре, има няколко въпроса, които бих искал да му задам преди това.

— Да не мислите, че *и той* е замесен?

— Както казах, държа доколкото това е възможно дедуктивните си способности в покой и ще ви посъветвам и вие да сторите същото.

— Наистина ли мислите, че ще са там? Искам да кажа — след случилото се преди малко в църквата.

— Чонси не беше в църквата. Възможно е да не знае нищо за станалото. Но и без друго шериф Хейзън и господин Ридър ще искат да изиграят едно перфектно шоу на нормалност. Да го насърчат, ако е необходимо.

— Окей — рече Кори и включи гремлина на задна скорост. — Вие сте шефът.

Макар че това я дразнеше силно, Кори караше с позволената скорост, когато Медисин Крийк се показва иззад царевиците. В следващия миг вече спираха на огромния паркинг на игрището за боулинг. Беше почти пусто, забеляза тя — ала това си беше Медисин Крийк и пустотата бе норма.

Пендъргаст ѝ даде знак да върви пред него, двамата минаха покрай игрището и се отправиха към стъклената фасада на „Касъл клъб“. Чонси, Ридър и Хейзън седяха край обичайната маса на Ридър. В заведението нямаше други посетители. И тримата се вторачиха в тях при влизането им.

Хейзън се надигна, закрачи бързо и ги пресрещна в средата на ресторанта.

— Пендъргаст, сега пък какво има? — рече той тихо. — Намираме се по средата на важна бизнес среща.

— Шерифе, много съжалявам, че прекъсвам обяда ви — отвърна меко агентът. — Искам да задам няколко въпроса на доктор Чонси.

— Не му е сега времето.

— Още веднъж ви моля да ме извините.

Пендъргаст заобиколи шерифа, последван от Кори.

Когато приближиха, Кори забеляза, че и Арт Ридър се бе изправил и върху пълното му гладко лице бе замръзнала една усмивка.

— А, специален агент Пендъргаст — рече той с тон, който едва граничеше с любезността. — Радвам се да ви видя. Ако е за разследването, съвсем скоро ще сме на ваше разположение. Тъкмо свършвахме тук с доктор Чонси.

— Но аз съм дошъл да се видя с доктор Чонси. — Пендъргаст протегна ръка. — Казвам се Пендъргаст.

Чонси, който не бе успял да се изправи, пое ръката и я раздруса.

— Спомням си за вас — човека, който отказа да ми отстъпи една стая.

Усмихна се, сякаш бе казал нещо приятно, но в погледа му пробягнаха искрици на раздразнение.

— Доктор Чонси, разбрах, че утре ни напускате.

— Всъщност — днес — отвърна Чонси. — Съобщението ще бъде направено в КЩУ.

— В такъв случай искам да ви задам няколко въпроса.

Чонси сгъна кърпата си на квадрат и печелейки време, я постави бавно до наполовина опразнената чиния с доматиена яхния.

— Съжалявам, но вече закъснявам. Ще трябва да отложим разговора за някой друг път.

Изправи се и облече самото си.

— Боя се, че това няма да е възможно, доктор Чонси.

Чонси се обърна и погледна високомерно.

— Ако става дума за убийствата, аз, естествено, не знам нищо. Ако е за експерименталното поле, това не влиза във вашата и на помагачката ви юрисдикция, господин офицер. — Той хвърли многозначителен поглед на Кори. — А сега, ако ме извините...

Когато Пендъргаст заговори, тонът му беше още по-мек.

— Аз решавам дали разпитът на дадено лице е целесъобразен или не.

Чонси бръкна в джоба на самото си, извади портфейл, а от него — визитка. Подаде я на Пендъргаст.

— Знаете правилата. Отказвам да бъда разпитан, освен в присъствието на адвоката си.

Пендъргаст се усмихна.

— Разбира се. И как се казва адвокатът ви?

Чонси се поколеба.

— Ако не ми дадете името и телефонния номер на адвоката си, доктор Чонси, ще трябва да се разправяме пряко. Както казахте, такива са правилата.

— Вижте, господин Пендъргаст... — понечи да се намеси Ридър.

Чонси грабна визитката си от ръката на Пендъргаст и надраска нещо на гърба ѝ. След което му я върна.

— За ваше сведение, агент Пендъргаст, аз съм ангажиран с поверителни дела от огромна важност за отдела за селскостопанско развитие на КЩУ в Канзас и наистина — за гладуващото население на света. Нямам намерение да се замесвам в местно разследване на две гадни убийства. — Обърна се. — Господа, благодаря ви за обяда.

Успя да направи една кратка пауза преди думата „обяд“, така че думите му да прозвучат повече като обида, отколкото като благодарност.

Но преди Чонси да довърши, Пендъргаст бе извадил от самото си клетъчен телефон и набираше някакъв номер. Това неочаквано действие сепна всички. Дори Чонси се поколеба.

— Господин Блътър? — рече Пендъргаст, поглеждайки визитката на Чонси. — Тук е специален агент Пендъргаст от Федералното бюро за разследване.

Чонси изведнъж се намръщи.

— Намирам се тук, в Медисин Крийк, с един ваш клиент — доктор Стантън Чонси. Бих искал да му задам няколко въпроса за убийствата, които станаха тук. Има два начина да процедираме. Единият е доброволен — да задам въпросите си направо, тук; другият е да го сторя по-късно, след призовка, издадена от съдия по делото, в публично заседание. Доктор Чонси се нуждае от вашия съвет.

И той подаде телефона на Чонси. Онзи го грабна.

— Блътър?

Последва дълго мълчание, след което Чонси избухна:

— Блътър, това е чисто сплашване. Така КЩУ ще бъде въвлечен в калта. Не мога да си позволя негативно обществено мнение. Тук се намираме в един деликатен момент...

Отново — дълго мълчание. Лицето на Чонси помрачня.

— По дяволите, Блътър. Няма да разговарям с това ченге...

Нова пауза. И след това:

— О, Господи!

Чонси затвори телефона и едва не го хвърли към Пендъргаст.

— Добре — измърмори. — Разполагате с десет минути.

— Благодаря ви, но ще продължим толкова, колкото сметна за необходимо. Моята *помагачка* ще води записки. Госпожице Суонсън?

— Какво? А, да, разбира се.

Кори се изплаши — бе оставила тетрадката си в колата. Ала почти като по чудо в ръката на Пендъргаст се появи бележник и писалка. Тя ги взе, прелисти страниците, опитвайки се всичко това да изглежда така, сякаш го правеше всеки ден.

Отново се намеси Ридър.

— Хейзън? Нима ще стоиш просто така и ще оставиш всичко това?

Хейзън погледна към Ридър, но лицето на онзи бе непроницаема маска.

— И какво ще поискаш да направя?

— Да прекратиш този фарс. Този агент от ФБР ще провали всичко.

Отговорът на Хейзън бе тих:

— Знаеш много добре, че не мога да го направя.

Обърна се към Пендъргаст и не каза нищо, изражението му бе неутрално. Но Кори познаваше Хейзън прекалено добре, за да прочете изражението в очите му.

Пендъргаст заговори бодро с Чонси:

— Кажете ми, доктор Чонси, кога за първи път се появи Медисин Крийк като евентуален домакин за експерименталното поле?

— Името се появи след компютърен анализ миналата година. През април — отвърна Чонси сбито и монотонно.

— Кога за първи път посетихте града?

— През юни.

— Влязохте ли тогава в контакт с някого?

— Не. Това бе просто предварително посещение.

— Какво точно вършехте тогава?

— Не виждам защо...

Пендъргаст само вдигна телефона и рече весело:

— Просто натиснете „Избери отново“.

Чонси се овладя с огромно усилие.

— Обядвах в ресторанта на Мейси.

— И?

— И какво? Това бе най-отвратителният обяд, който имах нещастieto да изям.

— А после?

— Диария, разбира се.

Кори не успя да се овладее и се разсмя. Ридър и Хейзън се спогледаха, не знаеха как да реагират. Лицето на Чонси се отпусна в безрадостна усмивка; изглежда възстановяваше равновесието, ако не и арогантността си. След това продължи:

— Инспектирах полето, собственост на „Бъсуел Агрикон“, селскостопанския конгломерат, който е наш партньор в това начинание.

— Къде?

— Покрай реката.

— Къде точно покрай реката?

— Кадастрален участък пет, парцел едно, северозападния квадрант на секция девет.

— Какво включваше инспекцията ви на това поле? Как процедирахте?

— Пешком. Взех проби от почвата, от царевицата, други проби.

— Като например?

— Вода. Ботанични. На насекоми. Научни проби. Неща, които няма да разберете, господин Пендъргаст.

— През кой точно ден стана това?

— Трябва да проверя в дневника си.

Пендъргаст скръсти ръце и зачака.

Намръщеният доктор Чонси бръкна в джоба си, извади тефтерче и прелисти страниците му.

— На единайсети юни.

— Забелязахте ли нещо необичайно? Нещо извънредно?

— Както вече казах, не видях нищо особено.

— Кажете ми с какво *точно* ще експериментира експерименталното поле?

Чонси се напрегна.

— Съжалявам, господин Пендъргаст, но тези научни концепции са твърде сложни за един неспециалист. Безсмислено е да отговарям на въпроси от тази сфера.

Пендъргаст се усмихна прекалено скромно.

— Ами тогава бихте могли да опростите нещата така, че и един идиот да ги разбере.

— Предполагам, че бих могъл да опитам. Опитваме се да разработим сорт царевица за производство на газохол — знаете ли какво е това?

Пендъргаст кимна.

— Необходим ни е сорт с високо съдържание на скорбяла, който сам произвежда естествен пестицид и така елиминира необходимостта от външни пестициди. Това е идиотското обяснение, господин Пендъргаст. Надявам се да сте го разбрали.

След което се усмихна бързо.

Пендъргаст се наведе леко напред, — лицето му придоби озадачено изражение. Напомняше на Кори на котарак, който е готов да нападне.

— Доктор Чонси, как възнамерявате да предотвратите замърсяването при опрашването? Ако вашият сорт генетично променена царевица „потъне“ в това царевично море около нас, то няма да има никакъв начин духът да бъде върнат обратно в бутилката, така да се каже.

Чонси изглеждаше объркан.

— Ще създадем буферна зона. Ще изорем трийсетметрови полоси около полето и ще ги засеем с люцерна.

— И въпреки това Адисън и Маркъм в статия, публикувана в априлския брой на „Джърнъл ъв биомеканик“ за 2002 година, твърдят, че замърсяване при опрашването на генетично променена царевица е забелязано на няколко мили разстояние от експерименталното поле.

Сигурно си спомняте тази статия, доктор Чонси? Адисън и Маркъм, април...

— Запознат съм с тази статия! — заяви Чонси.

— Освен това сигурно знаете и за труда на Енгълс, Тромърай и Грийн, в който се доказва, че генетично промененият сорт ЗЈР-5 е дал полен, токсичен за кралските пеперуди. Запознати ли сте със сорта ЗЈР-5?

— Да, но смъртността на пеперудите се е наблюдавала само при концентрации над 60 поленови зрънца на квадратен милиметър...

— Каквато се е наблюдавала на триста метра подветрено от полето, според проучване на Чикагския университет, публикувано в „Томовете на третата годишна“...

— Знам за този шибан доклад! Няма нужда да ми го цитирате!

— Е, добре тогава, доктор Чонси. Питам ви отново: как ще предотвратите кръстосаното опрашване и как ще защитите местните популации на пеперуди?

— Точно за това е целият този експеримент, Пендъргаст! *Именно* това са проблемите, които се опитваме да решим...

— Значи Медисин Крийк ще бъде по същество опитното морско свинче за тестване решенията на тези проблеми?

В първия миг Чонси запелтечи, неспособен да отговори. Изглеждаше така, сякаш щеше да получи апоплектичен удар. Кори забеляза, че напълно бе изгубил самообладание.

— Защо трябва да оправдавам своята важна работа пред едно ши-ши-ши-бано ченге?

Последва мълчание. Чонси дишаше тежко, потта се лееше от челото му и се стичаше от мишниците в ръкавите му.

Пендъргаст се обърна към Кори.

— Мисля, че тук свършихме. Записахте ли всичко, госпожице Суонсън?

— Всичко сър, включително и „шибано ченге“.

Тя затвори бележника с доволен плясък, мушна писалката в един от кожените си джобове, след което дари всички около масата с широка усмивка. Пендъргаст кимна и се обърна да си върви.

— Пендъргаст — извика го Ридър. Тонът му бе нисък и много, много студен. Кори не успя да се овладее и потрепери при вида на лицето му.

Пендъргаст се спря.

— Да?

Очите на Ридър блестяха като слюдени.

— Вие прекъснахте обяда ни и обезпокоихте госта ни. Нямате ли какво още да кажете, преди да си тръгнете?

— Не мисля — отвърна Пендъргаст, но сякаш се замисли за миг.

— Освен, разбира се един цитат от Айнщайн: „Единственото по-опасно нещо от невежеството е високомерието“. Бих казал на доктор Чонси, че в комбинация двете неща са още по-тревожещи.

Кори последва Пендъргаст към сенчестото игрище за боулинг, след което излязоха на силното слънце. Когато се качваха в колата, тя повече не можа да се сдържа и се разсмя с все сила.

Пендъргаст я погледна.

— Забавно ли ви е?

— А защо не? Вие наистина му дойдохте отхаки на този Чонси.

— За втори път чувам този интересен израз. Какво означава той?

— Означава, че го направихте да изглежда такъв глупак, какъвто всъщност е.

— Де да беше така. Чонси и хората от неговия тип в никакъв случай не са глупаци и поради това определено са по-опасни.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Вече бе девет часът, когато Кори се завърна в „Уиндъм парк естейтс“ — „кварталчето“ от мобилни домове, разположено току зад игрището за боулинг, където тя делеше една двойна каравана с майка си. След като откара Пендъргаст, тя отиде с колата до тайното си местенце за четене на пътя под далекопровода, за да убие времето, но веднага щом слънцето залезе, се изплаши и реши да се прибере у дома.

Внимателно отвори очуканата входна врата и я затвори зад себе си съвсем тихо — това бе плод на дългогодишна практика. Инак досега майка ѝ да бе изхвърчала като светкавица. Беше неделя — почивният ѝ ден — и сигурно бе започнала да надига бутилката още със ставането си. Но тишината бе винаги най-мъдрата политика.

Промъкна се в кухнята. Караваната нямаше климатик и в него бе мъчително горещо. Отвори бюфета, извади кутия овесени ядки „Кеп’н Крънч“ и напълни внимателно една купа. Наля мляко от хладилника и започна да се храни. Господи, колко бе гладна. И втора купа бе опразнена, преди да задоволи глада си.

Внимателно изми купата, подсуши я, прибра я, прибра и ядките и млякото — изтри всички следи от присъствието си. Ако майка ѝ наистина бе вече фиркана, би могла, преди да си легне да поиграе час или два последната си игра на „Нинтендо-то“. Събу обувките си и на пръсти започна да се промъква в коридора.

— Кори?

Замръзна наместо. Какво правеше майка ѝ будна по това време? Дрезгавият глас, който идваше от спалнята, предвещаваще болест.

— Кори, знам, че си ти.

— Да, мамо?

Опита се тонът ѝ да прозвучи съвсем обичайно.

Последва мълчание. Господи, в караваната бе наистина много горещо. Зачуди се как майка ѝ издържаше цял ден тук — да се пече, да се поти, да пие. Натъжи се.

— Мисля, че имаш нещо да ми казваш, млада госпожице — долетя до нея приглушеният глас.

— За какво? — Кори се опита да придаде веселост на тона си.

— За новата си работа.

Сърцето ѝ се сви.

— И какво за нея?

— О, не знам, но нали съм ти майка, мисля, че това ми дава правото да знам *какво става* с живота ти.

Кори се прокашля.

— Не можем ли да говорим за това утре сутрин?

— Можем да говорим веднага. Трябва да обясниш разни неща.

Кори се запита откъде да започне. Независимо как щеше да се изрази, всичко щеше да прозвучи странно.

— Работя за агента от ФБР, който разследва убийствата.

— Така чух и аз.

— Значи вече знаеш.

Последва изсумтяване.

— Колко ти плаща?

— Не е твоя работа, мамо.

— Така ли? Не било моя работа? Мислиш си, че можеш да си живееш тук безплатно, да се храниш безплатно, да си излизаш и да се прибиращ, когато си пожелаеш? Така ли си мислиш?

— Повечето деца живеят с родителите си безплатно.

— Не и когато имат добре платена работа. Тогава и те *помагат*.

Кори въздъхна.

— Ще оставя малко пари на кухненската маса.

Колко ли струваше една кутия „Кеп’н Крънч“? Не можеше да си спомни кога за последен път майка ѝ бе ходила да пазарува или да сготви вечеря, носеше само закуски от игрището за боулинг, където бе коктейлна сервитьорка през седмицата. Закуски и от онези миниатюрни бутилки водка. Ето къде отиваха парите — за всичките онези „мини“-водки.

— Все още очаквам отговор на въпроса си, млада госпожице. Колко ти плаща? Не би могло да е много.

— Вече ти *казах*, че не е твоя работа.

— Ти нямаш никакви умения, колко би могъл да ти плаща? Не можеш да пишеш на машина, не знаеш как да напишеш официално

писмо — честно казано, не мога да си представя защо те е наел.

Кори отвърна разгорещено:

— Той смята, че си струвам парите. И за твое сведение ми плаща по седемстотин и петдесет на седмица.

В мига, в който го каза, тя осъзна, че направи голяма грешка.

Последва кратко мълчание.

— Вярно ли чух — *седемстотин* и петдесет долара *на седмица*?

— Точно така.

— И какво точно *правиш*, за да изработиш тези пари?

— Нищо.

Господи, защо се остави майка ѝ да я подмами да си признае?

— Нищо ли? *Нищо*?

— Негова помощничка съм. Водя бележки. Возя го насам-натам.

— Какво ли разбираш, че да си му помощничка? Кой е този човек? На каква възраст е? Ти го *возиш насам-натам*? С твоята кола? За седемстотин и петдесет долара *седмично*?

— Да.

— Имаш ли *договор*?

— Ами, не.

— Нямах договор? Толкова ли си проста? Кори, защо мислиш, че ти плаща по седемстотин и петдесет? Или вече знаеш — за това ли ти плаща? Нищо чудно, че ме лъжеш, че криеш тази своя работица от мен. Мога да си представя какво му *работиш*, млада госпожице!

Кори запуши с длани уши. Да можеше само да излезе, да се качи в колата и да избяга. Където и да е. Можеше да спи в колата до реката. Но се боеше. Беше нощ. Убиецът бе там някъде, в царевицата.

— Мамо, нещата не стоят така, ясно ли е?

— Не е ясно. Не е ясно. Ти си само една гимназистка, не струваш и пукнат грош, камо ли седемстотин и петдесет. Кори, аз не съм хваната от гората и знам това-онова. Познавам *мъжете*, знам какво искат, как мислят. Знам какви негодяи могат да бъдат. Погледни баща си, виж само как избяга от мен, от нас. И не е платил и петак за издръжка. И мога да ти кажа веднага, че *този* твой човек изобщо не е от ФБР. Кой агент от ФБР ще наеме обвинен в престъпление, с досие? *Не ме лъжи, Кори.*

— Не те лъжа.

Ех, да можеше да излезе, поне тази нощ. Но тази нощ целият град бе тих като гробница. Последица от размириците в църквата. Дори като пътуваше до дома ѝ беше страшно. Всяка къща бе заключена и със спуснати щори. А едва минаваше девет.

— Ако всичко е наред, тогава го доведи тук. Искam да се запозная с него.

— По-скоро бих умряла, отколкото да му позволя да види това сметище! — изкрещя Кори, побесняла изведнъж. — Или пък *теб*!

— Не се осмелявай да ми говориш така, млада госпожице!

— Аз си лягам.

— Не си отивай, докато разговарям с теб...

Кори влезе в стаята си и затръшна вратата. Бързо нахлузи слушалки, мушна компактдиск в плейъра си с надеждата, че „Криптопси“ ще удавят ядния глас, който още чуваше да крещи през стената. Най-вероятно майка ѝ нямаше да стане от леглото. Това би ѝ донесло главоболие. В крайна сметка щеше да се умори да крещи и ако Кори извадеше късмет, на сутринта нямаше дори да си спомня за разговора. Но можеше и да си спомни. Стори ѝ се обезпокоително трезва.

Когато тупурдията на последната песен свърши, всичко сякаш бе вече спокойно. Тя свали слушалките и отиде до прозореца да подиша чист въздух. В мрака свиреха щурци. Мирисът на нощта, на царевицата, която стигаше до самия парк от каравани, лепкавата жегa — всичко това нахлу в стаята ѝ. Навън бе много тъмно; уличните лампи на тяхната алея отдавна бяха изгорели и никой не ги подменяше. Взира се известно време в тъмнината, бършейки безмълвните си сълзи, а след това легна с дрехите в леглото и пусна диска пак отначало. „Погледни баща си“ — бе рекла майка ѝ. „Не струваше и пет пари“. Както винаги Кори се опита да не мисли за него. Ставаше ѝ още по-зле, защото въпреки всичко, което майка ѝ говореше, тя имаше само хубави спомени за него. Защо си бе тръгнал по този начин? Защо никога не ѝ писа, нито веднъж — да обясни? Може би тя наистина бе безполезна, ненужна, незаслужаваща да я обичат, както майка ѝ многократно ѝ бе натяквала.

Увеличи силата на звука, опита се да отхвърли тези мисли. Още една година. Само една година. Както си лежеше в леглото в един умиращ град, на задника на географията, една цяла година ѝ се

струваше самата вечност. Но човек сигурно можеше да изтърпи една година. Дори и самата тя...

Събуди се в мрака. Щурците бяха спрели трелите си и цареше пълна тишина. Тя се изправи седнала и махна замлъкналите слушалки. Нещо я бе събудило. Тя се вслуша.

Нищо.

Стана и отиде до прозореца. Лунният полумесец се показва иззад облаците и отново изчезна. По хоризонта проблясваха светкавици — малки пламъчета в убито жълт цвят. Сърцето ѝ туптеше бързо, нервите ѝ бяха опънати струни. Защо? Може би се дължеше на зловещата музика, с която бе заспала.

Приблужи още към отворения прозорец. Нощният въздух, пропит с аромата на нивите се носеше към нея — влажен и лепкав. Беше невъобразимо тъмно. Зад черните очертания на съседната каравана можеше да види далечните очертания на царевичните поля, а в небето — самотна звезда.

Долови някакъв звук. Подсмърчане.

От майка ѝ ли идваше? Не, звукът дойде *отвън* — оттам, от мрака.

Ново подсмърчане, сякаш някой бе силно настинал.

Взря се в мрака, в дълбоките сенки, които обгръщаха караваната. Улицата отсреща приличаше на черна река. Напрегна зрението си, всичките ѝ сетива бяха изострени докрай. Ето, там покрай живия плет, обрамчващ улицата — не се ли движеше нещо? Някакъв силует? Или просто си въобразяваше?

Хвана прозореца и се опита да го затвори, но както винаги той бе зает опорен в отворено положение. Раздруса го, опита се да освободи механизма, а паниката ѝ бързо се усилваше.

Чу още подсмърчания, после тежкото дишане на голямо животно. Сега вече бе съвсем наблизно. Спря се за миг, за да се вслуша; след това с удвоени усилия се опита да затвори прозореца, разтърси го отчаяна, докато се мъчеше да освободи евтината алуминиева ключалка. Нещо *наистина* се движеше там, навън. Чувстваше го, усещаше го — и сега, сега, тя вече бе сигурна, че можеше да го *види*:

уродлива, деформирана сянка, черна маса на черен фон, която се прокрадваше към нея.

Инстинктът надделя и тя се отдалечи от прозореца, изостави усилията си да го затвори, а реши вместо това да светне и да прогони мрака. Засуети се, събори CD плейъра на пода, но намери най-сетне ключа.

Стаята мигновено се окъпа в светлина и прозорецът стана непроницаем черен квадрат. Чу неочаквано изсумтяване; тъпо излумкване; отчаяно шумолене. И отново тишина.

Бавно се отдалечи от прозореца. Тялото ѝ се тресеше неудържимо, а гърлото ѝ бе съвсем пресъхнало. Сега вече не можеше да види нищо навън, съвсем нищо. Дали *онова нещо* бе навън и я гледаше? Мина минута, после втора, трета. И след това тя чу недалеч звук, който приличаше на кашляне и стон: много тих, но тъй наситен с ужас и болка, че кръвта ѝ се смръзна. Изведнъж секна, заместен от някакъв влажен, раздиращ звук, а после — друг шум, сякаш някой изля кофа вода върху тротоара на улицата. А после — тишина; пълна, абсолютна тишина.

Кой знае защо тишината бе дори по-страшна от шумовете. Тя усети как в гърлото ѝ се надига вик, сподави го.

А после изведнъж се чу изщракване, клокочене и свистене, което бавно утихна до постоянно шумолене.

Тя седна, тялото ѝ изведнъж се отпусна. Беше просто дъждовалната система на господин Дейд, която както винаги се включваше точно в два сутринта.

Погледна часовника си — той, разбира се, показваше два.

Колко пъти бе чувала тази система да се изкашля, да изклокочи и да издава всякакви странни звуци при пускането си. *Я се стегни*, рече си тя. Въображението ѝ очевидно действаше и в извънработно време. Не бе за учудване, като се има предвид случващото се в града... както и онова, което бе видяла с Пендъргаст в царевичните поля.

Върна се при прозореца и сграбчи резето му, почувствала се малко глуповато. Този път едно силно дръпване бе достатъчно, за да го затвори. Заклучи го, легна си и угаси лампата.

Звукът на дъждовалната система, който се процеждаше през прозореца, галещото ухото потропване на дъждовните капки, бяха като

приспивна песен. И въпреки това тя успя да заспи едва към четири часа.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тад се претърколи толкова рязко, че падна от леглото. Изправи се на колене, прокара длан по лицето си и посегна, без да гледа към звънящия телефон. Намери го, улови слушалката и я вдигна към лицето си.

— Ало? — промърмори. — Ало?

През още полуспуснатите си ресници видя през прозореца на спалнята, че още бе тъмно, небето бе обсипано със звезди и само едва доловима жълтеникава ивица се виждаше на хоризонта на изток.

— Тад. — Беше шериф Хейзън и тонът му бе съвсем буден. — Намирам се на „Феървю“, близо до страничния вход на „Уиндъм парк“. Искам те тук до десет минути.

Тад успя да пристигне след пет.

Макар слънцето още да не бе изгряло, от близкия парк с каравани се бе насъбрала тълпа. Хората бяха по халати и чехли, и някак странно умълчани. Хейзън бе там, по средата на улицата, сам опъваше ограничаваща местопрестъпление лента, като едновременно говореше по клетъчния телефон, който бе притиснал към брадата си. Там беше и агентът от ФБР Пендъргаст, застанал встрани, слаб и почти невидим в черния си костюм. Тад се огледа и усети как стомахът му се свива на топка. Нямаше обаче труп, нямаше нова жертва; по средата на улицата имаше само голямо неправилно по форма петно на някаква неравна купчинка. До него бе поставена платнена чанта, пълна с нещо. Неловкото чувство отстъпи място на облекчението. Запита се защо бе цялото това бързане.

Когато приближи, Хейзън затвори с щракване телефона си.

— Отдръпнете се, всички! — извика той и размаха телефона към тълпата. — Тад! Поеми лентата и *накарай тези хора да се отдръпнат!*

Тад приближи бързо и улови края на лентата. Тогава получи възможността да погледне по-отблизо купчинката на улицата. Блестеше с червеникаво перлен цвят, вдигаше пара на предутринната светлина. Извърна се бързо и преглътна.

— Хайде, народе — започна Тад, ала гласът му не излизаше както трябва, затова преглътна още веднъж. — Хайде, народе, отстъпете назад. Още. Още. Моля ви.

Тълпата се отдръпна, мълчалива — лицата бяха пребледнели в полумрака. Той прекара пластмасовата лента през пътя и я завърза за едно дърво, като я намота няколко пъти и така очерта квадрата, започнат от Хейзън. Видя, че Хейзън говореше с Кори Суонсън. До нея стоеше Пендъргаст и мълчеше. Зад нея бе майка ѝ, изглеждаше отворително както винаги, рядката ѝ кестенява коса бе прилепнала о черепа, беше се загърнала плътно с оръфана и лекъосана хавлия. Пушеше непрекъснато вирджиния слимс.

— Чу ли нещо? — повтаряше Хейзън. Гласът му бе скептичен, ала въпреки това си водеше бележки.

Кори бе бледна, трепереше, ала устните ѝ образуваха твърда линия и очите ѝ блестяха.

— Събудих се. Беше малко преди два...

— Откъде разбра колко е часът?

— Погледнах часовника си.

— Продължавай.

— Нещо ме събуди. Не знам какво точно. Отидох до прозореца и тогава чух шума.

— Какъв шум?

— Като от подсмърчане.

— Куче?

— Не. По-скоро... по-скоро като някой, настинал силно.

Хейзън пишеше.

— Продължавай.

— Имах чувството, че нещо навън се движи, току под прозореца ми, но не можах да го видя. Беше прекалено тъмно. Светнах лампата. И тогава чух друг звук — като стон.

— Човешки?

Кори примигна.

— Трудно е да се каже.

— И после?

— Затворих прозореца и заспах отново.

Хейзън свали бележника си и я погледна.

— Не си помисли да се обадиш на мен, или на твоя... Ъ-Ъ-Ъ... шеф? — И кимна към Пендъргаст.

— Аз... помислих си, че е дъждовалната система, която се включва всяка вечер около два часа. Тя издава странни звуци.

Хейзън прибра бележника си. Обърна се към Пендъргаст.

— Ама и помощничка си имаш. — След това погледна Тад. — Добре, ето какво имаме. Някой е изхвърлил една кофа вътрешности на пътя. На мен ми приличат на кравешки, прекалено много са за кучешки или за овчи. А онази торба там е пълна с кочани царевица, прясно откъснати. Искам да провериш всички ферми с добитък наоколо, да видиш дали някой не е изгубил крава, прасе или някакво друго едро животно. — Погледът му се стрелна отново към Кори, преди да се върне пак към Тад. Сниши гласа си: — Цялата тази работа започва все повече и повече да заприличва на някакъв култ.

Над рамото на Хейзън Тад видя как Пендъргаст пристъпи напред и коленичи пред купчината карантии. Посегна и мушна нещо с пръст. Тад извърна поглед. След това онзи посегна и с един пръст повдигна капака на платнената торба.

— Шерифе? Хейзън? — извика Пендъргаст, без да се изправя.

Хейзън вече бе вдигнал клетъчния си телефон.

— Какво?

— Бих предложил да се търси изчезнал човек, а не животно.

Последва шокирано мълчание, докато чутото бъде осмислено.

Хейзън свали клетъчния си телефон.

— Откъде разбра, че тези са... — той не можа да довърши изречението си.

— Кравите обикновено не ядат неща, които приличат на шницела на Мейси, нито ги преглъщат с помощта на чаша бира.

Хейзън пристъпи напред и освети с фенерчето лъскавата купчина. Преглътна с мъка.

— Но защо убиецът ще... — Отново замлъкна. Лицето му бе мъртворешки бледо. — Искам да кажа защо ще взема трупа, а ще остави вътрешностите?

Пендъргаст се изправи и избърса пръста си с бяла копринена кърпичка.

— Може би — отвърна мрачно той, — за да облекчи товара си.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Пендъргаст наблюдаваше от стаите си на втория етаж в старата сграда на Краусови как мръсно червената зора пуква на източния хоризонт. Цяла нощ в далечината проблясваха светкавици и грохотеха гръмове. А вятърът продължаваше да се усилва, диплеше царевичните полета и караше табелата на „Пещерите Краус“ да се върти и потреперва върху обветрения си стълб. Дърветата покрай реката на половин миля разстояние се превиваха под напора на вятъра, а от сухата земя се надигаха цели стени от прах, които се извисяваха и диплеа, преди да изчезнат в мръсносивото небе.

Той сведе поглед от прозореца. За стотен път си припомни онова, което се бе случило в съзнанието му — пресъздаваше подготовката, поставянето на сцената, деконструкцията и реконструкцията на района на Могилите, на миналите събития, които бяха последвали. За първи път прекрачването в паметта му бе изневерило. След като нямаше успех в разследването на сегашния Медисин Крийк, той бе прекрачил в паметта в опит да разбере събитията от миналото: да реши загадката на проклятието на Четирийсет и петимата, да разбере какво всъщност се бе случило през онзи ден от 1865 година. Но всичко излезе така, както се твърдеше в легендата: индианците наистина се появиха от нищото и после пак изчезнаха в нищото.

Ала това бе невъзможно. Освен ако не обмисли за последен път възможността, на която винаги се бе противопоставял: че тук наистина са действали свръхестествени сили — сили, които той нито владееше, нито разбираше.

Това бе наистина най-разочароващо развитие на събитията.

От югоизток се дочу слабо бръмчене. Пендъргаст вдигна глава и видя точицата на самолет, който летеше високо над царевицата. Самолетът се уголеми и като прелетя над полезрението му, Пендъргаст установи, че бе „Чесна“, използвана за торене и хвърляне на пестициди. Смали се до точка при хоризонта в другата посока, после

зави и полетя обратно — беше самолетът, който още търсеше трупа на Чонси.

Друго бръмчене се чу откъм хоризонта на изток и Пендъргаст забеляза втори самолет, долетял над царевичните поля — той летеше напред-назад в другия край на терена.

Долу се чу потракването на чайник, поставян върху печката. Малко по-късно до него долетя ароматът на кафето от машината. Уинифред Краус щеше да приготви и чая му и то по онзи начин, на който я бе научил. Не е лесно да се приготви прилична чаша чай от марката „Кингс маунтин Улонг“, да се постигнат точните температури и на водата, и на чайничето, да се улучи точното количество листенца, както и точното време, необходимо, за да се запарят. Но най-важно бе качеството на юдата. Беше ѝ цитирал надълго и нашироко от пета глава на „Ча Чинг“ от Лу Ю — свещените скрижали на чая, в които поетът обсъжда относителните свойства на планинската вода, на речната вода, на изворната вода, както и различните стадии на кипване, а Уинифред изглежда го слушаше с интерес. За негова изненада водата в тръбопроводите на Медисин Крийк се оказа свежа, хладна, чиста и доста вкусна — с почти съвършено съчетание на минерали и йони. И от нея ставаше почти перфектен чай.

Пендъргаст си мислеше за това, докато наблюдаваше самолетите да летят напред-назад, напред-назад. Но изведнъж единият от тях започна да кръжи.

Досущ като лешоядите, преди няколко дни.

Все още замислен, Пендъргаст извади клетъчния си телефон от джоба на самото и позвъни. Отговори му дълбоко сънен глас.

— Госпожице Суонсън? Очаквам ви тук до десет минути, ако обичате. Изглежда сме намерили трупа на доктор Чонси.

Затвори телефона и се извърна от прозореца.

Времето може би щеше да стигне за една чаша чай.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кори се стараеше да не гледа, но да не гледа бе някак си поужасно, отколкото самото нещо. И въпреки това, при всеки следващ път, когато извиеше очи натам, нещата се влошаваха повече.

Мястото не бе нищо особено: разчистен кръг сред царевицата, трупът и подредените грижливо джунджурии. Пръстта около тялото бе старателно подравнена и отъпкана и отнякъде до него бе докарано колело от каруца с много спици. От поривите на вятъра царевицата силно шумолеше и вдигаше облаци прах, от които очите й смъдяха. Високо в небето се тълпяха ядни, тъмни облаци.

Чонси лежеше по гръб върху колелото, гол, с грижливо сгънати върху гърдите ръце и с прибрани крака. Очите му бяха широко отворени, покрити с тънък слой прах, гледаха по ужасяващ начин под различен ъгъл към небето. Кожата му имаше цвета на изгнил банан. Неравен разрез вървеше от гърдите до дъното на корема му, който се бе издул крайно неприлично там, където бе грубо защит с дебела връв. По всичко личеше, че беше натъпкан с нещо.

Но защо бе това голямо колело? Кори гледаше трупа, не бе в състояние да откъсне поглед от него. И дали не си въобразяваше, или нещо наистина *се движеше* в защития корем, от което кожата леко се издуваше и спадаше? Вътре в него имаше нещо живо.

Шериф Хейзън бе пристигнал пръв и се бе привел над трупа на Чонси заедно със съдебния лекар, който бе долетял с вертолет. Имаше нещо необичайно: шериф Хейзън се бе усмихнал на Кори, когато пристигнаха и бе приветствал Пендъргаст с едно сърдечно „Здрасти“. Най-неочаквано изглеждаше далеч по-самоуверен. Тя го изгледа косо, докато той си бърбре нещо поверително със съдебния лекар и екипа за претърсване на местопрестъплението, който преравяше пръстта за улики. Пак имаше от обичайните отпечатыци на боси ходила, ала когато ги посочиха на шерифа, той само се изсмя, сякаш знаеше нещо допълнително. Един от екипа за претърсване се бе навел над един от тези отпечатыци и подготвяше пластмасова отливка от него.

Пендъргаст, от друга страна, сякаш почти не присъстваше на мястото. Не бе разменил и дума с нея, след като тя го взе с колата, и сега зяпаше в далечината, към Могилите, сякаш и мислите му бяха също тъй далечни. Докато го гледаше, той изведнъж сякаш се сепна. Пристъпи по-близо.

— Елате, елате — каза шерифът със сърдечен тон. — Погледнете, агент Пендъргаст, ако това ви интересува. Ти също, Кори.

Пендъргаст пристъпи, Кори го последва.

— Съдебният лекар след малко ще го отвори.

— Бих посъветвал това да стане в лабораторията.

— Глупости.

Фотографът направи няколко снимки, светкавицата му проблесна в сумрака на зората, след което отстъпи назад.

— Давай — каза Хейзън на съдебния лекар.

Той извади ножици и внимателно мушна едното острие под връвта. *Щрак*. Коремът се изду и връвта започна да се изнизва под налягането.

— Ако не внимавате — предупреди Пендъргаст, — някои от доказателствата могат да станат... ъ-ъ-ъ... *негодни*.

— Важно е онова, което е вътре — каза весело шерифът.

— Бих казал, че е най-важното.

— Можете да си го казвате, както си щете — отвърна шерифът, доброто му настроение придаде на забележката му обиден привкус. — Отрежи и другия край.

Щрак.

Целият корем цъфна отворен и маса неща се изсипаха от него върху земята. Разнесе се гадна миризма. На Кори ѝ се повдигна и тя отстъпи назад, запушила с длан устата си. Трябваше ѝ малко време, за да осъзнае какво бе онова, което се бе изсипало, вдигайки пара, върху земята — някакво невероятно съчетание от листа, клонки, голи охлюви, саламандри, жаби, мишки, камъни. Наранена, но все още жива змия се разви от кълбото си и се понесе в болезнен зигзаг в тревата.

— *Кучи син* — рече Хейзън, отдръпна се назад с хлътнало от отвращение лице.

— Шерифе?

— Какво?

— Ето я опашката ви.

Пендъргаст сочеше нещо, което се подаваше от купчината.

— Опашка ли? За какво говориш?

— За откъснатата опашка на кучето.

— А, *тази* опашка ли? Ще я поставим в торбичка и ще я дадем за анализ.

Хейзън бързо се съвзе и Кори забеляза как намигна на съдебния лекар.

— И каишката на кучето.

— Аха.

— Мога ли да ви обърна внимание — продължи Пендъргаст, — че коремът изглежда е бил отворен със същия груб инструмент, използван и преди при ампутацията на Суег, при отрязването на опашката на кучето и при скалпирането на Гаспариля.

— Точно така, точно така — каза шерифът, без да обръща внимание на думите му.

— И ако не греша — продължи Пендъргаст, — ето го и самият груб инструмент. Счупен и захвърлен настрани.

И той показва нещо встрани в пръстта.

Шерифът погледна, намръщи се и кимна на човека от екипа за претърсване, който фотографира предмета наместо, след това взе двете му части с щипци с гумени накрайници и ги постави в торбички. Беше кремъчен индиански нож, завързан за дървена дръжка.

— Оттук мога да кажа, че това е праисторически нож на южните шайени, привързан с кожени ремъци към върбова дръжка. Оригинал е и трябва да добавя, че е бил в идеално състояние, преди да бъде строшен поради неловка употреба. Находка от особено значение.

Хейзън се ухили.

— Да, бе, важна. Още една опора за цялата тази евтина драма.

— Моля?

Зад тях се чу шумолене и Кори се обърна. Двамина щатски полицаи с блестящо лъснати обувки си пробиваха път през царевичката към полянката. Единият носеше факс. Шерифът се обърна към новодошлите с широка усмивка.

— Аха. Точно това очаквах.

Той протегна ръка, взе факса, хвърли му един поглед и усмивката му се разшири още повече. След това подаде факса на Пендъргаст.

— Това е заповед за отстраняването ти от разследването, Пендъргаст — направо от офиса за Средния запад. Отстранен си от случая.

— Наистина ли? — Пендъргаст прочете внимателно документа. След това вдигна глава. — Мога ли да задържа това, шерифе?

— Във всички случаи — отвърна Хейзън. — Задръж го, сложи си го в рамка, закачи го в кабинета си. — И изведнъж тонът му стана далеч по-враждебен: — А сега, господин Пендъргаст, с цялото ми уважение, това е сцена на местопрестъпление и до нея не се допуска неоторизиран персонал. — Зачервените му очи се завъртяха към Кори. — Това важи за теб и за помагачката ти.

Кори отвърна на погледа му.

Пендъргаст сгъна грижливо листа и го мушна в джоба на самото си. Обърна се към Кори:

— Да вървим, а?

Тя го изгледа вбесена.

— Агент Пендъргаст, нали няма да оставите да му се размине просто ей така...

— Сега не му е времето, Кори — отвърна тихо той.

— Но вие просто *не можете*...!

Пендъргаст улови ръката ѝ и я поведе внимателно, но твърдо настрани и преди тя да успее да се съвземе, вече бяха излезли от нивата на тесния черен път до нейния гремлин. Тя мълчаливо се мушна зад волана, а докато Пендъргаст се настаняваше до нея, тя запали двигателя. Беше разярена докрай, докато маневрираше покрай струпалите се други возила. Пендъргаст се бе оставил шерифът да го нагруби, да обиди нея — и не бе сторил нищо. Искаше ѝ се да се разплаче.

— Госпожице Суонсън, трябва да ви кажа, че чешмяната вода в Медисин Крийк е изключително добра. Както знаете, аз обичам зеления чай и досега не съм намирал по-добра вода за запарването му.

Нямаше какво да отговори на това изречение ни в клин, ни в ръкав. Само спря гремлина на асфалтираното шосе и го погледна.

— Накъде отиваме?

— Ще ме оставите у Краус. А след това предлагам да се върнете в своята каравана и да запечатате всички прозорци. Разбрах, че предстои да врѣхлети прашна буря.

Кори изсумтя.

— Виждала съм прашни бури и преди.

— Но не и с такава сила. Прашните бури са сред най-ужасните метеорологични събития. В Централна Азия те са толкова свирепи, че местните хора им дават имената на ветровете, които ги носят. Дори тук, по време на сезона им са известни като „черните виелици“. Имало е случаи хора на открито да се задушат.

Кори ускори по асфалта със свирене на гумите. Цялата тази сцена започна да придобива нереални очертания. Пендъргаст току-що бе унижен, отстранен безапелационно от случай, за чието разследване бе дошъл от Ню Йорк... а си говореше за чай и за времето.

Мина минута, после — две. Най-накрая тя не издържа повече мълчанието и рече възмутена:

— Вижте, не мога да повярвам, че вие просто ще оставите този тъпанар шериф да *постъпва* така с вас!

— Да постъпва как?

— Как ли? Да се отнася по такъв начин! Да ви изрита от местопрестъплението!

Пендъргаст се усмихна.

— *Nisi paret imperat* Онзи, който не се подчинява, той командва.

— Искате да кажете, че няма да се подчините на заповедта?

— Госпожице Суонсън, обикновено не разговарям за бъдещите си намерения, дори с най-доверените си помощници.

Тя се изчерви въпреки гнева си.

— Значи просто ще му бием дузпата? Ще продължим разследването си? Да върви на майната си, тъпото копеле!

— Онова, което имам предвид е, че онова, както вие цветисто се изразихте, „тъпо копеле“ повече не ви влиза в работата. Важното е, че не мога да си позволя да предизвиквате шерифа за моя сметка. А, ето че стигнахме. Спрете до гаражите зад къщата, ако обичате.

Кори спря зад къщата на Краус, където се намираше редица от стари, паянтови, дървени гаражи. Пендъргаст отиде до един с нова верига и катинар, отключи го и отвори вратите. Кори видя блестящия лак на кола — голяма кола. Пендъргаст изчезна в мрака на гаража и скоро тя чу изръмжаването на двигател, последвано от тихо мъркане. Колата бавно се подаде от гаража. Кори не можеше да повярва на очите си, когато в сивия прахоляк на Медисин Крийк се появи самата

блестяща, полирана елегантност. Никога не бе виждала подобна кола, освен може би във филмите. Тя спря и Пендъргаст излезе, без да изгася двигателя.

— Откъде се появи това чудо?

— Винаги съм допускал вероятността да се лиша от услугите ви, затова наредих да докарат колата ми.

— Тя е *ваша*? Каква е?

— Ролс-ройс, „Сребърен призрак“, модел 1959-а година.

Едва тогава тя осъзна пълния смисъл на предишното му изречение.

— Какво искате да кажете с това „да се лишите от услугите ми?“

Пендъргаст й подаде плик.

— Вътре е заплата ви до края на седмицата.

— Но защо? Няма ли да остана ваша помощничка?

— Не и след заповедта за отстраняване. Не мога да ви защита от него и не мога да искам от вас да се подлагате на юридическа опасност. За съжаление от този момент нататък вие сте освободена. Предлагам ви да се върнете у дома и към нормалния си живот.

— Какъв нормален живот? Моят нормален живот *вони*. Трябва да има *нещо*, което да мога да правя.

Тя почувства засилващата се вълна на ярост и безпомощност: сега, когато най-сетне бе заинтригувана, дори омаяна от случая; сега, когато най-сетне бе срещнала човек, когото да уважава и комуто да се доверява — сега, когато най-сетне имаше смисъл да се събужда сутрин — и той я уволни. Въпреки вложените от нея усилия усети как една сълза се търкулна по бузата ѝ. Ядно я изтри.

Пендъргаст се поклони.

— Можете да ми помогнете за последен път, като задоволите любопитството ми относно източника на отличната вода на Медисин Крийк.

— Черпи се от кладенци, които се спускат до някаква подземна река — опита се тя да постигне възможно най-ледения тон.

— Подземна река — повтори Пендъргаст. Погледът му бе изпразнен от съдържание, сякаш се бе вгълбил в някакво свое неочаквано откритие. Усмихна се, поклони се, взе ръката ѝ и я вдигна на няколко сантиметра от устните си. След това се качи в колата си и

потегли, оставил я на паркинга до нейната бракма, обвита в облак прах, обзета от смесица на гняв, удивление и мъка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Патрулката хвърчеше покрай царевичните редове по шосето, пригодено за аварийна самолетна писта, със 110 мили в час. Климатикът може и да не работеше, а тапицерията да изглеждаше ужасно, но петлитровият полицейски мустанг все още криеше достатъчно мощ под капака си. Тежкото шаси се люлееше плавно, а в огледалото за обратно виждане Хейзън можеше да види две редици царевици, които се люлееха като бесни подире му.

Той се чувстваше по-добре, отколкото се бе чувствал през цялата изминала седмица. Пендъргаст бе извън играта. Държеше здраво разследването в ръце и хватката му щеше да става все по-здрава. Погледна към Честър Раскович, който седеше до него. Шефът по сигурността бе леко пребледнял и по слепоочието му бяха избили капки пот. Изглежда скоростта на патрулката никак не бе по вкуса му. Хейзън би предпочел на дясната седалка да бе Тад, а не този университетски шаран; сблъсъкът, който предстоеше, щеше да бъде от полза за опита на момчето. За хиляден път Хейзън се усети, че му се искаше собственият му син Брад да приличаше повече на помощника му: почтителен, амбициозен, без да се прави на умник. Хейзън въздъхна. Самозалъгване, което точно сега не бе от значение. Онова, което имаше значение, бе да държи в ръцете си Раскович, а чрез него и доктор Фиск. Беше сигурен, че ако изиграеше правилно картите си, Медисин Крийк щеше да спечели опитното поле.

Покрай тях профучаха първите отдалечени фермерски къщи на Дийпър и Хейзън бързо намали скоростта до позволената. Нямаше да е никак от полза да блъсне някое дийпърско хлапе, точно когато случаят се разрешаваеше и нещата вървяха в негова полза.

— Какъв е планът, шерифе? — успя да каже Раскович, който отново бе започнал да диша.

— Ще направим посещение на негово благородие господин Норис Лавъндър.

— Кой е той?

— Собственик е на половината град плюс доста ниви. Дава ги под наем. Семейството му е притежавало първото ранчо по тези места.

— Смяташ, че е замесен?

— Лавъндър е замесен във всичко, което става тук. Неслучайно попитах и Ханк Ларсен: кой ще загуби най-много? Е, в това няма нищо загадъчно.

Раскович кимна.

Пред тях вече бе търговската част на Дийпър. В единия край на града имаше магазин на „Хардий“, а в другия на „А&W“; между тях — няколко овехтели или със спуснати кепенци фасади на магазини; бакалница; бензиностанция; паркинг с коли втора употреба за продан; обществена пералня; мотелът „Дийпър слийпър“. Всичко това — построено през петдесетте години. *„Би могло да се използва за киноснимки“*, помисли си Хейзън.

Зави към паркинга зад Гранд театъра (отдавна изоставен) и фризьорския салон „Хеър аперънт“. В дъното се намираше ниска, едноетажна сграда от оранжеви тухли, изцяло обградена от трептящо на слънцето, обширно асфалтирано пространство. Хейзън паркира пред стъклените врати, прекривайки противопожарната лента — незаконно, строго погледнато. Патрулката на Ханк бе правилно паркирана наблизо. Хейзън поклати глава. Ханк просто не знаеше как да върши нещата така, че да предизвиква респект. Остави патрулката с въртящи се като луди „буркани“, за да знаят всички, че е тук по работа.

После бутна небрежно двойните врати и потъна в хладното пространство на сградата „Лавъндър“, следван по петите от Раскович. Хвърли поглед към рецепцията. Една доста грозна секретарка с толкова изпълнителен глас, че граничеше с недружелюбността, рече:

— Можете да влизате направо, шерифе. Очакват ви.

Той докосна периферията на шапката си и закрачи по коридора, надясно, после премина през още няколко стъклени врати. Друга секретарка, още по-смотана от първата, им даде знак с ръка да продължат.

„Грозноватички растат тук, в Дийпър — помисли си той. — Навярно се женят за братовчедите си“.

На прага на офиса в дъното Хейзън се спря и се огледа с присвити очи. Беше доста шикозен, с лъскав космополитен вид — метал и стъкло в различни оттенъци на сиво и черно, прекалено голямо

писалище, дебели килими, смокини в големи делви. Няколко евтини гравюри обаче издаваха семплия произход на Лавъндър. Самият Лавъндър седеше усмихнат зад гигантското си писалище и когато погледът на Хейзън се спря върху него, той с лекота се изправи. Беше облечен с анцуг за джогинг, на кутрето му проблясваше платинен пръстен с диаманти. Беше слаб и доста висок и извършваше всичките си действия с маниер, който, според него, издаваше аристократична изящност. Главата му обаче бе прекалено голяма за тялото и с пирамидална форма — много широка усмихната уста под две проницателни, близко разположени очи, над които се издигаше тясно чело, гладко и бяло като току-що отрязано парче говежда лой.

Шериф Ларсен, който щеше да седи от едната му страна, също се изправи.

Лавъндър не каза нищо, само протегна ръка с много малка бяла длан, посочи стол. Това бе предизвикателство: дали Хейзън трябваше да се подчини, или сам да си избере стол?

Хейзън се усмихна, отведе Раскович до мястото му, след което зае своето.

Лавъндър остана прав. Положи детските си ръчици върху писалището и се наведе бавно напред, все още усмихнат.

— Добре дошли в Дийпър, шериф Хейзън. А това, доколкото разбрах, е господин Раскович от Канзаския щатски университет, така ли е? — Гласът му бе гладък, мазен.

Хейзън бързо кимна.

— Предполагам знаеш защо съм тук, Норис.

— Трябва ли да повикам адвоката си? — Лавъндър искаше това да прозвучи като шега.

— Твоя работа. Не си заподозрян.

Лавъндър повдигна вежди.

— Наистина ли?

Наистина. А пък дядо му бе дяволски контрабандист на спиртни напитки.

— Наистина — повтори Хейзън.

— Добре тогава, шерифе. Да започваме ли? Тъй като това е доброволно интервю, си запазвам правото да прекратя разпита във всеки момент.

— Тогава ще започна по същество. Кой е собственикът на земята край Дийпър, избрана като потенциално място за опитното поле на КЩУ?

— Знаеш много добре, че това е моя земя. Дадена е под наем на „Бъсуел Агрикон“, партньор на КЩУ в този проект.

— Познаваш ли доктор Стантън Чонси?

— Разбира се. Аз и шерифът го разведохме и му показахме града.

— Какво е мнението ти за него?

— Навярно същото като твоето.

Лавъндър се усмихна леко и това бе достатъчно Хейзън да разбере какво бе мнението на Лавъндър за Чонси.

— Знаеше ли предварително, че Чонси е избрал за място на опитното си поле Медисин Крийк?

— Не. Той си пазеше добре картите в играта.

— Преговарял ли си преотдаване под наем на КЩУ земя за опитното поле?

Лавъндър се размърда лениво и наведе тежката си глава на една страна.

— Не. Не исках да поставям сделката под съмнение. Казах им, че ако изберат Дийпър, ще получат земята на същата цена като „Бъсуел Агрикон“.

— Но си възнамерявал да увеличиш наема.

Лавъндър се усмихна.

— Скъпи приятелю, аз съм бизнесмен. Надявах се на по-високи наеми за бъдещите им полета.

Скъпи приятелю.

— Значи си очаквал работата да се разрасне.

— Естествено.

— Ти си собственик на дийпърския „Слийп мотел“, нали?

— Знаеш много добре, че е така.

— И държиш франчайза за „Хардийс“?

— Може да се каже, че това е най-добрият ми бизнес тук.

— И притежаваш всички сгради от „Спортни стоки“ на Боб до „Хеър аперънт“, нали така?

— Това е записано в публичните архиви, шерифе.

— Притежаваш и Гранд театъра — засега празен — и си собственикът на „Стек джойнт“ и мини търговския център на окръг Край?

— Пак всеизвестни неща.

— Колко твои наематели през последните пет години развалиха договорите си и излязоха от бизнеса?

Лавъндър си оставаше усмихнат, но Хейзън забеляза, че бе започнал да върти пръстена около кутрето си.

— Финансовите ми дела са си моя работа, благодаря много.

— Нека тогава да отгатна. Петдесет процента? „Рукъри“ затвори, „Бук Нук“ отдавна не работи. „Раунд ъп“ на Джими излезе от бизнеса миналата година. Мини центърът е две трети празен.

— Трябва да посоча, шерифе, че мотелът сега е сто процента зает.

— Да, защото е пълен с хора от медиите. Какво ще стане, когато голямата история приключи? Ще стане пак толкова популярен, колкото мотела „Бейтс“.

Лавъндър още се усмихваше, ала в извивката на влажните му устни, които заемаха цялата долна част на лицето, не се четеше веселост.

— Колко наематели закъсняват с изплащането на наемите си? Работата е там, че не си в състояние да им тропнеш по масата и да ги изгониш за неплатен наем, нали така? Кой ще заеме мястото им? По-добре да намалиш наема, да се отложат нещата, да напишеш някое и друго писмо.

Пак не последва отговор. Хейзън се отпусна, остави мълчанието да се проточи, избирайки момент за нова атака. Погледът му се спря на стената със снимки на Норис Лавъндър с най-различни звезди — Били Картър, братът на президента; неколцина футболисти; родео звезда; певец на кънтри и уестърн. На няколко от тях Хейзън забеляза и трети човек — висок, мургав, мускулист и не усмихващ се — Люис Макфелти, дясната ръка на Лавъндър. Не го видя, когато пристигнаха, макар да се огледа за него. Още едно доказателство в подкрепа на хипотезата му. Хейзън свали поглед от страховития на вид мъж и се обърна усмихнат към Лавъндър:

— Ти и семейството ти сте притежавали този град в продължение на почти сто години, но изглежда слънцето залязва над

империята Лавъндър, а, Норис?

Намеси се шериф Ларсен.

— Виж какво, Дент, това си е чисто сплашване. Не виждам как нещо от споменатото може евентуално да се свърже с убийствата.

Лавъндър го спря с жест.

— Благодаря ти, Ханк, но знам каква е играта на Хейзън още от самото начало. Кучето само си лае.

— Така ли? — отвърна Хейзън.

— Така. Тук не става дума за убийствата в Медисин Крийк. Става дума за това, че моят дядо, както се твърди, е прострелял твоя дядо в крака. — Той се обърна към шефа на сигурността в КЩУ. — Господин Раскович, семействата на Лавъндърови и Хейзънови отдавна имат корени тук, в окръг Край — и някои хора още не могат да преодолеят миналото. — Усмихна се отново на Хейзън. — Вижете какво, господине, това просто няма да мине. Дядо ми никога не е прострелвал дядо ти и аз не съм сериен убиец. Погледнете ме. Можете ли да си ме представите в царевична нива да кълцам някого досущ както онези пуйки, които вие обработвате в Медисин Крийк? — Той се огледа самодоволно.

Няма да мине. Ето ти го — изплува на повърхността като мазнината в яхния. Норис Лавъндър можеше да поръсва речта си с всякакви „наистина“, „скъпи приятелю“ и тем подобни, но въпреки това нямаше да успее да прикрие жалкия си произход.

— И ти си същият като дядо си, Норис — отвърна Хейзън.

— Караш други да вършат мръсната ти работа.

Веждите на Лавъндър отскочиха нагоре.

— Това ми прозвуча като очевидно обвинение.

Хейзън се усмихна.

— Знаеш ли, Норис, кой знае защо не видях приятелчето ти Люис Макфелти, когато идвах насам. Как е той?

— Моят помощник, горкият, има болна майка в Канзас сити. Тази седмица му дадох отпуск.

Усмивката на Хейзън се разтегли.

— Надявам се да не е нещо сериозно.

Пак настъпи мълчание.

Хейзън се прокашля и продължи:

— Ти можеше да изгубиш много, ако това опитно поле бе дадено на Медисин Крийк.

Лавъндър отвори дървена кутия, пълна с пури и я бутна през писалището към Хейзън.

— Знам, че си закоравял пушач, шерифе. Заповядай.

Хейзън погледна кутията. Кубински, разбира се. Поклати глава.

— Господин Раскович? Пура?

Раскович също поклати отрицателно глава.

Хейзън се облегна назад.

— Можеше да изгубиш *всичко*, нали?

— Има ли някой нещо против, ако запаля? — Лавъндър бръкна в кутията, взе си пура и я вдигна въпросително нагоре между два пръста.

— Давай — каза Ханк и хвърли на Хейзън злобен поглед.

— Човек има право да пуши в кабинета си.

Хейзън изчака Лавъндър да вземе малко сребърно ножче, да отреже крайчето на пурата, да се наслади на работата си, да вземе златна запалка, да подгрее единия край на пурата, да близне другия ѝ край, да я мушне в широката си уста и да я запали. Процесът отне няколко минути. След това Лавъндър се изправи, отиде до прозореца, скръсти малките си ръце зад гърба си, огледа паркинга, като лениво пуфкаше и вадеше от време на време пурата, за да се взре във върха ѝ. Зад стройната му фигура Хейзън виждаше хоризонта — черен като нощта. Бурята идеше и този път щеше да бъде много силна.

Мълчанието продължи, докато Лавъндър най-сетне не се обърна.

— А — рече той на Хейзън, имитирайки изненада. — Тук ли сте още?

— Чакам отговор на въпроса си.

Лавъндър се усмихна.

— Не споменах ли преди пет минути, че това интервю свърши? Колко небрежно от моя страна.

И той се обърна към прозореца, пуфкайки пурата си. След което каза през рамо:

— Внимавайте да не ви застигне бурята, господа.

Хейзън рязко потегли от паркинга, оставяйки добро количество гума по асфалта подире си. След като излязоха на главния път,

Раскович го погледна.

— Каква бе тази история за твоя и за неговия дядо?

— Просто димна завеса.

Последва мълчание и той усети с раздразнение, че Раскович още очаква отговор. Пренебрегна раздразнението с усилие. КЩУ трябваше да му бъде съюзник, а Раскович бе ключът към това.

— Лавъндърови са започнали с ранчо, а после през двайсетте години са направили много пари от контрабанда с алкохол — обясни той. — Контролирали са нелегалното производство в окръга, купували са стоката от контрабандисти и са я дистрибутирали. По онова време дядо ми е бил шериф на Медисин Крийк и една нощ той и още двамина от данъчните спипали Кинг Лавъндър близо до къщата на Краус да товари муле с чиста проба контрабанден алкохол — старият Краус имал спиртоварна зад туристическата си пещера. Последвала схватка и дядо ми бил прострелян. Предали Кинг Лавъндър на съд, но той подкупил съдебните заседатели и бил изцяло оневинен.

— Наистина ли смяташ, че Лавъндър стои зад тези убийства?

— Господин Раскович, в полицейската работа човек търси мотив, средства и възможност. Лавъндър има мотив, а е и проклет кучи син, който би постигнал всичко с пари. Онова, което трябва да открием сега, са средствата и възможността.

— Честно казано, аз не си го представям да извърши убийство.

Този Раскович беше истински тъпанар! Хейзън се опита внимателно да подбере думите си.

— Аз наистина мисля онова, което казах в офиса му. Не смятам, че той е *извършил* сам убийствата — това не е в стила на Лавъндър. Той би наел някой убиец да свърши мръсната работа. — Замисли се за миг. — Бих искал да си побъбря с Люис Макфелти. Имал болна майка в Канзас сити, виж ми окото.

— Къде отиваме сега?

— Ще разберем точно колко *уязвим* е Норис Лавъндър. Първо ще проверим данъчното му досие в градския съвет. След това ще поговорим с някои от кредиторите и враговете му. Ще разберем доколко дълбоко е затънал в калта с този бизнес с опитното поле. Това е бил последният му шанс и няма да се учудя, ако вече не е заложил фермата на това бъдещо поле.

Той замълча. Малко пъблик рилейшънс никога няма да навредят.

— Ти как мислиш, Честър? Ценя мнението ти.

— Хипотезата е правдоподобна.

Хейзън се усмихна и насочи колата към сградата на градския съвет на Дийпър. Хипотезата му бе правдоподобна и още как!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В два и половина следобед Кори лежеше неспокойна на леглото си и слушаше „Туул“ на CD плейъра. В стаята ѝ трябва да бе четирийсет градуса горещина, но след случилото се предишната нощ тя не смееше да отвори прозореца си. Струваше ѝ се невъзможно да повярва, че онзи мъж от КЩУ бе убит на улицата им. Ала пък, от друга страна, цялата изминала седмица бе невероятна.

Погледът ѝ се отклони към прозореца. Навън огромни буреносни облаци с форма на наковални се носеха по небето и се смрачаваше преждевременно. Ала от приближаващата буря ставаше само още позадушно.

Чу гласа на майка си през стената на спалнята и в отговор само наду музиката. Последваха няколко приглушени почуквания — майка ѝ се опитваше да привлече вниманието ѝ, като тропаше на стената. Господи! Точно сега да избере да е болна — когато Пендъргаст повече не се нуждаеше от нея и тя бе заседнала у дома, без да има какво да прави и прекалено изплашена да избяга както обикновено по пътя под далекопровода. Почти закопня за Деня на труда и за началото на училището.

Вратата на стаята ѝ се отвори и ето я майка ѝ — по нощница, обгърнала с ръце прекалено отпуснатия си корем. Пушеше цигара.

Кори свали слушалките.

— Кори, виках до пресипване. Някой ден ще ти ги взема тези слушалки.

— Ти ми *каза* да ги нося.

— Не и когато се опитвам да говоря с теб.

Кори се вгледа в майка си — в размазания грим и остатъците от снощното червило по устните ѝ. Беше пила, но явно — недостатъчно, за да си остане в леглото. Как би могла тази толкова чужда жена да ѝ бъде майка?

— Защо не си на *работа*? Да не би да си му омръзнала на онзи мъж?

Кори не отговори. Нямаше никакво значение. Майка ѝ щеше да си говори каквото си ще.

— Доколкото разбирам, ти е платено за две седмици. Това прави хиляда и петстотин долара. Вярно ли е?

Кори се опули.

— След като живееш тук, ще трябва да даваш своя принос. Казах ти го и преди. Напоследък разходите ми са огромни.

Данъци, храна, вноски за колата, за какво ли не. А сега ще загубя и дневните си бакшиши заради тази гадна настинка.

Гаден махмурлук, искаш да кажеш! Кори мълчеше.

— Очаквам да разделиш парите *поне* наполовина.

— Това са мои пари!

— А чии пари те издържат през последните десет години? Сигурно не са на онзи боклук, баща ти. Моите! Аз се пребивам от работа, за да те издържам, и, за Бога, млада госпожице, ти ще ми върнеш нещичко.

Кори бе залепила с тиксо парите за дъното на чекмеджето от раклата си и нямаше намерение да казва на майка си къде са. Защо, о, защо, се изтърва да ѝ каже колко получаваше? Тези пари щяха да ѝ трябват за шибания адвокат, когато насрочат делото ѝ. В противен случай щеше да попадне на някой скапан публичен защитник и да се озове в затвора. Щеше да направи страхотно впечатление — да изпрати молбата си за постъпване в колеж от затвора.

— Казах ти, че ще оставя малко пари на кухненската маса.

— Не, ще оставиш на кухненската маса седемстотин и петдесет долара.

— Прекалено много са.

— Едва ли са много за издръжката ти през всичките тези години.

— Ако не си искала да ме издържаш, да не си забременявала.

— Случват се и грешки, за съжаление.

Кори подуши острата миризма на горящ филтър, след като цигарата бе изпушена докрай. Майка ѝ се огледа и я угаси в кадилницата ѝ за тамян.

— Ако не искаш да помагаш, можеш да си намериш квартира.

Кори се извърна, нахлузи отново слушалките и увеличи звука толкова, че ушите я заболяха. Гледаше мръсната стена, а лицето ѝ бе каменно. Едва чуваше крясъците на майка си. „Ако ме докосне —

помисли си Кори, — *ще пицця*“ Но знаеше, че майка ѝ няма да го стори. Веднъж я удари и Кори се разпищя толкова силно, че дойде шерифът. Разбира се, дребният булдог не направи нищо — всъщност дори заплаши нея, че нарушава спокойствието — но случката въздейства на майка ѝ да си държи ръцете настрана.

Майка ѝ не можеше да ѝ стори нищо. Просто трябваше да я изчака да се изприкаже.

Дълго след като майка ѝ се прибра вбесена в стаята си, Кори продължи да лежи и да мисли. Застави се да не мисли за нея, за караваната, за потискащо празния и безсмислен ад, който бе животът ѝ. Мислите ѝ се отклониха към Пендъргаст. Мислеше си за хубавия му черен костюм, за светлите му очи, за високия, строен силует. Питаше се дали Пендъргаст бе женен, дали имаше деца. Никак не бе справедливо, дето така я изгони и отпрати с красивата си кола. Но може би и той, като всички останали, се бе разочаровал от нея. Може би, в крайна сметка, тя не се бе справила толкова добре с работата си за него. Тя още гореше от възмущение за начина, по който шерифът се бе появил и бе предявил онези документи на Пендъргаст. Ала той не бе човек, който ще се тръшне и ще се прави на умрял. И не бе ли намекнал, че ще продължи да работи по случая? Каза ѝ, че *трябвало* да я отстрани от случая. А не заради нещо, което е сторила. Каза ѝ го сам: „*Не мога да допусна да се противопоставят на шерифа за моя сметка*“.

Мислите ѝ поеха към самия случай. Все още бе толкова необичайно да си помисли, че някой от Медисин Крийк бе автор на тези убийства. Ако наистина бе местен, това означаваше, че ще е човек, когото познава. Познаваше всички в Лайнания Крийк, тъй че не можеше да си представи някой като сериен убиец. Потрепери като се сети за местопрестъпленията, на които бе присъствала лично — кучето с отрязаната опашка... Чонси, защит като пълнена, препълнена пуйка.

Но най-странен бе Стот — да го свари по такъв начин! Защо убиецът бе постъпил така? И как би могло да се свари цял човек? Ще трябва да се запали огън, да се постави голям казан... Струваше ѝ се невъзможно. Откъде може да се вземе такъв казан? От Мейси? Не, разбира се: най-големият, който веднъж бе използвала, бе да сготви чили в сряда и в него не можеше да се събере дори една ръка. „Касъл клъб“ също имаше кухня — да не би да е станало там?

Кори изсумтя. Идеята бе глупава. Дори „Касъл кльб“ не би могъл да има казан, достатъчно голям да се свари в него цял човек; за тази цел би била необходима индустриална кухня. Или пък може да е използвал вана за къпане? Би ли могъл някой да домъкне вана върху печката и да свари в нея трупа? Или да подкладе ваната някъде из царевичите? Тогава обаче щяха да я забележат от самолетите за търсене. А и димът от огъня щеше да се вижда отдалеч. Някой би подушил готвенето — или най-малкото би подушил дима.

Не, никъде в Медисин Крийк не можеше да се свари цял човек...

Тя изведнъж се изправи в седнало положение.

Пещерите на Краус.

Идеята бе шантава. Но може пък и да не беше. Всички знаеха, че по време на сухия режим старият Краус е имал спиртоварна зад онези негови пещери.

Тя усети как тръпки я побиха по гърба: беше смесено чувство на възбуда, любопитство, страх. Може би старата спиртоварна бе още там. А спиртоварните имаха големи казани, нали така? Дали онзи казан там би бил достатъчно голям да побере човек? Може би, просто може би.

Отново легна с разтуптяно сърце. И веднага си помисли колко смешно бе това. Сухият режим бе свършил преди седемдесет години и старата спиртоварна отдавна би трябвало да е изчезнала. Човек не може да остави нещо толкова ценно да ръждясва в някаква пещера. А и как убиецът ще се промъкне в пещерата и как ще се измъкне? Онази любопитна старица Уинифред Краус заключваше здраво и дебнеше като ястреб.

Кори се въртеше неспокойно в леглото. Ключалките могат да се разбият. Самата тя си бе заредила в компютъра „Наръчника на МИТ за разбиване на ключалки“, докато сърфираше из Интернет на училищните компютри, дори си бе направила сама малък шперц и експериментира върху катинарите на шкафчетата в училище.

Ако убиецът бе местен, той щеше да знае за контрабандата на Краус и за спиртоварната. Убиецът би могъл да пренесе трупа някоя нощ, да го свари и на сутринта да си тръгне. Старата Уинифред би могла и да не го усети. Факт е, че тя почти не правеше вече и екскурзии.

Кори се запита дали да позвъни на Пендъргаст. Дали той знаеше за спиртоварната? Съмняваше се — контрабандата с алкохол бе просто информация за Медисин Крийк, която едва ли някой би се сетил да сподели с него. Нали за това я бе наел — да му казва подобни неща. Ще му позвъни и ще го информира. Бръкна в джоба си за клетъчния телефон, който ѝ бе дал, извади го и започна да набира.

После се спря. Цялата идея бе абсурдна. Глупава. Беше просто една далечна догадка. Пендъргаст ще ѝ се изсмее. Може дори да се ядоса. Тя изобщо не би трябвало да се занимава със случая.

Пусна телефона и се обърна отново към стената. Можеше първо да провери — просто за всеки случай. Само да види дали спиртоварната още беше там. Ако е там, тогава ще позвъни на Пендъргаст. Ако я няма, няма да се прави на глупачка.

Седна и спусна крака на пода. Всички знаеха, че имаше една или две малки пещери зад туристическия район. Спиртоварната би трябвало да е в една от тях. Нямаше да е трудно да я намери. Ще се промъкне, ще провери и ще си тръгне. Тъкмо щеше да се махне и от къщи. *Каквото и да е*, само да се измъкне от тази адска дупка.

Намали музиката и се послуша. Майка ѝ бе утихнала.

Свали слушалките и отново наостри уши. После внимателно се измъкна от леглото, навлече някакви дрехи и бавно отвори вратата. Пълна тишина. Започна да се промъква по коридора с обувки в ръце. Тъкмо стигна до края му, когато чу как вратата на майка ѝ се отвори с трясък и тя изкрещя:

— Кори! Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш?

Прекося тичешком кухнята и изскочи навън, като остави вратата да се затръшне силно. Скочи в колата, хвърли обувките на седалката до себе си, завъртя ключа и се помоли колата да запали. Тя избоботи, задави се и угасна.

— Кори! — Гласът на майка ѝ този път долиташе от вратата, прекалено силен за някой с гадна настинка.

Кори завъртя отново ключа, като натискаше отчаяно педала.

— *Кори-и-и!*

Този път колата запали и тя се понесе със свирене на гумите по чакълестата алея на „Уиндъм парк естейтс“, оставяйки подире си облак дим, прах и танцуващи камъчета.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Марджъри Лейн, изпълнителна секретарка на корпорация АВХ все повече се изнервяше от мъжа в черния костюм, който седеше в приемната ѝ.

Беше там вече деветдесет минути. Това само по себе си не бе необичайно, но през цялото това време той не бе взел от поставените за целта списания; не бе използвал клетъчния си телефон; не бе отворил лаптоп — не бе направил нищо от онова, което хората обикновено правят, докато чакат да се срещнат с Кенет Буут — главния изпълнителен директор. Всъщност, той изглеждаше така, сякаш изобщо не беше помръднал. Очите му — толкова странни и сребристи — сякаш бяха приковани към стъклената стена, която гледаше към центъра на Топика, към зелената геометрия на фермите извън чертите на града.

Марджъри бе преживяла в компанията редица скорошни промени. Първо компанията изостави старото си име „Андарко бейсин иксплорътори кърпъни“ в замяна на по-лъскавия нов акроним и лого. След това започна да изкупува нови бизнеси, далеч от търсенето на нефт — в областта на енергетиката, оптичните влакна и милиони други неща, които тя не разбираше и когато подпита този-онзи, разбра, че никой не е наясно. Господин Буут бе много зает човек, но дори когато не бе чак толкова зает, той обичаше да кара хората да чакат. Понякога ги караше да чакат по цял ден, както бе сторил наскоро с мениджърите на някакъв заемен фонд, които имаха някакви въпроси.

Тя скърбеше по старите времена: когато беше наясно с какво се занимава компанията, когато хората не бяха принуждавани да чакат. На нея ѝ беше неприятно, когато се налагаше да чакат. Оплакваша се, говореха високо по клетъчните си телефони, пишеха шумно на лаптопите си и крачеха яростно. Понякога използваша неприличен език и на нея ѝ се налагаше да извика охраната.

Но това — това бе по-лошо. От този мъж я побиваха тръпки. Нямаше представа дали господин Буут ще го приеме скоро и дали

изобщо ще го приеме. Знаеше, че е агент от ФБР — беше й показал значката си, — но господин Буут и преди бе карал важни хора да чакат.

Марджъри Лейн бе заета — вдигаше телефона, пишеше текстове, отговаряше на електронни писма, ала ъгълчето на окото ѝ не изпускаше черната фигура — неподвижна като паметник от Гражданската война. Той дори сякаш не мигваше.

Най-накрая, когато не можеше вече да търпи, Марджъри стори нещо, което знаеше, че не бива да прави: звънна на личната секретарка на господин Буут.

— Кати — рече тихо, — този агент от ФБР е тук от почти два часа и наистина мисля, че господин Буут трябва да го приеме.

— Господин Буут е много зает.

— *Знам*, Кати, но наистина смятам, че той трябва да го приеме. Започвам да се чувствам зле тук. Направи ми тази услуга, моля.

— Един момент.

Марджъри остана на линията. Малко по-късно секретарката се обади отново.

— Господин Буут разполага с пет минути.

Марджъри затвори.

— Агент Пендъргаст?

Светлите му очи бавно срещнаха нейните.

— Господин Буут ще ви приеме сега.

Пендъргаст се надигна, поклони се леко и без да каже нищо премина през вътрешната врата.

Марджъри въздъхна дълбоко.

Кенет Буут стоеше над чертожна маса, която му служеше за писалище — работеше прав — когато разбра, че агентът от ФБР бе влязъл в кабинета му и бе седнал. Свърши с писането на докладната записка, прехвърли я на секретарката си и се обърна към агента.

Сепна се. Този агент от ФБР изобщо не приличаше на Ефрем Зимбалист Младши, един от героите от детството му. Всъщност, не би могъл да бъде по-различен. Хубаво скроен черен костюм, ръчно изработени английски обувки, риза по поръчка, да не говорим за бялата му кожа и тънките ръце. Дрехите му струваха пет-шест хиляди долара, без да броим бельото. Кенет Буут винаги забелязваше хубавите

дрехи, тъй както разбираше и от добро вино, пури и жени — нещо, което всеки мъж, шеф на компания в Америка трябва да владее, ако иска да напредва в бизнеса. На Буут не му се понрави начина, по който агентът се бе настанил твърде удобно. Погледът му блуждаеше по начин, който обиждаше Буут — сякаш едва ли не разсъбличаше кабинета му.

— Господин Пендъргаст?

Мъжът не го погледна, нито отговори. Погледът му продължи да обикаля стаята, да изследва, да се взира. Кой бе той, та да действа толкова спокойно в присъствието на главния изпълнителен директор на АВХ, седмата по големина корпорация в списъка на нюйоркската фондова борса?

— Имате пет минути и една вече измина — каза тихо Буут, като се върна зад чертожната си маса, за да напише нова записка на компютъра си. Чакаше мъжа да заговори, ала не последваха никакви слова. Буут довърши документа, погледна часовника си. Оставаха три минути.

Това наистина бе дразнещо — този човек се бе разположил най-удобно в кабинета му и зяпаше ламперията на отсрещната стена. Поточно — бе се вторачил в ламперията. Какво гледаше?

— Господин Пендъргаст, останаха ви две минути — рече тихо.

Мъжът махна с ръка и най-сетне заговори:

— Не ми обръщайте внимание. Ще си поговорим, когато свършите работата си и можете да ми предложите цялото си *неделимо* внимание.

Буут го погледна през рамо.

— Най-добре казвайте каквото имате да казвате, агент Пендъргаст — каза колкото можа по-безгрижно, — защото ви остава точно една минута.

Мъжът изведнъж го погледна и то толкова напрегнато, че Буут едва не подскочи.

— Хранилището е зад онази стена, нали? — произнесе Пендъргаст.

Буут остана неподвижен, благодарение на голямо усилие на волята. Мъжът знаеше къде се намираше корпоративното хранилище — нещо, което само трима души плюс председателя на борда знаеха. Дали нямаше някаква следа по ламперията? Ала в продължение на

десет години никой не бе заподозрял, че то беше там. Да не би да се намираше под наблюдението на ФБР? Това бе оскърбително. Всичките тези мисли се появиха дълбоко в съзнанието на Буут, но той не им позволи да изплуват върху лицето.

— Нямам представа за какво говорите.

Пендъргаст се усмихна, ала това бе леко надменна усмивка — като на възрастен, който мъмри дете.

— Вие сте в такъв бизнес, господин Буут, в който определени документи трябва да бъдат държани в пълна секретност. Тези документи са перлите в короната на компанията ви. Имам предвид, разбира се, картите от сеизмичното проучване на формацията „Анадарко“. Тези карти показват местоположението на нефтени и газови находища и сте платили много за тях. Ето защо да имате хранилище е задължително. А тъй като сте човек, който не се доверява никому, има смисъл то да е във вашия кабинет, където можете да го държите под око. Върху три от стените в кабинета ви има скъпи картини от стари майстори. Върху онази част от четвъртата стена — там — имате евтини гравюри. Които могат да се преместят, да се махнат, без опасения, че ще бъдат повредени. Ето защо хранилището е скрито зад ламперията на онази стена.

Буут се разсмя.

— Вие се вживявате в ролята на истински Шерлок Холмс, така ли?

Пендъргаст също се разсмя.

— Най-почтително ви моля, господин Буут — и, това, разбира се, е изцяло доброволно — да отворите онова хранилище и да ми дадете сеизмичното проучване на окръг Край, Канзас. Последното, завършено през 1999 година.

Буут изведнъж усети, че бе необходимо да направи усилие да се овладее. И както винаги — успя. Беше научил преди много време, че тихият тон е по-заплашителен и затова гласът, с който заговори, едва се чуваше.

— Господин Пендъргаст, както сам казахте, тези проучвания — независимо на кои райони — са перлите в короната на АВХ. Само геоложката информация представлява трийсет години сеизмични проучвания и сондажи на стойност може би половин милиард долара. А вие искате аз просто да ви я дам?

Буут се усмихна хладно.

— Както казах, молбата ми е да го сторите съвсем доброволно. Никога не бих могъл да получа заповед за информация като тази.

Агентът нямаше как да продължи, нямаше карти, които да изиграе, както сам си призна открито. Това бе някаква шега — или номер. В цялата тази работа имаше нещо, което караше Кенет Буут да се чувства определено некомфортно. Успя да се усмихне приятно.

— Съжалявам, че не мога да ви удовлетвори, господин Пендъргаст. Ако няма нещо друго, пожелавам ви всичко хубаво.

И се зае отново със записката си. Ала черната фигура в ъгълчето на окото му не помръдна.

Буут заговори, като се помъчи да я игнорира.

— Господин Пендъргаст, след десет секунди вие ще бъдете натрапник в този офис и тогава ще повикам охраната.

Спря се, изчака десет секунди и натисна бутона на интеркома към секретарката си.

— Кати, извикай охраната да изведе господин Пендъргаст от офиса. Веднага.

Буут възобнови работата си — пишеше докладна до вицепрезидента си по финансовите въпроси. Но не можеше да не забележи, че онзи кучи син продължаваше да си седи, да почуква с пръст по облегалката на стола и да се държи по същия безгрижен начин, сякаш бе в чакалнята на лекар. Нахален негодник!

Интеркомът иззвъня.

— Охраната е тук, господин Буут.

Преди Буут да успее да отговори, мъжът се изправи с елегантна бързина и се доближи до чертожната маса. Буут се вторачи в него, отговорът заседна в гърлото му, като забеляза изражението на бледото лице на агента.

Пендъргаст се наведе напред и прошепна в ухото му едно число: 2300576700.

В първия миг Буут бе объркан, числото му звучеше познато, а като осъзна какво означаваше то, усети как скалпът му пламва. На вратата се почука, след което влязоха трима охранители. Спряха се с ръце върху оръжията.

— Господин Буут, този ли е човекът?

Пендъргаст се усмихна и им махна с ръка да си вървят.

— Господин Буут няма да има нужда от помощта ви, господа. И би искал да ви се извини за безпокойството.

Те погледнаха към шефа си. След кратка пауза той кимна вдървено:

— Точно така. Няма да имам нужда от вас.

— Бъдете така добри да заключите вратата, след като излезете — усмихна се Пендъргаст, — и моля, предупредете секретарката да не пуска посетители и да отклонява телефонните разговори в следващите десет минути. Ще имаме нужда от малко усамотение.

Гардовете отново погледнаха към Буут за потвърждение.

— Да — рече Буут, — ще се нуждаем от малко усамотение.

Мъжете излязоха, ключалката изщрака и в офиса се възцари тишина. Пендъргаст се обърна към главния изпълнителен директор на АВХ и рече жизнерадостно:

— А сега, скъпи господин Буут, да се върнем ли отново към разговора ни за перлите в короната?

Пендъргаст излезе и закрачи към своя ролс-ройс с дълго руло за чертежи под мишница. Отключи вратичката, постави рулото на дясната седалка и сам влезе в нагорещеното купе. Запали двигателя и изчака климатика добре да охлади салона, а в това време предпазливо извади картата от рулото и я разгледа набързо, за да се увери, че се нуждаеше именно от нея.

Тя бе точно това и дори нещо повече. Свързваше всички елементи: Могилите, легендата за Воините призраци, клането на Четирийсет и петимата — както и необяснимото поведение на серийния убиец. Тя дори обясняваше отличното качество на водата в Медисин Крийк, което бе необходимата му връзка. Както и се надяваше, всичко си беше тук — върху сеизмичното проучване за нефт, отпечатано в безупречно синьо и бяло.

Но — всичко по реда си. Вдигна слушалката на телефона, включи кодиращото устройство и набра номер с кода на Кливланд, Охайо. Отговориха му почти мигновено, но минаха няколко секунди, преди да чуе един изключително тънък глас.

— Е, и?

— Благодаря ви, Майм. Номерът от Каймановите острови свърши работа. Очаквам обектът да прекара поне няколко безсънни нощи.

— Радвам се, че помогнах.

След което връзката прекъсна.

Пендъргаст върна слушалката на мястото ѝ и отново разглежда картата, вирайки се внимателно в сложния подземен лабиринт, който тя разкриваше.

— Отлично — прошепна той.

Прекрачването в паметта *не се бе провалило*. Даже напротив — както потвърждаваше картата, успехът му бе надминал и най-големите очаквания. Но той просто не бе успял да го интерпретира правилно. Нави картата, пхна я отново в рулото и го затвори със сръчно потупване.

Сега вече знаеше откъде точно бяха дошли Воините призраци — и къде бяха изчезнали.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Късният следобед в Ню Йорк бе топъл и ослепителен. Но в странно миришещите подземия под къщата на „Ривърсайд драйв“ бе винаги полунощ.

Мъжът на име Рен крачеше през подземните лабиринти — слаб и призрачен като дух. Жълтата светлинка от миньорската му каска пронизваше кадифения мрак, осветяваше ту дървена изложбена витрина, ту висок метален шкаф за документи. От всички ъгли проблясваше сияние от мед и бронз, матово намигаше оловно стъкло.

За пръв път от много дни той не носеше подложка за писане под мишница. Тя си стоеше до лаптопа му на около половин дузина помещения зад гърба му, готова да бъде отнесена горе. Защото Рен, след осем седмици на изтощителна, вълнуваща работа, най-сетне бе приключил с каталогизирането на музея на чудатостите, която му бе възложил Пендъргаст.

Колекцията се бе оказала наистина забележителна, дори по-забележителна, отколкото Пендъргаст бе намекнал, че ще бъде. Беше пълна с най-разнообразни предмети, най-доброто от всичко: скъпоценни камъни, вкаменелости, ценни метали, пеперуди, билки, отрови, отдавна изчезнали животни, монети, оръжия, метеорити. Всяка зала, всяко ново чекмедже и лавица му разкриваха нови неща, някои — удивителни, други — дълбоко обезпокоителни. Не ще и дума, че това бе най-страхотният музей на чудатости, събиран някога.

Колко жалко обаче, че възможностите публиката да го види някога бяха почти нищожни. Поне не и през този век. Изпита известна ревност, че принадлежеше на Пендъргаст, а не на самия него.

Рен вървеше бавно през мрачните зали, преминаваше от една в друга, поглеждаше това и онова, за да се увери, че всичко е наред, че не бе пропуснал нещо, че не бе оставил нищо след себе си.

Най-накрая стигна до крайната си цел. Спря, лъчът на фенерчето му осветяваше гора от стъкло: мензури, реторти, апаратура за титруване и епруветки — всичките отразяваха неговата светлина от

дългите черни правоъгълници на дузина лабораторни маси. Лъчът се спря най-сетне на врата в дъното на лабораторията. Зад нея се намираха последните помещения, в които Пендъргаст изрично му бе забранил да влиза.

Рен се обърна, огледа слабо осветените, покрити с гоблени зали, през които току-що бе минал. Това дълго пътешествие му напомни кой знае защо за разказа на По „Маската на Червената смърт“, в която принц Просперо бе подготвил за маскения си бал серия от зали, всяка от които по-фантастична, по-необичайна, по-страховита от предишната. Последната — Залата на смъртта — бе черна с кърваво оцветени прозорци.

Рен погледна отново лабораторията и насочи лъча към малката затворена врата в отсрещната стена. Докато съставяше каталога, често се бе питал какво ли се криеше зад нея. Но може би, като се замислеше сега, бе по-добре да не знае. А и толкова му се искаше да се върне към забележителната счетоводна книга, която го очакваше в библиотеката. Работата върху нея бе начин да остави тези странни и обезпокоителни колекции зад гърба си, поне за известно време.

... И ето го отново: шумолене на плат, ехото на потайни стъпки.

Рен бе прекарал почти целия си съзнателен живот в слабо осветени, тихи подземия и слухът му бе необикновено остър. От време на време, докато работеше в тези помещения, бе чувал същото шумолене, същите тайни стъпки. Понякога имаше чувството, че го следят, докато изучаваше внимателно отворени шкафове или докато си водеше бележки. Беше се случвало прекалено често, за да бъде само плод на въображението.

Докато се обръщаше и поемаше обратно през тъмните зали, Рен бръкна в джоба на лабораторната си престилка и улови дръжката на книговезки нож с тясно лезвие. Лезвието бе ново и много остро.

Едва доловимите стъпки следваха неговите.

Рен погледна по посока на шума. Сякаш идваше иззад голям комплект дъбови изложбени шкафове, подредени покрай дясната стена.

Избените помещения бяха обширни и сложни, но Рен ги бе изучил добре по време на двумесечната си работа. И той знаеше, че тези шкафове свършват при напречната стена. Беше задънена улица.

Продължи да върви, докато почти не стигна края на залата. Пред него се спускаше богат брокатов гоблен, който закриваше прохода към следващото помещение. И тогава неочаквано, с бързината на пор той се метна надясно и застана между шкафове и стената. Извади скалпела от джоба си, насочи го напред и освети с фенерчето си тъмнината зад шкафове.

Нищо Беше празно.

Но докато мушкаше книговезкия нож обратно в джоба си и се отдръпваше от шкафове, той чу с абсолютна яснота и отчетливост лекото потропване на оттеглящите се стъпки, които бяха толкова леки и толкова бързи, че можеха да принадлежат само на дете.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кори мина бавно с колата си покрай къщата на Краус и изруга старата сграда. Истинска грамада за семейство Адамс, ако можеше да съществува такава. Онази досадна старица не се виждаше никъде, навярно отново се бе разболяла. Ролсът на Пендъргаст още го нямаше и мястото изглеждаше като изоставено с цялата си овехтяlost в задушаващата жегa, обградено от жълтеещата царевица. Горе, в небето, буреносният клин с форма на наковалня пълзеше на фона на слънцето. Радиото предаваше нови предупреждения за торнадо от Додж сити до границата на Колорадо. Когато погледна на запад, небето бе толкова черно и масивно, сякаш бе направено от каменна плоча.

Няма значение. Тя щеше да влезе и да излезе от пещерите за петнайсетина минути. Една бърза проверка и толкоз.

На около четвърт миля зад къщата на Краус тя спря на един черен път, водещ към близките ниви. Паркира колата на обръщач, където не можеше да бъде видяна от пътя. Над върхарите на царевицата на изток едва се виждаше подходната алея към къщата на Краус; ако минеше направо през царевицата, нямаше да я забележи никой.

Запита се за миг дали идеята да мине през царевицата бе наистина добра. Но после се сети, че Пендъргаст бе твърдо убеден, че убиецът действа само нощем.

Мушна фенерчето в джоба си, излезе от колата и затвори вратичката. След това навлезе в царевиците и закрачи между редовете към пещерите.

Горещината, излъчвана от листата, я затисна почти до точката на задушаването. Кочаните изсъхваха — царевицата за газохол се жъне суха — и Кори се запита какво ли би станало, ако нивите се подпалят. Мисълта ѝ хареса и тя ѝ се наслаждава, докато не достигна до падналата ограда от тараби, която отделяше имота на Краус от околните ниви.

Следва оградата, докато не достигна до гърба на къщата. Огледа се бързешком назад, в случай, че старата дама изникне на някой от прозорците, но те всички си оставаха тъмни и празни, досущ като липсващи зъби. Честно казано, от къщата я побиваха тръпки: издигаща се на фона на застрашителното небе, олющена и самотна, с няколко чворести, изсъхнали дървета зад нея. Слабите лъчи на слънцето още осветяваха мансардните покриви и кръглите прозорчета. Но сянката на приближаващия атмосферен фронт пълзеше над царевицата като одеяло и къщата потъмняваше на фона на небето зад нея. Кори долавяше мириса на озон, а влажността ставаше все по-задушаваща. Бурята щеше да бъде по-лоша, отколкото изглеждаше от вътрешността на караваната — далеч по-лоша. Най-добре бе да побърза, преди небето да се е разтворило, за да слезе адът на земята.

Обърна се и пое покрай пътеката към пещерата, приведена, в случай, че старата Краус погледне от някой прозорец на втория етаж. В следващия миг вече се спускаше в изсечения в пръстта проход и стигна до желязната врата.

Огледа внимателно земята пред нея, но прахът бе непокътнат. Никой не бе минавал насам поне два-три дни. Испита и облекчение, и разочаровани: убиецът, ако изобщо бе идвал тук, очевидно отдавна бе изчезнал, а липсата на следи правеше по-голяма вероятността хипотезата ѝ да бе пълна глупост. И все пак, щом бе стигнала дотук, би могла да провери мястото.

Погледна отново през рамо, след това се наведе да огледа катинара на желязната врата. Идеално: старият тип резе, каквито са се произвеждали и преди сто години, все още принципно непроменено. Беше същият вид ключалка, като на входната врата на караваната, върху която се бе упражнявала; същият тип катинарчета се използваша и за шкафчетата в училищните съблекални. Усмихна се, като си спомни как бе поставила в шкафчето на Брад Хейзън увита като подарък кутия с конски фъшкии с розичка и поздравителна картичка. И той изобщо не разбра кой го бе сторил.

Първо дръпна силно катинара, за да се увери, че бе заключен. Това бе първото правило на касоразбивача — не употребявай никакви инструменти, докато не си сигурен, че са ти нужни.

Беше заключен, добре. *Ето ни и нас, идваме*, помисли си тя.

Извади един плик от зелен филц и го разтвори внимателно. Вътре имаше малък комплект разтягащи стеги и повдигащи игли, които тайно си бе изработила в час по металообработване. Избра стягата, която ѝ се видя с подходящ размер и я вкара в ключалката, като приложи необходимия натиск в посока отключване. Знаеше, че разбиването на ключалки в основата си означава да намериш дефекта на дадения модел: отделните зъбчета никога не бяха с абсолютно еднакви размери, винаги имаше малки разлики, които можеха да бъдат използвани. След това вкара иглата и внимателно опипа издатъците, търсейки най-добре пасналите, което щеше да означава — най-дебелия щифт. Тъй като най-дебелият щифт се свързва първи, когато се приложи въртящата сила, беше важно да определи дебелината на всички щифтове — от най-дебелия до най-тънкия. Ето го: щифтът, който държеше най-здраво. Внимателно го повдигна с иглата, докато не дойде в хоризонтално положение. След това се зае със следващия по дебелина, после с по-следващия, като внимаваше да запази еднакъв натиск. Най-сетне водещият щифт изщрака; тя дръпна катинара и той се отвори.

Кори се отдръпна, не можеше да овладее една горда усмивчица. Не беше особено бърза при отключването на катинари, — а и имаше маса други техники, които не бе усвоила, — но беше компетентна. Жалко, че това бе умение, което Пендъргаст нямаше да одобри. Или пък?

Прибра инструментите си в джоба, махна катинара с веригата и ги остави настрана. Ръждясалите панти на вратата изскърцаха и тя се отвори; Кори прекрачи през входа, после се поколеба. Постоя за миг в тъмнината, питаше се дали да запали осветлението, или да използва фенерчето си. Ако Уинифред се появиеше, осветлението щеше веднага да я издаде. Но после се взе в ръце. Беше три следобед, отдавна бе минало времето за последната екскурзия, според разписанието; а и освен това Кори бе сигурна, че не бе имало други посещения на пещерите, след като Пендъргаст бе принуден да предприеме такава. Старицата нямаше да се размърда и да излезе от дома си в навечерието на буря. Освен това плашещият мрак ѝ ходеше по нервите. По-добре да пести батериите.

Попипа влажната каменна стена, намери ключа за осветлението и го превъртя.

Години бяха минали, откакто бе влизала в пещерата. Баща ѝ я бе довел веднъж, когато бе на шест или на седем години, малко преди да избяга. Остана за миг неподвижна, вгледана в зеещия тунел. После тръгна надолу по варовиковите стъпала, стъпките ѝ отекваха о камъка.

След дългото спускане стълбата преминаваше в дървена пътечка, която чезнеше между сталагмити и сталактити. Кори бе забравила колко необичайно място бе това. Когато бе идвала като дете, бе заобиколена от възрастни. А сега бе сама в тишината. Тръгна колебливо напред, искаше ѝ се обувките ѝ да не издават такъв кух звук по пътеката. Голите крушки, които висяха от високия и неравен таван, хвърляха призрачни сенки по стените. От двете ѝ страни се издигаше гора от сталагмити, досущ като купчина неравни, гигантски копия. В обширното празно пространство не се чуваше нищо друго, освен собствените ѝ стъпки и далечни водни капчуци.

Може би идеята да дойде тук не бе чак толкова добра.

Тя се отърси от чувството на страх. Тук нямаше никой. Локвите на дървената пътека бяха оставили лек нанос, който маркираше стъпките ѝ. Беше ясно — както беше ясно и навън, пред желязната врата, — че никой не бе влизал дни наред. Последният човек, попадал тук, навярно бе самият Пендъргаст, довлечен от бабата да направи задължителния туристически тур.

Кори бързо премина първата пещера. Спомни си мигновено как я наричаха: „Грамадната библиотека“. Припомни си и друго: че като дете си мислеше, че това място *наистина* бе грамадна библиотека. Дори сега трябваше да си признае, че скалните образувания изглеждаха удивително истински.

Но както винаги, тишината бе заредена с напрежение, а слабата светлина — потискаща, затова тя продължи бързешком нататък. Мина покрай Бездънната бездна и стигна до Безкрайния басейн, който изглеждаше странно зеленикав на светлината. Това бе най-отдалечената точка на тура; тук пътеката правеше завой обратно към Кристалната катедрала. Отвъд цареше само мрак.

Кори включи фенерчето си и опипа тъмнината отвъд пътеката, но не можа да види нищо.

Прекрачи дървеното перило и застана на ръба на басейна. По стените на пещерата, през която бе преминала, не се виждаха следи от

проход или врата. Ако отвъд имаше нещо, тя трябваше да премине през басейна, за да го открие.

Седна на перилото и развърза обувките си, събу ги, събу и чорапите и ги напъха в обувките, чиито връзки свърза заедно. Хванала обувките с една ръка, тя потопи палец в басейна. Водата бе поразително студена и по-дълбока, отколкото изглеждаше. Прецапа я колкото можа по-бързо и излезе на отсрещния бряг. Сега пък краката ѝ бяха мокри, по дяволите! Боса се изкатери по отсрещния бряг и светна с фенерчето. Видя дълъг тунел, който завиваше надясно. Почвата бе от мек варовик, доста износен от човешки стъпки. Беше на верен път.

Седна върху купчина камъни, обу чорапите си, след което завърза обувките с дебели подметки. Трябваше да се сети да си обуе гуменките.

Изправи се и наближи тунела. Наложил се да се наведе — беше висок около метър и половина — и колкото по-навътре влизаше, толкова по-нисък ставаше таванът. По дъното се процеждаше вода. След това таванът се издигна отново и тунелът рязко зави надясно.

Лъчът от фенерчето освети желязна врата с катинар, същият като онзи на входа.

Ето го къде бил, значи. Това трябваше да е входът към старата спиртоварна.

Отново извади инструментите си и се зае за работа. Кой знае защо — поради слабото осветление или може би защото пръстите ѝ бяха необяснимо дебели и некоординирани — този катинар ѝ отне повече време. Но след няколко минути тя усети безпогрешно поддаването на резето. Тихо постави катинара настрани и отвори вратата.

На входа спря и освети предпазливо наоколо. Тъмен проход пробиваше скалата на пещерата пред нея, стените му бяха гладки и леко фосфоресцираха. Тръгна напред, измина може би трийсетина метра, лъчът на фенерчето играеше по стените, докато най-неочаквано проходът се разшири в някакво помещение. Но то не притежаваше нито размерите, нито величествеността на предишните пещери, от неравния под стърчаха само няколко къси и дебели сталагмити. Въздухът бе хладен и застоял и в него се усещаше някаква необичайна миризма — на дим. На стар дим и на нещо друго. На нещо развалено.

Усещаше как хладният приток на въздух, който идваше от отворената врата, повдигаше косъмчетата в основата на врата ѝ.

Това трябваше да бъде — старата контрабандна спиртоварна.

Навлезе в мрака и лъчът на фенерчето веднага улови нещо в далечния край — смътен блясък на метал. Направи крачка, после втора. И ето я: старата спиртоварна, почти карикатурна реликва от една изчезнала епоха с огромен меден казан, поставен на триножник, под който имаше пепел от стар огън. Върху лавица над него бяха подредени няколко цепеници. Капакът на казана с дългата си спирала от тръби бе свален и лежеше на пода, отчасти смачкан. Наоколо се търкаляха няколко по-малки гърнета и казани.

Спря се да огледа помещението. От едната страна имаше маса с две чаши върху нея, едната — строшена. На пода се виждаха парчета от стол до изгнила карта за игра — ас, забеляза Кори. В единия ъгъл лежаха купчина стъкла от строшени бутилки и кани с всякакъв размер. Можеше да си представи мъжете, които поддържат огъня — да играят карти, да пият, да пушат.

Насочи фенерчето си нагоре. Отпървом не забеляза нищо, таванът бе толкова черен. Но после видя няколко счупени сталактити и редица шупли и процеци, които очевидно са изтегляли дима. И въпреки това не биха могли да го изсмукват много бързо; дъхът ѝ се кондензираше във въздуха и я обгръщаше в мъгла, която лъчът сякаш подпалваше.

Приблужи казана върху железния триножник. Определено бе достатъчно голям да свари човек. Трудно бе при тази влажност да се каже дали е бил използван наскоро. Дали мястото щеше да мирише на дим още от отдавна отминалите времена на спиртоварната? Не бе сигурна. И тогава я връхлетя и другата миризма — на развалено. Не точно на гнилоч, беше нещо по-лошо. Беше същата миризма на развалена шунка, която се носеше над местопрестъплението.

Кори спря, усети внезапен страх. Беше дошла да види дали спиртоварната бе още тук. Е, тук беше. Трябваше да се обърне и да си върви. Всъщност идването ѝ тук вече изглеждаше като наистина, ама наистина лоша идея.

Тя преглътна. Но още веднъж си напомни, че вече бе стигнала твърде далеч. Можеше да отдели още пет секунди, за да завърши разузнаването си.

Надигна се на пръсти и погледна в казана. Когато насочи лъча на фенерчето вътре, в носа я удари миризмата на гранясала мазнина.

На дъното на казана имаше нещо бледо, почти прозрачно, като перлена мида. Човешко ухо.

Повдигна ѝ се и тя залитна назад, изпускайки фенерчето. То се удари в твърдия варовиков под и се търколи към един тъмен ъгъл, лъчът се въртеше лениво по пода и по тавана, докато най-сетне фенерчето не се спря с тежко дрънчене.

Секунда по-късно то изгасна и пещерата потъна в пълен мрак.

Мамка му, рече си Кори. Мамка му, мамка му!

Приклекна и тръгна бавно на четири крака — опипвайки пода с ръце, тя запълзя в посоката, в която фенерчето се бе търколило. След минута ръцете ѝ достигнаха скалната стена на пещерата. Започна да я опипва, да търси фенерчето.

Нямаше го.

Преглътна отново и се поизправи. В първия миг си помисли да се опита да намери пътя си в абсолютния мрак. Но пътят бе толкова дълъг, че щеше лесно да изгуби ориентация. Сподави паниката, която я обзе. Щеше да намери фенерчето. Трябва да бе изгаснало при удара си в стената. Ще го намери, ще го включи отново и ще се маха веднага оттук.

Тръгна опипом покрай стената, първо наляво, после надясно.

От фенерчето нямаше и следа.

Може би бе поела в неправилна посока. Внимателно изпълзя обратно до мястото, откъдето мислеше, че бе тръгнала и опита отново. Ала независимо от усилията ѝ, не откри нищо.

Завърна се в средата на помещението, вече доста задъхана. Или поне си мислеше, че е в средата — бързо губеше ориентация в пълния мрак.

Добре — помисли си. — Престани да се движиш, дишай малко по-бавно, стегни се. Добре де, наистина бе глупаво да влиза тук само с едно фенерче и без кибрит. Пещерата, в която се намираше, бе малка и имаше само един вход, нали така? Не си спомняше да бе видяла изход, но пък и не беше проверила като хората.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че едва успяваше да диша. *Просто намали темпото,* рече си тя. Време беше да забрави за фенерчето. И без друго сигурно се бе повредило.

Важното сега бе да се измъкне, да продължи да се движи, иначе щеше да замръзне. Слава Богу, бе оставила вратата отключена и светлините в Пещерите още бяха включени. Единственото, което трябваше да направи, бе да излезе от това помещение и да поеме по прохода.

Глупачка, глупачка, глупачка!

Внимателно се насочи към мястото, където смяташе, че трябваше да бъде изходът. След това също тъй внимателно запълзя напред. Подът на пещерата бе студен, грапав, неравен, покрит с хлъзгави камъчета и локвички вода. Тази пълна тъмнина беше абсолютно ужасяваща. Кори дори не бе сигурна дали някога бе попадала на място, напълно лишено от светлина. Дори в най-тъмната нощ имаше някакъв отблясък от звездите или от луната... Почувства, че сърцето ѝ заби още по-учестено от преди.

След това главата ѝ се чукна болезнено в нещо. Протегна ръка и опипа: беше казанът. Беше пропълзяла направо към пепелта.

Добре, значи бе тръгнала точно в обратната посока. Но сега поне имаше ориентация. Ще се движи покрай стената, докато не стигне до изхода. А като влезе в прохода, ще пълзи с ръка, опряна на стената, докато не стигне до желязната врата. Оттам щеше да намери Басейна, сигурна бе в това — дори в пълен мрак. А и във всеки случай отсрещният край на Басейна щеше да е осветен, както и дървената пътека. *Не е чак толкова далеч, повтаряше си тя, изобщо не е толкова далеч...*

Застави се да се успокои и започна да пълзи напред, плъзгайки ръка по стената: *плъзне, спре, плъзне, спре, отново, три, четири, пет*. Пулсът ѝ започна да се успокоява. Блъсна се в сталагмит, опита се да визуализира мястото му в пещерата. С облекчение осъзна, че изходът трябваше да е точно отпред.

Продължи да пълзи, с една ръка върху пода, а с другата — върху стената. *Шест, седем, осем...*

В тъмнината ръката ѝ докосна нещо топло.

Инстинктивно я отдръпна. Вълната на страх и изненада дойдоха миг по-късно. Дали бе някакво обитаващо пещерите създание — може би плъх или прилеп? Или се дължеше на превъзбуденото ѝ от тъмнината въображение?

Изчака. Не последваха нито звук, нито движение. След това предпазливо посегна отново и го опипа.

Беше топло, голо, без косми и влажно.

Отдръпна се назад и се сви, а в гърлото ѝ неволно се надигна ридание. Миризмата на нещо нечисто, на нещо неописуемо мръсно сякаш се надигна и я обгърна. Дали шумът, който чу, наистина бе от собственото ѝ дишане? Така беше: дишаше хрипливо от страх.

Изскърца със зъби, примигна в мрака, опитвайки да овладее биещото си до пръсване сърце.

Нещото, което бе докоснала, не бе помръднало. Навярно бе просто поредната издатина или ръб на пода. Ако спираше ужасена при всяко нещо, което докоснеше, никога нямаше да се измъкне от пещерата.

Посегна да продължи напред и отново го докосна. *Наистина* бе топло, не си въобразяваше, но сигурно беше нещо необичайно, от вулканичен произход или кой знае какво. Попипа го отново, леко, отпусайки ръката си да го докосне...

И изведнъж осъзна, че докосваше голо ходило с дълги, начупени нокти.

Съвсем бавно отдръпна ръка. Тресеше се необуздано, дъхът ѝ хриптеше, изобщо не можеше да го сподави. Опита се да преглътне, но устата ѝ бе пресъхнала.

А след това от тъмнината долетя дрезгав, напевен глас, карикатура на човешка реч.

— Искаш поиграеш с мен?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Хейзън се облегна на добре тапицирания стол и леко притисна пръсти върху полираното дърво на заседателната маса. И пак се запита защо Медисин Крийк не можеше да си позволи шерифски офис с хубави, удобни столове като тези; но пак се сети, че офисът на шерифа, както и всичко останало в Дийпър, се издържаше с взети назаем пари. А собственият му офис поне излизаше на нулата всяка година. Времето на Медисин Крийк щеше да дойде и то до голяма степен благодарение на самия него.

Гласът на Ханк Ларсен бучеше в залата, но Хейзън почти не го слушаше. Нека шерифът на Дийпър да се изприкаже. Погледна тайно часовника си. Седем часът. Днес бяха свършили доста работа, бяха напреднали доста. Той самият бе мислил много и в съзнанието му случаят бе вече почти приключен. Оставаше само една подробност, която още го безпокоеше.

Ларсен изглежда се канеше да свършва.

— Всичко това е твърде прибързано, Дент. Не съм чул никакви твърди доказателства, а само предположения и догадки.

Предположения и догадки. Господи, Ханк четеше твърде много Гришам.

Ларсен завърши с известна доза окончателност:

— Няма да хвърля облак на съмнение върху един от водещите граждани на Дийпър без твърди доказателства. Аз самият няма да го направя и няма да позволя другиму да го стори. Не и в моята юрисдикция.

Хейзън усети как последвалото мълчание „узрява“ и се обърна към Раскович.

— Честър? Какво мислиш?

Раскович погледна към Сеймур Фиск, деканът от КЩУ, който слушаше внимателно и мълчаливо. Върху голото му теме се бе появила бръчка.

— Ами — започна Раскович, — смятам, че онова, което аз и шериф Хейзън открихме, е достатъчно, за да оправдае продължаването на разследването.

— Онова, което сте открили — отвърна Ларсен, — е, че Лавъндър има финансови проблеми. В наши дни финансови проблеми имат маса хора.

Хейзън отново си спести коментара. Нека Честър да се заеме с приказките.

— И така — продължи Раскович, — открихме неща, далеч по-сериозни от финансови проблеми. Господинът не е плащал с години поземлените данъци на някои свои имоти. Защо не е имало данъчни запови е нещо, което бих искал да науча. Освен това Лавъндър е тръбил навсякъде, че експерименталното поле ще бъде дадено на Дийпър. Твърдял е, че имал план. Сякаш е знаел нещо, което никой друг не е знаел. Този „план“ на мен ми изглежда доста подозрителен.

— Но, за Бога, това са били приказки, за да омилостиви кредиторите си — прекъсна го Ларсен, като буквално скочи от удобното си кресло.

Това е чудесно — помисли си Хейзън. *Сега Ханк спори с хората от КЩУ А* в тази работа на Ларсен винаги не му достигаше нещо.

— Съвсем ясно е — продължи Раскович, — че ако доктор Чонси бе обявил в понеделник, че експериментът ще се проведе върху земята на Медисин Крийк, кредиторите на Лавъндър щяха да се намесят и той щеше да бъде принуден да обяви банкрут. Това е достатъчно силен мотив.

Последва мълчание. Ларсен клатеше глава.

Най-сетне заговори Фиск, тъничкият му замечтан глас изпълни залата.

— Шерифе, намерението не е достатъчно, за да се отправят обвинения. Намерението е просто да се продължи разследването, да се проверят делата на господин Лавъндър, ведно с всички други улики, които възникнат.

Хейзън изчака. Важно бе от политическа гледна точка да се „консултира“ с Ларсен. Старият Ханк дори не схващаше факта, че всичко бе проформа, че нищо, казано от него, нямаше да прекрати разследването на Лавъндър.

— Господин Фиск — рече Ларсен, — аз казвам само да не се фокусираме прекалено рано върху даден заподозрян. Има маса други неща, които трябва да се разследват. Виж, Дент, всички знаем, че Лавъндър не е светец, но не е и убиец, особено пък — *такъв* тип убиец. Ако е наел някого, как, по дяволите, този човек е дошъл от Дийпър в Медисин Крийк, без да бъде забелязан? Къде се е крил? Къде е колата му? Къде е нощувал? Целият район бе претърсен от въздуха и по земята и ти го знаеш много добре!

Хейзън тихо въздъхна. Точно това бе въпросът, който все още го безпокоеше. Това бе единственото слабо място в хипотезата му.

— Мисля — продължи той, — че убиецът най-вероятно е жител на Медисин Крийк, от типа „Джекил и Хайд“. Ако е бил външен човек, все някой щеше да забележи нещо. Невъзможно е човек да влиза и да излиза незабелязано няколко пъти от Медисин Крийк.

— Би могъл да се крие в царевицата — произнесе неуверено Раскович.

— От въздуха се вижда отлично между царевиците — контрира Ларсен. — Вече дни наред летят самолетите за търсене. Претърсиха двайсет мили от поречието на реката, претърсиха Могилите, търсиха навсякъде. И няма никакви следи от съмнителен човек, никой не влиза и не излиза от града. Искам да попитам тогава къде би могъл да се крие този убиец? В дупка в земята?

Както слушаше, Хейзън изведнъж се сепна. Усети как крайниците му се напрягат, докато в съзнанието му започна да прогаря пътя си блестящо проникновение. *Разбира се*, рече си той. *Разбира се*. Това бе непрекъснато убягващият отговор, който той търсеше, липсващата брънка от веригата.

Пое дълбоко дъх и се огледа, за да е сигурен, че всички бяха забелязали реакцията му.

— Точно така, Ханк. Криел се е в дупка в земята.

Последва кратко мълчание.

— Как така? — попита Раскович.

Хейзън го погледна и отвърна:

— В пещерите на Краус.

— Пещерите на Краус? — повтори Фиск.

— На „Край роуд“, голямата стара къща с магазина за сувенири. Зад нея има пещери, отворени за туристи. Там са, откакто свят светува.

Бизнесът сега върти старата Уинифред Краус.

Бе невероятно колко бързо се напаснаха парченцата от мозайката в съзнанието му. Бе под носа му през цялото време, а той просто не го бе видял. Пещерите Краус. *Разбира се.*

Фиск кимаше, Раскович — също.

— Спомням си, че видях това място — кимна Раскович.

Ларсен бе бял като платно. Знаеше, че Хейзън бе заковал нещата. Толкова перфектно изглеждаше, тъй добре си пасваше всичко.

Хейзън заговори отново:

— Убиецът се е криел в тази пещера. — Погледна Ларсен и не можа да сдържи усмивката си. — Както ти е известно, Ханк, това е същата стара пещера, в която старият Краус е въртял контрабандната си дейност. Където е дестилирал царевично уиски за Кинг Лавъндър.

— Е, това вече е много интересно — каза Фиск и погледна с възхита Хейзън.

— Нали? Там, зад туристическия маршрут, има друго помещение, където са изварявали джибрите. В голяма *спиртоварна*.

Хейзън подчерта внимателно последната дума.

Видя как очите на Раскович изведнъж се разшириха.

— В казан, достатъчно голям, за да се свари в него цял човек?

— Бинго! — отвърна Хейзън.

Атмосферата се наелектризира. Ларсен започна да се поти, а Хейзън знаеше, че бе така, защото дори самият той бе повярвал.

— И така, виждате, господин Фиск — продължи Хейзън, — човекът на Лавъндър се е криел в тази пещера, нощем е излизал бос и с всичките си там щуротии, убивал е и правел така, че убийствата да изглеждат като изпълнение на проклятието на Могилите на призраците. По време на сухия режим Кинг Лавъндър финансирал тази спиртоварна на стария Краус и го вкарал в бизнеса. Нещо, което е правел в целия окръг Край. Той кредитирал всички контрабандисти на алкохол по тези места.

Ханк Ларсен извади кърпа и попи потта, която бе избила по челото му.

— Лавъндър твърдеше, че помощникът му Макфелти отишъл да види болната си майка в Канзас сити. Това е още едно от нещата, които днес проверихме с Раскович. Опитахме се да се свържем с майката на Макфелти. И узнахме — познайте какво!

Той направи кратка пауза и обяви:

— Починала е преди двайсет години.

Изчака всички да осъзнаят чутото, след което продължи:

— А този Макфелти си е имал неприятности със закона и преди. Предимно — дреболии, но и доста насилие: нападение, нападения при утежняващи обстоятелства, шофиране в нетрезво състояние.

Разкритията следваха бързо, сякаш се трупаха едно върз друго. И накрая Хейзън сложи черешката на тортата:

— Макфелти е изчезнал два дни преди убийството на Суег. Мисля, че тогава е минал в нелегалност. Както Ханк посочи, невъзможно е човек да влезе и да излезе незабелязан от Медисин Крийк: без хората да го забележат, без аз да го забележа. Криел се е през цялото време в Пещерите Краус и е излизал нощем, за да свърши мръсната си работа.

Последва дълга пауза — никой не искаше да говори. Най-накрая Фиск се прокашля и рече:

— Първокласна работа, шерифе. Какъв е следващият ход?

Хейзън се изправи, изражението му бе решително.

— Градът е пълен с полиция и журналисти. Можете да бъдете сигурни, че Макфелти продължава да се спотайва в тези пещери и изчаква затишие, за да избяга. След като вече е свършил работата си.

— И?

— Ние ще влезем там и ще заловим негодника.

— Кога?

— Сега. — Обърна се към Ларсен. — Организирай конферентна връзка с главното управление на полицията в Додж. Бих искал началникът Ърни Уейз да участва лично. Необходим ни е добре въоръжен екип и то веднага. Трябват ни кучета, този път — добри кучета. Аз ще ида в съда и ще взема заповед за обиск от съдия Андерсън.

— Сигурен ли си, че Макфелти е още там, в пещерите? — попита Фиск.

— Не — отвърна Хейзън, — не съм сигурен. Но в най-лошия случай там ще има доказателства. Но не искам да рискувам.

Този тип е опасен. Може и да е вършел работа за Лавъндър, но се е забавлявал прекалено много — а това ме плаши ужасно. Нека да не допускаме грешката да го подценяваме.

Той погледна през прозореца към притъмняващия хоризонт и засилващия се вятър.

— Трябва да действаме. Нашият човек може да използва прикритието на бурята и да избяга.

Хейзън погледна часовника си, след което отново обходи с очи стаята.

— Влизаме тази вечер в десет и този път — яко.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Тъмнината бе пълна, абсолютна. Кори лежеше на влажната скала, мокра до кости, и цялото ѝ тяло трепереше от ужас и студ. Недалеч от себе си го чуваше да се движи, да си говори напевно под носа, да издава ужасни гърлени звуци, понякога — да гука, понякога да се смее тихичко, като на някаква своя си шега.

Съзнанието ѝ бе преминало през стадия на невярата и чистия ужас, за да изпадне сега в пълно ледено вцепенение. Убиецът я бе хванал. *То* — а тя предполагаше, че бе *той* — я бе вързал, бе я метнал на рамо, грубо, като чувал с картофи, и я бе понесъл през лабиринт от проходи. Понякога се изкачваше, понякога слизаше, а понякога прецапваше подземни потоци — и това продължи сякаш цяла вечност.

И през цялото време — в тъмнина, винаги в мрака. Изглежда той самият се придвижваше или интуитивно, или по памет.

Ръцете му бяха хлъзгави и лепкави, ала силни като стоманени въжета, които заплашваха да я смачкат. Тя пищя, моли се, плака, но протестите ѝ бяха посрещани с мълчание. И ето, че най-сетне бяха стигнали до *това* място — с неговата невъобразима воня — и той я бе хвърлил на каменния под. Там мазолестият крак я изрита в един ъгъл, където лежеше сега — замаяна, в болки, кървяща. Вонята — същата, която преди беше слаба и неопределима — тук бе ужасна, всепроникваща и всепоглъщаща.

Не бе възможно да прецени колко време лежеше така — вдървена, без да може да мисли. Но сетивата ѝ постепенно започнаха да се възвръщат. Първоначалната парализа от ужаса охлабваше хватката си, макар и едва-едва. Лежеше неподвижна, опитвайки се да мисли. Намираще се в дъното на пещера — пещера, далеч по-голяма, отколкото би могъл да допусне човек. Никой нямаше да я намери тук и да я спаси...

Опита се да пребори паниката, която тази мисъл предизвика. Ако никой нямаше да я спаси, значи трябваше да се спаси сама.

Стисна силно очи заради мрака и се вслуша. Той бе зает с нещо някъде наблизко, гласът му клопочеше като че правеше гаргара, напяваше си нещо неразбираемо.

Дали бе поне човек...?

Би трябвало да е човек. Имаше човешки крак — макар и тъй мазолест, сякаш бе парче необработена животинска кожа. И говореше, или поне издаваше звуци — с висок, бебешки глас.

Но ако беше човек, то той не приличаше на никой друг човек на земята.

Изведнъж почувства, че бе приближил. Чу изсумтяване. Замръзна от ужас, зачака. Една ръка я сграбчи грубо, изправи я на крака, разтърси я.

— Мъх?

Тя изплака:

— Остави ме на мира.

Ново разтърсване, този път по-силно.

— У-у-у — изви се високият, детски глас.

Тя се опита да се измъкне, но той само изсумтя и я просна на земята.

— Спри... спри...

Ръката му сграбчи глезена ѝ и рязко го дръпна. Кори изпищя, болката я прободеше чак до бедрото. След това усети как ръцете му я обгръщат, уловиха я за раменете и я повдигнаха.

— Моля, моля те, спри...

— Моля — изписка гласът. — Моля. Х-р-ъ-ъ-ъ-х.

Тя се опита да го избута, но той я държеше близо до себе си и лошият му дъх я обвиваше цялата.

— Не... пусни ме...

— Х-и-и-и-й!

Хвърли я отново на земята и след това тя го чу да се отдалечава, тътрейки се и мърморейки си тихичко нещо. Опита се с все сили да се изправи в седнало положение. Въжетата прогаряха китките ѝ, ръцете ѝ бяха изтръпнали от недостатъчния достъп на кръв. Щеше да я убие, беше убедена в това. Трябваше да се измъкне.

С големи усилия успя да седне. Само ако знаеше кой е или какво правеше, или защо бе тук, в пещерата... Само ако го разбереше, би

могла да има някакъв шанс. Преглътна, потръпна, опита се да заговори.

— Кой... кой си ти? — едва доловимо прошепна тя.

Последва съвсем кратко мълчание, а след това — отново шум от тътрещи се крака. Идваше към нея.

— Моля те, не ме докосвай.

Кори чуваше дишането му. Осъзна, че май не беше добра идеята отново да привлича вниманието му. Ала единствената ѝ надежда бе по някакъв начин да го ангажира. Тя преглътна отново и повтори въпроса си:

— Кой си ти?

Усети, че той се наведе над нея. Влажна ръка докосна лицето ѝ, счупени нокти драскаха кожата ѝ, огромните пръсти бяха мазолести и топли. Тя се извърна с едва сподавен вик.

След това усети ръката му върху рамото си. Опита се да лежи неподвижна, да я игнорира. Ръката стисна рамото ѝ, продължи надолу по ръката, поспираше се да опипа тук и там, след това се спусна още — мазолеста и груба, изпочупените нокти бяха като дървени трески.

Ръката се отдръпна, после отново се върна, плъзна се по гръбначния ѝ стълб. Тя се опита да се извърти, но ръката изведнъж сграбчи плешката ѝ с ужасяваща сила. Кори неволно извика. Ръката продължи пътя си. Улови я за врата, стисна. Беше парализирана от ужас. Стисна я още по-силно.

— Какво искаш? — попита задавено тя.

Хватката бавно се отпусна. Тя чуваше дишането му, а после — някакво тананикане, обертоните на бързи, напевни думи. Той отново си говореше сам. Дланта я погали по врата, достигна до главата ѝ и я потърка.

Искаше ѝ се да се извърне, но се застави да не го прави. Ръката му продължаваше да я разтрива, сега вече се спускаше по челото. Потърка лицето ѝ, погали бузите, дръпна устните ѝ, опита се да отвори устата ѝ, като бръкна с вонящите си мазолести пръсти. Тя се обърна, но ръката следваше движението на главата ѝ, бъркаше, мушкаше, сякаш проверяваше парче месо.

— Моля те, спри! — изплака тя.

Ръката спря, последва изсумтяване. След това пръстите се плъзнаха по шията ѝ, стискаха отначало леко, после — силно. Още по-

силно.

Кори се опита да изпищи, но силната ръка вече бе затворила дихателната ѝ тръба. Тя се замята, бореше се и скоро пред очите ѝ взеха да излизат звездички.

А той продължаваше да стиска. Тя започна да губи съзнание и крайниците ѝ неволно се отпуснаха. Отчаяно се опита да го достигне, да забие нокти, да го отблъсне...

Ръката му постепенно се отпусна и я освободи. Тя падна, тежко задъхана, бореца се за въздух, и удари главата си. Усети, че пръстите му гаят косата ѝ.

След това той изведнъж спря. Отдръпна се и беззвучно отстъпи назад.

Кори лежеше ужасена, смълчана. До слуха ѝ достигна сумтене, после — пак, отново и отново. Изглежда душеше въздуха. Тя забеляза, че в този край на пещерата проникна едва доловим полъх. Усети мириса на външния свят — озона и влагата от бурята, пръстта, хладните нощни миризми изтласкваха, макар и съвсем слабо, вонята от това кошмарно място. Миризмата изглежда го привлече, призова го.

И той изчезна.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше 8:11 часът вечерта — обичайният час на залеза. Само че над Западен Канзас залезът вече бе дошъл — четири часа по-рано.

От ранния следобед широк хиляда мили студен фронт се носеше откъм Канада над Великите равнини, които през последните няколко седмици бяха изпаднали в плен на жегата и сушата. С придвижването на фронта се заформиха вихрушки от прах, които се издигаха остро в черния въздух. Не след дълго към небето се устреми и сухата пръст от повърхността на почвата, превърна се в масивна стена, която бързо достигна височина три хиляди метра. Видимостта спадна до по-малко от четвърт миля.

Тъмнокафявата стена нападнаше град подир град и ги поглъщаше един след друг. Натовареният с прах студен фронт се врязваше като клин в горещия, сух и неподвижен въздух, заседнал над Великите равнини. Когато се сблъскаха, въздушните маси с различна плътност и температура водеха битка за надмощие. Издиганият се от земята горещ въздух проникваше в по-студените въздушни маси над него, създаваше и трупаше купесто-дъждовни облаци все по-високо и по-високо, докато те не заприличаха на разгневени тъмни планини на фона на небето — по-високи от Хималаите. Тази огромна „планинска верига“ от облаци се сплескваше при тропопаузата и се разпръскваше в серия от масивни, с формата на наковални буреносни облаци.

С „узряването“ си бурята се разпръсна на няколко клетки, които се движеха заедно като дезорганизирана, ала все пак единна сила: зрелите клетки формираха центъра на бурята, по-новите се развиваха в периферията ѝ. При клетката, която наближаваше окръг Край, формирането с форма на наковалня започна да се издува нагоре. Този „израстък“ показваше, че издиганият се поток от въздух в центъра на бурята бе толкова силен, че бе пробил тропопаузата и бе преминал в тропосферата. От долната страна на „търбуха“ на бурята се появиха опасни, издуващи се гигантски „джобове“ — предвестници за поройни валежи, градушки, свирепи пориви на вятъра и торнадо.

Националният метеорологичен център следеше системата с радари, спътници, както и чрез доклади на пилоти и на цивилни доброволци наблюдатели. Бюлетините за прашните и гръмотевичните бури се осъвременяваха непрекъснато. Регионалните офиси започнаха да издават предупреждения до местните власти за необходимостта от спешни действия, и винаги си оставаха нащрек за най-редкия и най-лошия тип буря — гръмотевичната, образувана от свръхклетка. При това далеч по-организирано явление главното възходящо течение — познато като мезоциклон — достига скорости, близки до двеста мили в час. Подобни бури могат да причинят градушка с размер на яйце, вятър на повърхността със скорост осемдесет мили в час и, разбира се — торнадо.

Дъждовните вихрушки вече се рееха над земята, изпарявайки се още докато падат, налитаха като камшици в микро пориви, които изтръгваха дървета от корените им, изравяха посевите с пръстта, отнасяха покривите на караваните. От небето се изсипваше градушка, която късаше царевичните кочани от стеблата им и превръщаше сухите стебла в голи пръчки.

На стотици метри долу, почти изгубен в преминаващия прашен фронт, един самотен ролс-ройс летеше със сто и десет мили в час — два и половина тона тежко прецизно изработено стоманено инженерно съоръжение, което разсичаше тъмната лента на мрака.

Вътре шофьорът управляваше с една ръка и хвърляше по едно око на лаптопа, разтворен на седалката до него. Лаптопът показваше развитието на бурята в реално време — картина, зареждана и осъвременявана от цяло „съзвездие“ метеорологични спътници, които обикаляха в орбита високо горе.

Завръщайки се от Топика, той бе напуснал междуцатската магистрала 70 малко след Салина, и сега подминаваше покрайнините на Грейт Бенд. Оттук нататък пътят до Медисин Крийк щеше да бъде от местно значение. Този факт — и самата приближаваща буря — щяха да го накарат да намали значително скоростта.

А времето бе от решаващо значение. Убиецът скоро щеше да убие отново. По всяка вероятност бурята щеше да го привлече със

своята сила и тъмнина и бе почти сигурно, че тази вечер той щеше да удари отново.

Вдигна клетъчния си телефон и набра някакъв номер. Отново и отново един и същи глас му съобщаваше, че номерът, с който искаше да се свърже, е извън обсег.

Извън обсег. Замисли се върху фразата: извън обсег.

След което натисна педала на ролса още по-силно.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Още откакто за първи път гледа „Магьосника от Оз“, Тад Франклин бе запленил от смерчовете. И за него бе източник на таен смут, че след като цял живот бе прекарал в Западен Канзас, самият център на т.нар. „Алея на торнадото“, никога през живота си не бе наблюдавал смерч. Виж, последици от смерчовете бе виждал предостатъчно — разбити паркове с каравани, дървета, превърнати в клечки за зъби, коли, повдигнати и изхвърлени насред пътя — ала кой знае защо още не бе виждал с очите си облак като димоходна тръба.

Беше обаче сигурен, че тази вечер това щеше да се промени. Цял ден предаваха предупреждения за времето. С всеки изминал час предупрежденията на метео-службата ставаха все по-тревожни: жестока гръмотевична буря, внимание за торнадо. Много силна прашина буря бе връхлетяла преди час — бе изтръгнала табели и свалила керемиди, бе покрила с пясък коли и къщи, бе съборила дървета и бе намалила видимостта до неколкостотин метра. А след това в 8:11 същата вечер, докато Тад седеше сам в шерифския офис, дойде новината: целият окръг Край бе заплашен от торнадо до полунощ. Възможно беше торнадото да се разрази до втора, дори трета степен, както и опустошителните ветрове да достигнат скорост сто и двайсет мили в час.

Десет секунди по-късно по радиостанцията се обади шериф Хейзън.

— Тад — рече той, — намирам се в Дийпър, каня се да се връщам.

— Шерифе...

— Нямам много време. Чуй ме. Напреднахме доста по случая. Смятаме, че убиецът се крие в Пещерите Краус.

— Убиецът ли...?

— Остави ме да довърша, за Бога. Най-вероятно е Макфелти, мутрата на Лавъндър. Спотаил се е в спиртоварната зад пещерите. Трябва да действаме бързо, в случай, че реши да се измъкне под

прикритието на бурята. Събираме екип да нахлуем в десет часа. Но току-що получихме предупреждение за торнадо в целия окръг Край...

— И аз току-що го получих.

— ... затова ще трябва да се заемеш с проблемите около торнадото. Знаеш какво трябва да се прави, нали?

— Разбира се.

— Добре. Предупреди целия Медисин Крийк и околностите, съобщи на всички да се залостят хубаво. Аз ще пристигна около девет и тогава ще настане истински ад — нямам предвид времето. Просто гледай да има две-три кани прясно кафе. Ти няма да идваш с нас, затова не се безпокой. Някой трябва да удържа и крепостта.

Чак след като вълнението му се поуталожил, Тад осъзна, че е леко *изплашен*. Нямаше нищо против да се заеме със защитата за торнадото — правил го бе достатъчно често — но идеята да преследва убиец в тъмната пещера бе нещо съвсем различно.

— Добре, шерифе.

— Окей, Тад. Разчитам на теб.

— Да, сър.

Тад изключи радиостанцията. Знаеше правилата, има си хас! Първо — да се предупреди гражданството. Ако имаше хора навън — да се приберат у дома или в укритията.

Излезе отзад, заслонил лице от вятъра. Поривите, носещи пясък и ситни камъчета, сякаш имаха зъби. Отвори вратата на патрулката, мушна се вътре, избърса праха от косата и лицето си, запали двигателя и пусна на няколко пъти чистачките. След това включи сирената и включи специалните примигващи светлини. Излезе на „Мейн стрийт“ и тръгна бавно, като едновременно говореше по високоговорителя. Повечето от хората, разбира се, сигурно бяха чули съобщенията по радиото, но беше важно да се изпълнят всички елементи от програмата.

— *Говори офиса на шерифа. Обявена е опасност от торнадо за целия окръг Край. Повтарям: обявена е опасност от торнадо за целия окръг Край. Всички граждани да слязат в укрития под земята или в железобетонни сгради. Стойте настрани от прозорци и врати. Повтарям: обявена е опасност от торнадо за окръг Край...*

Стигна до края на града, мина покрай последните къщи, спря и погледна покрития с прах път. Няколкото ферми, които виждаше, вече

бяха спуснали здраво жалюзите, не се виждаше никакво движение. Фермерите сигурно не бяха се отделяли с часове от транзисторните си приемници и те знаеха по-добре от всички какво да правят: да преместят добитъка, особено по-младите животни в защитени места; да извадят допълнително храна; да подсигурят и себе си с провизии в случай, че спре електрозахранването.

Фермерите знаеха какво да правят. Тъпите гражданчета — ето за кои трябваше да се безпокои.

Тад оглеждаше внимателно пътя, докато погледът му не стигна до хоризонта. Небето над него бе черно, плътно черно; слънцето сигурно вече бе залязло, а малкото останала светлина бе напълно засенчена от бурята. Вятърът духаше на пориви, покрай прозореца му летяха късове и цели кочани, прашни царевични стъбла. На югозапад се виждаше жълтеникаво присвяткване, което приличаше повече на боен фронт, отколкото на светкавици. В окръг Край смерчовете се придвижваха почти винаги от югозапад на североизток. Беше толкова тъмно, че ако върхлетеше торнадо, изобщо нямаше да го видят. Нямаше да знаят, че ги е върхлетяло, докато не го чуят.

Обърна бързо колата и се насочи обратно към града.

Прозорците на Мейси представляваха два правоъгълника от весела жълта светлина на фона на мрачината. Тад спря пред ресторанта и излезе, вдигнал яка срещу вятъра. Въздухът миришеше на суха земя и на дървесни корени. По якето му изплюснях няколко царевични листа.

Блъсна вратата и се огледа. Заведението утихна, след като посетителите разбраха, че не се бе отбил за чаша кафе.

Тад се прокашля.

— Извинявайте, приятели, но има предупреждение за торнадо за целия окръг Край. Сила — два, дори три бала. Време е да си вървите у дома.

Репортерите и операторите вече бяха избягали от идващата буря и той се озова срещу обичайните посетители. Мелтън Расмусън; Суийд Кейхил и жена му Гладис; Арт Ридър. Липсваше Смит Лъдуиг, което бе малко странно. Той бе човекът, когото най-много очакваше да види. Може би беше навън да гони някаква информация, свързана с бурята. Ако бе така, щеше да е най-добре да си прибере задника на топло.

Расмусън реагира първи и попита:

— Нещо ново за онези убийства?

Въпросът увисна във въздуха и Тад се изправи пред зала, пълна с очакващи лица. Изненадаха го: тук, дори при заплахата от смерчове, убийствата все още бяха от първостепенно значение за хората. Ето защо при Мейси бе пълно: Тад бе виждал и кравите да реагират така — да се скупчват заедно, когато са изплашени.

— Ами, ние... — започна Гад и спря. Шерифът определено щеше да го линчува, ако споменеше за предстоящата операция. — Разследваме някои отлични улики — довърши той с обичайната фраза, макар да знаеше колко неубедително щеше да прозвучи.

— Това продължавате да говорите цялата проклетата седмица — рече Мел, който се изправи със зачервено лице.

— По-спокойно, Мел — намеси се Суийд Кейхил.

— Е, сега имаме по-добри улики — каза отбранително Тад.

— *По-добри* улики. Чу ли го, Арт?

Арт Ридър седеше на бара с чаша кафе. Погледът му определено не бе дружелюбен. Отпусна се на хромираното столче и се обърна към Тад:

— Шерифът каза, че имал план, че имал някакъв начин да залови убиеца и Медисин Крийк да вземе опитното поле. Тад, искам да знам какъв, по дяволите, е този негов план и дали не ни пуска димна завеса.

— Нямам правото да обсъждам тези планове — каза Тад.

— А и без друго важното сега е, че имаме предупреждение за торнадо...

— Майната му на предупреждението! — сопна се Ридър. — Искам да видя някакви действия от ваша страна.

— Шериф Хейзън е постигнал напредък.

— Напредък ли? Къде е той? Не съм му виждал физиономията цял ден.

— Беше в Дийпър за разследване на нишка, която...

Неочаквано летящите врати на кухнята се отвориха с трясък и зад тезгяха се появи Мейси.

— Арт Ридър, затваряй си човката! — извика тя. — И остави Тад. Той си върши работата.

— Виж, Мейси...

— Не ща да слушам нищо, Арт Ридър. Познавам грубите ти методи, но тук няма да минат. А и ти, Мел, дръж се малко. Оставете момчето.

В залата настъпи гузно мълчание.

— Има предупреждение за торнадо — продължи Мейси.

— Всички знаете много добре какво означава това. Разполагате с пет минути да се изметете от тук. Можете да се разберете по-късно. А пък аз сега ще спусна кепенците на прозорците и отивам в избата. И вие по-добре направете същото, ако не искате да се озовете на улицата преди нощта да е свършила.

Тя се обърна и влезе отново в кухнята, като блъсна така силно вратата, че всички в залата подскочиха.

— Намерете безопасно място или укритие — огледа Тад събралите се, като си припомняше списъка от наръчника си.

— Слезте в избите, застанете под здрав тезгях или бетонна вана или стълбище. Избягвайте прозорците. Вземете си фенерче, вода за пиене и преносимо радио с батерии. Предупреждението е валидно до полунощ, но могат да го удължат, човек никога не знае. Тая буря навън си я бива.

Когато залата се изпразни, Тад отиде отзад и потърси Мейси.

— Благодаря — рече той.

Тя махна с ръка. Не помнеше да я бе виждал някога поуморена.

— Тад, не знам дали трябва да споменавам това, но Смит е изчезнал.

— И аз се питах защо го няма.

— Един репортер го чака снощи тук, докато не затворих. Смит не се появи и за закуска, и за обяд. Не е характерно за него да отсъства така, не и без да спомене нещо. Позвъних у дома му и във вестника, но никой не отговори.

— Ще хвърля едно око — каза Тад.

Мейси кимна.

— Може би няма нищо, но...

— Да, навярно няма нищо.

Тад се върна в ресторанта, затвори прозорците и пое към вратата. Обърна се с ръка върху дръжката ѝ.

— А ти сега слизай в онази изба, Мейси, разбрано?

— Тръгвам — долетя отговорът на Мейси от стълбите.

Още щом Тад се върна в шерифския офис, се обади окръжният диспечер. Позвънила госпожа Фърналд Хигс. Синът ѝ видял чудовище в стаята си. Когато изкрещял и запалил осветлението, чудовището избягало. Момчето било в истерия, госпожа Хигс — също.

Тад не можеше да повярва на ушите си и едва изчака диспечерът да свърши.

— Сигурно ме будалкаш — рече той.

— Тя поиска шерифът да отиде у тях — завърши неубедително диспечерът.

Тад не искаше да повярва.

— Имаме сериен убиец на свобода, към нас се носи торнадо, а ти искаш да ходя да проверявам за чудовища?

След кратко мълчание диспечерът отговори:

— Ей, аз само си върша работата. Знаеш, че трябва да докладвам всичко. Госпожа Хигс твърди, че чудовището е оставило отпечатък.

Тад веднага свали радиото от ухото си. *Иисусе Христе!*

Погледна часовника си. Осем и половина. Можеше да отиде до къщата на Хигс и да се върне за двацет минути.

Въздъхна и пак вдигна радиостанцията.

— Добре — рече, — ще проверя.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато Тад пристигна в жилището на Хигсови, старият Хигс се бе върнал у дома и бе напердашил момчето си, затова хлапето стоеше обидено в ъгъла, очите му бяха сухи, а юмруците — свити. Госпожа Хигс сновеше насам-натам разтревожена, кършеше ръце, а устните ѝ бяха гневно стиснати. Самият Хигс седеше край кухненската маса и ядеше картоф.

— Дойдох във връзка със... ъ-ъ-ъ... съобщението — каза при влизането си Тад, докато сваляше шапката си.

— Забрави за съобщението — отвърна старият. — Съжалявам, че напразно са ви обезпокоили.

Тад отиде при момчето и клекна.

— Добре ли си?

Момчето кимна, но лицето му бе пламнало в червено. Имаше руса коса и много сини очи.

— Хилис, не искам да чувам повече приказки за чудовища, ясно? — рече фермерът.

Госпожа Хигс седна, после отново се изправи.

— Съжалявам, помощник-шериф Тад, искаш ли чаша кафе?

— Не, благодаря, госпожо.

Погледна отново хлапето и запита тихо:

— Какво видя?

Момчето не отвърна.

— Не говори повече за чудовища — изръмжа фермерът.

Тад се наведе още по-близко.

— Аз го *видях* — рече непокорно момчето.

— Какво каза? — изрева бащата.

Тад се обърна към госпожа Хигс.

— Покажете ми отпечатъка, ако обичате.

Жената се надигна уплашена.

Фермерът каза:

— Нали не говори повече за чудовища, а? Дявол да го вземе, ще го напляскам още веднъж. Да викат полицията за някакво си чудовище!

Госпожа Хигс отведе Тад през малко салонче към задната част на къщата и отвори стаята на момчето. Посочи прозореца.

— *Сигурна съм*, че го затворих, преди да сложа Хил да спи, но когато изпищя и аз дойдох, видях, че е отворен. А когато отидох да го затворя, видях отпечатък в цветната леха.

Тад чу как Хигс повишава тон в кухнята.

— Адски неудобно е да се вика шерифа само заради един лош сън.

Тад повдигна прозореца. И в същия миг вятърът нахлу с писък, грабна завесите и те заплюсяха. Тад подаде глава навън и погледна надолу.

Видя на слабата лунна светлина леха от грижливо гледани цинии. Няколко от тях бяха смачкани грубо от голям, продълговат отпечатък. Можеше да бъде и от крак, а можеше и да не бъде.

Върна се през коридорчето, излезе през страничната врата, привеждайки се към дървената обшивка на къщата за прикритие, докато не стигна до прозореца на момчето. Светна с фенерчето си и приклепна до лехата.

Отпечатъкът бе размазан от бурята, но наистина много приличаше на отпечатък от човешки крак.

Изправи се и отклони лъча от къщата. Имаше и втори, а по-нататък — и трети отпечатък. Последва ги с фенерчето си. На около четвърт миля разстояние — отвъд разбуненото царевично море — се виждаха слабите светлини на кланицата „Гро-Бейн“. Заради щормовите предупреждения предприятието бе затворено по-рано и сега бе празно.

Докато гледаше натам, светлините изведнъж угаснаха.

Обърна се. И лампите на Хигинсови бяха изгаснали. Ала в далечината все още се виждаше заревото на Медисин Крийк. Блекаут.

Тад се върна.

— Може би някой наистина е нахлул тук — рече той.

Фермерът изръмжа недоволно, но не каза нищо. Госпожа Хигс вече палеше свещи.

— Намираме се в положение на опасност от торнадо. Ще ви помоля да затворите и да заключите вратите и прозорците си. Когато вятърът се усили още, слезте в избата. Ако имате преносимо радио, дръжте го на аварийния канал.

Фермерът изсумтя утвърдително. Нямаше нужда някой да му казва какво да прави в случай на торнадо.

Тад се върна в колата и поседя малко, потънал в размисъл. Голямата патрулка се клатеше напред-назад под поривите на вятъра. Беше девет часът. Хейзън и екипът му би трябвало да са вече в града. Откопча радиостанцията си и се обади.

— Ти ли си, Тад?

— Да. В офиса ли сте вече, шерифе?

— Още не. Бурята е съборила дърво върху „Дийпър роуд“ и няколко ретранслатора.

Тад набързо му обясни ситуацията.

— Чудовище, а? — засмя се Хейзън. Чуваше се силен страничен шум.

— Нали ги знаете от 911^[1], длъжни са да докладват всичко. Съжалявам, ако.

— Не се извинявай. Постъпил си правилно. И какво е заключението?

— Изглежда наистина е имало натрапник. Викът на хлапето сигурно го е изплашил. Изглежда се е насочил към „Гро-Бейн“. Където, между другото, изгасна токът.

— Навярно пак са хлапето на Кейхил и приятелчетата му. Спомняш ли си замерянето с яйца миналия месец? Не бива тези момчета да са навън в такава нощ. Ще се възползват от спирането на електричеството, за да се развилнеят и току-виж падащо дърво отнесе черепа на някое от тях. Тъй като си още там, защо не отидеш да провериш и кланицата? Все още има време. Поддържай връзка.

— Слушам.

— И още нещо, Тад?

— Да?

— Не си виждал онзи тип Пендъргаст, нали? — Не.

— Добре. Изглежда е духнал от града, след като му сервирах онази заповед.

— Не ще и дума.

— Ще ударим пещерата в десет. Дотогава се върни, за да има човек в офиса.

— Разбрано.

Тад приключи връзката и запали двигателя. Почувства известно облекчение. Сега вече имаше и още по-добра причина да не влиза в пещерата да гони убиеца. А що се отнася до „Гро-Бейн“, там нямаха нощен пазач, откакто последният премина на работа в дневната смяна. Щеше да провери само входовете: и щом се увереше, че са заключени и че няма никакви признаци за някаква дейност, работата му щеше да бъде свършена.

Той насочи колата на юг, към тъмните ниски очертания на кланицата.

[1] Телефонният номер, на който в Щатите се съобщава за всякакви произшествия — престъпления, пожари, молби за медицинска помощ и др. Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тад насочи патрулната кола към паркинга на кланицата. Силни пориви на вятъра метяха пустия асфалт и носеха със себе си сламки и смачкани кочани царевица. Тук-там се спускаха дъждовни пелени — появяваха се и изчезваха изведнъж. По патрулката изтрополи отпред назад линия от тежки дъждовни капки — досущ като картечен откос. Чуваше как поривите на вятъра пронизваха царевичните поля, заобикалящи кланицата. Взя се в тъмнината — като хем се надяваше, хем се боеше да види острата кама на облака с форма на димоходна тръба. Но не можа да види нищо.

Шерифът бе казал, че подозира Анди Кейхил и приятелите му в тормоз над фермата на Хигс. Тад обаче имаше собствено мнение: че по-вероятните заподозрени бяха собственият син на Хейзън Брад и неговата банда. Да плашат деца, да замерят с яйца сгради — това бе повече в техния стил. Синът никога нямаше да стане такъв мъж като баща си. Тад се запита какво би сторил, ако налети на шерифския син около кланицата. Е, това би било доста неудобно.

Спря колата до сградата, но остави двигателя да работи. Дори през затворените прозорци се чуваше как вятърът вие и стене като ранено животно. Кланицата се виждаше замъглена в сумрака, потънала в царевицата, тъмна и пуста.

Като погледна ниската, зловеща сграда, онова, което досега му се струваше рутинна проверка, изведнъж се превърна в нещо доста неприятно. Защо, по дяволите, „Гро-Бейн“ не си бяха назначили нов нощен пазач? Не беше честно службата на шерифа да носи бремето на сигурността за частно предприятие.

Тад прокара пръсти през късо подстриганата си коса. Нямаше какво да прави. Просто ще провери набързо, за да се убеди, че няма насилена врата, след това ще мине покрай дома на Смит Лъдуиг и ще се върне в службата.

Отвори вратата на патрулката и вятърът я блъсна обратно с яростен вой. Нахлупи шапка и вдигна яката си, блъсна по-силно

вратата и излезе с лице срещу бурята — притича към разтоварната рампа. Докато тичаше, чу нещо да се блъска от вятъра. Като стигна до подслона на сградата, той бутна шапката си назад, запали фенерчето и пое покрай стената, изградена от сгуробетонни блокчета. Блъскането се засили.

Чак когато изкачи стъпалата на товарната рампа, лъчът му освети отворена врата, която се люлееше и се блъскаше на строшените си панти.

Мамка му!

Лъчът на фенерчето освети строшената ключалка и потрошените панти. Някой наистина бе скроил номер тук. В обичайния случай би трябвало да повика подкрепление. Но откъде щеше да получи подкрепление в такава нощ? Всички служители от правоохранителните органи, които нямаше да щурмуват пещерата, за да заловят убиеца, щяха да са заети с щурмовото предупреждение. Може би трябваше да остави всичко както си е и да дойде следващата сутрин.

Представи си как обяснява решението си пред потъмнялото лице на шериф Хейзън и прецени, че това не бе приемливо. Хейзън непрекъснато му внушаваше, че му е необходима повече смелост, повече инициатива.

Всъщност нямаше какво толкова да се безпокои. Убиецът се бе затворил в пещерата. Хлапетата като Брад Хейзън непрекъснато проникваха в кланицата за забавление, дори когато имаше нощен пазач. Беше се случвало на няколко пъти, като най-забележителен бе инцидентът по време на миналогодишния празник на Все светии — половин дузина хулигани от Дийпър, които бяха сметнали за забавно да нахлуят в предприятието на най-големия работодател в града съперник.

Тад усети вълна на раздразнение. Точно в такава нощ да решат да правят щуротии. Мина през отворената врата, като вдигаше колкото бе възможно повече шум, и освети приемното помещение.

— Полиция! — извика с най-строгия си глас. — Моля, представете се.

Единственият отговор бе ехото на собствения му глас, което идваше от мрака.

Закрачи предпазливо, осветявайки надясно и наляво, излезе от разтоварния район и пое по металната пътека към същинската кланица. Беше много тъмно и миришеше силно на хлор; докато минаваше под една преграда, по-скоро почувства, отколкото видя, че таванът се издигна много високо. Спря се и освети с фенерчето конвейерната лента, която се виеше като змия из предприятието — напред-назад, нагоре-надолу, поне на три различни нива. Излизайки в началото от малко, облицовано с фаянсови плочки помещение до района за зашеметяване, „линията“ минаваше през няколко самостоятелни конструкции — сгради в самата сграда — „Попарването“, „Оскубването“ и „Измиването“. Тад помнеше имената им от предишни свои идвания. Подобни неща не се забравят лесно.

Извърна се и отново освети облицованото с плочки помещение. То бе първото в кланицата, наричано „Кървавата стая“. Вратата бе открената.

— Полиция! — извика повторно и пристъпи няколко крачки напред. Вятърът отвън му отвърна едва доловимо.

Тад прехвърли фенерчето в лявата си ръка, разкопча кобура и положи длан върху пистолета си. Не че имаше нужда от това, разбира се. Но въпреки това му поддейства окуражително.

Обърна се и отново освети наоколо, докосна лъскавата конвейерна линия, тръбите и шланговете за високо налягане, които се виеха нагоре по боядисаните в сиво стени. Кланицата бе обширна, пещерообразна и лъчът му проникваше едва на една трета от дълбочината ѝ. Ала беше тихо и, доколкото той можеше да види, определено пусто.

Тад почувства неочаквано облекчение. Хлапетата навярно бяха избягали, още щом бяха видели патрулката.

Погледна часовника си — беше почти девет и четвърт. Хейзън вече трябва да бе пристигнал в шерифския офис и се приготвяше за рейда в десет. Тад бе влязъл и не бе открил нищо. Ако останеше още, само щеше да изгуби време. Ще провери дома на Смит Лъдуиг и ще се връща.

И точно когато се обърна да си върви, чу шума.

Спря се и се вслуша. Ето го отново: някакъв кикот или цвилещ смях. Идваше май от „Кървавата стая“, странно изкривен от стоманения под и облицованите с плочки стени.

Господи, хлапаците се криеха там.

Светна с фенерчето през отворената врата. Конвейерната лента се появи от широкия люк над вратата, увисналите куки намигаха на лъча и хвърляха жестоки изкривени сенки върху входа.

— Добре — рече той, — излизайте оттам. Всички.

Ново изсумтяване.

— Ще броя до три и ако не излезете, ще си имате сериозни неприятности, обещавам ви го.

Беше глупаво да си губи времето така по време на предупреждение за торнадо. Този път щеше да им предяви обвинения. Несъмнено бяха малките хулигани от Дийпър, вече бе сигурен в това.

— Едно.

Никаква реакция.

— Две.

Изчака, но от полуотворената врата не се чу нищо.

— Три.

Тад се придвижи бързо и решително към вратата, стъпките му кънтяха върху облицования лъскав под. Ритна вратата, която избумтя кухо и ехото се понесе из целия обширен интериор на кланицата.

Застана с разтворени крака и освети „Кървавата стая“, лъчът се отразяваше от полираната стомана, от кръглият отвор на канала в средата на пода, от блестящите плочки.

Празно. Отиде в средата на помещението и застана там. Обгърна го миризма на белина.

Точно тогава се чу издрънчаване отгоре и Тад бързо вдигна лъча на фенерчето. Неочакван, силен шум, дрънкане на метал. Висящите от конвейерната лента куки се разлюляха силно и фенерчето му улови само някаква тъмна сянка, която бързо изтича по линията и изчезна през люка над вратата.

— Ей! Ти!

Тад изтича обратно до вратата и спря. Освети с фенерчето. Нищо, освен люлеенето и дрънченето на линията, която чезнеше в мрака.

Този път — никаква снизходителност, никакъв мек подход. Тад щеше да арестува тези хлапаци и да им даде урок.

Задържа лъча на фенерчето за по-дълго върху линията. Все още се люлееше и дрънчеше, изглежда хлапаците се бяха изкатерили по нея

и бяха преминали през завесата от пластмасови престилки в следващото помещение — твърде голям стоманен контейнер. „Попарването“.

Тад тръгна напред колкото можеше по-безшумно. Пластмасовите престилки пред входа на „попарителя“ все още се люлееха слабо.

Бинго.

Тад заобиколи. Там пластмасовите престилки бяха неподвижни.

Беше спипал хлапаците вътре.

Отстъпи назад и освети входа и изхода на помещението. Заговори невисоко, но твърдо:

— Слушайте: вече и без това си имате големи неприятности за взлома и незаконното проникване. Но ако не излезете веднага, ще бъдете обвинени в съпротива при арест и още много други неща. Този път няма да има пробации и общественополезен труд. Разбрахте ли?

В първия миг последва мълчание, а после — тих шепот от вътрешността на „Попарителя“.

Тад се наведе напред да чуе.

— Какво беше това?

Още шепот, който се превърна в някакъв напевен звук. Освен това се чуваше някакво бебешко бърборене, сякаш някой бе изплезил езика си между издадени напред устни.

Хлапаците му се подиграваха.

В изблик на гняв и унижение Тад ритна „попарителя“. Той изкънтя кухо и екотът се понесе в невидимото огромно помещение на кланицата.

— Излизайте от там!

Тад пое дъх, после още веднъж. А след това бързо се наведе и мушна глава през пластмасовите престилки на „Попарителя“, като внимаваше да не се удари в куките, които висяха от конвейерната лента. Докато осветяваше вътрешността на металната кутия, зърна с периферното си зрение някакъв силует, който се изкатери по лентата и излезе през процепа в отсрещната стена. Видя му се учудващо голям и тромав — може би бе видял застъпващите се силуети на две бягащи момчета. Ала, от друга страна, нямаше нищо тромаво в скоростта, с която силуетът избяга. В тъмното отвъд полезрението му сянката скочи от конвейера, чу се изтопуркване, след което — бърз тропот на бягащи крака към дъното на кланицата.

— Спри! — извика Тад.

Заобиколи „Попарителя“ и хукна в гонитба, жълтото кръгче на фенерчето му подскачаше пред него. Тъмният силует подмина „Оскубвача“ и се заизкачва по аварийна стълба към „Залата за изкормване“, изтича по повдигнатата платформа и изчезна зад дебел сноп хидравлични шлангове.

— Спри, по дяволите! — изкрещя Тад в тъмнината. Изкатери се по стълбата вече с изваден пистолет и тръгна по металната пътечка.

Докато минаваше покрай снопа шлангове, нещо проблесна в полезрението му и в следващия миг върху ръката му се стовари страхотен удар. Той изкрещя от болка и изненада. Фенерчето изхвърча от ръката му, издрънча върху платформата, завъртя се и падна от нея. Когато се удари в бетонния под, се чу силен трясък.

Отвън се носеше воят на вятъра, по покрива почукваше градушка.

Тад приклепна, насочил в тъмнината оръжието си, а болката пронизваше цялата му ръка от китката до лакътя. Господи, как го болеше. Не можеше да свие юмрука си, пръстите му бяха неподвижни, а болката сякаш продължаваше да се засилва и да се засилва, докато накрая не пламна цялата му ръка.

Този кучи син бе счупил ръката му! И то — лошо. С един-единствен удар. Тад сподави един стон, стисна зъби.

Слушаше напрегнато, ала не се чуваше нищо друго, освен бурята, която вилнееше отвъд сгуробетоните блокчета.

Това изобищо не бе някакво шибано хлапе.

Гневът, който го бе обзел, унижението — тях вече ги нямаше. Болката и внезапната тъмнина се бяха погрижили за това. Сега Тад искаше само едно — да излезе от тук.

Напрегна се да види нещо в тъмнината, опита се да си припомни накъде да тръгне. Предприятието бе огромно и без светлина щеше да бъде много трудно да намери изход. Може би трябваше да остане тук, притаен и неподвижен, докато не дойде електричеството?

Не. Не можеше да остане тук. Трябваше да върви, да тича нанякъде. Накъдето и да е.

Махай се. Просто се махай.

Изправи се с изваден пистолет, строшената му ръка бе увиснала, и се опита да намери пътя опипом с крака — към стълбата; не смееше

да диша, ужасен от мисълта, че всеки миг от мрака можеше да го връхлети нов удар. Една стъпка, три, пет...

В тъмното лакътят му се удари в нещо.

Предпазливо протегна ръката с пистолета и докосна някаква повърхност — груба и люспеста. Дали бяха шланговете за високо налягане? Но на пипане не приличаше на шланг. Беше нещо друго.

Ала нямаше какво друго да е, не и тук, високо в „Зоната за изкормване“.

Прехапа устна, за да потисне стон, предизвикан от ужаса.

Само тъмнината го караше да действа така. Не бе свикнал на пълна тъмнина. Ако стреляше, може би щеше да види достатъчно, за да се ориентира. Един изстрел към тавана нямаше да навреди никому.

Вдигна пистолета си и стреля.

Краткият отблясък разкри фигура, която стоеше до него, гледаше го и му се усмихваше. Образът бе толкова неочакван, толкова странен и ужасяващ, че Тад дори не можа да изкрещи.

Фигурата обаче изкрещя вместо него: дрезгав, гърлен вой на изненада и гняв от изстрела.

Тад побегна. Намери стълбата и се запуска бясно, като удряше силно коленете си по металните ѝ стъпала. Препъна се най-долу и се стовари на пода върху счупената си ръка. Сега вече разбра, че може да вика — и от болка, и от ужас. Но поне се намираше на основния етаж на кланицата. Изправи се с мъка, замаян от болка, ридаещ от ужас, и затича, препъна се отново, пак се изправи. И точно тогава изведнъж осъзна, че все още стиска отчаяно пистолета в ръка. Можеше да го използва и *щеше* да го използва. Обърна се назад и стреля — веднъж, дважд, на сляпо — и всеки път отблясъците от дулото разкриваха, че онова *нещо* тичаше подире му — с широко зяпнала розова уста и разтворени ръце.

Мъх!

Трябваше да се прицели, *да се прицели*, а не да стреля напосоки. Още два изстрела и при всеки отблясък онова приближаваше още и още. Тад се запрепъва назад, все още крещейки, стреля два пъти със силно разтреперена ръка.

Мъх! Мъх!

Почти го бе застигнало. Сега вече не можеше да пропусне. Прицели се от упор, дръпна спусъка.

Ударникът чукна върху празно дуло. Тад потърси друг пълнител, ала втори ужасен удар се стовари върху корема му и той падна, изгубил дъх, а пистолетът се плъзна по пода. Трети удар — този път върху дясната ръка. Успя да поеме дъх, като се мятеше отчаяно, пищеше и риташе, опитваше се да се отдръпне назад, ала това бе невъзможно с две безполезни ръце.

Мъх! Мъх! Мъх!

Тада изстена отново, изви се настрани, плъзна се по гръб, ритайки по посока на звука.

А след това, онова нещо го улови за размахания крак. Тад усети ужасен натиск върху глезена си, след това — внезапно поддаване, придружено от изпукване на костта. На *неговата* кост.

Миг по-късно огромна тежест се стовари върху гърдите му и нещо грубо и грапаво улови лицето му. Усети миризма на пръст, на плесен и нещо по-слабо, но по-гадно. В първия миг изглеждаше, че хватката щеше да е лека, успокояваща, окуражаваща.

Но след малко тя се стегна в ужасен, неумолим натиск. А после със страхотна бързина цялото му лице бе извъртяно към земята.

Чу се мъчително изщракване; в основата на врата му избухна огън; а след това ужасният мрак бе заменен от светлина, от много, много ярка светлина.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кори лежеше във вонящия мрак. В тази ужасна и дезориентираща тъмнина бе невъзможно да се прецени колко време бе минало, откак *той* бе заминал. Час? Ден? Струваше й се цяла вечност. Цялото тяло я болеше, а шията й се бе подула там, където я бе стискал.

И въпреки всичко той не я уби. Не — беше решил вместо това да я измъчва. И все пак „измъчва“ не беше точната дума. Не, той сякаш си играеше с нея, *играеше* си по някакъв ужасен, необясним начин...

Но да се опитва да гадае за убиеца бе безсмислено. Нямаше как да разбере нещо толкова чуждо, толкова различно от собствения й опит. Напомни си, че никой нямаше да я спаси в тази пещерна система. Никой не знаеше, че е там. И ако искаше да живее, тя трябваше да стори нещо сама. И да го стори, преди той да се е завърнал.

Опита се отново да разхлаби въжетата, но успя само да ожули и нарани китките си. Въжетата бяха завързани влажни и възлите бяха твърди като орехи.

... Кога щеше да се върне *той*? Тази мисъл я хвърляше в паника.

Стегни се, Кори!

Полежа малко неподвижна, съсредоточавайки се върху дишането си. След това бавно, с ръце завързани на гърба, наполовина изпълзя, наполовина се претърколи върху наклонения под на пещерата — опитваше се да я изследва. Подът тук бе относително гладък, но после усети назъбени скали, които стърчаха от него. Спря се да опипа по-добре едно такова образуване с пръсти. Може би бяха кристали?

Тя се настани добре и ги зарита силно с крака. Потрошиха се с остри изпуквания.

Продължи да изследва с вкочанените си пръсти, докато не намери един пресен, остър ръб. С мъка се настани над, него, постави ръцете си върху ръба и започна да търка въжетата — напред-назад, напред-назад.

Господи, как болеше! Там, където въжетата обхващаха китките й, те представляваха разранени кръгове плът и тя усещаше как кръвта се

стича по дланите ѝ, докато търкаше. А и почти не чувстваше пръстите си.

Ала продължаваше да търка все по-силно. Мокрото въже се изплъзна и острият камък поряза ръцете ѝ.

Сподави вика си и продължи да търка. По-добре да изгуби ръцете, отколкото живота си. Въжето поне започна да се разхлабва. Ако можеше да се освободи от него, би могла да...

Би могла... какво?

... Кога щеше да се върне *той*?

Кори потрепери — тръпка, която заплашваше да стане непреодолима. През целия си досегашен живот не се бе чувствала толкова вкочанена, мокра, изтръпнала от студ. Вонята проникваше навсякъде и тя я усещаше с езика си, с ноздрите си.

Съсредоточи се върху въжето.

Търкаше, подхлъзваше се, отново се поряза и, ридаейки силно, продължи да търка, да натиска все по-силно и по-силно. Вече съвсем не чувстваше пръстите си, ала това само я караше да търка по-силно.

Но дори да се освободеше, какво щеше да прави без светлина? Нямаше нито кибрит, нито запалка. А и да разполагаше със светлина, той я бе отнесъл толкова навътре в пещерите, че тя се питаше дали изобщо би могла да намери изхода.

Стенейки, тя отново и отново притискаше въжето към острия ръб. Колкото и да бе странно, самата безнадеждност на положението вливаше нови сили в крайниците ѝ.

Изведнъж ръцете ѝ се освободиха.

Тя се отпусна назад задъхана, опитваше се да поеме въздух. Болката я връхлетя с хиляди иглички, забити в дланите ѝ пръстите ѝ. Усети как кръвта вече по-свободно се лееше по кожата ѝ.

Опита се да размърда пръстите си, но безуспешно. Изстена и се обърна на хълбок, след което лекичко заразтърква дланите си. Опита се отново да помръдне пръсти и този път имаше известна реакция. Животът се завръщаше в тях.

Бавно и болезнено се изправи до седнало положение. Опипа краката си и намери въжетата около глезените си. Бяха завързани по най-невероятен начин — въжето се усукваше на няколко пъти около тях, завързано с половин дузина груби, но здрави възли. Опита се да ги

развърже, задъха се болезнено и ги пусна. Може би щеше да успее да ги среже на острата скала, която бе използвала за ръцете. Потърси я...

Но някакъв шум я прекъсна. Спря, обзета отново от страха.

Той се връщаше.

Чуваше сумтящите плашещи звуци, които отекваха в стените на пещерата — не идваха отдалеч. Онзи сякаш носеше нещо. Нещо тежко.

У-уф!

Тя бързо скри ръце зад гърба си, легна на студения под и не помръдна. Макар да бе тъмно като в рог, не искаше да рискува той да види, че се е развързала.

Тътренето на крака се чуваше по-наблизо. В мрака изведнъж нахлуха нови дразнещи миризми: на кръв, на жлъчка, на повръщано.

Лежеше абсолютно неподвижна. Беше толкова тъмно, а и той може би бе забравил за нея.

Чу се шум от влачене, нещо издрънча — може би ключове. А после нещо тежко се стовари върху пода на пещерата току до нея. Вонята изведнъж стана още по-силна.

Тя едва сподави писъка, който се надигна в гърлото ѝ.

А после *той* започна отново да си тананика и да си говори сам. Чу се подрънкване на метал, дращенето на кибритена клечка и изведнъж — светлина — едва забележима, слаба, но въпреки това — светлина. В един миг Кори забрави за всичко — за болката, за отчаяното си положение — усещаше само как душата ѝ се бе устремила към слабата, жълтеникава светлинка. Изглежда се процеждаше между пукнатините на странен на вид фенер — много стар, с плъзгащи се стени от ръждясал метал. Светлината бе поставена така, че *той* да остане в сянка — тъмен, движещ се силует, сив на фона на черното. Изчезна зад един ъгъл, правеше нещо в някаква ниша, тананикаше си и си говореше.

Значи в крайна сметка и той се нуждаеше от светлина — макар и съвсем слаба.

Но щом можеше да свърши толкова много в пълна тъмнина — да я докара тук, да я завърже — за каква ли работа му трябваше светлината?

Кори не искаше да следва този ход на мисли. Лесно беше да го стори: инстинктивното облекчение от светлината я накара да се

чувства ленива, отпусната. Част от нея искаше да се откаже, да се предаде. Огледа се. Колкото и да бе слаба светлината, тя се отразяваше сякаш от милиони кристални точки, идваше сякаш отвсякъде или от никъде.

Зачака, неподвижна, очите ѝ да свикнат с полумрака.

Намираше се в малка пещера. Стените ѝ бяха покрити с перести бели кристали, които блещукаха на слабата светлина на фенера, от тавана висяха безброй сталактити. От всеки се спускаше по някакъв странен орнамент от дърво или кост, завързани с връв. Погледът ѝ ги обикаля дълго, без да може да ги разбере. Накрая се спусна бавно по стените и стигна до пода.

До нея лежеше труп.

Сподави вика си. Отново я обля вълна на ужас и страх. Как можа самото облекчение от факта, че вижда, че тъмнината не е пълна, да ѝ позволи да забрави, дори за миг, че...?

Затвори очи. Ала появилият се отново мрак бе още по-лош. Тя *трябваше* да узнае.

Лицето бе толкова окървавено, че отначало не можа да го разпознае. Но постепенно чертите му започнаха сами да изплуват. Беше размазаното лице на Тад Франклин, което я гледаше със зяпнала уста.

Тя извърна рязко глава; чу се как изпищява, после още веднъж.

Последва сумтене и сега вече го видя за първи път: появи се иззад ъгъла и пое към нея; в едната си ръка държеше дълъг окървавен нож, а в другата — нещо мокро и червено.

Той се усмихваше и си напяваше.

Писъкът ѝ заседна в неволно свилото се гърло.

Това лице...!

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хейзън стоеше пред скупчилите се полицаи. Онова, което трябваше да им каже, нямаше да отнеме много време: бяха силен екип и имаха добър план. А Макфелти нямаше никакви шансове.

Съществуваше обаче един проблем. Тад още не се бе върнал от кланицата, а радиовръзките бяха прекъснати. Хейзън би предпочел да му възложи офиса, преди да тръгне, ала не можеше повече да чака. Медисин Крийк бе добре подготвен, правилно залегнал: Тад определено се бе погрижил вече за това. Часът беше вече десет без десет. Не искаше Макфелти да се измъкне под прикритието на бурята. Трябваше да вървят. Тад знаеше какво да прави.

— Къде са кучетата? — попита.

Отговори Ханк Ларсен:

— Ще ги докарат направо при дома на Краус. Ще ни чакат там.

— Надявам се този път да са ни пратили наистина добри кучета. Поиска ли от онази специална порода, която обучават в Додж, онези испански кучета, как се казваха?

— Преса канариос — отвърна Ларсен. — Да, направих го. Казаха, че обучението им още не било приключило, но аз настоях.

— Добре. Писна ми да си играем с домашни палета. Кой е водачът им?

— Същият като последния път. Лефти Уийкс. Той е най-добрият водач.

Хейзън се намръщи, извади цигара, запали я.

След това изгледа групата.

— Всички знаете правилата, затова ще бъда кратък. Кучетата влизат първи, след това водачът — Лефти, — след това аз и Раскович — той посочи с цигарата си към шефа по сигурността на КЩУ.

Раскович кимна, стисна челюсти, осъзнал сериозността на положението.

— Раскович, знаеш ли да си служиш с 12-калибров пушка?

— Да, сър.

— Тогава ще ти зачисля една. Зад нас, като подкрепящ екип ще са Коул, Браст и шериф Ларсен. — Той кимна към двама щатски рейнджъри в пълно бойно снаряжение и с облекла на командоси — черни панталони над високи специални обувки, черни противокуршумни жилетки. Никакви бой скаутски шапчици — този път работата щеше да е сериозна. След това се обърна към Ларсен: — Съгласен ли си, Ханк?

Шерифът на Дийпър кимна.

Хейзън знаеше колко важно бе да играе и политическата игра, да държи Ханк в примката си, да го накара да участва в екипа. Ханк определено не се радваше на това, но нямаше какво да направи: това бе теренът на Хейзън и докато операцията не завърши и не бъдат възстановени външните комуникации, шоуто бе изцяло негово. В крайна сметка Хейзън ще направи така, че Ларсен да изглежда добре в очите на обществеността. Всички щяха да разделят лаврите — Раскович също, и нямаше да има удари под кръста, когато работата опре до съдебен процес.

— Правилата са прости. Всички сте въоръжени с пушки за борба с безредици, но не ги използвайте, освен ако животът ви не е *пряко заплашен*. Това ясно ли е, кристално ясно?

Всички закимаха.

— Ще заловим нашия човек *жив и невредим*. Ще влезем тихо и кротко, ще го обезоръжим и ще го изведем с белезници и окови, но с меки ръкавици. Той е нашият свидетел звезда. Ако се паникьоса и започне да стреля, *спрете* и оставете кучетата да се погрижат за него. А кучета като тези могат да понесат някой и друг куршум и пак да продължат да работят.

Мълчание, кимания.

— Ако някой си мисли да се прави на герой, забравете. Лично ще ви арестувам. Ще действаме заедно.

Хейзън изгледа свирепо всички до един. Най-много го безпокоеше Раскович, но дотук той се държеше хладнокръвно. Струваше си да рискува с него. По дяволите, той бе готов Раскович да обере цялата слава, стига опитното поле да бъде дадено на Медисин Крийк.

— Шърт и Уилямс, вие двамата ще вардите входа на пещерата. Искам да разполагате с достатъчно терен за действие, което означава

да не се криете във входа, където можете да бъдете изненадани. Ако подгоним Макфелти и той се опита да избяга, трябва да сте готови да го арестувате. Райнбек, ти ще влезеш в дома на Краус, ще предявиш заповедта и ще пиеш чай с Уинифред. Бъди готов да подкрепиш Шърт и Уилямс, ако се наложи.

Лицето на Райнбек остана напълно неподвижно, само челюстта му леко потрепна.

— Знам, Райнбек, че това е трудна задача, но старата дама сигурно ще бъде разстроена. Не искаме никакви инфаркти, ясно?

Райнбек кимна.

— Помнете, че след като влезем вътре, нямаме никакви комуникации с външния свят. И ако се разделим, няма да имаме връзка и помежду си. Тъй че трябва да бъдем заедно. Разбрахте ли?

Огледа се. Бяха разбрали.

— Добре, Коул ще ни разкаже за тези очила за нощно виждане.

Коул пристъпи напред. Беше самият „Мистър полицаи“ — висок, мускулист, с къса подстрижка, безизразно лице. Странно как щатските полицаи никога не надебеляваха. Може би при тях това бе правило. Носеше сив шлем с голям апарат за нощно виждане, прикрепен към него.

— В пещерата — започна той, — изобщо няма светлина. Никаква. Поради тази причина обичайните очила за нощно виждане няма да работят. Затова сме съоръжени с инфрачервена апаратура. Инфрачервената светлина действа като тази на фенерче. Ето я крушката тук, отпред на шлема. Тук е ключето. Трябва да бъде включено, досущ като на обикновено фенерче. С просто око не можете да видите светлината, но когато сложите тези очила, ще видите червеникаво осветление. Ако инфрачервената лампа изгасне, няма да виждате нищо през очилата. Разбрахте ли?

Всички закимаха.

— Целта на тези очила е да не се превръщаме в мишени с фенерчета. Той не може да ни види. Няма да включваме светлините на шлема, ще влезем безшумно и той няма да знае колко сме.

— Има ли карта на пещерата? — попита Раскович.

— Добър въпрос — отвърна Хейзън. — Не, няма. През по-голямата част от нея са прокарани дървени пътеки. Има още няколко помещения отзад — две или три най-много. В едно от тях се намира

старата спиртоварна инсталация и навярно ще открием нашият човек там. Тук не става дума за Карлсбадските пещери. Просто бъдете здравомислещи, стойте близо един до друг и всичко ще бъде наред.

Шефът по сигурността кимна.

Хейзън отиде до шкафа с оръжията, извади пушка, „счупи“ я на две, зареди я, затвори я с едно движение на китката и я подаде на Раскович.

— Всички проверихте ли оръжието си?

В отговор се чу всеобщо размърдване и тихи потвърждения. Хейзън прегледа за последно колана си в обратна на часовниковата стрелка посока: допълнителни пачки, палка, белезници, спрей с черен пипер, личен пистолет. Пое дълбоко въздух и закопча противокуршумната жилетка здраво под брадата си.

В този миг светлините в офиса примигнаха, светнаха по-силно и угаснаха. Чу се хор от оплаквания и ругатни.

Хейзън погледна през прозореца. По главното шосе не се виждаха светлини, всъщност — не се виждаха никъде. Електричеството бе спряло в целия Медисин Крийк. Нищо учудващо всъщност.

— Това изобщо не променя нещата — каза той. — Да вървим.

Отвори вратата и всички излязоха в ревящата нощ.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Щом навлезе в Медисин Крийк, специален агент Пендъргаст намали скоростта на големия ролс, след това извади клетъчния телефон от джоба си и се опита отново да позвъни на Кори Суонсън.

Единственият отговор бе постоянното пиукане, нямаше го вече дори предварително направеният запис. Релейните станции бяха излезли от строя.

Прибра телефона. Полицейската радиовръзка също бе прекъсната, а светлините на града — угаснали. На практика Медисин Крийк бе откъснат от външния свят.

Подкара по „Мейн стрийт“. Дърветата се огъваха като побеснели под поривите на свирепия вятър. Дъждовни завеси метяха улиците, формираха кални водовъртежи в каналите, които допреди няколко часа бяха задръстени с прах. Градът бе здраво затворен със спуснати жалузи и капаци. Единствено около шерифския офис се забелязваше някакъв живот. Пред него бяха паркирани няколко автомобила на щатската полиция, полицаи щъкаха отвън, товареха екипировка в микробус на щатската полиция и се качваха в патрулките. Изглежда започваше някаква операция — това не бе обичайният екип по време на буря.

Той продължи пътя си и зави към портите на „Уиндъм парк естейтс“. Прозорците на мобилните къщи бяха здраво подлепени, а върху много от покривите бяха поставени тежки камъни. Навсякъде бе тъмно, само от време на време в прозорците проблясваше светлинка от свещ или от фенерче. Вятърът вилнееше из неасфалтираните алеи, люлееше караваните, вдигаше камъчета от земята и ги мяташе към алуминиевите им стени. В близката градинка една детска люлка се мяташе като полудяла, задвижвана сякаш от вманиачени призраци.

Пендъргаст спря на алеята на Кори. Колата ѝ я нямаше. Излезе от ролса, бързо притича до вратата и почука.

Никакъв отговор. Караваната бе тъмна.

Почука отново, този път — по-силно.

Вътре се чу тъп звук, видя се движението на лъч на фенерче. Един глас извика:

— Кори? Ти ли си? Загази го яко, млада госпожице.

Пендъргаст бутна вратата; тя се откряна с няколко сантиметра, но бе спряна от верига.

— Кори! — изписка гласът. Появи се лицето на жена.

— ФБР — каза Пендъргаст и показа значката си.

Жената се взря в него изпод тежките си клепачи. Наполовина изпушена цигара висеше от изпоцапаните ѝ с руж устни. Тя мушна фенерчето в процепа и светна право в очите му.

— Търся госпожица Суонсън — рече Пендъргаст.

Съсипаното лице продължи да го гледа, докато от процепа излетя облак дим.

— Няма я — отвърна жената.

— Аз съм специален агент Пендъргаст.

— Знам кой си — рече жената. — Ти си онзи плужек от ФБР, който се нуждаел от *помощничка*. — Избълва още дим. — Мен не можеш ме праметна, няма да ме излъжеш. Дори да знам къде е Кори, пак нямаше да ти кажа. *Помощничка*... Да бе, *как не*.

— Знаете ли кога излезе госпожица Суонсън?

— Нямам представа.

— Благодаря ви.

Пендъргаст се обърна и бързо закрачи към колата си. Докато вървеше, вратата на караваната се отвори широко и жената излезе на малката хлътнала веранда.

— Сигурно е тръгнала да те търси. Не си мисли, че можеш да скриеш истината от мен, господин лъскав задник, с черния си костюм.

Пендъргаст влезе в колата.

— Охо, я виж какво си имаме тук, какво е това, ролс-ройс ли? Маамка му! Виж ти какъв агент от ФБР.

Той затвори вратата и запали двигателя. Жената направи няколко крачки по малката морава, излезе на дъжда, притиснала с ръце нощницата си. Вятърът подемаше изкрещените от нея думи и ги запращаше в нощта.

— Гади ми се от теб, господине, и знаеш ли какво? Познавам хората като теб и направо ми се *повръща*...

Пендъргаст излезе от подходната алея и пое обратно към „Мейн стрийт“.

След пет минути спря на паркинга пред къщата на Краус. Колата на Кори не се виждаше никъде.

Вътре Уинифред си седеше на обичайния стол и бродираше на светлината на свещ. Вдигна глава и изморена усмивка сбръчка пепелявото ѝ лице.

— Тревожех се за вас, господин Пендъргаст, че сте навън в тази буря. Бая е силничка, нали? Радвам се, че се прибрахте невредим.

— Госпожица Суонсън отбивала ли се е днес?

Уинифред отпусна бродерията си.

— Не, защо, мисля, че не се е отбивала.

— Благодаря ви.

Пендъргаст се поклони и се обърна отново към вратата.

— Само не ми казвайте, че излизате отново.

— Боя се, че е така.

Пендъргаст се върна на паркинга, лицето му бе замислено. Ако забелязваше бурята, която разкъсваше ландшафта от всички страни, то това не му личеше. Стигна до колата и сграбчи дръжката. След това спря и се обърна, замислен. Отвъд къщата с едва осветените ѝ прозорци, царевичното море се вълнуваше яростно. Табелата с реклама на Пещерите Краус дрънчеше непрекъснато, люляна от вятъра.

Пендъргаст пусна дръжката, бързо подмина къщата и закрачи по пътя.

Две минути по-късно вече стоеше до колата на Кори.

Обърна се и пое обратно. Но едва бе тръгнал, когато в далечината се видяха редица фарове, които приближаваха с висока скорост. И докато колите го подминаваха и стоповете им присвяхаха на паркинга на пещерите, растящата му загриженост се превръщаше в убеденост и той се изпълваше със съзнанието, че немислимото бе станало.

По някаква ужасна, изкривена ирония на съдбата, изглежда всички — той, после Кори, а сега и Хейзън — бяха стигнали до едно заключение: че убиецът се крие в пещерата.

Пендъргаст мина за по-направо през царевицата към входа на пещерата. Ако успееше да влезе вътре преди...

Но закъсня с една минута. Когато излезе от царевиците, Хейзън, застанал пред вкопаните в земята стълби, водещи към пещерата, го видя и се обърна с мрачно изражение.

— Я виж ти, не е ли това специален агент Пендъргаст. А аз си мислех, че си заминал.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Шериф Хейзън бе вперил поглед в Пендъргаст. Последва миг на неудобно мълчание, в който Хейзън се почувства изпълнен с ярост. Онзи тип имаше навика да се появява отникъде точно в най-неподходящия миг. Е, щеше да се наложи да прогони кучия син веднъж завинаги. Нямахше повече да си губи времето с този тъпанар от ФБР.

Пристъпи към слабата фигура и успя да се усмихне накриво.

— Пендъргаст, каква изненада!

Агентът спря. Черният му костюм бе почти невидим в буреносната дрезгавина, а лицето му сякаш плуваше в мрака — бледо, призрачно.

— Какво правите тук, шерифе? — Думите му бяха тихи, ала в тона му прозвънна нотка, която Хейзън не бе чувал преди.

— Доколкото си спомням, тази сутрин ти беше предявена заповед за отстраняване. Ти я нарушаваш. Мога да те арестувам.

— Каните се да преследвате убиеца — рече Пендъргаст. — Сигнали сте до заключението, че е в пещерата.

Хейзън се размърда неловко. Пендъргаст сигурно гадаеше. Нямахше начин да е разбрал, още не.

Агентът продължи:

— Нямате абсолютно никаква представа в какво се набутвате, шерифе — нито за противника, с когото ще се сблъскате, нито за обстановката.

Това вече бе прекалено.

— Пендъргаст, стига толкоз.

— Вие сте на прага на бездната, шерифе.

— Ти си на прага.

— Убиецът държи заложник.

— Пендъргаст, ти просто си правиш димна завеса.

— Ако там вътре допуснете грешка, шерифе, това ще коства живота на заложника.

Въпреки всичко Хейзън го побиха тръпки. Това бе кошмарът на всяко ченге.

— Така ли? И кой е заложникът?

— Кори Суонсън.

— Откъде знаеш?

— Няма я цял ден. А аз току-що открих колата ѝ, скрита в царевиците на стотина метра на запад.

Последваха няколко мига на неловко мълчание, след което Хейзън поклати с отвращение глава.

— Още от самото начало, Пендъргаст, не правиш нищо друго, освен да отклоняваш разследването със своите хипотези. Ако не беше ти, досега да бяхме окошарили онзи тип. Значи колата на Суонсън е паркирана в царевиците. Може да е излязла там с някой мъж.

— Влязла е в пещерата.

— Е, това е едно блестящо умозаключение. Вратата е от солидно желязо. Как смяташ, че е влязла? Разбила е ключалката?

— Погледнете сами.

Хейзън погледна натам. Пендъргаст сочеше надолу. Желязната врата наистина не бе затворена — пред прага ѝ лежеше катинарът, наполовина скрит от прах и листа.

— Ако мислиш, че Кори Суонсън е разбила тази ключалка, Пендъргаст, сигурно си по-голям глупак, отколкото те смятах. Това не е работа на хлапе; дело е на закоравял престъпник. На мъжа, когото всъщност търсим. И това е повече, отколкото е необходимо да знаеш по въпроса.

— Доколкото си спомням, шерифе, вие обвинихте Кори Суонсън за...

Хейзън поклати глава.

— Слушах те достатъчно, Пендъргаст, а сега предай оръжието си. Ти си арестуван. Коул, сложи му белезниците.

Коул пристъпи напред.

— Шерифе?

— Той съзнателно нарушава действаща заповед за отстраняване. И възпрепятства полицейско разследване. Нахлул е в чужда собственост. Поемам цялата отговорност. Просто го разкарайте на майната му, не искам да го виждам.

Коул пристъпи към Пендъргаст. И в следващия миг се озова на земята, като се опитваше отчаяно да си поеме. Агентът бе изчезнал.

Хейзън зяпна.

— Уф! — Коул се претърколи в седнало положение, уловил се за слабините. — Онова копеле ме цапардоса в топките.

— Господи — прошепна Хейзън и освети наоколо с фенерчето си. Ала Пендъргаст го нямаше. След малко се чу изръмжаването на мощен двигател, шумът на бързо преминаващи чакъла гуми.

Коул се изправи със зачервено лице и се заотупва.

— Ще го обвиним в съпротива при арест и в нападение на полицейски служител.

— Забрави, Коул. Чака ни по-голяма риба за улавяне. Да си свършим сега работата тук, а с другото ще се занимаваме утре.

— Това копеле — промърмори отново Коул.

Хейзън го плесна по гърба и се ухили.

— Следващия път, когато извършваш арест, не изпускай из очи нарушителя.

Някъде далеч шумно се затръшна врата, а Хейзън чу писклив глас, който вятърът ту издигаше, ту заглушаваше. Миг по-късно видя пребледнялата Уинифред Краус, която тичаше по пътеката откъм старата къща. Жестоките пориви на вятъра развяваха бялата ѝ нощница и на Хейзън му заприлича на летящ в нощта призрак. Райнбек я следваше по петите и протестираше шумно.

— Какво правите? — пищеше възрастната жена. Косата ѝ бе разрошена от дъжда и по лицето ѝ се стичаха капчици. — Какво е това? Какво търсите в имота ми?

Хейзън се обърна към Райнбек:

— За Бога, нали трябваше да...

— Опитах се да ѝ обясня, шерифе. Но тя изпадна в истерия.

Уинифред оглеждаше струпалите се наоколо рейнджъри и въртеше като обезумяла очи.

— Шериф Хейзън! Настоявам за обяснение!

— Рейнбек, изведи я от...

— Това е *уважавана* туристическа атракция!

Хейзън въздъхна дълбоко и се обърна към нея.

— Виж какво, Уинифред, ние смятаме, че убиецът се е скрил в твоята пещера.

— Невъзможно е! — извика жената. — Аз я проверявам два пъти седмично!

— Дошли сме да го изкараме оттам. Искам да се прибереш тихо и кротко у дома заедно с полицаи Райнбек. Той ще се погрижи за теб...

— Няма да го направя. *Да не сте посмели* да влизате в моята пещера! Нямайте никакво право. Там няма никакъв убиец!

— Съжалявам, госпожице Краус. Имаме заповед. Райнбек?

— Вече ѝ показах заповедта, шерифе...

— Покажи ѝ я отново и я разкарай веднага от тук.

— Но тя не иска да слуша...

— Вдигай я и я носи, ако трябва. Не виждаш ли, че губим време?

— Да, сър. Съжалявам, госпожо...

— Да не си ме докоснал!

Обърна се и пристъпи към Хейзън, стиснала здраво юмруци.

— Махай се от имота ми! Винаги си бил грубиян! Разкарай се от тук!

Той я улови за китките, а тя се затърчи и го заплю. Хейзън бе удивен от силата и яростта на старата дама.

— Госпожице Краус — започна отново той, опитвайки се да прояви търпение, а гласът му да прозвучи успокояващо. — Успокойте се, моля ви. Това е важна задача на правоохранителните органи.

— Разкарайте се от земята ми!

Хейзън, който с мъка я удържаше, почувства силен ритник по пищяла. Останалите ги бяха наобиколили и се държаха срамежливо като странични наблюдатели.

— Какво ще кажете да ми помогнете малко, а? — изрева Хейзън.

Рейнбек я сграбчи през кръста, а Коул приближи и успя да улови една от размаханите ѝ ръце.

— Спокойно — рече Хейзън. — Спокойно. Тя все пак е само една възрастна дама.

Писъците ѝ станаха истерични. Тримата мъже я обездвижиха за миг, въпреки че тя не преставаше да се бори. С помощта на Коул Райнбек я вдигна от земята.

— Дяволи! — пищеше Унифред и риташе с крака. — Нямайте никакво право!

Писъците ѝ стихнаха, когато Райнбек изчезна в бурята, понесъл своя гърчещ се товар.

— Господи, какво ѝ става? — попита задъханият Коул.

Хейзън изтупа панталоните си.

— Винаги е била смахната стара кучка, но никога не съм очаквал *подобно* нещо. — Той се плесна за последен път. Беше го ритнала доста силно в крака и още го болеше. Изправи се.

— Хайде да влизаме, преди да е дошъл още някой, който да развали празненството ни. — Обърна се към Шърт и Уилямс.

— Ако онзи кучи син Пендъргаст се върне, ви упълномощавам да използвате всички средства, за да му попречите да влезе в пещерата.

— Тъй вярно, сър.

Поведени от Хейзън, останалите се спуснаха по вкопаните в пръстта стъпала. Със слизането им шумът на бурята намаля, сякаш се бе отдалечила. Отвориха незаклучената врата, включиха инфрачервените си лампи и очилата за нощно виждане и започнаха да слизат по стъпалата. След малко тишината стана пълна, нарушавана само от капеща вода. Навлизаха в напълно различен свят.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ролсът стържеше с дъното си и подскачаше по черния път, фаровете едва успяваха да пробият виещия мрак, по метала барабанеше градушка. Когато колата повече не можеше да продължи, Пендъргаст я спря, изгаси двигателя, мушна навитата на руло карта в джоба на самото си и излезе навън, в бурята.

Тук, на най-високата точка в окръг Край, мезоциклонът бе достигнал най-високия си интензитет. Земята приличаше на бойно поле, изпъстрено с отломки, разпилени от унищожителния вятър: клони, останки от растения, буци пръст, вдигнати от ниви на мили разстояние. Все още невидимите дървета, обграждащи Могилите, скърцаха и жалостиво виеха, листата и клоните им се блъскаха и издаваха толкова силен шум, колкото прибоя върху крайбрежните скали. Светът на призраците бе сведен до шум и ярост.

Пендъргаст изви глава настрани и приведен срещу вятъра пое по пътеката към Могилите. С приближаването му ревът на бурята се засили, от време на време го прекъсваше оглушителното прашене на чупещо се дърво и трясъкът на паднал на земята клон.

След като навлезе в относителния заслон на дърветата, Пендъргаст можеше да вижда по-добре. Дъждът и вятърът действаха заедно, засипваха всичко с камъчета и тежки пердашещи капки. Големите канадски тополи стенеха и скърцаха. Пендъргаст знаеше, че голямата опасност сега не идваше от дъжда и градушката, а от възможността да се появят смерчове — те можеха да се формират по всяко време по фланговете на фронта.

Ала нямаше време за предпазливост. Не така си бе представял времето и начина, по който да се възправи срещу убиеца. Ала вече нямаше друг избор.

Включи фенерчето си и го насочи в мрака отвъд дърветата. В същия миг се чу ужасяващ раздиращ звук; той отскочи встрани в мига, в който гигантска тополя се стовари в мрака с трясък, който разтърси

земята и изпрати във въздуха истинска вихрушка от листа, строшени клони и влажна пръст.

Пендъргаст излезе изпод дърветата и отново попадна в пастта на бурята. Движеше се напред с максималната възможна бързина, привел глава. Достигна основата на първата могила. Загърбил вятъра, той освети внимателно хълбоците ѝ, за да установи отправна точка. След това — в пълния мрак на нощта, наред воя на бурята — той се изправи, скръсти ръце на гърдите и спря. Шумът и сензорните му възприятия избледняха в съзнанието му, докато от мраморната зала в готическата сграда на паметта си, той извика изображението на Воините призраци. Веднъж, дважди, трижди проиграва реконструираната в пресичането на паметта последователност — къде се бяха появили за пръв път от праха, къде бяха изчезнали после — като внимателно налагаше този модел върху същинския ландшафт, който го заобикаляше.

След това отвори очи и отпусна ръце. После — като вървеше бавно и с прецизни стъпки — той прекоси централната поляна към далечния край на втората могила. Там спря пред голямо струпване на варовикови камъни. Заобиколи го бавно, с гръб към бурята, без да обръща внимание на вятъра и барабанящия дъжд — оглеждаше много внимателно камъните, докосна първия, после — друг, докато най-сетне намери онова, което търсеше: половин дузина малки, разхлабени балвани покриваха небрежно един процеп в скалата. След като ги огледа още веднъж внимателно, Пендъргаст изтърколи по-малките камъни настрани — един по един, разкривайки отвора. От назъбената дупка вееше хладен и влажен въздух.

Мястото, откъдето Воините призраци първо се бяха появили, а после — и изчезнали. И — освен ако не грешеше фатално — задната врата на Пещерите Краус.

Пендъргаст се мушна в дупката и освети вътрешността на каменопада зад и над себе си. Така и бе предполагал: по-малката дупка се намираше в някогашен далеч по-голям, естествен отвор.

Обърна се настрани и огледа с фенерчето прохода, който водеше надолу. Камъчета изтрополяха в притаения мрак. Още като започна да се спуска, ужасяващата ярост на бурята избледня учудващо бързо. Скоро от нея не остана нищо. Времето, бурята, външният свят престанаха да съществуват във вековната непромененост на пещерата.

Трябваше да стигне до Кори преди шерифа и неговия импровизиран „специален“ екип.

По-надолу проходът се разширяваше, наклонът намаляваше и след това изведнъж завиваше. Пендъргаст предпазливо стигна до чупката и спря. Ослуша се с изваден пистолет. Пълна тишина. Бърз като невестулка, той зави зад ъгъла и освети пространството пред себе си с мощното фенерче.

Беше грамадна пещера с диаметър над трийсет метра. Погледът му спря върху удивителна, макар и не неочаквана гледка. Единствените движещи се неща в пещерата бяха светлите му очи и лъчът на фенерчето, които се стрелкаха върху чудатата картина пред него.

В центъра на пещерата трийсет мъртви коня в индианско пълно бойно снаряжение бяха подредени в кръг в приклекло положение. Бяха се съсухрили и мумифицирали в атмосферата на пещерата: костите им стърчаха, пробихи кожата, сухите им бърни се бяха отдръпнали от жълтите зъби. Всеки от тях бе украсен в шайенски стил — с ивици яркочервена боя върху муцуните, с бели и червени отпечатъци от длани върху вратовете и хълбоците, с орлови пера, завързани за гривите и опашките. Някои имаха шайенски седла от необработена кожа с повдигната задна част, украсени с мъниста; други бяха наметнати само с одеяла или нямаха нищо по гърбовете си. Повечето бяха жертвопринесени със силен удар с боздуган по главата, след който бе останала малка дупка точно между двете очи.

Във втория кръг, вписан в първия, се намираха трийсет шайенски храбреци.

Воините призраци.

Бяха налягали досущ като спици на колело — свещеното колело на слънцето — всеки докоснал коня си с лявата ръка и с оръжие — в дясната. Там бяха всички — и онези, убити по време на нападението, и другите, които бяха оцелели. Вторите бяха принесени в жертва досущ като конете — с един-единствен удар в челото с боздуган с шипове. Последният — който е принесъл в жертва останалите — лежеше по гръб, а едната му мумифицирана ръка още стискаше каменния нож, забит в сърцето му. Ножът бе същият като строшения нож, намерен до трупа на Чонси. А всеки от храбреците имаше колчан стрели, еднакви с намерените до трупа на Шийла Суег.

Свидетелите бяха тук, под земята на Медисин Крийк, от вечерта на 14 август 1865 година. Оцелелите воини се бяха принесли в жертва заедно с конете си тук, в мрака на пещерата, избирайки да умрат с достойнство на собствената си земя. Бледоликите никога нямаше да ги затворят в резервати. Никога нямаше да ги принудят да подпишат договори, да се качват на влак, да изпращат децата си в далечни училища, където да ги бият, защото говорят на майчиния си език, никога нямаше да се оставят да ограбят достойнството и културата им.

Тези Воини призрци бяха свидетели на безжалостната вълна на белите, заляла земите им. Те знаеха какво щеше да бъде бъдещето.

Тук, в тази голяма пещера, те се бяха скрили за засада. Оттук бяха изхвърчали по време на прашната буря — сякаш отникъде, — за да стоварят гняв и опустошение върху Четирийсет и петимата. И тук се бяха върнали, за да намерят вечен мир и чест.

И в устните си спомени, и далеч по-подробно в личния си дневник прапрадядото на Бръши Джим бе споменавал, че Воините призрци сякаш изникнали изпод земята. И е бил напълно прав. И макар през 1865 година Могилите да са били покрити с гъст храсталак, Хари Бомонт миг преди смъртта си сигурно е разбрал откъде са се появили воините. Затова проклетел земята тъкмо поради тази причина.

Пендъргаст се спря само колкото да проучи картата си. След това мина покрай мълчаливата картина и пое по тъмния тунел, който водеше навътре в пещерната система.

Оставаше твърде малко време, ако изобщо имаше някакво време.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хейзън вървеше след Лефти и кучетата по дървените пътечки на Пещерите Краус. За разлика от предишната двойка, тези кучета бяха силно възбудени от следата. Даже прекалено възбудени — дърпаха поводите си, стрелваха се напред, ръмжаха гърлено. Лефти едва ги овладяваше, дърпаха го насам-натам, докато той се вайкаше и се опитваше да ги уговори. Бяха големи животни, грозни като смъртта, с огромни надиплени задници и гигантски, виснали като на бикове тестиси. Преса канарио — кучета, обучени да убиват кучета. Или каквото и да било друго, което ходи на два или четири крака. Хейзън не би искал да застава срещу тях, дори с уинчестъра си, зареден с едри сачми. Забеляза, че и рейнджърите гледаха да поизостанат от тях. Ако имаше малко разум в главата си, Макфелти щеше да падне на колене и да моли за милост още в мига, в който грозните им муцуни се подадат от ъгъла.

— Щурм! Дранг! — викаше Лефти.

— Що за имена^[1] са тези? — попита Хейзън.

— Нямам представа. Гледачът им ги е кръстил така.

— Е, позабави ги, Лефти. Това не ти е „500-те мили на Индианаполис“.

— Щурм! Дранг! По-полека, по-полека!

Кучетата не му обърнаха никакво внимание.

— Лефти...

— Водя ги колкото мога *по-бавно* — отвърна Лефти с пискливия си глас. — В случай, че не си забелязал, тук си нямаме работа с чифт померански псета.

След като горното осветление на пещерите не работеше, очилата за нощно виждане осветяваха пещерата в постно червеникаво. Хейзън никога не бе ползвал очилата и не му харесваше, че свеждаха околния свят до монохроматичен и зловещ пейзаж. Беше като да гледаш стар телевизор. Дървените пътечки пред тях плуваха в червена светлина — като пътя към ада.

Минаха през „Кристалната катедрала“, „Грамадната библиотека“ и „Кристалните камбани“. Хейзън не бе влизал в пещерата, откакто ги бяха водили на екскурзия от училище, но тогава идваха всяка година и той се изненада колко много си спомняше. Екскурзоводка винаги бе Уинифред. Тогава не изглеждаше чак толкова зле. Спомняше си как приятелят му Тони правеше неприлични жестове зад гърба ѝ, докато тя изкарваше някаква мелодия на сталактитите. Но после се превърна в смахната дъртофелница.

Стигнаха до края на туристическия маршрут и Лефти с големи усилия овладя кучетата. Хейзън също спря, като остави между себе и животните най-малко три метра разстояние. Кучетата гледаха напрегнато в мрака зад „Басейна на безкрайността“, ръмжаха, езиците им висяха като червени памперси от устите. И слюнката, която се точеше, се виждаше през очилата червена като кръв.

Хейзън изчака рейнджърите зад гърба му да се съберат, след което заговори със спокоен тон:

— Никога не съм преминавал отвъд тази точка. Оттук нататък — мълчание. Лефти, смяташ ли, че би могъл да накараш кучетата да я карат по-тихо?

— Не, не мога, ясно ли е? Ръмженето им е инстинктивно.

Хейзън поклати глава и даде знак на Лефти да тръгва.

Последва го с Раскович; Коул и Браст тръгнаха подир тях, а Ларсен завършваше процесията.

Прецапаха басейна, излязоха на отсрещния бряг и последваха Лефти в тунела, който се стесняваше, а после отново се разширяваше и завиваше рязко надясно. Там имаше втора желязна врата.

Беше откритата, а железният катинар лежеше наблизко на земята.

Хейзън вдигна палец към останалите и даде знак на Лефти да продължи.

Кучетата вече ръмжаха по-силно — дълбоки, гърлени звуци, от които косъмчетата и на врата на Хейзън настръхваха. Нямаше да могат да изненадат Макфелти, но може би това не бе чак толкова лошо. Ръмженето бе достатъчно да накара дори Рамбо да хвърли оръжията си.

След вратата тунелът се разширяваше в пещера. Кучетата душеха възбудени и теглеа Лефти напред. Хейзън даде знак на групата зад

него да изчака. След това той и Раскович се пръснаха наляво и надясно с готови за стрелба пушки и огледаха помещението в инфрачервена светлина.

Бинго: гнездото на контрабандистите на алкохол. Стара маса, угарки от свещи, очукани фенери, счупени чинии и бутилки. В далечния край казанът още се издигаше в червеникавата мъгла — достатъчно голям, за да се свари в него и кон. Толкова голям, че навярно е бил внесен на части и заварен наместо — нищо чудно, че в последствие не е бил изкаран.

След като Хейзън се увери, че помещението е празно, махна с ръка и на останалите да дойдат, след което приближи казана. Във въздуха още се усещаше слаб мирис на дим, смесен с друга, по-неприятна миризма. Той се наведе над казана и погледна вътре. На дъното му имаше нещо — малко и с неясни заради очилата очертания.

Беше човешко ухо.

Обърна се, изпитваше тръпка на удовлетворение, примесено с отвращение.

— Никой да не пипа нищо.

Хейзън продължи да изследва пещерата. В един миг си помисли, че това бе краят на пещерите, които бяха празни, и Макфелти вече е избягал. Но после видя ниската арка в странична стена, едва забележимо сиво петно в по-плътния мрак.

— Изглежда има друго помещение натам — посочи той. — Да вървим. Лефти, води кучетата.

Минаха през ниската арка към следващата пещера. Очевидно някога е била боклукчийската яма на контрабандистите. Още бе пълна с разлагаща се смет, строшени бутилки, парчета хартия, празни консервни кутии и всякакви други боклуци, сметени към едната стена. Той спря. Помещението бе хладно и в още по-хладните ниши забеляза по-скорошни хранителни припаси. Своего рода килер. Насочи светлината, за да разкрие чувалчета със захар, овесени ядки, боб, торби с картофен чипс и други снаксове, самуни хляб, пакети с говеждо, буркани с масло. Имаше и сноп свещи, големи кутии кибрит, строшен фенер. В дъното купчина изхвърлени торби, опаковки, консервни кутии и угарки от свещи показваха, че Макфелти бе прекарал тук учудващо дълго време.

Като продължи да оглежда през очилата, Хейзън забеляза, че проходът продължаваше и водеше към нова пещера. Макфелти, ако изобщо бе тук, сигурно бе чул приближаването им и трябваше да е там, може би с готово за стрелба оръжие, за да ги изненада.

Сложи ръка върху лявото рамо на Лефти и заговори на ухото му:

— Пусни кучетата да проверят следващото помещение. Могат ли да го направят?

— Разбира се.

Шериф Хейзън разположи хората си около отвора на прохода, готови да заловят всеки, който излезе. След това кимна на Лефти.

Лефти разкопча карабинерите от каишките им и отстъпи назад.

— Щурм, Дранг. *Претърсете.*

Животните полетяха мигновено и изчезнаха в мрака. Хейзън приклекна до входа с готова за стрелба пушка. Чувахе кучетата в съседното помещение — ръмжаха, душеха, облизваха мокрите си муцуни. Минаха няколко секунди. Звучите ставаха все по-слаби.

— Извикай ги да се върнат — нареди Хейзън.

Лефти подсвирна тихо.

— Щурм, Дранг. *Върни се.*

Още душене и ръмжене.

— Щурм! Дранг! *Върни се!*

Кучетата се върнаха неохотно. През очилата изглеждаха като кучетата от ада.

Хейзън вече бе убеден, че Макфелти бе избягал. И въпреки всичко, не бяха на пълна загуба; даже обратното. Намериха сума физически улики, за да докажат, че е бил в пещерата и да го свържат с престъпленията: пръстови отпечатьци, ДНК. Несъмнено и ухото на. Стот бе страхотна находка, само заради него си струваше да слязат тук. С тези доказателства срещу Макфелти щеше да бъде адски лесно да обвини онзи тип и да „закове“ Лавъндър.

Хейзън се изправи.

— Добре, хайде де видим какво има там.

Влязоха в третата пещера. Беше по-малка от останалите. Хейзън спря изненадан. Изглежда бе използвана за жилищно помещение, но докато оглеждаше, Хейзън се чудеше що за човек би могъл да живее там. До стената имаше легло, ръждясало и потрошено, с изгърбушен дюшек, ала то бе съвсем малко — детско легло. Над леглото бе окачена

пречупена рисунка на ябълково дърво и друга — на клоун. В един ъгъл имаше няколко счупени дървени играчки, изгнили и покрити с плесен. Имаше дървена ракла, някога боядисана в яркочервено, килната настрани с извадени чекмеджета. В тях се виждаха изгнили дрехи. А в далечния си край пещерата се свиваше до тесен процеп.

Господи, какво място. Хейзън бръкна в джоба си за един кемъл.

— Както изглежда, нашата птичка е отлетяла. Навярно сме го изпуснали за малко.

— Какво е това? — попита Раскович, осветявайки пещерата.

Хейзън запали цигарата си и мушна кибритената клечка в джоба си.

— Бих казал, че е останало така от контрабандистките времена.

Последва дълго мълчание. Всички се бяха сбрали на едно място и изглеждаха разочаровани.

Хейзън пое дима с пълни гърди и издиша.

— Там, в казана, е ухото на Стот — обяви тихо той. — Доказателство, че това е била базата му за опериране. Това е голям пробив в разследването.

Всички закимаха. Чуха се няколко възбудени забележки.

Кучетата заръмжаха.

— Ще докараме утре екипа за претърсване на местопрестъплението. Мисля, че нашата работа за тази вечер приключи. — Хейзън дръпна още веднъж от цигарата си, изтръска огънчето с пепелта и прибра фасата в джоба си. — Да си вървим у дома.

Като се обърна, забеляза, че Лефти се опитва да издърпа кучетата от процепа в далечната стена. Те обаче не искаха и да чуят — дърпаха се към отвора и ръмжаха гневно и гърлено.

— Какво им става?

Лефти отново ги дръпна рязко.

— Щурм! Дранг! Седни!

— Дай им да проверят, за Бога — рече Хейзън.

Лефти ги отведе до дупката. Кучетата излаяха и се скупчиха около отвора, повлекли подире си протестиращия Лефти. И в следващия миг вече ги нямаше.

Хейзън приближи и надникна през дупката. Видя, че тунелът прави завой на деветдесет градуса и се спуска стръмно надолу около метър към задънена „улица“.

Ала не, той продължаваше! *Би трябвало.* Чу странно изкривеният глас на Лефти да отеква някъде от невидимата тъма — викаше безполезно на кучетата си да спрат.

— Надушили са следа — рече Хейзън през рамо. — И както изглежда — гореща следа!

[1] Sturm und Drang — „Буря и натиск“ (нем.), литературно течение, господстващо в Германия през втората половина на XVIII век. Главни представители — Шилер, Гьоте, Хердер. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кори лежеше неподвижна с ръце зад гърба си. Той се бе засмял, когато тя изпищя — ужасен, писклив смях, който бе прозвучал като писукането на морско свинче. И сега правеше нещо с трупа на Тад. Тя бе извърнала глава и стискаше клепачи. Чу се шум от раздиращ се плат, след това... след това сякаш разкъсваха плът. Стисна още по-силно очи и се опита вътрешно да блокира звука. *Той* бе само на метър от нея, тананикаше си и напевно си говореше нещо, докато работеше. Всеки път, когато направеше някакво движение, към нея се понасяше ужасна воня на плесен, на гнилоч, на още по-ужасни неща.

Ужасът, пълната нереалност на случващото се бе толкова потискаща, че тя усети как рухва.

Кори, дръж се, просто се дръж.

Но не можеше да се държи. Не и повече. Инстинктът за самосъхранение, който ѝ бе подсказал да освободи ръцете си, се бе изпарил с повторното появяване на онова *нещо*, което влачеше мъртвия Тад Франклин.

Съзнанието ѝ започна да витае, странно вцепенено. В него се появяваха фрагменти от спомени: как играе бейзбол с баща си като малка; как майка ѝ с ролки на косата говори по телефона и се смее; кой знае как неволно в паметта ѝ изникна едно дебело хлапе, което се държеше добре с нея в трети клас.

Щеше да умре, а животът ѝ изглеждаше толкова празен. Пустош, която се простираше в миналото дотам, докъдето можеше да си спомни.

Ръцете ѝ бяха развързани, но какво значение имаше това сега? Дори да се изплъзнеше, къде щеше да отиде? Как би могла да намери изхода от пещерата? От устните ѝ се изплъзна ридание, но онова ужасно нещо пак не ѝ обърна внимание. Беше застанало гърбом. Слава Богу, слава Богу.

Отвори едното си око и погледна към фенера. Беше го поставил на една издатина в скалата, където светлината му бе почти заслонена.

Старинните метални вратички бяха затворени и изпускаха само едва доловими снопчета светлина. Изглежда той не обичаше светлината. Господи, беше толкова бял, брашноно бял, та чак сивееше. И това лице, изражението на това лице, малката брадичка на кичури...

Заля я вълна на ужас и обърка мислите ѝ. Той бе истинско чудовище. Ако не се измъкнеше, онова, което се бе случило на Тад, щеше да сполети и нея.

Усети как дишането ѝ се учестява, след като отново изпита необходимостта да действа. Ръцете ѝ бяха вече свободни. Тук имаше фенер; разполагаше със светлина. А в далечния край на малката пещера виждаше добре утъпкана пътека, водеща в мрака. Може би тя просто водеше извън пещерата.

Нов спомен я връхлетя с почти пронизителна яснота. Беше на затревеното игрище за софтбоул зад парка за каравани, учеше се да кара двуколесен велосипед, който баща ѝ току-що ѝ бе купил за седмия ѝ рожден ден. Непрекъснато залиташе и падаше в меката трева. Спомни си как баща ѝ избърса сълзите на отчаяние, как я уговаряше с успокоителен тон, който никога нямаше да стане гневен или яден: не се отказвай, Кор. Не се отказвай. Опитай отново.

Добре, рече тя на мрака. Няма да се отказвам.

Сантиметър по сантиметър започна да премества тялото си, търсеше острия скалист ръб, като внимаваше ръцете ѝ да бъдат зад гърба. Намери го, вдигна свързаните си глезени и започна бавно да ги търка о ръба, стараяше се да бъде безшумна, да не привлича вниманието. Но той бе толкова погълнат от работата си, че не забелязваше какво прави тя. Гледаше гърба му с присвитите си очи, докато протъркваше охладилото се въже с острия ръб на калцита. Той временно бе изоставил трупа на Тад и сега се бе навел над три малки чувалчета от зебло и ги пълнеше с... Тя се извърна, реши, че по-скоро не би искала да узнае.

Търкаше и търкаше, докато накрая усети, че въжето поддава. Извъртя се насам-натам, за да го разхлаби още. Единият ѝ крак се изплъзна от него, после и другият.

Остана да лежи по гръб, за да размисли. Беше се освободила. А по-нататък?

Грабва фенера и хуква с все сили. Ще следва пътеката. Тя трябваше да води нанякъде.

Да, грабва фенера и хуква с все сили. Той ще я преследва, разбира се, но тя бе бърза, бе на второ място в спринта сред момичетата от класа си. Може би щеше да го надбяга.

Лежеше и дишаше дълбоко, а сърцето ѝ тупкаше бързо от страха за предстоящото. Сега, след като бе на път да предприеме действия, тя започна да измисля десетки причини защо би било по-лесно просто да си лежи тихичко. Той имаше нещо, с което да се занимава. Може би просто ще я забрави и...

Не. Трябваше да се измъкне по един или друг начин.

Огледа се още веднъж, ориентира се. Пое дълбоко дъх, издиша, пак вдиша и задържа дъха си.

След това преброи до три, скочи, грабна фенера и хукна. Зад гърба ѝ се понесе нисък, нечленоразделен вик.

Хлъзна се по мокрия камък, едва не падна; намери отново опора и затича право към вертикалния процеп в черния търбух в далечния край на пещерата. Дупката водеше към дълъг процеп, който се превръщаше в странна галерия от тънки, капещи израстъци и зловещи на вид варовикови образувания. По-нататък имаше плитко басейнче, над което покривът се спускаше стръмно; тя прецапа водата, пропълзя през тясното място, вдигнала високо фенера. Озова се в по-голяма пещера, изпълнена от пода до тавана с гъсто разположени сталагмити, много, от които — свързани с висящите отгоре сталактити, за да формират странни жълти и бели колонии.

Дали я следваше? Дали не бе на крачка, готов да я сграбчи отново...?

Тя подскачаше между светлите, лъскави колонии, задъхана от ужаса и усилията си, а светлинката се отразяваше от големите скални дънери. Фенерът се удари в един от тях и светлината потрепери. Кори бе обзета от нов страх — ако светлината угаснеше, всичко щеше да свърши.

Намали темпото, забави.

Изпълзя около една колона, блъсна се в рухнал от тавана блок калцит и лошо ожули едното си коляно. Спря за миг да се огледа и да си поеме дъх. Беше стигнала до далечния край на пещерата. Тук посипана с камъни пътека водеше нагоре. Погледна назад, после напред и забеляза груби знаци, изсечени в стените сякаш с каменно острие: странни концентрични кръгове, фигурки като пръчици,

неистово очертани грамадни облаци. Но сега не бе време за разглеждане на забележителностите и тя се закатери по склона, подхлъзваше се и падаше, когато нестабилните камъни поддаваха. Наранените ѝ китки закървиха отново. Пътеката ставаше по-стръмна и когато вдигна фенера над главата си тя забеляза един скален праг, който изглежда бе горният ѝ край. Улови се за него със свободната си ръка и се надигна.

Пред нея се разкри лъскав варовиков тунел — син, като че направен от лед, от чийто таван се спускаха перести кристали. Продължи да тича.

Тунелът бе съвсем равен и се виеше леко напред-назад. По средата му течеше тънко поточе вода. И тук сините стени бяха изписани със странни, груби, непознати образи. Кори се втурна напред, нозете ѝ зашляпаха във водата и шумът от стъпките ѝ странно отекваше в дългия тунел. Не се чуваха обаче ответни стъпки.

Не можеше да повярва, но бе избягала. *Беше го надбягала!*

Продължи да върви колкото смееше по-бързо. Навлезе в голяма пещера, чийто под бе покрит с килим от натрошени сталактити. Запълзя по тази циклопска зидария, следвайки, където бе възможно следите от пътеката. И ето, тя продължаваше почти отвесно в дъното на пещерата.

Захапа дръжката на фенера и започна да се изкачва. Опорите за ръцете и краката ѝ бяха хлъзгави и заоблени. Но страхът я тласкаше напред, помагаше ѝ да забрави за болката в китките и глезените си. Колкото по-нататък отидеше, толкова повече щеше да се отдалечи от него. А и пътеката трябваше да води нанякъде, рано или късно би трябвало да намери изход. Най-сетне с въздишка на облекчение стигна догоре, издигна се и...

Той беше там. Чакаше я. Чудовищното му тяло, покрито с петна от кръв и чужда плът, кошмарното, невъзможно лице, застинало в крива усмивка.

Тя изпищя и бледните му черти се изкривиха. Последва висок и писклив смях. Смяхът на детинско доволство.

Кори се опита да се промуши покрай него, но голямата ръка я обгърна и я прикова към земята. Падна зашеметена възник. Смяхът му отекваше истерично. Фенерът се търколи по пода, свещта се топеше.

Той стоеше над нея, пляскаше с ръце и се смееше, с изкривено от веселие лице.

— Разкарай се от мен! — изпищя тя и зарита с крака, за да се отдръпне.

Той протегна ръце, улови я за раменете и я изправи рязко на крака. Дъхът излиташе от гадната му уста като от отдушник на кланица. Кори изпищя и той отново се изкикоти. Тя се загърчи в опит да се освободи от хватката му, ала той я държеше с железните си ръце, смееше се, стискаше.

— Не ме наранявай! — извика тя. — Боли ме!

— Х-у-у-у! — рече той и ведно със странния му висок глас от устата излетяха зловонни слюнки. Изведнъж я пусна, изтича настрани и изчезна.

Тя се опита да стане, взе фенера и се огледа обезумяла. Бе обградена от сталактитова гора. Къде бе той? Защо бе избягал? Тя пое по пътеката — и изведнъж той изскочи със силен вик иззад сталагмит и я връхлетя, събори я и смехът му отново изпълни пещерата. След което изчезна отново.

Кори се изправи на колене, силно задъхана, чувстваше се оглупяла от ужас и от неразбиране. Изчака главата ѝ да се проясни от болката. Беше тихо и тъмно. Светлината бе изгаснала.

— Хей-й-й-й! — долетя гласът от тъмнината, ведно с шума от пляскащи ръце.

Тя приклепна в мрака, свита, отчаяна, бояща се да помръдне. Драскане, лумването на кибритена клечка и фенерът бе запален отново. И ето го чудовището — надвесено над нея, гледаше я похотливо, лигите течаха от отворената уста, разкриваща остатъци от развалени зъби. Фенерът хвърляше мъждива светлина. Той изкряка и се скри зад една колона.

И едва сега Кори разбра. *Той играеше на криеница!*

Тя преглътна, разтреперана, опита се да намери гласа си.

— Искаш да играеш с мен, така ли?

Той спря, след това изпиука подобие на смях. Проскубаната му брада се поклащаше, дебелиите му устни бяха влажни и червени, а петсантиметровите нокти проблясваха, докато свиваше и разпускате юмруци.

— Играй! — извика той и тръгна към нея.

— Не! — изпищя тя. — Почакай! Не така...!

— Играй! — изрева той, разлетяха се слюнки и той вдигна масивната си ръка. — *Играй!*

Кори се сви в очакване на неизбежното.

И точно тогава нещото изведнъж изви глава. Гротескните му очи се завъртяха влажни в орбитите си, дългите кестеняви ресници замигаха. Ръката му увисна във въздуха, докато гледаше в мрака.

Изглежда се ослушваше.

След това я вдигна, метна я на рамо и отново пое със страховита скорост. Кори имаше съвсем смътна представа от сложната поредица от галерии и помещения. Затвори очи.

И тогава почувства, че той спря. Отвори очи и видя малка дупка, почти като тръба в основата на варовикова стена. Плъзна се от рамото му, усети как той набутва краката ѝ в дупката.

— Моля те, недей...!

Тя се опита да се улови за стените, стискаше и драскаше, ноктите ѝ се трошаха в камъка. Той положи длани върху раменете ѝ, блъсна я силно и тя се плъзна надолу, последния метър — в свободно падане — и тежко се приземи върху каменния под.

Седна замаяна и изподдраскана. Той се наведе отгоре с фенера в ръка и в един миг тя успя да зърне гладките като стъкло стени на шахтата, която я заобикаляше.

— Х-у-у-у! — извика той и гротескно нацупи устни.

След това изчезна с фенера и Кори остана на дъното на шахтата в пълна тъмнина, сама във влажната, студена тишина на пещерата.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Пендъргаст се промъкваше тихо през тъмните каменни галерии, движеше се възможно най-бързо, следвайки едва доловимите белези на пътека.

Пещерната система бе огромна и на картата му не бе отразена истинската ѝ сложност. В много подробности картата грешеше, имаше цели нива на пещерите, които изобщо не бяха нанесени. Различните пластове се гънеха в по изключително сложен начин, така че човек, запознат с тайните ѝ — убиецът — можеше за броени минути да отиде от една точка в друга, които на картата изглеждаха разделени от хиляда линейни метра. И все пак, въпреки недостатъците ѝ, картата бе забележително постижение, доказващо онова, което дори Управлението за геоложки проучвания на САЩ не знаеше — че пещерите на Краус бяха само върхът на подземен айсберг, обширна пещерна система, прояла дълбините под Медисин Крийк и съседните земи — и едно от разклоненията ѝ бе свързано с Могилите на призраците.

Пендъргаст чу пред себе си шум от вода. След една минута стигна до мястото. Тук един проход, издълбан преди столетия от вода под голям напор, пресичаше странично варовиковата кухня, която следваше. По пода му течеше бързоструен подземен поток, самотен знак за онези сили, които първоначално бяха скулптирали тези странни, дълбоки коридори.

Пендъргаст спря пред водата, гребна с шепа и я опита.

Беше същата вода, която бе пил в дома на Краус — която градът бе каптирал. Опита я отново. Както и бе очаквал, това бе същата онази вода, която Лу Ю в своята „Ча Чинг“, Книгата за чая, бе определил като идеална за заваряване на зелен чай — богата на кислород и минерали, от свободно течащ подземен варовиков поток. Точно чаят и водата го бяха довели до прозрението, че Пещерите Краус би трябвало да са далеч по-обширни, отколкото малката част, отворена за публиката. Пътуването до Топика потвърди правотата му и го въоръжи с картата,

която сега държеше. Ала това познание бе струвало твърде скъпо. Той не бе очаквал Кори да действа на своя глава и да стигне толкова далеч в умозаклученията си — макар че, като се замислеше сега, беше доста ясно, че ще го направи.

Изправи се, но не тръгна веднага. Зърна нещо в самия край на периметъра на фенерчето си — брезентова ранина, разкъсана грубо по шевовите. Прекоси потока и клекна; извади златна писалка и с нея дръпна краищата на брезента. Вътре имаше пътна карта, две мистрии, няколко резервни батерии от типа, който се използва за хранване на силни фенери и металотърсачи.

Освети раницата. До нея на пода бяха пръснати върхове на стрели и останки от керамика...

... И тогава, на метър встрани, светлината му спря върху рошав кичур коса — изрусена, с черни корени.

Шийла Суег. Докато е копаела при Метлите, случайно е попаднала на задния вход на пещерите. Беше добре скрит, но леснодостъпен, ако човек знае кои камъни да отмести. Сигурно е била поразена от погребалната камера, където се намираха Воините призраци, след което е поела по-навътре в пещерата, търсейки още съкровища.

Но е намерила нещо друго. Намерила бе *него*...

Нямаше време за допълнително проучване. След като хвърли последен поглед към тъжните останки, Пендъргаст се обърна и последва реката покрай гладките извивки на прохода.

След неколкостотин метра реката пропадна в дълбока дупка, която изпълваше пещерата с тънка мъгла. Тук Пендъргаст пое нагоре по по-тесни тръби и шахти. Сега слабите следи от отдавна преминали ходила ставаха по-ясни — приближаваше обитаваната част на пещерната система.

Пендъргаст още от самото начало смяташе, че убиецът е местен човек. Грешката му бе в допускането, че е *гражданин*. Но не, името не би могло да бъде намерено в данъчните документи на Марджъри Тийландър — той бе живял *със* тях, но не и *сред* тях.

След като осъзна това, бе относително проста работа да се определи идентичността на убиеца. Но ведно с това дойде и разбирането — или началото на разбирането — за това с колко деформирано и аморално същество си имаха работа. Беше

изключително опасен убиец, чиито действия дори Пендъргаст с дългогодишното си проучване на престъпното мислене не можеше да предвиди.

Стигна до нов тесен коридор. Калцитният поток бе рекристализирал по пода, оформяйки блещукаща замръзнала река. В средата ѝ меката повърхност бе износена с няколко инча, вероятно от тежки крака.

В края на коридора тунелът се разклоняваше неколkokратно, във всяко разклонение личаха следи от многократни преминавания. В тесните места, през които можеше само да се пропълзи и във вертикалните процепи също личаха човешки следи: строшен кристал, петно върху иначе снежнобелия сталагмит — множеството начини човек да издаде преминаването си през една пещера са почти безбройни. Веднъж, дважди Пендъргаст се изгуби в лабиринта от проходи, но всеки път успяваше да се върне на пътя си, благодарение на картата. По едно време лъчът на фенерчето му улови цветен отблясък: там, върху висока каменна лавица бе струпана сбирка от индиански фетиши, оставени там преди стотици години.

Към тях бяха добавени и други, от по-скорошни времена, направени от парчета връв и дървесна кора, дъвка и лейкопласт.

Пендъргаст спря за миг да ги разгледа. Бяха необичайни, груби, ала въпреки това — направени с много обич.

Застави се да побърза, опитваше се винаги да следва най-употребявания маршрут. От време на време спираше да отбележи нещо върху картата си или просто да запомни триизмерния план на пещерната система. Беше изумителен каменен лабиринт с проходи, които се виеха във всевъзможни посоки: разделяха се, сливаха се и отново се разделяха. Имаше и преки пътища, тайни проходи, тунели, галерии и потоци, чието изследване и проучване би отнело години. Много години наистина.

Започна да нараства броят на фетишите, както и на странните изображения и рисунки, надраскани върху скалите. Пред него — колко близо или колко далеч той още не знаеше — се намираше жилищното пространство на убиеца. Беше сигурен, че ще открие Кори там. Жива или мъртва.

При всичките си предишни разследвания Пендъргаст се бе старал с всички сили да разгадае и да очаква мислите и действията на

противника си. В този случай психологията на убиеца бе толкова далеч от камбанообразната крива — защото дори убийците си имат своя камбанообразна крива — че подобно очакване бе невъзможно. Тук, в тази пещера, той щеше да се сблъска с най-дълбоката престъпна мистерия в своя живот.

И това наистина бе противно чувство.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хейзън затича по разширяващия се склон на тунела в опит да настигне Лефти и кучетата. Чуваше тежкото дишане на Раскович зад гърба си, а още по-назад — глухите стъпки и подрънкването на снаряжението на останалите. А отпред кънтеше ужасният рев на кучетата. Всички претенции за скритост бяха отдавна забравени: лаенето се чуваше може би от километри. Пещерата бе много по-голяма, отколкото някой си бе представял. Спиртоварната се намираше на поне четвърт миля зад гърба им — трудно бе да се повярва, че кучетата бяха отмъкнали Лефти толкова далеч.

Миг по-късно, сякаш в отговор на тази мисъл, Лефти най-сетне се появи в полезрението му — стиснал здраво поводите в ръкавицата си, той говореше нещо гневно. Най-сетне бе накарал животните да спрат.

Хейзън намали темпото, благодарен за възможността да си поеме дъх. Раскович се появи до него, пуфтейки.

— Лефти, задръж за малко — промърмори мрачно Хейзън. — Да ни настигнат останалите.

Беше твърде късно. От прохода пред него се чу неочакван взрив от истеричен лай.

— Какво става? — извика Хейзън.

— Там има нещо! — отговори също с вик Лефти.

Кучетата вече бяха обезумели, мятаха се и ръмжаха и отново повлякоха протестиращия Лефти в тунела.

— По дяволите, Лефти, задръж ги! — изрева Хейзън, като тичаше напред.

— Стига си ми се зъбил! Върни ме на повърхността и тогава ми прави забележки. Ако още не си разбрал, тук, долу, не ми харесва. И тези кучета не ми харесват. Щурм! Дранг! Клекни!

Кучетата лаеха и ръмжаха ужасно, а ехото допълнително изкривяваше звука и го превръщаше в наистина адски. Лефти дръпна веригата с все сили и едно от кучетата се завъртя, озъбено диво.

Водачът се сви назад и едва не изтърва повода. Хейзън видя, че Лефти е изплашен. Примамката на пътеката вече бе твърде силна — ако тези зверове докопаха Макфелти, като нищо щяха да му видят сметката.

А това щеше да бъде катастрофа.

Той усили крачка, за да ги настигне. Раскович се движеше близо до него.

— Лефти — извика — ако не можеш да овладееш тези псета, то тогава ми помогни да ги застрелям.

— Те са щатска собственост...

Хейзън видя през очилата си как светлочервените образи, се спуснаха към един завой и изведнъж изчезнаха от полезрението му. След миг се чу вик. Обезумелият лай се вдигна с няколко тона: дълбоки, гърлени звуци, които завършваха с висок вой.

— Шерифе, точно отпред! — долетя гласът на останалия без дъх Лефти. — Господи, там нещо се движи...!

Нещо ли! За какво говореше Лефти? Хейзън взе завоя, пое през носа и през устата си влажния въздух на пещерата и се опита да се ориентира. И тогава спря изведнъж наместо.

Лефти и кучетата бяха изчезнали в същинска гора от варовикови колони. По стените се спускаха подобни на завеси странни образувания с тежки гънки. Накъдето и да погледнеше, се виждаха само отвори на тунели, процепи, зеещи дупки. Чуваше яростния лай, който отекваше в странната каменна гора, ала звукът бе тъй изкривен, че нямаше представа откъде идеше.

— Лефти!

Собственият му глас отекна в пещерата и мина цяла вечност, докато стихне. Облегна се задъхан на една строшена колона — чудеше се накъде да поемат оттук нататък.

Раскович спря до него също тъй задъхан. Хейзън забеляза в очите му зараждащата се паника.

— Къде изчезнаха?

Хейзън поклати глава. Акустиката бе дяволска.

Шерифът отново закрачи напред през лабиринта от колони, краката му шляпаха в плитка вода — стремеше се да следва посоката, от която лаят се чуваше най-силно. Раскович се държеше близо до него. Лаят сега се чуваше по-отдалеко, сякаш бяха навлезли в далечен

тунел; ала въпреки това звукът се бе извисил с още няколко истерични тона.

И тогава той се промени изведнъж. Лаят на едно от животните се превърна в звук на свирещите при рязко натискане на спирачките гуми. Далечният писък се смеси с друг звук: нисък, гърлен, гневен.

Дори на червения фон на очилата за нощно виждане лицето на Раскович изглеждаше пепеляво. А към ужасния хор се присъедини и очевидният писък на човешко същество. Лефти.

— Света Дева Марийо! — произнесе тихо Раскович.

Погледът му се стрелкаше диво. Беше на ръба да рухне.

— Ей, я по-спокойно — рече бързо Хейзън. — Кучетата навярно са сгасили Макфелти. Мисля, че са излезли от тази пещера по някой от страничните тунели. Хайде, трябва да ги намерим. Ларсен! — изкряска той високо. — Коул! Браст! Тук сме!

Изкривените писъци и нечленоразделно ломотене продължаваха. На Хейзън му бе трудно да мисли трезво. Вече не се безпокоеше за кучетата — тревожеше се за Макфелти.

— Раскович, всичко е наред.

Онзи отстъпи, препъвайки се назад. Лицето му бе безизразно, а ръцете му здраво стискаха пушката. Хейзън вече съзря опасността в ситуацията: Раскович бе на път да изгуби самообладание, а в ръцете си държеше заредено оръжие.

Ужасните писъци се смесиха с гърлени задавени звуци на фона на охкания и кашляния.

— Човече, всичко е наред, просто се успокой, остави пушката на...

Оръжието изгърмя оглушително и отгоре се посипа дъжд от камъчета — те звънтяха, отскачайки от колоните, преди да паднат в питката вода.

Далечният писък на кучетата, отпуснатото, паникьосано лице на Раскович... Хейзън започна да разбира, че операцията бързо излиза от контрол.

— Ларсен! — изрева той. — Веднага тук!

Раскович се обърна и хукна. Пушката си лежеше там, където я бе захвърлил, и цевта все още димеше.

— Раскович! — Хейзън побегна подире му, крещейки с все сила: — Ей! Не натам!

Докато тичаше, ужасеният лай и писъците го следваха зад гърба.
А след това настъпи тишина — неочаквана, изнервяща тишина.

ШЕСТИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пендъргаст спря и се послуша. Чу гротескните звуци, ечащи през каменните галерии. Напрегна слуха си, ала не бе възможно да долови нещо повече, освен съвсем тихия звук, тъй променен от акустичните свойства на пещерите, че изглеждаше като далечен прибой или вятър в гората.

Ускори двойно крачка в, както му се струваше, върната посока, като изкачваше или заобикаляше огромни прекатурени сталактити. В края на пещерата, където пътеката се раздвояваше, той спря и отново се послуша.

Звуците продължаваха.

Извади картата, консултира се с нея и определи приблизителното си местонахождение. Намираше се по средата на особено сложна част от пещерната система, изрешетена от процепи, проходи и задънени „улици“ на множество равнища. Щеше да бъде много трудно да се локализира източникът на звуците в такъв дяволски лабиринт. И все пак той знаеше, че в пещери като тази звукът обикновено следва въздушния поток. Извади от джоба си тънка златна запалка, щракна я и я отдалечи на една ръка разстояние, като внимателно наблюдаваше в каква посока ще се наклони пламъчето. След това прибра запалката и продължи срещу течението, към звука.

Ала звуците вече бяха секнали. Пещерата се бе върнала към обичайното си състояние на нарушавана само от капките тишина.

Пендъргаст продължи напред през галерии и тунели. След като вече не се чуваха звуци, той отново се върна към маршрута от картата, който изглежда водеше към централната част на пещерната система. В края на една особено тясна галерия спря и освети с фенерчето си далечната стена. Там имаше само един тесен вертикален процеп, неотбелязан на картата, който изглежда водеше към друга пещера в далечния край. Ако бе така, щеше да съкрати значително пътя си. Отиде до процепа и се послуша.

Отново дочу едва доловими звуци. Човешки глас на фона на шуртене на вода. Поне му се струваше човешки, но звукът бе толкова изкривен, че бе невъзможно да различи каквито и да било думи — ако въобще имаше такива.

Като освети земята пред краката си, установи, че не бе първият, възползвал се от прекия път.

Вмъкна се в процепа, който скоро се разшири достатъчно, за да върви нормално. Дъното постепенно се спускаше и под него се разтвори цепнатина; ала стените си оставаха на достатъчно разстояние, за да може да продължи напред — с единия крак от едната страна, а с другия — от другата страна на цепнатината той промъкна трудно тялото си през тясна дупка. Беше позиция, която създаваше едновременно усещането и за клаустрофобия, и за акрофобия.

Пред него процепът се разтваряше в тъмно пространство. Самият той стоеше на тясна издатина на почти трийсет метра височина в стената на куполообразна кухня. Отгоре се лееше вода и се спускаше към основата, далеч под краката му, изпълвайки пещерата с екот. Милиард блещукащи светлинки — отражения от перестите гипсови кристали — изпълваха пещерата като светулки.

Лъчът на фенерчето му едва достигаше до дъното.

При входа на процепа личаха отпечатыци от стъпки; значи трябваше да има път надолу.

Под скалата, върху която стоеше, светлината му улови серия от опорни точки. Отдолу с прекъсвания се носеха вече по-ясни звуци.

Дали Хейзън и рейнджърите бяха стигнали до убиеца и Кори? Тази мисъл бе прекалено неприятна, за да се спира на нея.

Пендъргаст приклепна върху тесния ръб и светна в мрака надолу. Не видя нищо друго, освен масивна купчина от паднали сталактити, откъснати от тавана при някое отдавнашно земетресение.

Свали обувките и чорапите си, завърза връзките заедно и ги повеси на врата си. Преди да се спусне в „джоба“ изгаси фенерчето — то не можеше повече да му е от полза. След това посегна в мрака, напипа първата опора, улови я и се залюля в празното пространство. Босите му крака напипаха хлъзгаво „стъпало“. След пет минути предпазливо спускане достигна до дъното. Обу обувките си в пълния мрак, докато се заслушваше.

Шумът идваше от далечния край на пещерата. Който и да бе източникът му, той не разполагаше със светлина. Шумът ту се усиляваше, ту затихваше — някакво бръщолевене, за което нямаше съмнение, че е човешко, а и изглежда човекът беше ранен.

Пендъргаст включи отново фенерчето, извади пистолета си и бързо тръгна напред.

Цветен проблясък, нещо помръдна в мъжdivия конус от светлина; той завъртя фенерчето наляво-надясно и съзря нещо жълто върху земята, зад пропукав камък.

Скочи като котка върху скалата, насочил едновременно и фенера, и пистолета. Погледна в кухнята зад камъка. А после прибра пистолета в кобура му, спусна се по отсрещния край и сложи ръка върху човека, който се бе свил като ембрион. Беше дребен, мокър до кости и бръщолевеше нещо неразбираемо. До него лежеше комплект очила за нощно виждане и шлем с инфрачервен визьор.

При докосването на Пендъргаст мъжът се сви още повече, покри главата си и извика.

— ФБР — каза тихо Пендъргаст. — Къде сте ранен?

Мъжът потрепери като чу гласа му, сетне погледна нагоре. Лицето му бе покрито с кръв, а очите гледаха с нечовешки ужас. Върху черното яке на мъжа се виждаха отличителните белези на отряда К-9^[1] на Канзаската щатска полиция. Устните над рядката козя брадица трепереха, ала единствените звуци, които той издаваше, бяха несвързани стонове. Клепачите му трепереха.

Пендъргаст го прегледа набързо.

— Изглежда не сте наранен — каза той.

Последва нечленоразделен отговор.

Губеха време. Пендъргаст сграбчи мъжа за яката на униформата му и го вдигна на крака.

— Вземете се в ръце, полицаи. Как се казвате?

Острият тон изглежда го сепна и върна разума му.

— Уийкс. Лефти Уийкс. Робърт Уийкс.

Зъбите му тракаха.

Пендъргаст го пусна; Уийкс залитна, но успя да се задържи прав.

— Откъде е тази кръв, полицаи Уийкс?

— Не знам.

— Полицай — рече Пендъргаст. — Не разполагам с много време. Тук дебне убиец, който е отвлякъл момиче. Най-важното е да я намеря, преди приятелите ти да са я убили.

— Ясно — каза Уийкс и преглътна.

Пендъргаст взе очилата за нощно виждане, видя, че са строшени и безполезни и ги пусна. — Ще дойдете с мен.

— Не! Не, моля ви...

Пендъргаст го сграбчи за раменете и го разтърси.

— Господин Уийкс, ще се *държите* като полицай. Ясно ли е?

Уийкс отново преглътна, опита се да се овладее.

— Тъй вярно, сър.

— Вървете след мен, следвайте ме и пазете тишина.

— Боже мой, не! Не, не отивайте натам... моля ви, сър. *То* е там.

Пендъргаст се обърна и се взря внимателно в лицето му. Той изглеждаше травмизиран, съсипан.

— То ли?

— То. Онзи, онзи *мъж*.

— Опишете го.

— Не мога, *не мога!* — Уийкс зарови лице в ръцете си, сякаш за да прогони образа. — Бял. Огромен. Целият сякаш само мускули. Замъглени, замъглени очи. Големи крака и ръце... И... *онова лице!*

— Какво за лицето му?

— О, Господи Иисусе, лицето...

Пендъргаст му удари един шамар.

— Какво за лицето му?

— Лицето на... о, Господи, на *бебе*, толкова... толкова...

Пендъргаст го прекъсна.

— Да вървим.

— *Не!* Моля ви, не нататък...!

— Както искате.

Пендъргаст се обърна и закричи. Мъжът изквича и задраска, за да го догони.

След като излезе от безредното скупчване на натрошени колони, Пендъргаст се озова в широк варовиков тунел, обсипан с големи жълти купчини от формиращи се сталактити. Уийкс го следваше, превит, леко стенойки. Боеше се да следва Пендъргаст, но още повече се боеше да

остане сам. Лъчът на фенерчето на Пендъргаст пробягваше от купчинка към купчинка и отново следваше пътеката.

След малко той спря. Светлината спря фиксирана върху купчинка, която изглеждаше съвсем различна от останалите. Яркочълтото бе изпоцапано с червено, а в основата ѝ имаше локва с яркочервена вода. Във водата плуваше нещо — приблизително с човешки размери, ала нещо във формата му не бе както трябва.

Уийкс бе притихнал.

Пендъргаст обходи с фенерчето стената на пещерата, която се издигаше зад купчинката. Черният камък бе украсен с яркочервени арки, а късове бяло, червено и жълто висяха от него и от тях се стичаха капки. Светлината най-накрая спря върху гигантски преден крайник — явно беше куче, заклещено в цепнатина на половината височина на стената. Парче от долна челюст се бе забило наблизко, а от наклонената стена стърчеше муцуна.

— Едно от вашите? — попита Пендъргаст.

Мъжът кимна безмълвно.

— Видяхте ли как се случи?

Мъжът отново кимна.

Пендъргаст се обърна и вдигна фенерчето към лицето на полица.

— Какво точно видяхте?

Полицей Уийкс се задави, заекна и най-накрая изплю думите:

— Той го направи. — Млъкна за миг, после преглътна с труд. И гласът му отново излезе: — *Направи го с голи ръце!*

[1] К-9 — така се обозначават поделенията със служебни кучета в щатските правоохранителни органи. Б.пр. ↑

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На следващия възел от разклоняващи се тунели Хейзън изчака да го застигнат щатските рейнджъри и Ларсен. Минаха пет минути, десет и затрудненото му дишане се върна към нормалното. Както изглежда, или не бяха последвали гласа му, или бяха завили погрешно някъде по пътя.

Хейзън изруга и се изплю. Раскович го нямаше, хукнал бе като заек. И макар Хейзън да го последва почти веднага, не успя да го намери. Онзи така драсна, че навярно вече бе изминал половината разстояние до КЩУ.

По дяволите! Ако не можеше да се съедини с Ларсен и рейнджърите, щеше да се наложи сам да търси Лефти и кучетата. А това означаваше да се върне като за начало във варовиковата гора.

Но като погледна назад — откъдето бе дошъл, той не бе съвсем сигурен от кой от разклоняващите се тунели бе дошъл. Помисли си, че беше десният. Но не бе сигурен.

Преглътна, прокашля се.

— Лефти?

Тишина.

— Ларсен?

Направи с длани фуния натам, откъдето бе дошъл и изрева:

— Ей! Има ли някой? Ако ме чувате, обадете се!

Тишина.

— Има ли някой там? Отговорете!

Въпреки студения въздух и влагата, Хейзън усети топли тръпки по гърба си. Погледна натам, откъдето бе дошъл; после се обърна напред. Очилата за нощно виждане придаваха на всичко блед червеникав, нереален оттенък, все едно се намираше на Марс. Провери колана си и установи онова, от което се боеше — по време на преследването бе изгубил фенерчето си.

Цялата операция се бе провалила. Бяха се разделили. Изгубиха Раскович, местонахождението на Ларсен бе неизвестно, положението

на Лефти и на кучетата — несигурно. Най-малкото Макфелти знаеше, че са тук. Ако бе мъртъв или ранен... Хейзън реши, че има достатъчно работа, за да се занимава с най-различни хипотези.

Най-важното бе да събере отново всички заедно, да чуе донесенията им, да направи рекапитулация.

Мамка му, не можеше да си спомни от коя точно дупка бе излязъл...

Огледа пода на пещерата за отпечатащи от стъпки или други следи, но всеки от тунелите изглеждаше добре „обходен“. И това само по себе си изглеждаше много странно.

Превъртя назад лентата на случилото се, опита се да си спомни някакви отличителни знаци. Напразно. Беше се съсредоточил само върху бягащия Раскович. И все пак, в крайна сметка му се струваше, че най-вероятно бе да бе излязъл от прохода вдясно.

Повървя в него около петнайсетина метра. Тук бяха пръснати парчета от строшени сталактити, които стърчаха като зъби. Не си ги спомняше. Нима бе бягал толкова бързо, че да не ги забележи?

Кучи син!

Продължи по-нататък, ала нищо не му се виждаше познато. Изруга, върна се в пещерата с колоните и пое по един от другите тунели. Вървеше бавно, стараше се да запомня обстановката, но усети как сърцето му леко ускори ход. Нищо познато. Капещите скали, перестите кристали, групите лъскави купчинки — всичко изглеждаше непознато.

И тогава чу шум. Някой пред него си тананикаше.

— Ей! — той хукна в тръс, зави зад един ъгъл, спря пред разклонение в прохода.

Тананикането бе спряло.

Хейзън се завъртя наместо и извика:

— Ларсен? Коул?

Отново — нито звук.

— Отговорете ми, дявол да го вземе!

Ослуша се. Нима не го чуваха? Той бе чул шума — кристален като камбана; а защо те не можеха да го чуят?

Чу се ново тананикане — високо и далеч, идваше от левия тунел.

— Ларсен?

Хейзън свали пушката от рамо и тръгна напред. Звукът стана по-силен, по-висок, по-близък. Вече вървеше по-предпазливо, опитваше се да овладее сърцето си, което сякаш тупкаше прекалено силно в гърдите му.

Зърна нещо за миг с периферното си зрение, спря се и се завъртя.
— Ей!

Успя да го зърне за миг, преди то да се стрелне в мрака. Но колкото и за кратко да го бе видял, то бе достатъчно да се увери, че не бе някой от екипа му.

А съвсем сигурно не бе и Макфелти.

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Честър Раскович зави зад един ъгъл и спря, гротескната гледка пред него бе приковала изцяло вниманието му. Гледаше като замаян. Пътят му препречваше груба, обрасла с косми фигура, която го гледаше с празни очи, със зяпнала, сякаш готова да хапе уста с оголени зъби.

Раскович изцвили от ужас и се дръпна назад, искаше му се да бяга, ала не можеше; очакваше нещото да скочи и да го връхлети. Беше като в кошмар: краката му бяха вкопани в земята, парализирани, неспособни да помръднат.

Пое дълбоко въздух — отново и отново, — и постепенно парализата и страхът се поутоложиха и разумът започна да се завръща. Наведе се малко напред. Не беше нищо друго, а мумифицираното тяло на индианец, седнал на пода с прибрани костеливи колене, с отворена уста, свилите се устни бяха оголили огромен ред от кафеникави зъби. Около него бе подреден полукръг от гърнета, всяко с каменен наконечник на стрела в него. Мумията бе обвита с влакнести дрипи и нещо, което сигурно някога е било бизонска кожа.

Той извърна поглед, преглътна, погледна отново, този път издиша бавно, почти нормално. Онова, пред което се бе спрял, бе индианско погребение. Виждаше останките от украсени с мъниста мокасини върху преплетените крака, до тях парфлеш и няколко разпилени пера.

— Мамка му — изруга високо Раскович, засрамен от паниката си, едва сега осъзнал какво бе сторил.

Беше се провалил. Първата му работа като истинско ченге и той я бе изгубил. И то пред очите на шериф Хейзън! Да избяга като заек. И ето го сега тук, изгубил се в пещера, убиецът е на свобода, а той няма никаква представа накъде да поеме. Усети как го облива вълната на срама и отчаянието — трябваше да си седи в КЩУ, да пази хлапаците да не се качват на водната кула и да издава глоби за неправилно паркиране.

Изведнъж, в изблик на ярост и отчаяние той се втурна напред и ритна жестоко мумията. Кракът му попадна с едно кухо „шльоп“ в главата и тя избухна в облак от кафеникав прах. Отвътре бликна поток от бели насекоми — приличаха на хлебарки албиноси — и мумията се килна на една страна. Долната ѝ челюст се отдели и след като се преобърна няколко пъти по земята, спря сред счупените парчета на черепа. Сребриста змия, скрита под дрипите, се разви мигновено и изчезна в мрака като едва видим призрак.

— О, *мамка му!* — извика Раскович и отскочи назад. — *Дявол да го вземе!*

Беше се задъхал, чуваше потока въздух, който гъргореше в гърлото му. Нямаше представа къде се намира, колко дълго бе тичал, накъде трябва да върви.

Мисли.

Огледа се, освети с инфрачервената си лампа влажните каменни стени. Беше дотичал дотук през тесен и висок процепа с пясъчен под. Беше толкова висок, че не можеше да стигне до тавана му. Виждаше отпечатъците си върху пясъка. Ослуша се: никакви звуци, дори и на капеща вода.

Хвърли един последен поглед на вече оскверненото погребение, обърна се и пое обратно през онази цепнатина, без да откъсва поглед от земята. Сега забеляза нещо, което бе пропуснал по време на безразсъдното си бягство — почти всяка ниша и издатък от двете страни на процепа бе отрупана с кости и с други предмети: оцветени гърнета, колчани, пълни със стрели, кухи черепи, гъмжащи с пещерен живот. Това бе мавзолей, индианска катакомба.

Потрепери.

За щастие скоро остави погребенията зад гърба си. Процепът се разшири, таванът се сниши и той отново виждаше опасните на вид сталактити над главата си. Пясъчният под отстъпи мястото си на плитки тераси, облени с вода, подредени в странно струпване, досущ като оризови ниви. Но след като пясъкът свърши, свършиха и следите му.

Пред него имаше два отвора — единият висок и отчасти блокиран от паднали варовикови плочи, другият — открит. Сега накъде?

Мисли, глупако. Спомни си.

Но Раскович за нищо на света не можеше да си спомни по кой път бе дошъл.

Хрумна му да извика, но после реши да не го прави. Защо да привлича вниманието? Нещото, което кучетата бяха открили, можеше да е все още някъде наблизо и да го търси. Пещерата бе далеч по-голяма, отколкото би трябвало да бъде, но въпреки това той би могъл да намери изхода, ако не бързаше и не се паникьосаше отново. А и другите щяха да го търсят, не биваше да забравя това.

Избра по-големия отвор и се почувства окуражен от дългия тунел пред себе си. Изглеждаше му някак си познат. Сега виждаше и още нещо, неопределимо червеникаво петно в очилата за нощно виждане, върху една каменна лавица в тъмна дупка. Подредени предмети. Още едно погребение?

Приблужи. Беше още един индиански череп, няколко пера, наконечници на стрели и кости. Но те бяха подредени по много необичаен начин върху каменната лавица. Беше някак обезпокоително — в музеите не бе виждал подобно нещо. А и това не бяха индиански предмети: странни малки фигурки, направени от конци и върви; строшен молив; гниеща поставка за изучаване на азбуката; счупена глава на порцеланова кукла.

Иисусе Христе, тази подредба го ужасяваше. Отстъпи назад. Това не бе странно. Някой бе взел старите кости и ги бе пренаредил заедно с другите неща. По гърба му пробягаха тръпки.

От тъмнината зад рамото му се чу изсумтяване.

Раскович не помръдна. Нямаше повече звуци: спусналата се отново тишина бе пълна. Мина минута, после — две, а Раскович си оставаше като истукан, докато несигурността и ужасът продължаваха да се усилват.

И тогава дойде моментът, когато повече не можеше да се удържи да не се обърне. Бавно — много бавно — той се завъртя, докато не видя източника на шума.

Застина, парализиран отново, дори дъхът не напускаше устните му. То стоеше пред него — гротескно, злокобно, отвратително. Гледката бе толкова ужасна, че всяка подробност се запечата в съзнанието му. Нима това бяха ушити от човек шорти и тиранти връз тези гигантски, изкривени крака: тиранти, украсени с танцуващи кончета? Нима тази риза, която висеше на парцали върху сплъстените

му гърди бе наистина щампована с комети и космически кораби? И над тях... нима това лице бе наистина, *наистина* толкова...

Ужасяващата фигура пристъпи крачка напред. Раскович бе вперил поглед в нея, неспособен да помръдне. Една месеста ръка се вдигна и го цапардоса силно. Той падна на пода на пещерата, а очилата му за нощно виждане отхвърчаха.

Ударът го извади от ужасното вцепенение и той най-сетне можеше да помръдне крайниците си. Запълзя назад, ослепен, а от гърлото му се изтръгна дълъг и пронизителен звук. Чу как чудовището идва към него, издавайки всмукващи звуци. Успя да се изправи и отстъпи с няколко крачки, но при последната кракът му не намери опора. Изгуби равновесие и падна възник, напрегна се, очаквайки да падне тежко върху твърдия каменен под на пещерата, ала нямаше нищо, съвсем нищо, освен силния порив на вятъра, докато профучаваше в тъмната бездна — надолу, надолу...

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ханк Ларсен се обърна към Коул и Браст. На червената светлина рейнджърите приличаха на очилати чудовища.

— Аз наистина не смятам, че това е посоката, в която изчезнаха.

Изречението му потъна в тишина.

— Е? — изглежда ги Ларсен.

Двамата изглеждаха почти като близнаци: здрави, жилести, късо подстригани по военному, със стиснати челюсти и със стоманеносиви очи. Или по-скоро — с очи, които някога са били стоманеносиви. Сега, дори и на бледата светлина на очилата за нощно виждане, те изглеждаха объркани и несигурни. Грешка беше, осъзна той, да излизат от голямата пещера с варовиковите колонии, за да търсят Хейзън. Лаят на кучетата изведнъж бе секнал и те бяха поели по един от безбройните странични проходи — както им се стори по посока на отдалечаващи се стъпки. Ала проходът се раздвои веднъж, после втори път, преди да се превърне в кръстопът от тунели. По едно време му се стори, че Хейзън вика името му. Но после не се чуха повече никакви звуци. Щеше да бъде истинско изпитание само да намерят пътя си обратно към повърхността.

Чудеше се как изведнъж де факто се бе превърнал в лидер на този хубав малък пикник. Коул и Браст бяха от прехваления „екип за рисковани нападения“ и бяха тренирани за специални ситуации като тази. В управлението на щатската полиция разполагаха със свой физкултурен салон, фитнес зала, басейн, стрелбище, провеждаха специални тренировъчни семинари, имаха условия за излети през уикенда. Ларсен определено се надяваше, че нямаше да му се наложи да ги държи изкъсо.

— Ей, събудете се, вие, двамата. Чухте ли ме? Казах, че не смятам, че са тръгнали по този път.

— Не знам — отвърна Браст. — На мен ми се струва, че е този.

— Струва ти се — повтори саркастично Ларсен. — Ами на теб, Коул?

Коул само поклати глава.

— Добре, това решава нещата. Обръщаме се и се махаме от тук.

— Ами Хейзън? — попита Коул. — Уийкс?

— Шериф Хейзън и полицаи Уийкс са обучени служители, които могат да се погрижат за себе си.

Двамата рейнджъри само го погледнаха.

— Имаме ли съгласие по този въпрос? — попита Ларсен с повишен тон. Проклети идиоти.

— Аз съм с теб — рече Браст с очевидно облекчение.

— Коул?

— Не ми харесва да изоставяме хора тук, долу — рече Коул.

Истински герой, помисли си Ларсен.

— Сержант Коул, безсмислено е да се мотаем повече тук. Ще се върнем за подкрепления. Те могат да се намират Бог знае къде в този лабиринт. Няма да се учудя, ако вече са на път да излязат.

Коул облиза устни и рече:

— Добре.

— Тогава да вървим.

Обикаляха в кръг по пътя си обратно към варовиковата гора в продължение на пет минути и стигнаха до непознато на вид кръстовище, когато Ларсен пръв чу шума. И другите трябва да го бяха чули, защото се обърнаха едновременно с него. Беше тих, но не можеше да се сбърка — шум от тичащи крака, които приближаваха с висока скорост. Но не бяха и човешки: ритъмът на тежките стъпки бе прекалено бърз.

Беше нещо едро.

— Оръжията! — извика Ларсен, приклекна на едно коляно и опря пушката си о рамото си. Прицели се в пресичащия тунел.

Шумът от тичането приближи, придружено от подрънкване на метал. И едно голямо червеникаво петно се появи от мрака. Каквото и да бе, беше голямо.

— Готови?

Нещото се носеше към тях с ужасяваща скорост. Прекоси плитка локва и вдигна подире си завеса от пръски.

— Почакайте! — рече изведнъж Ларсен. — Не стреляйте!

Беше едно от кучетата.

Животното препускаше към тях, очевидно, без да усеща присъствието им, широко отворените му обезумели очи гледаха право напред. Единственият звук, който издаваше, бе топуркането на огромните му лапи върху камъка. Когато профуча край тях, Ларсен забеляза, че животното бе потънало в кръв и че едно от ушите му бе откъснато, както и част от долната челюст. Големите черни устни и езикът му се люлееха свободно и от тях капеха пяна и кръв.

В следващата секунда то изчезна и шумът от стъпките му затихна. Възцари се отново тишина. Всичко стана толкова бързо, че Ларсен едва не си помисли, че бе сънувал.

— Какво беше това, *мамка му*? — прошепна Браст. — Видяхте ли...?

Ларсен преглътна, но устата му бе пресъхнала. Толкова бе пресъхнала, сякаш бе пълна с талаш.

— Сигурно се е подхлъзнало и е паднало.

— Глупости — рече Коул с неочаквано силен за тясното пространство глас. — Не може да изгуби половината си челюст при падане. Някой е нападнал кучето.

— Или *нещо* — промърмори Браст.

— За Бога, Браст — рече Ларсен, — стегни се. Покажи малко мъжество.

— Защо тичаше така? Това куче бе изплашено до смърт.

Ларсен поклати глава:

— Да се махаме оттук.

— По това спор няма.

Обърнаха се обратно, Ларсен не изпускаше из очи мокрите следи на кучето. Биха могли уверено да ги следват и това да улесни до голяма степен излизането им.

Браст наруши мълчанието:

— Чух нещо.

Спряха отново.

— Нещо изпляска в онази локва там, назад.

— Не започвай отново, Браст.

След това Ларсен също го чу: едва доловим плясък от стъпка във водата, последван от втори. Впери поглед в тъмния тунел зад тях — стените на пещерата бяха размазани в червено от очилата му. Не можа да различи нищо.

— Навярно — просто капеща вода.

Сви рамене, обърна се, за да последва кучешките следи.

Мъх!

Браст изкрещя и в същото време Ларсен бе блъснат с огромна сила изотзад и се просна на земята, а очилата му излетяха нанякъде. Браст все още крещеше, а Коул нададе неочаквано висок писък.

Ларсен бе ослепен. В отчаянието си запълзя на четири крака, опипваше земята и с огромно облекчение почувства как пръстите му напипват очилата. Нахлузи ги отново на главата си с изтръпнали дебели пръсти и се огледа.

Коул бе на земята, крещеше, стиснал ръката си. Браст бе на четири крака до стената на пещерата и търсеше опипом очилата си досущ като Ларсен преди няколко секунди, ругаеше и дишаше тежко.

— Ръката ми! — изстена Коул.

Парче кост стърчеше от ръката му под странен ъгъл, от раната бликаше гореща кръв, почти бяла в сиянието на очилата.

Ларсен отмести поглед от него и се огледа като обезумял за онова, което ги бе нападнало, с готова за стрелба пушка. Ала нямаше нищо — нищо, освен мрачното изкуствено сияние на каменните стени.

Някъде от мрака се понесе един-единствен звук — подигравателен или може би триумфален смях. Ларсен стисна поздравно пушката си. Невъзможно бе да се каже откъде точно бе връхлетяло съществото.

Но бе сигурен в едно нещо: намираше се наблизо.

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ефрейтор Шърт от Канзаската пътна полиция опипа пушката си и се залюля на пети. Погледна часовника си: единайсет и трийсет. Хейзън и останалите ги нямаше повече от час. Колко време им трябваше да сгацият Макфелти, да му закопчелят белезниците и да измъкнат задника му? Беше изнервящо да стои там навън без всякаква връзка. Това отчасти се дължеше на времето. Цял живот бе прекарал в Канзас, но не си спомняше буря като тази. Обикновено наистина лошото време идваше и си отиваше доста бързо. А това продължаваше с часове и, както изглежда, само се влошаваше. Невероятен вятър, проливен дъжд и светкавици, които сякаш раздираха надве небето. Преди радиовръзката да прекъсне напълно, имаше съобщения за торнадо със степен F-3 на път към Дийпър, целият ад бе връхлетял земята, магистралите бяха блокирани, FEMA^[1] се намесваше.

И електричеството — обикновено изгасваше в един, най-много в два сектора от мрежата. А тази нощ сякаш някаква гигантска ръка дърпаше щепсела на градче подир градче. След Медисин Крийк дойде ред на Хикок, Депю, Юлисис, Джонсън сити, Лейкин и накрая — на Дийпър, след което радиото изобщо спря, тъй като ретранслаторите излязоха от строя. Шърт бе от Гардън сити и се радваше, че най-лошото се бе стоварило върху другата част на окръга. И все пак се безпокоеше за жена си и децата. Беше неудобно човек да не си е вкъщи в такава нощ.

Заслонената пропанова лампа, която бяха монтирали, хвърляше слабо сияние върху входа на пещерата. Уилямс, който седеше от другата страна, изглеждаше като зомбиран, сгърбен срещу дъжда, с големи черни кухни там, където би трябвало да бъдат очите му. Единствено то, което му придаваше донякъде човешки вид, бе огънчето на цигарата, която висеше от долната му устна.

Нова гръмотевица раздра небето почти от хоризонт до хоризонт. Отвъд пещерата тя освети за миг голямата къща на Краусови — самотна и разнебитена, потъмняла от дъжда.

Хвърли поглед на Уилямс.

— И докога ще вардим входа? Вече съм вир-вода.

Уилямс пусна цигарата, стъпка я с обувка и сви рамене.

Последва нова светкавица. Шърт погледна към тъмния изкоп, който водеше надолу към пещерата. Може би бяха сгасчили натясно онзи тип и го уговаряха да излезе...

И тогава от входа на пещерата дочу тропота на тежко галопиращите стъпки, по-силен от воя на вятъра.

Пристъпи напред и вдигна пушката си.

— Чу ли? — попита остро.

От черния вход срещу тях излетя тъмно петно — огромно куче тичаше като полудяло, веригата и поводът му дрънчаха подире му и му действаха като камшик, а краката му тежко барабаняха.

— Уилямс! — изкрещя Шърт.

Животното изскочи на открито. Точно тогава блесна нова светкавица, последвана от разтърсващ земята гръм. Кучето се поколеба объркано, въртеше се и се въртеше в кръг, щракаше със зъби във въздуха, а очите му изглеждаха диви. В дрезгавината Шърт видя, че бе яркочервено, мокро и с блестяща козина.

— Добри боже — възкликна тихо той.

Кучето приклепна към светлината на фенера, все още треперещо, без да издаде звук.

— *Кучи син* — рече Уилямс. — Виждаш ли устата му? Сякаш е простреляно с най-едрия калибър.

Животното залитна, кръвта се стичаше под него, после се изправи, но масивните му крайници трепереха безспирно.

— Улови го — рече Шърт. — Хвани веригата му.

Уилямс се наведе и бавно хвана края на веригата. Кучето просто седеше, вече неподвижно, треперещо от божа и ужас.

— Спокойно, момче. Спокойно. Добро куче.

Уилямс бавно вдигна края на каишката, за да я завърже към единствено удобното място — стърчащ болт от пантите на вратата на пещерата. Изведнъж, усетило лекото подръпване на врата си, кучето се извъртя и с яростно ръмжене се хвърли върху Уилямс. Той падна и извика, пусна повода и в следващия миг кучето вече бе изчезнало — черен силует, препуснал в царевичака.

— Онзи кучи син ме ухапа! — извика Уилямс, който се държеше за крака.

Шърт притича и насочи фенерчето си върху падналия рейнджър. Панталонът му бе раздран и от дълбока рана в бедрото му бликаше кръв.

— Господи, Уилямс! — рече Шърт и поклати глава. — И като си помисля, че го стори само с половин челюст.

[1] Federal Emergency Management Agency (англ.) — Агенция за борба с извънредните ситуации. Б.пр. ↑

ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ларсен се наведе над Коул, който седеше на земята, клатеше се напред-назад и стенеше тихо. Беше счупване — назъбената кост стърчеше току над лакътя.

— Не мога да виждам! — рече Браст високо някъде зад него. — Не виждам!

— Спокойно — отвърна Ларсен.

Огледа се да потърси падналите очила. По време на нападението всички изгубиха очилата си. Съзря един комплект в локва вода, но една от лещите му бе счупена. Другият комплект не се виждаше никъде. Нима само той вече можеше да вижда? Изглежда бе така.

— Помогни ми да намеря очилата си! — извика Браст.

— Повредени са.

— Не, *не*!

— Браст? Коул е ранен. Вземи се в ръце.

Ларсен свали ризата си, раздра я на ивици, като се стараяше да игнорира хладната влага на пещерата. Огледа се да намери нещо, което да послужи като шина, но не откри нищо. Най-добре бе да пристегне ръката към тялото и да я остави така. Важното сега бе да се махат веднага оттук. Ларсен не бе особено уплашен — никога не бе разполагал с подходящите сензорни аксесоари за страх — ала великолепно разбираше сериозността на положението им. Онзи, който ги бе нападнал, *познаваше* пещерата като собствените си джобове. Беше човек, прекарал тук, долу, много, много време. Някой, който можеше да се появи, където си поиска, и да изчезне много бързо. Бе забелязал очертанията му: едър, тътрещ крака, приведен от дългите години живот под ниски тавани...

Хейзън бе само наполовина прав. Убиецът бе в пещерата, само че изобщо не беше Макфелти — или който и да е, свързан с Лавъндър. В тази работа имаше нещо далеч по-странно и по-дълбоко.

Застави се да се заеме с непосредствените проблеми.

— Коул? — повика той.

— Да? — гласът на Коул бе слаб и той видя, че мъжът се потеше.
Шок.

— Нямам с какво да шинирам ръката ти, затова ще я обездвижа, като я привържа към гърдите ти.

Коул кимна.

— Ще боли.

Коул отново кимна.

Ларсен завърза две от ивиците плат на примки и ги увеси около врата му, а след това колкото можеше по-внимателно улови ръката му и я мушна през тях. Коул потрепери от болка и извика.

— Какво бе това? — извика уплашеният Браст. — Онова ли се върна?

— Няма нищо. Просто стой спокоен, не викай и прави онова, което ти казвам.

Ларсен се опита гласът му да прозвучи окуражаващо. Прииска му се да бе с Хейзън. Шерифът може и да беше истински задник, но никой не можеше да го упрекне в страхливост.

Ларсен откъсна още две ивици от ризата и ги привърза около торса на Коул, за да обездвижи строшената ръка. Счупените кости простъргаха една о друга и Коул потрепери. Вече се потеше обилно и се тресеше.

— Можеш ли да се изправиш?

Коул кимна, изправи се, но залитна. Ларсен го задържа.

— Можеш ли да вървиш?

— Мисля, че да — изсумтя Коул.

— Няма да си тръгнете, нали? — извика Браст и се опита да улови Ларсен в мрака.

— Всички тръгваме.

— Ами очилата ми?

— Вече ти казах, че са строшени.

— Дай да ги видя.

Ларсен изсъска раздразнен, но вдигна очилата от локвата и ги подаде на Браст. Онзи ги пое отчаяно, опита се да ги включи. Просветна искра и се чу съскане. Хвърли ги настрани и рече с висок от уплахата глас:

— Мили Боже, как ще се измъкнем от...

Ларсен посегна, улови в юмрук пешовете на ризата му и ги усука яко.

— Браст?

— Видя ли го? *Видя ли го...?*

— Не, и ти също не си го видял. А сега млъквай и прави каквото ти казвам. Обърни се, трябва да бръкна за малко в раницата ти. Ще направим жива верига с въжето ти. Ще го завържа за кръста си, ще ти го подам после на теб и на Коул. Ще се държиш с една ръка, с другата ще помагаш на Коул. Ясно ли е?

— Да, но...

Ларсен разтърси здраво Браст.

— Вече казах — *млъкни и прави какво ти наредих.*

Браст замлъкна.

Ларсен бръкна в раницата, намери въжето и го завърза около кръста си. Оставаха около три свободни метра и се увери, че Браст и Коул се бяха уловили здраво за въжето.

— А сега се махаме оттук. Поддържайте въжето опънато, не го изпускайте и, за Бога, млъчете.

Ларсен тръгна бавно през дългия черен проход. В голите си крайници усещаше треперене, което нямаше почти нищо с хладния въздух. Отчаяното „ти видя ли го?“ на Браст владееше съзнанието му, въпреки усилията да го прогони. Истината бе, че Ларсен само го бе зърнал; само го бе зърнал, но то му беше достатъчно...

Не мисли за това. Важното е да се измъкнете.

Зад него Коул и Браст се тътреха и се препъваха. От време на време Ларсен им съобщаваше за препятствия, или спираше, за да помогне на рейнджърите да преодолеят особено опасни места. Вървяха бавно, минаха няколко болезнено дълги минути, преди да стигнат до поредното разклонение на тунела.

Ларсен разгледа „вилищата“, забеляза кървавите кучешки следи. Тръгнаха отново, този път малко по-бързо. По пода течаха ручейчета и имаше плитки локви, а звукът от техните шляпаци крака отекваше в пещерата. Тук отпечатъците бяха по-малко и на по-голямо разстояние. Ако можеха да намерят пътя си до голямата пещера с варовиковите колони, щяха да се оправят; той беше сигурен, че знаеше пътя оттам нататък.

— Сигурен ли си, че дойдохме оттук? — попита Браст с висок и напрегнат глас.

— Да — отвърна Ларсен.

— Какво, по дяволите, ни нападна? Видя ли го? *Видя ли...*

Ларсен се обърна и се пресегна покрай Коул, за да зашлеви здраво Браст с опакото на ръката си.

— Аз го видях! Видях го! *Видях го!*

Ларсен не отговори. Мислеше си, че ако Браст не замлъкнеше скоро, щеше да го убие.

— Не беше човек. Нещо като неандерталец. С лице като... о, мили Боже, с лице като на голямо...

— Казах да млъкнеш.

— *Няма* да млъкна. Трябва да чуеш това. Онова, срещу което противостоим, не е *естествено*...

— Браст? — обади се Коул, говореше през стиснати зъби.

— Какво?

Със здравата си ръка Коул насочи пушката към черния тунел и дръпна спусъка. Пушката изригна с оглушителен трясък. Вибрацията освободи дъжд от камъчета, които се посипаха по раменете им, а ехото отекна и резонира в дълбоките пространства.

— Господи, какво, по дяволите, беше това? — извика Браст.

Коул дръпна въжето и зачака ехото да утихне. След това заговори отново:

— Ако не млъкнеш, Браст, следващият е за тебе.

Последва кратко мълчание.

— Хайде — рече Ларсен, — губим време.

Продължиха пътя си, като спряха за малко на друго кръстовище. Кървавите кучешки следи водеха надясно и те ги последваха в още един нисък проход. Няколко минути по-късно тунелът излезе в голяма пещера, драпирана от двете страни с варовикови завеси и изпълнена с масивни колони. Ларсен изпита огромно облекчение. Бяха я намерили.

Коул се препъна, изръмжа, а после седна — наполовина в локва вода.

— Не спирай — рече Ларсен, улови го за здравата ръка и му помогна да се изправи. — Вече знам къде се намираме. Трябва да продължим да вървим, докато излезем.

Коул кимна, изкашля се, пристъпи, спъна се и пак направи крачка напред. *Шокът му се засилва*, помисли си Ларсен. Трябваше да излязат, преди да е рухнал напълно.

Проправиха си път през „гората“ в пещерата. От нея водеха няколко тунела — досущ като зеещи дупки на розовата светлина на очилата. Ларсен не си спомняше да бе видял толкова тунели. Огледа земята за следи на кучето, но плитката вода съвсем ги бе отмила.

— Изчакайте — рече рязко. — Тихо.

Спряха. Изотзад се чу плискане, което не можеше да се обясни с ехото на галерията. След малко и то спря.

— Той е зад нас! — рече високо Браст.

Ларсен ги изтегли зад една широка като дънер колона и пригответи оръжието си, след което надникна. Пещерата бе празна. Не би ли могло да бъде ехо, в крайна сметка?

Обърна се и видя, че Коул се бе облегнал, почти в несвяст, на една от варовиковите колони.

— Коул!

Вдигна го на крака. Коул се закашля, залюля се. Ларсен бързо го наведе напред и той повърна. Браст не каза нищо, само трепереше, очите му бяха широко облепени от страх и безсмислено обхождаха мрака.

Ларсен се наведе, гребна шепа вода и я плисна върху лицето на Коул.

— Коул? Ей, Коул!

Мъжът се отпусна на една страна и обърна очи. Беше припаднал.

— Коул! — Ларсен поля лицето му с още вода, после го плесна леко няколко пъти.

Коул се закашля, отново понечи да повърне.

— *Коул!* — Ларсен се опитваше да го задържи на крака, ала отпуснатото тяло бе като торба цимент. — Браст, помогни ми, по дяволите.

— Как? Не виждам.

— Намери си пътя опипом по въжето. Нали знаеш „пожарникарското“ столче?

— Да, но...

— Хайде да го направим.

— Не *виждам*, а освен това нямаме време. По-добре да го оставим тук и да извикаме помощ от...

— *Теб* ще те оставя тук — сопна му се Ларсен. — Да видим дали ще ти се хареса.

Намери ръцете на Браст и ги преплете със своите на „столче“. После двамата се наведоха, обгърнаха отпуснатото тяло на Коул и се опитаха да го вдигнат.

— Господи, тежи цял тон — рече задъхано Браст.

В същия миг Ларсен чу ясно изпляскване във вода, после още едно: тежки стъпки в плиткото басейнче, което бяха прецапали малко преди това.

— Казах ти, че има нещо зад нас — рече Браст, напрягайки се отчаяно да вдигне Коул. — Чу ли?

— Млъкни и *давай*.

Коул се отпусна назад и за малко не се изплъзна от хватката им. Те го наместиха отново и поеха мъчително напред.

Пляскането зад тях продължи.

Ларсен се обърна, но видя само неясни розови и червени петна. Пое отново напред и се насочи към тесен проход в далечната стена, който изглеждаше да е правилният. Ако можеше да стигне до познато място, би могъл да удържи онова нещо с пушката си...

— Господи — рече Браст с разтреперен глас. — О, Господи, о, Господи!

Мушнаха се с наведени глави в прохода, стискайки Коул помежду си. Ларсен залитна, след като въжето се омота около глезените му, но се изправи и продължи. Не след дълго таванът се повдигна отново, обсипан със странно формирование от хиляди игловидни сталактити, някои тънки като нишка.

О, Господи, това не си го спомням — помисли си Ларсен.

Нов плясък на вода в мрака зад тях.

Браст неочаквано се спъна в един камък. Коул изпадна от хватката им и падна тежко на счупената си ръка. Изстена силно, обърна се и повече не помръдна.

Ларсен го остави, взе пушката си и я насочи в мрака.

— Какво има? — извика Браст. — Какво има там?

В този миг към тях от мрака се понесе чудовищна сянка. Ларсен извика, стреля, препъна се, докато отстъпваше, а Браст стоеше ужасен,

с крака, вкопани в земята, с разтворени към тъмнината ръце.

— Господи, не ме оставяйте...!

Ларсен го улови за ръката и го дръпна настрани. В този момент тежкият силует се стовари върху неподвижния Коул. Двете фигури се сляха впримчени в едно червеникаво петно. Ларсен отново залитна назад, дърпайки Браст, като същевременно се опитваше да вземе отново пушката си. Чу раздиращ звук, все едно откъсваха бутче от печена пуйка. Коул изкрещя силно — висок фалцетен вик.

— Помогни ми! — викаше Браст, уловил се за Ларсен като удавник, буташе го назад и му пречеше да се прицели. Ларсен силно го срита настрани, опитвайки се да вдигне пушката, но Браст отново го връхлетя, стискайки го наистина като удавник.

Пушката гръмна, но не улучи, стотици варовикови иглици се стовариха върху земята, след което силуетът се надигна срещу тях. Ларсен се изправи ужасен: онова нещо държеше счупената ръка на Коул в единия си юмрук, пръстите още пулсираха спазмодично. Ларсен стреля отново, но бе опасно закъснял. Единственото, което му оставаше, бе да хукне по тъмния тунел, докато Браст крещеше несвързано подире му.

А зад него се чуваше Коул.

Ларсен тичаше и тичаше.

ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Кори лежа дълго във влажния мрак, объркана, сънлива, питаше се къде се намира, какво се бе случило със стаята ѝ, с леглото ѝ, с прозореца ѝ. Накрая се изправи до седнало положение; главата ѝ бучеше, а с връщането на болката дойде и споменът за пещерата, за чудовището... и за шахтата.

Ослуша се. Пълна тишина, с изключение на капчуците. Изправи се най-накрая, като залитна. Болката в главата ѝ намаля. Протегна ръце и срещна разната, гладка повърхност на шахтата.

Завъртя се в кръг, прокарвайки ръце нагоре и надолу по влажната стена, търсейки опорни точки, цепнатини, нещо, чрез което би могла да се изкатери. Но стените бяха от гладък камък, хлъзгав от водата — невъзможно бе да бъдат изкатерени. А и какво би могла да направи, след като излезе? Без светлина си оставаше изцяло в капана.

Беше безнадеждно. Нямаше как да се измъкне. Можеше само да очаква. Да очаква мига, в който чудовището щеше да се завърне.

Кори бе обезсилена от толкова мощно чувство на безпомощност и злочестие, че ѝ се догади. Отчаянието се подсилваше и от изгубената надежда, която се бе появила по време на краткия ѝ опит за бягство. Но тук, в шахтата, вече не бе останала никаква надежда. Никой не знаеше къде се намира, никой не знаеше, че бе влязла в пещерата. И в крайна сметка съществуването щеше да се завърне. Готово за *игра*.

Тя изхълца при тази мисъл.

Това щеше да бъде краят на нейния жалък и безсмислен живот.

Кори се облегна на влажната стена и се отпусна бавно на земята. Разплака се. Сдържаното години наред злочестие намери отдушник. През съзнанието ѝ профучаваха различни образи. Спомни си как като бе в пети клас се връщаше от училище и заварваше майка си до кухненската маса да пие миниатюрните бутилки водка една подир друга и се питаше защо ги харесваше толкова много. Спомни си как преди две години майка ѝ си дойде в два часа сутринта на Бъдни вечер — пияна и с някакъв мъж. Онази коледа нямаше чорапи под елхата,

нямаше подаръци. Спомни си триумфалния ден, когато успя да си купи гремлина с парите, които бе изкарала чрез работа за „Бук Нук“, преди да закрийт книжарницата — и колко бясна бе майка ѝ, когато Кори докара колата пред дома. Сети се за шерифа, за сина му, за миризмата в училищните коридори, за снежните бури през зимата, които покриваха стърнищата с непрекъснато бяло одеяло. Мислеше си за четенето на книги под далекопровода в разгара на лятото, за злобните коментари на атлетите, с които се разминаваше по коридорите.

Той ще се върне да я убие и всичко ще свърши, всички нещастни спомени, които сега се тълпяха в главата ѝ. И никога няма да намерят трупа ѝ. Ще има вяло търсене проформа, а след това всички ще я забравят. Майка ѝ ще прерови издъно стаята ѝ и най-накрая ще намери парите, които бе залепила от долната страна на чекмеджето, и след това ще е щастлива. Щастлива, че всичките вече са нейни.

Кори плачеше свободно, а риданията отекваха над главата ѝ.

Сега мислите ѝ блуждаеха още по-назад, в ранното ѝ детство. Спомни си как една неделна утрин бе станала рано и заедно с баща си правеха палачинки — как носеха яйцата и пееха като войниците от „Магъосникът от Оз“. Всичките ѝ спомени за него бяха щастливи: как се смее, как се шегува, как я пръска с маркуча за поливане в горещ летен ден или я води да поплуват в рекичката. Спомни си го как полираше своя мустанг кабриолет, лъскаше го и го лъскаше, от устните му висеше цигара, сините му очи блещукаха, вдигаше я, за да види изображението си върху лъскавата ламарина, а след това я разхождаше с колата. Спомняше си без усилия, сякаш се бе случило миналата седмица, как царевичните стъбла се разтваряха, когато профучаваха през тях, вълнуващото усещане за скоростта, за свободата.

А сега, в тишината, в абсолютния мрак на шахтата тя усещаше как всичките защитни стени, които грижливо бе издигнала около себе си с годините, започваха да се рушат една подир друга. В този миг на крайност единствените въпроси, които оставаха в главата ѝ, бяха онези, които много рядко си бе позволявала да зададе: Защо бе заминал баща ѝ? Защо никога не дойде да я види? Какво лошо бе сторила, за да не поиска той да дойде да я види отново?

Ала мракът не ѝ позволяваше самозалъгване. Имаше и друг спомен, не толкова далечен: как се прибра у дома и завари майка си да изгаря някакво писмо. Дали не беше от него? Защо не се изправи

срещу майка си? Дали не беше от страх, че писмото всъщност не беше онова, на което се надяваше?

Този последен въпрос висеше в мрака без отговор. И не можеше да има отговор, не и сега. Скоро щеше да се свърши тук, в тази шахта, и въпросът щеше да намери успокоение. Може би баща ѝ никога нямаше да узнае, че е мъртва...

Помисли си за Пендъргаст, единственият човек, който някога се бе отнесъл към нея като към възрастен човек. А тя подведе и него. Като извърши глупостта да влезе в пещерата, без да казва на никого. Глупачка, глупачка, *глупачка*...

Отново се разрида — високо, болезнено, даде пълна воля на чувствата си. Ала звуците отекваха тъй ужасно, тъй подигравателно около и над нея, че тя преглътна, задави се и притихна.

— Престани да се жалиш сама! — извика силно тя.

Гласът ѝ отекина и замря, след което тя пое дълбоко дъх.

В мрака ясно се чу шепот.

Дали *той* не се връщаше?

Вслуша се напрегнато. Долови още звуци, слаби и толкова далечни и изкривени, че не бе възможно да ги определи. Гласове? Викове? Письци? Напрегна се, наострила слух.

А след това последва дълъг, отекващ звук, почти като рева на прибоя на брега.

Изстрел.

И тя изведнъж скочи на крака и завика.

— *Тук съм! Помощ! Насам! Моля! Моля! Моля!*

ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Уийкс се опитваше да не изостава от Пендъргаст, който крачеше енергично. Като гледаше как бързо оглежда с фенерчето терена, Уийкс се питаше дали не пропускаше нещо. Навярно — не. Това му поддейства окуражително.

Целеустремеността, която излъчваше агентът, спомогна за успокояване на разклатените нерви на Уийкс. Дори започна да чувства как донякъде взе да се възстановява накърненото му Аз. Ала въпреки това не можеше да прогони от съзнанието си картината: как *онзи* разчленява кучето крайник по крайник...

Спря.

— Какво бе това? — попита с висок, треперещ глас.

Пендъргаст му отвърна, без да се обръща назад.

— Полицай Уийкс? Очаквам да следвате нарежданията ми.

— Но аз чух нещо...

Тънката бяла ръка на Пендъргаст се спря върху рамото му. Уийкс бе на път да каже още нещо, ала замълча, след като натискът на ръката се засили.

— Насам, полицай.

Гласът бе копринено нежен, ала Уийкс усети хладината му чак до костите си.

— Слушам, сър.

След като тръгнаха, той отново чу звука. Изглежда идеше отпред, измъчен, кълтящ звук, който отекваше из безкрайните кухни, и бе невъзможно да бъде идентифициран. Писък? Изстрел? Единственото, в което Уийкс бе сигурен, бе, че Пендъргаст се бе насочил право към източника му.

Преглътна протеста си и го последва.

Минаха през лабиринт от проходи, чиито ниски тавани бяха обсипани с блестящи кристали. Уийкс одраска главата си на острите им игли, изруга и се приведе още повече — не беше свикнал на това като, водач на кучета. Лъчът на Пендъргаст сновеше насам-натам,

разкриваше гнезда на пещерни перли, скупчени в тебеширени израстъци. Звуците най-сетне затихнаха, чуваше се само лекият плясък от собствените им стъпки във водата.

Пендъргаст изведнъж спря, лъчът на фенерчето му се закова върху нещо. Уийкс погледна. Отпървом не разбра какво точно бе онова: подредени върху лавица от плосък камък неща, струпани около някакъв по-голям предмет в центъра. Изглеждаше като някакво светилище. Уийкс приближи още, след това очите му се разшириха от шока и отстъпи бързо назад. Беше старо плюшено мече с плесенясала козина. Беше поставено така, сякаш се молеше — със сбрани пред себе си ръце, а единственото мънистено око се блещеше от пълзящата плесен.

— Какво, *по дяволите...*? — започна Уийкс.

Лъчът се отмести към онова, на което мечето се молеше. На жълтеникавата светлина то изглеждаше като купчинка сребриста плесен. Уийкс видя как Пендъргаст се навежда и със златната си писалка отстранява плесента, за да разкрие под нея малък скелет.

— *Rana amaritis* — промърмори Пендъргаст.

— Какво?

— Рядък вид сляпа пещерна жаба. Ще забележите, че костите са счупени преди смъртта. Тази жаба е била размазана от нечий юмрук.

Уийкс преглътна.

— Вижте — реши да опита той за последен път, — лудост е да продължаваме да навлизаме навътре в пещерата. Трябва да се измъкнем, да повикаме помощ.

Пендъргаст обаче бе насочил вниманието си отново към предметите около мечето. Внимателно разкри още малки скелети и отчасти разложени телца на насекоми. След това се върна към мечето, избърса плесента и го огледа внимателно.

Самият Уийкс се озърна уплашено.

— Хайде, *хайде*.

Млъкна, щом агентът от ФБР изви глава към него. Светлите му очи гледаха някъде надалеч, фокусирани върху някаква вътрешна мисъл.

— Какво има? — прошепна Уийкс. — Какво означава това?

Пендъргаст върна мечето на мястото му и рече само:

— Хайде да вървим.

Сега вече агентът крачеше по-бързо, спираше само от време на време да погледне картата. Ромонът стана по-силен и почти непрекъснато цапаха по вода. Въздухът бе толкова хладен и влажен, че дъхът им оставяше следи. Уийкс се опитваше да не изостава, а същевременно гонеше от съзнанието си образа на видяното. Това бе лудост, накъде, по дяволите, вървяха? Първата му работа като се върнеше — ако изобщо се върнеше — щеше да бъде да подаде молба за отпуск по болест, защото щеше да е истински късмет, ако се отървеше само с посттравматичния стресов синдром...

Пендъргаст отново спря рязко. Лъчът на фенерчето му осветяваше тяло върху пещерния под. Лежеше възник с отворени очи, разперил широко ръце и крака. Главата бе странно удължена, сякаш се бе разширила и сплескала, а задната част на черепа зееше — досущ като пръснала се презряла тиква. Очите бяха изцъклени и гледаха в различни посоки. Устата бе широко отворена — *прекалено* широко. Уийкс извърна поглед.

— Какво е станало? — успя да попита в опит да потисне страха си.

Пендъргаст вдигна фенерчето си към тавана. В покрива на пещерата зееше черна дупка. След това отново насочи фенерчето към трупа.

— Можете ли да го идентифицирате, полицаи?

— Раскович. Шефът на сигурността на Канзаския щатски университет.

Пендъргаст кимна и погледна отново към тясната дупка в тавана.

— Изглежда господин Раскович е паднал от доста високо — рече тихо той, сякаш на себе си.

Уийкс затвори очи.

— О, Господи.

Пендъргаст го побутна напред.

— Трябва да вървим.

Ала на Уийкс му бе дошло твърде много.

— Не мърдам повече и една крачка. А и вие, какво си мислите, че правите? — Паниката засилваше непрекъснато гласа му. — Кучето е мъртво, Раскович е мъртъв. Видяхте ги и двамата. Тук долу има чудовище. Какво повече искате? А аз съм онзи, който е още жив. Аз съм онзи, за когото трябва сега да се безпокоите. Аз съм...

Пендъргаст се обърна. И Уийкс спря декламацията си наполовина, неволно, ала мигновено, след като срещна презрителния поглед на агента от ФБР.

След миг Уийкс отклони очи.

— Както и да е, казвам само, че си губим времето. — Гласът му пропадна. — А и какво ви кара да мислите, че момичето е още живо?

Сякаш в отговор той чу далечния, изкривен, ала непогрешим звук. Някой викаше за помощ.

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Ларсен тичаше като обезумял. Браст го следваше, като се държеше за въжето, залиташе от стена към стена, но успяваше някак си да поддържа темпото. Минаха няколко минути, откакто писъците бяха престанали, ала Ларсен още ги чуваше в съзнанието си, те отново и отново го връхлитаха, като някакъв дяволски запис — последният писък на Коул, сподавен от звука на чупещи се кости. Онова, което бе сторило това — и което ги преследваше сега — не бе напълно човек. То наистина бе някакво чудовище.

Не можеше да бъде истина. Но той го бе видял. *Видял* го беше.

Не обръщаше внимание на това накъде вървеше, в кой тунел се намираще, дали бе на път към повърхността, или, обратно — все по-навътре в пещерата. Не му пукаше. Единственото, което го вълнуваше, бе да увеличи разстоянието между себе си и онова *нещо*.

Стигнаха до басейн, светъл, блещукащ в червено в очилата и Ларсен зацапа без колебание през него. Ледената вода достигна до голите му гърди, преди да излезе в плиткото. Браст го следваше сляпо и доколкото можеше. От другата страна на басейна таванът на пещерата бе съвсем нисък. Ларсен забави ход, размахваше пушката си и чупеше острите сталактити, които висяха пред лицето му. Таванът се сниши още и се чу гаден звук, последван от отчаяна ругатня на ударилния главата си Браст.

След това таванът отново се издигна и разкри странно, начупено помещение с цепнатини, водещи в безброй посоки. Ларсен спря, огледа се на всички страни и препъващият се Браст се блъсна в гърба му.

— Ларсен? *Ларсен?* — Браст се вкопчи в него, сякаш да се увери, че бе истински.

— Тихо — рече Ларсен, който се заслушваше напрегнато. Зад тях не се чуваха плясъци от човешки стъпки. Онова нещо не ги преследваше.

Дали се бяха измъкнали?

Погледна часовника си — беше почти полунощ. Бог знае колко дълго бяха бягали.

— Браст — прошепна той. — Чуй ме. Трябва да се скрием, докато ни спасят. Никога няма да намерим сами пътя за навън, а ако продължим да се мотаем тук, ще налетим на онова нещо.

Браст кимна. Лицето му бе издраскано, дрехите — окаляни; очите му бяха безчувствени, като изпразнени от страх. От дълбока рана в ниско подстригания му скалп свободно се стичаше кръв.

Ларсен погледна отново напред, освети наоколо с инфрачервената лампа. Високо в стената имаше цепнатина, по-голяма от останалите, от която изригваше замръзнала варовикова река. Изглеждаше достатъчно голяма, за да помести един човек.

— Ще отида да проверя нещо. Повдигни ме.

— Не ме изоставяй!

— Тихо, бе! Само за минутка.

Браст му подаде опипом ръка и след малко Ларсен вече надничаше в цепнатината. Огледа се, голите му ръце трепереха на хладния въздух. След това отвърза въжето от кръста си и пусна единия край долу. После изсъска на Браст да се изкатери.

Онзи се засуети, но все пак се изкатери по хлъзгавата скала.

Двамата с Ларсен навлязоха по-дълбоко в цепнатината. Подът бе неравен и обсипан с едри камъни. След няколко метра се превърна в тунел, достатъчно висок, за да продължат приведени.

— Нека видим накъде води — прошепна Ларсен.

След още минута пълзене излязоха до ръба на мрачината. Тунелът просто свършваше с рязък откос надолу.

Ларсен потупа окуражително Браст.

— Стой тук и не мърдай.

Надникна предпазливо зад ръба на дупката, но не можа да види дъно. Взе камъче, хвърли го и започна да брои. Когато стигна до трийсет, се отказа.

Отгоре се намираше отвесен комин, от който върху тях се стичаше спираловидно тънка струя вода. Нямахше начин онова нещо да може да ги нападне от тази посока. Можеше да дойде единствено от цепнатината, по която те току-що бяха пристигнали.

Идеално.

— Стой тук — прошепна на Браст. — Не отивай по-нататък, защото там има дълбока яма.

— Яма ли? Колко дълбока?

— Доколкото това те засяга, тя е бездънна. Просто стой наместо. Ще се върна веднага.

Ларсен пое обратно към входа на цепнатината и там, легнал по корем, започна да събира камъните наоколо и да ги подрежда в дупката. За пет минути ги натрупа достатъчно високо, за да затвори изцяло отвора. Убиецът, ако изобщо дойдеше до начупената пещера долу, щеше да види само камъни. Никакъв отвор. Бяха намерили идеалното убежище.

Върна се при Браст и заговори много тихо:

— Чуй ме. Никакъв звук, никакво движение. Нищо, което да ни издаде. Ще чакаме тук за истински SWAT^[1]-екип да дойде и да изкара онзи кучи син от пещерата. Междувременно ще стоим нащрек и ще пазим тишина.

Браст кимна.

— Но в безопасност ли сме? Сигурен ли си, че сме на безопасно място?

— Стига да си държиш устата затворена.

Двамата зачакаха, а тишината и мракът ставаха все потискащи. Ларсен се облегна на стената, затвори очи и се вслуша в собственото си дишане, като се опитваше да не мисли за онзи побърканий, който бродеше из пещерите наоколо.

Чуваше Браст до себе си — беше неспокоен и непрекъснато шаваше. Това го подразни — дори най-малкият шум можеше да ги издаде. Отвори очи, нагласи очилата и погледна.

— Браст! Недей!

Твърде късно; чу се едно „скрич“ и в мрака лумна кибритена клечка. Ларсен я изби от ръката му и тя падна с едва доловимо съскане на земята. Миризмата на сира остана да витае в мрака.

— Какво, по дяволите...?

— Ти, копеле — изсъска Ларсен. — Какво си мислиш, че правиш, бе?

— Намерих кибрит. — Браст вече ридаше, без да се крие. — В джоба си. Ти каза, че сме в безопасност и че той не може да ни намери. Не мога да понасям повече тази тъмнина. *Не мога.*

Последва ново драскане и още една клечка пламна в светлина. Браст ридаше с облекчение, очите му бяха широко отворени и неподвижни.

И изведнъж Ларсен, полугол и треперещ, осъзна, че нямаше повече воля да угаси дружелюбното жълто пламъче. Освен това бе струпал камъните доста надълбоко. Слабата светлинка на кибритената клечка със сигурност не можеше да проникне в пещерата отвъд.

Вдигна очилата на чело и се огледа с примигващи очи. За първи път виждаше нещата ясно, с подробности. Колкото и да бе малко, пламъчето внасяше тъй желаната топлинка в това ужасно място.

Намираха се в малко като купе помещение. На метър и петдесет или осемдесет от тях започваше стръмното спускане надолу. Зад тях, след ниския тунел бе изходът им, блокиран с камънак. Бяха на сигурно място.

— Може би ще намеря нещо, което да можем да горим — каза Браст. — Нещо, което да ни стопли поне малко.

Ларсен видя как щатският рейнджър рови из джобовете си. Така поне мълчеше.

Браст изруга под носа си, след като клечката изгори пръстите му. Запали трета и тогава се чу лек шум зад Ларсен — изтракването на преместен камък. След това — шум от падане, от търкаляне на един, после на втори камък.

— Изгаси я, Браст — изсъска Ларсен.

Ала Браст се бе изправил с клечка в едната ръка и гледаше зад гърба на Ларсен. Лицето му бе сковано от страх. В един ужасен миг той остана неподвижен. А след това изведнъж се обърна и затича сляпо, безумно и скочи от ръба в пропастта.

— Не-е-е-е! — изкрещя Ларсен.

Ала Браст вече бе изчезнал в бездната, а горящата клечка, която до преди миг бе в ръката му затанцува, примигвайки във възходящия въздушен поток, докато не изгасна.

Ларсен изчака, както му се стори, цяла вечност с разтуптяно сърце, вслушан в пълния мрак в неравното дишане, което бе като ехо на неговото собственото дишане. А после с изтръпнали пръсти бавно сложи очилата и се обърна, за да погледне неумолимо сам лицето на кошмара.

[1] Special Weapon and Tactics — „Специални оръжия и тактики“ (англ.) — така се наричат екипите за специални операции на правоохранителните органи в САЩ: за взломване, за задържане на особено опасни престъпници, за обезвреждане на взривни устройства и т.н. Б.пр. ↑

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Райнбек седеше в затъмнената гостна и се клатеше напред-назад в стария стол с права облегалка. Почти се радваше, че къщата бе толкова тъмна, защото се чувстваше глупаво да седи там със защитното си облекло, кевларовата противокуршумна жилетка и цялата бойна екипировка, заобиколен от дантелени кувертюри, бродерии и гарнирани с воланчета покривчици. И задача: старата дама.

Мамка му.

Голямата къща още стенеше и скърцаше под воя на бурята навън, но поне писъците на старата дама от подземното укритие срещу торнадо бяха секнали. Той бе заключил два пъти масивната врата и бе съвсем ясно, че тя нямаше къде да отиде. Там щеше да е в безопасност, в далеч по-голяма безопасност, отколкото самия него, ако връхлетеше торнадо.

Вече преваляше полунощ. Какво, по дяволите, правеха онези долу? Гледаше слабото пламъче на пропановия фенер и разиграваше в съзнанието си различни сценарии. Навярно бяха сгасцили онзи тип и водеха преговори с него. Райнбек бе присъствал на няколко преговори с взели заложници престъпници и понякога му се струваше, че те продължават до безкрай. Комуникациите бяха прекъснати, дървета препречваха повечето от пътищата и никой нямаше да отговори на обаждането му за линейка и лекар за старата дама — не и от попиляния Дийпър и от целия окръг, поставен под тревога за торнадо трета степен. А той бе изправен пред медицински, а не полицейски случай; при това доста неудобен.

Боже мой, каква шибана задача!

Чу се изскърцване и неочакван шум от строшена чаша. Райнбек скочи на крака, столът зад гърба му се наклони силно, преди да разбере, че ставаше дума за поредните строшени клони и изгърмял от вятъра прозорец. Тъкмо онова, от което това място се нуждаеше — от проветряване. След като студеният фронт бе отминал, въздухът бе станал наистина необичайно студен. Дъждът вече нахлуваше през едно

строшено стъкло, локвичките се разпростираха по пода. Райнбек изправи стола си и седна отново. Момчетата от управлението никога нямаше да пропуснат да го будалкат с тази му задача — и то вовеки веков.

Пропановият фенер замига и той го погледна намръщен. Ясно: някой тъпанар не си бе дал труда да му сложи нов резервоар и това нещо сега щеше да угасне. Поклати глава, изправи се и отиде до камината. Бе готова за запалване; на каменната лавица над нея намери голяма кутия кухненски кибрит.

Постоя така минута, потънал в мисли. *Майната му*, реши той. След като го бяха написали в това отвратително място, би могъл да направи живота си поне по-удобен.

Надникна в камината и се увери, че клапата е отворена. След това взе кутията, извади клечка, запали я и я поднесе към огнището. Пламъците обхванаха вестника и той мигновено се почувства по-добре: топлината му действаше някак окуражаващо. След като огънят пое, той започна да хвърля хубави жълти светлини към гостната, да се отразява в поставените в рамки гоблени, в стъклените и порцеланови дреболии. Райнбек отиде и изгаси пропановия фенер. Така можеше да се запази остатъкът от газ.

В този момент изпита известна жалост към старата дама, че се бе наложило да я заключи в избата. Но имаше предупреждение за силно торнадо, а и тя бе неадекватна, най-мекото казано. Той се облегна на люлеещия се стол. Не бе лесно за една стара жена в имота ѝ посред нощ да нахлуе група непознати с оръжия и кучета, при това по време на свирепа буря. Това би било шок за всекиго, особено за отшелница като старата госпожица Краус.

Пак се облегна назад, наслаждавайки се на топлината от трепкащия огън. Спомни си неделните следобеди, когато с жена си посещаваше от време на време майка си. През зимата тя запарваше чай и го сервираше до самата камина, почти същата, като тази. А с чая винаги имаше някакви курабии — тя държеше старата семейна рецепта за джинджифилови „сухарчета“, която все обещавахе да даде на жена му и така и не ѝ я даде.

Мина му през ума, че старицата бе в избата вече почти три часа, без да хапне нищо. Сега, след като се бе успокоила, можеше да ѝ занесе нещо. Можеше да свари малко чай. Нямаше ток, но би могъл да

кипне вода на огъня. Всъщност, той дори си помисли, че би трябвало да го стори по-рано.

Надигна се от стола, включи фенерчето и влезе в кухнята. Тя бе забележително добре заредена. Имаше кутии със странни на вид сухи храни, подредени до стената: билки и подправки, за които никога не бе и чувал, екзотични оцети, мариновани в буркани зеленчуци. Върху лавиците имаше сребристи метални кутии с японски, или може би китайски надписи, не беше много сигурен. Най-накрая намери чайника, поставен до печката между автомат за приготвяне на макарони и някакво устройство с прекалено голям стоманен комин с дръжка. Започна да рови в чекмеджетата, откри няколко добри и старомодни пакетчета с чай. Закачи чайника на кука над огъня, след което се върна в кухнята. Хладилникът също бе натъпкан догоре и само за минути успя да подреди малък поднос със сметана, захар, чаени сладки, сладко, мармалад и хляб. Подредбата бе довършена с дантелено мильо върху ленена покривчица. Чаят скоро бе запарен и той постави чайника върху подноса и пое надолу по стълбите.

Спря пред вратата и, балансирайки с подноса в едната ръка, почука леко. Чу някакво размърдване вътре.

— Госпожице Краус?

Никакъв отговор.

— Донесох ви чай и малко сладки. Ще ви дойдат добре.

Чу ново изшумоляване, а след това — и гласа ѝ:

— Една секунда, моля. Трябва да поправа косата си.

Той изчака, доволен от това колко спокоен прозвуча гласът ѝ. Беше удивително — това благоприличие на старото поколение. Мина минута, след което старата дама се обади с превзет тон:

— Вече съм готова да ви приема.

Усмихнат, той извади големия железен ключ от джоба си, мушна го в ключалката и отвори вратата.

СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Шериф Хейзън усещаше как потта се стича от дланите му върху вдлъбнатия затвор на пушката. През последните десет минути чу всевъзможни звуци: изстрели, писъци, викове — всичко това беше белег за сериозен сблъсък. Звучите идваха от една посока и Хейзън сега крачеше натам възможно най-бързо. Другите можеха и да се разбягат като зайци, но той бе решен лично да залови убиеца.

Видя върху пясъка следите от боси крака, същите, които бе виждал и преди.

Изправи се. Босите крака на убиеца.

Осъзна, че бе сбъркал за Макфелти. Погледът, който бе успял да хвърли на убиеца, макар и кратък, го бе убедил в това. А може би грешеше и за връзката „Лавъндър“. Но за най-важното нещо бе прав: убиецът се криеше в пещерата. Това бе оперативната му база. Хейзън бе установил тази връзка и бе твърдо решен да я разкрие и да извади кучия син навън.

Тръгна подир следите по пясъка. Кой можеше да бъде той? Въпрос, на който щеше да се намери отговор по-късно. Открий онзи тип и го изкарай навън. Беше съвсем просто. След като го заловят, ще се изясни и всичко останало: дали е свързан с Лавъндър; с експерименталното поле; всичко. Всичко ще стане ясно.

Зави под остър ъгъл, следвайки отпечатъците. Стените и таванът изведнъж се оттеглиха назад в обширната кухня, очертанията им станаха неясни на инфрачервения лъч на шлема му. Подът бе осеян с големи, блещукащи кристали. Дори през монохроматичните си очила Хейзън можеше да се досети, че са с различни цветове. Пещерата бе гигантска, далеч по-голяма и по-впечатляваща от мизерния туристически капан от три помещения, който Краус бе заложила. При добро управление това можеше да се превърне в голяма туристическа атракция. И индианските погребения, които бе видял — те щяха да привлекат археолозите, а може би дори някой музей. Дори Медисин Крийк да не получеше опитното поле, тази пещера бе достатъчно

голяма, за да привлече хора от цялата страна. Помисли си, макар и не съвсем ясно, че градът беше спасен. Това тук бе по-добро от Карлсбадските пещери. През цялото време градът бе седял върху златна мина, без изобщо да го подозира.

Хейзън отхвърли размишленията си. Можеше да си мечтае за бъдещето, след като тикне онова отвратително копеле зад решетките. Всяко нещо с времето си.

Видя пред себе си зейнала в скалистия под дупка, от която се чуваше ромонът на бърза вода. Заобиколи внимателно и продължи да следва отпечатъците в пясъка.

Бяха отчетливи. И изглеждаха скорошни.

Усещаше, че приближава жертвата си. Тунелът се стесни, след това отново се разшири. Хейзън забеляза нови признаци на обиталище: странни изображения, надраскани по стените с твърд камък; плесенявали индиански фетиши, грижливо подредени в нишите и върху варовиковите колони. Стисна по-здраво пушката и продължи. Онзи перверзен тип, който и да бе той, бе живял тук, долу, доста време.

Тунелът пред него се разшири и излезе в нова пещера. Хейзън се подаде предпазливо иззад ъгъла и спря изумен наместо.

Пещерата бе цялата в украса. Безброй странни фигурки от връв и кости, сплетени заедно, висяха от хиляди сталактити. Имаше малки диорами на мумифицирани пещерни животинки. Виждаха се човешки кости и черепи с всякакви размери: някои подредени покрай скалните стени; други — на йода в сложни и странни фигури; а трети — натрупани на купчини, сякаш в очакване да бъдат употребени. Върху импровизираните лавици лежах старинни фенери, консервни кутии, ръждясали джунджурии от началото на века, индиански принадлежности и какво ли не. Пещерата приличаше на убежище на луд човек. Точно това и беше всъщност.

Хейзън се обръщаше бавно и осветяваше с инфрачервения си лъч цялата тази гледка. Беше странно, наистина странно. Преглътна, облиза устни и отстъпи крачка назад. Може бе допускаше грешка, като влизаше слепешката тук — в самотна хайка. Може би *наистина* прибръзваше. Изходът на пещерата не би могъл да бъде много далеч. Можеше да излезе на повърхността, да извика подкрепления, помощ...

Точно тогава погледът му се спря върху далечната стена на пещерата. Там скалистият под бе особено неравен и се спускаше

надолу в още по-гъст мрак.

Някой лежеше там — неподвижно — върху пода.

Хейзън вдигна дулото на пушката си и тръгна напред. Наблизо имаше грубовата каменна „маса“, отрупана с плесенясали предмети. Виждаха се и разхвърляни чували от зебло. А отвъд тях — проснато на пода тяло, може би спеше.

С готова за стрелба пушка, Хейзън приближи масата предпазливо. Сега, вече по-отблизо, разбра, че предметите върху нея изобщо не бяха плесенясали. Бяха десетки малки кичурчета черна коса: тъмни валма от бакенбарди, къдрави лимби, все още с части от скалпа; къдрави кичури коса и Бог знае още какво до тях. В съзнанието му изникна образът на скалпирания и одран Гаспария. Отблъсна спомена и насочи вниманието си отново към човека, който при повнимателно вглеждане изобщо не приличаше на заспал. Изглеждаше мъртъв.

Промъкна се напред и напрегнатостта му изведнъж се удвои, след като разбра, че трупът е изкормен. На мястото на корема зееше празна кухина.

О, Господи. Още една жертва.

Приближи, ръцете му бяха овлажнели и се хлъзгаха по приклада, а краката му бяха сковани от страх. Трупът бе „аранжиран“ — повечето от дрехите му бяха разкъсани, бяха останали само няколко дрипи, лицето му бе покрито със спечена кръв. Изглеждаше дългурест и много, много млад — почти хлапак.

Хейзън спря и с ръка, която трепереше неконтролируемо, извади кърпичка и изтри кръвта и мръсотията от лицето.

След което се смръзна наместо. В душата му изригна буря на отвращение и на смазваща загуба. Това бе Тад Франклин!

Залитна, олюля се.

Тад...

После всичко у него изригна изведнъж и с вой на тъга и ярост той започна да се върти, да се върти, да се върти и да „помпи“ с пушката си във всички посоки — огнените експлозии, съпроводени от звъна на трошащите се сталактити се посипаха като кристален дъжд.

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Какво беше това? — попита Уийкс, като мигаше бързо-бързо в мрака.

— Някой стреля с дванайсети калибър. — Пендъргаст стоеше неподвижен и се заслушваше. След това погледна към оръжието на Уийкс. — Обучен ли сте да използвате това оръжие, полицай?

— Разбира се — изсумтя Уийкс. — Имам грамота за отлична стрелба в частта си от Академията в Додж.

В интерес на истината, по онова време частта К-9 се състоеше само от грима кадети, но не бе задължително Пендъргаст да знае всичко.

— Тогава заредете и бъдете готови. Дръжте се винаги вдясно от мен и ме следвайте точно.

Уийкс почеса врата си; винаги се обриваше от влагата.

— Според мен трябва да потърсим подкрепа, преди да продължим нататък.

Пендъргаст заговори, без да си дава труда да поглежда през рамо:

— Полицай Уийкс, чухме виковете на нарочената от убиеца жертва. Току-що чухме стрелба. Дали, по *ваше* мнение, наистина разполагаме с време да изчакаме подкрепа?

Въпросът увисна за кратко в хладния въздух. Уийкс усети, че се изчервява. И точно тогава един слаб вик — висок, тънък и определено женски — отекна в пещерите. В следващия миг Пендъргаст скочи и пое в тунела. Уийкс се запрепъва след него, припкайки с пушката си.

Плачът сякаш се издигаше и спадаше с приближаването им, от време на време утихваше, за да се засили отново след малко. Бяха навлезли в по-широка и по-суха част от пещерата. Равният под бе отчасти покрит с големи петна пясък, осеян с отпечатьци от боси нозе.

— Знаете ли кой е убиецът? — попита Уийкс, неспособен да прикрие раздражителния си тон.

— Човек. Но само като форма.

— Какво би трябвало да означава това?

На Уийкс не му се нравеше начина, по който агентът от ФБР винаги успяваше да говори загадъчно.

Пендъргаст се наведе за малко, за да разгледа отпечатъците.

— Онова, което трябва да знаете, е следното: *идентифицирайте* целта си. Ако тя е убиецът — а вие ще го знаете, мога да ви уверя, — *тогава стреляйте на месо*. Не се помай вайте с разни любезности.

— Няма нужда да се държите гадно — сопна се Уийкс, но замлъкна, когато видя колко остро го изгледа Пендъргаст.

Човек, но само като форма. Образът на онова нещо — то изобщо не му заприлича на човек — как вдига едно от връхлетелите го кучета и го разчленява, без да му мигне окото, завладя нежелано съзнанието му. Уийкс потрепери. Ала Пендъргаст не му обърна внимание, пое бързо напред с изваден пистолет, като спираше само от време на време да се ослуша. Звуците изглежда бяха затихнали напълно.

След няколко минути Пендъргаст спря за справка с картата. След това под негово водачество те отново се върнаха по оставените от тях следи. Звукът се чу за кратко, след което отново стихна. Най-накрая Пендъргаст коленичи и започна да оглежда отпечатъците, въртя се напред-назад безкрайно дълго, вторачваше се отблизо, а носът му понякога бе само на сантиметри от пясъка. Уийкс го гледаше и ставаше все по-неспокоен.

— По-надолу — рече Пендъргаст.

Той се промъкна през една цепнатина в края на стената, след това се спусна върху тясно пространство, което слизаше стръмно надолу. Уийкс го последва. Придвижваха се сантиметър по сантиметър. Пендъргаст освети за миг издупчената като швейцарско сирене стена, след което избра една голяма дупка и тогава — за ужас на Уийкс — пропълзя в нея. Дупката изглеждаше усойна и влажна, а Уийкс помисли дали да не се опъне, но реши да не го прави, след като светлинката на Пендъргаст изведнъж изчезна. Спускайки се с мъка подир него по стръмния проход, Уийкс подскочи и едва не падна в един толкова използван тунел, че по мекия варовиков под личеше пътека.

Изправи се на крака, избърса калта от дрехите си и провери пушката си.

— От колко ли време живее убиецът тук, долу? — попита той, вторачен в пътеката.

— Този септември ще станат петдесет и една години — отвърна Пендъргаст. И в следващия миг отново закричи, следвайки тесния коридор.

— Значи *знаете* кой е той?

— Да.

— И как, по дяволите, разбрахте това?

— Полицай Уийкс, не бихте ли искали да отложим приказките за по-късно?

Пендъргаст се втурна надолу в прохода. Плачът бе стихнал, но агентът от ФБР изглежда бе сигурен в посоката...

Но след малко, доста изненадващо, двамата спряха. От отвор в тавана пред тях се спускаше завеса от кристализиран гипс и напълно блокираше прохода. Пендъргаст го освети и Уийкс забеляза, че следите бяха изчезнали.

— Няма време — промърмори агентът на себе си и светна назад в тунела, а после освети и стените, и тавана. — Няма време.

След това отстъпи няколко крачки от гипсовата завеса. Сякаш си броеше под носа. Уийкс се намръщи: може би бе прав, когато преди си помисли, че Пендъргаст май не бе най-добрият избор на човек, подир, когото да се влачи.

След това агентът приближи глава до стената и извика:

— Госпожице Суонсън?

За изненада на Уийкс последва ахване, стон и след това приглушен вик:

— Пендъргаст? Агент Пендъргаст? О, Боже мой...

— Успокойте се. Идваме да ви измъкнем. *Той* наблизо ли е?

— Не. Замина... Не знам преди колко време. Може би — преди часове.

Пендъргаст се обърна към Уийкс:

— Сега е шансът ви да бъдете полезен. — Върна се при гипсовата завеса и посочи: — Прицелете се в тази точка, ако обичате.

— Няма ли да ни чуе? — попита Уийкс.

— Той и без друго е наблизо. *Изпълнете заповедта ми, полицай.*

Пендъргаст изрече тези думи с такъв заповеден тон, че Уийкс подскочи.

— Слушам, сър!

Коленичи, прицели се и дръпна и двата спусъка.

В затвореното пространство трясъкът бе оглушителен. Лъчът на Пендъргаст освети покров от блещукащ гипсов прах, а зад него — голяма дупка в прозрачния камък. В началото нищо повече не се случи. А след това завесата се строши със силен трясък и падна на пода, разпръсквайки във всички посоки блестящи кристални парчета. Зад нея имаше друг проход, а до него — тясно и тъмно отверстие на шахта. Пендъргаст се спусна към него и светна с фенерчето си в шахтата. Уийкс го последва и надникна предпазливо иззад рамото му.

Там, на дъното видя едно мръсно момиче с пурпурна коса, което ги гледаше със замътени от ужас очи.

Пендъргаст се обърна и го погледна.

— Вие сте водач на кучета. Трябва да имате в раницата си резервна каишка.

— Да...

Уийкс се съвзе и с бързо движение свали раницата си. Пендъргаст бръкна в нея и извади резервната верига с кожена каишка. След това завърза веригата около основата на една варовикова колона и пусна другия край в шахтата.

Чу се издрънкването на веригата долу и риданията на момичето.

Уийкс надникна отново.

— Не стига до долу — рече той.

Пендъргаст игнорира думите му.

— Прикривайте ни. Ако *онзи* дойде, стреляйте на месо.

— Вижте, почакайте малко...

Ала Пендъргаст вече бе изчезнал в шахтата. Уийкс закръжи отгоре, държеше под око и прохода, и отвора на шахтата. Агентът от ФБР се спусна по веригата със забележителна сръчност и когато стигна края ѝ, увисна от нея, протегнал ръка към момичето. То посегна да я улови, но я изпусна.

— Дръпнете се настрани, госпожице Суонсън — рече Пендъргаст на момичето. — Уийкс, хвърлете няколко от онези камъни в шахтата. И гледайте да не потрошите главите ни. Внимавайте и за онзи тунел.

Уийкс избута с крак половин дузина камъни през ръба на шахтата. Момичето ги подреди до стената и се изкатери върху тях. Сега Пендъргаст можеше да улови ръката ѝ. Изтегли я нагоре, пхна свободната си ръка под мишниците ѝ, улови след това веригата и бавно се закатери по каменната стена. Изглеждаше доста кльощав, но силата, с която се изкачваше по онази верига, и то с товар, бе забележителна.

Излязоха от шахтата и момичето мигновено се отпусна на колене, притисна се о Пендъргаст и се разрида силно.

Пендъргаст коленичи до нея. Извади носна кърпичка от джоба си и внимателно изтри кръвта и мръсотията от лицето на момичето. След това огледа китките и ръцете ѝ.

— Болят ли?

— Вече не. Толкова се радвам, че дойдохте. Аз си мислех... мислех, че... — Останалата част от изречението бе погълната от ридания.

Той улови ръцете ѝ.

— Кори? Знам какво сте си мислили. Вие проявихте голяма храброст. Но нещата още не са приключили и аз се нуждаю от вашата помощ.

Говореше благо, но бързо с нисък, настоятелен шепот.

Тя млъкна, след това кимна.

— Можете ли да вървите?

Тя отново кимна и пак се заплака.

— Той *играеше* с мен — рече през сълзи. — И щеше да продължи да си *играе*, докато... докато *не умра*.

Той положи длан върху рамото ѝ.

— Знам, че е трудно. Но ще трябва да бъдете силна, докато се измъкнем оттук.

Тя преглътна, свела поглед към земята.

Пендъргаст се изправи и погледна набързо картата си.

— Трябва да има по-пряк път за навън. Ще трябва да рискуваме. Следвайте ме.

След това се обърна към Уийкс:

— Аз ще вървя пръв. След това госпожица Суонсън. А вие ще ни прикривате отзад. Като казвам *прикривате*, имам предвид точно това, полицаи — онзи може да дойде отвсякъде — отгоре, отдолу, отстрани, отзад. Ще бъде тих. И много *бърз*.

Уийкс облиза пресъхналите си устни.

— Откъде сте толкова сигурни, че убиецът ще ни последва?

Пендъргаст отвърна на погледа, светлите му очи сякаш светеха в мрака.

— Защото няма да изостави доброволно единствения си приятел.

СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хейзън вървеше бързо, спираше само за малко, колкото да разузнае завоите и кръстовищата в пещерата, без да си дава труда да заглушава шума от придвижването си. Кокалчетата на ръцете му бяха побелели от силата, с която стискаше дванайсеткалибровата пушка.

Онзи негодник нямаше никакъв шанс.

Мина покрай един импровизиран олтар, после край малки кристали и умрели пещерни животни, поставени на скална лавица. Психопат! Тук, в пещерата, е практикувал смахнатите си идеи, преди да излезе горе и да ги приложи върху живи хора.

Но този кучи син щеше да си плати. Никакви четения на правата му, никакви обаждания до адвокат, а два патрона със сачми „две нули“ в гърдите и трети — в черепа.

Отпечатъците от стъпки бяха вече така объркани, че Хейзън съвсем не бе сигурен коя следа държеше, нито пък дали отпечатъците са пресни. Но знаеше, че убиецът не може да е далеч и не му пукаше колко време ще му отнеме да го открие. Тези коридори не можеха да продължават до безкрай. Все ще го намери.

Скалпът му настръхна от обзелата го ярост, лицето му пламтеше зачервено, въпреки студения и влажен въздух в пещерата. *Тад...* Все едно бе изгубил син.

Силната вълна на гнева поне засега потискаше мъката му. Усети сълзите, които се търкаляха по бузите му, но не и емоция зад тях. Единственото, което изпитваше, бе омраза. Плачеше от омраза.

Тунелът свърши изведнъж с обсипана с камъни ниша. Горе имаше дупка, от която бяха изпадали камъните. Инфрочервеният лъч разкриваше малка пътечка, която се виеше нагоре по камънака и изчезваше в нещо, прилично на горна галерия.

Хейзън се закатери по каменистия склон с наведена глава и насочена напред пушка. Излезе при висока вертикална стена. Над главата му перести кристали се спускаха на дълги „въжета“ от варовик и сякаш се полюшваха на подземното течение. Имаше проходи в най-

различни посоки. Той огледа земята, опитваше се да овладее дишането и емоциите си; намери отпечатък, който му се видя скорошен и отново пое подир следата през лабиринт от тунели.

След няколко минути осъзна, че нещо не беше наред. Тунелът някак си се бе извил и го изведе там, откъдето бе тръгнал. Пое по друг, само за да се случи същото. Разочарованието му се засили толкова, че червената мъгла на очилата му сякаш потъмня от ярост.

Когато се върна в кухнята за трети път, той спря, вдигна пушката си и стреля. Изстрелът разтърси пространството и перести кристали полетяха от всички посоки, досущ като гигантски снежинки.

— *Копеле!* — изкрещя той. — Аз съм тук, излез и си покажи муцуната, перверзен тип!

Стреля отново, сетне — трети път, като бълваше ругатни в мрака.

Единственият отговор, който получи, бе ехото от изстрелите, което се носеше безкрайно из подземните кухни — отново и отново.

Пълнителят се изпразни. Тежко задъхан, шерифът презареди пушката. От това нямаше полза — да крещи и да стреля по този начин. Просто го намери. Намери го. *Намери го.*

И тогава, малко встрани, видя тъмна, едра фигура.

Едва я зърна, все едно сянка пробяга през очилата му, ала и това бе достатъчно. Завъртя се, подпря се на коляно и стреля — дългите тренировки на стрелбището се отплащаха — и фигурата падна и се прекатури шумно.

Хейзън мигновено стреля втори път. След това хукна напред, готов да го довърши с останалите в пълнителя патрони.

Впери поглед надолу, но червената светлина на очилата за нощно виждане разкри. Не труп, а едър сталагмит, който, срязан на две от стрелбата му, лежеше на купчина върху пода. Едва потисна импулса да изругае, да изрита настрани парчетата. Бавно вдигна пушката и продължи по ечащия тунел. Стигна до „вилища“, после до друга и тогава спря.

Забеляза движение отпред, дочу едва доловим звук.

Продължи вече по-предпазливо, с готова за стрелба пушка. Зави зад каменен ъгъл, падна на коляно и покри празния тунел пред себе си; не усети тъмната сянка, която приближи бързо зад гърба му, докато не почувства внезапен удар отстрани върху главата си, жестокото извиване... Ала тогава бе твърде късно и черната нощ вече препускаше

към него да го погълне, а в дробовете му нямаше достатъчно въздух, за да издаде какъвто и да било звук.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Може би, мислеше си Кори, всичко това бе просто сън: това бързо и отчаяно препускане през безкрайните пещерни галерии. Може би в крайна сметка агент Пендъргаст не се бе появил и тя не бе спасена. Може би лежеше още на дъното на шахтата, изпаднала в кошмарен полусън, в очакване да бъде събудена от завръщането на...

Ала болката в китките и глезените ѝ, пулсиращото тупкане в слепоочието, ѝ напомняха, че това всъщност не беше сън.

Агент Пендъргаст вдигна ръка — знак да спрат. Лъчът на фенерчето му подскачаше, докато разгръщаше странната си, изпоцапана карта. Това колебание изглежда изнерви силно мъжа, който ги придружаваше. На Кори ѝ потрябваха няколко минути в състоянието ѝ на почти пълен унес, да забележи, че още някой, освен Пендъргаст, бягаше с тях. Беше нисък мъж с висок глас, пясъчноруса коса и козя брадичка. Полицейската му униформа бе опръскана с кал и със съсирените от нещо, за което тя не искаше да мисли.

— Насам — прошепна Пендъргаст.

Кори се сепна, за да го последва, след което изпадна почти веднага в същото смътно, като насън състояние.

Минаха през ниска, хладна кухня, която зави няколко пъти — първо наляво, а после надясно. А сетне таванът изведнъж се издигна рязко в мрака. Кори по-скоро почувства, отколкото видя, че пред тях се разкрива голямо помещение. Пендъргаст се поколеба отново пред входа му, послуша се. Когато се увери, че нямаше никакъв друг шум, освен вдигания от самите тях, той ги поведе напред.

Стъпка, втора и стените излязоха извън обсега на лъча на пендъргастовото фенерче. Въпреки шока и изтощението си, Кори впери изумена поглед в необичайното пространство, което се разкри част по част от фенерчето на агента. Беше изключително висока пещера от кървавочервен камък, толкова мокър и лъскав, че на места изглеждаше като полиран. Подът бе осеян с плитки локви. Близо до тавана на залата скалното лице бе нарушено от няколко хоризонтални

цепнатини, през които действието на стичащата се вода бе изградило воали от калцит. Тези огромни бели завеси се диплеха върху червения камък и придаваха на залата вида на богато украсена театрална галерия.

Единственият проблем бе, че нямаше изход в другия ѝ край. И онова замаяно чувство на облекчение, което бе започнало да обхваща Кори, изведнъж се изгуби под нова вълна на страх.

— И сега накъде? — попита задъханият униформен мъж. — Знаех си аз. Този ваш пряк път ни изведе в задънена улица.

Пендъргаст отново се взря в картата.

— Намираме се на не повече от стотина метра от отворения за посещения район на Пещерите Краус. Но част от тях минават по оста Z.

— Оста Z ли? — възкликна мъжът. — Оста Z! За какво говорите?

— Нашият път минава ей оттам. — Пендъргаст посочи малък отвор с арка, който Кори не бе забелязала — на около тринайсет метра височина по една от каменните завеси. От него струеше воден поток, който се изливаше по огромните каменни маси и изчезваше в зееща цепнатина в основата на пещерата.

— И как ще стигнем дотам? — попита заядливо полицаят.

Пендъргаст го игнорира и продължи да оглежда стената с фенерчето си.

— Нали не очаквате да се катерим дотам, а? Без въже?

— Това е единственият ни избор.

— И вие наричате това избор? При тази зееща дупка на дъното? Едно подхлъзване, а ние сме...

Пендъргаст пак не му обърна внимание и се обърна към Кори:

— Как са китките и глезените ви?

Тя пое дълбоко дъх с потрепване.

— Ще се справя.

— Знам, че можете. Вие се качвате първа. Аз ще ви последвам и ще ви казвам какво да правите. Полицай Уийкс се качва трети.

— Защо аз да съм последен?

— Защото трябва да ни прикривате отдолу.

Уийкс се изплю настрани.

— Ясно.

Въпреки студения и влажен въздух, той се потеше: ручейчета прокарваха чисти следи върху покритото му с мръсотия лице.

Пендъргаст бързо се отправи към каменната стена, последван от Кори. Тя усети как сърцето ѝ се разтуптя отново и се опита да не гледа стената над тях. Спряха на няколко метра от широката цепнатина на пода. Пръските от падащата вода образуваха завеса от фина мъгла, която покриваше и без това хлъзгавата скала. Без да ѝ даде възможност да размисли, Пендъргаст я повдигна и освети с фенерчето първите опорни точки.

— Зад вас съм, госпожице Суонсън — прошепна той. — Не бързайте.

Кори се прилепи към скалата, опитваше се да потисне болката в ръцете и още по-голямото бреме на страха. За да стигнат до отвора горе, трябваше да се катерят по диагонала над зеещата цепнатина. Неравният варовик предлагаше достатъчно опорни точки за ръцете и краката, но скалата бе мокра и хлъзгава. Тя се опита да не мисли за нищо, за нищо друго, освен да повдигне ръка, а после — крак, след това да се набере няколко сантиметра нагоре на мускули. От шума долу можеше да отсъди, че и двамата мъже вече бяха на стената и също се катереха. Пендъргаст ѝ даваше указания, от време на време с ръка насочваше ходилото ѝ към една или друга опорна точка. Беше повече плашещо, отколкото трудно — опорните точки за ръцете бяха почти като напречниците на стълба. Веднъж тя погледна надолу, видя темето на Уийкс и бездната, която сега се намиреше точно под тях. Спря се и затвори очи, изпита главозамайващото чувство на световъртеж. И отново ръката на Пендъргаст я подкрепи, а спокойният му благ глас я окуражи да продължи, да гледа напред, а не надолу...

Единият крак, едната ръка, после другият крак, другата ръка. Кори бавно се изкачваше по скалата. Сега вече мракът зееше и над нея, и под нея, пронизван само от слабия лъч на фенерчето. Сърцето ѝ туптеше още по-бързо, а ръцете и краката ѝ започнаха да треперят от необичайното усилие при катеренето. И макар и да бе странно, колкото повече приближаваше ръба на прохода над себе си, толкова по-отчаяна се чувстваше. Вече не смееше да гледа нагоре и нямаше представа дали ѝ оставаше да изкатери метър или десет метра.

— Там долу има нещо! — извика неочаквано Уийкс с пронизителния си глас. — Нещо се движи!

— Полицай Уийкс, закрепете се за скалата и осигурете прикритие — нареди Пендъргаст. След това се обърна към Кори: — Кори, остават само три метра. Представяй си, че се изкачваш по стълба.

Пренебрегнала болката, която пронизваше китките и глезените ѝ, тя се улови за следващата опорна точка, намери къде да стъпи и се набра на мускули.

— Това е *той!* — чу вика на Уийкс. — О, Боже мой, *той е тук!*

— Използвайте оръжието си, полицай — рече спокойно Пендъргаст.

Кори отчаяно се улови за следващата опора, намери по-висока „стъпенка“ за крака си. Той се подхлъзна и сърцето ѝ едва не спря от ужас, когато се люшна от стената. Ала Пендъргаст отново бе там, ръката му я подпря и я задържа, насочи крака ѝ към по-добра опора. Тя сподави риданието си; а и бе толкова уплашена, че почти бе лишена от способността да мисли.

— Няма го — рече Уийкс с непроницаем тон. — Поне аз не мога да го видя.

— Още е там — отвърна Пендъргаст. — Катери се, Кори. *Катери се.*

Силно задъхана от болката и от усилията, Кори се набра отново нагоре. С периферното си зрение видя, че с малка маневра Пендъргаст се бе завъртял около една издатина, за да се обърне назад. С едната ръка държеше фенерчето, а с другата пистолета, чийто лазерен прицел обхождаше кухнята под тях.

— Ето го! — извика Уийкс.

Кори чу оглушителния рев на пушката му, последван от втори.

— Много е *бърз!* — изпищя Уийкс. — Прекалено бърз е!

— Аз те прикривам отгоре — каза Пендъргаст. — Просто задръж позицията си и *се прицелвай внимателно.*

Последва нов изстрел на пушката, втори.

— Иисусе Христе, Иисусе Христе! — повтаряше непрекъснато Уийкс и стенеше задъхан.

Кори се осмели да погледне нагоре. На слабата светлина на фенерчето видя, че ѝ оставаха метър и половина до ръба на арката. Ала не се виждаха повече опорни точки. Опипа наоколо първо с едната ръка, после с другата, ала камъкът бе гладък.

Нов писък и нов изстрел на пушката.

— Уийкс! — извика Пендъргаст. — Стреляте както ви дойде!
Прицелете се!

— Не, не, *не!* — Пушката изгърмя отново. И след това Кори чу издрънчаването — паникьосаният Уийкс хвърли празната си пушка и се закатери яростно.

— Полицай Уийкс! — изкрещя Пендъргаст.

Кори отново протегна ръце с разперени пръсти, търсейки опора. Не намери. Изплака от страх и погледна надолу към агента с молба за помощ. И тогава замръзна наместо.

Една сянка се появи от мрака долу и заподскача по скалата като паяк. Пистолетът на Пендъргаст изгърмя, но сянката продължи да се катери към тях. В един миг светлината на Пендъргаст попадна право върху нея, но нещото изръмжа яростно и се отклони от лъча. Ала за Кори това бе достатъчно, за да види още веднъж едрото, кръгло като луна лице, нечовешки бяло; рядката брада; малките сини очи, изпъстрени с кървави петънца, вторачени изпод дългите, женствени мигли; същата странна, целеустремена и неподвижна усмивка; лице, което изглеждаше невинно като детско и в същото време — толкова далечно, обсебено от мисли и емоции, които бяха тъй странни, че не изглеждаха човешки.

Докато Кори гледаше надолу, фигурата се изкачваше по скалата с ужаस्याща скорост.

Пистолетът на Пендъргаст изгърмя отново, ала Кори забеляза, че катерещият се отчаяно Уийкс бе застанал между него и чудовището и агентът от ФБР вече не можеше да стреля. Тя се притисна към скалата, сърцето ѝ биеше до пръсване, но не бе в състояние да помръдне, не можеше да извърне поглед, не можеше да стори каквото и да е.

Убиецът настигна катерещия се с все сила Уийкс, замахна с чукообразната си ръка и го халоса по гърба, пречупвайки го като хлебарка. Уийкс изпищя от болка, пусна скалата и започна да се свлича. Масивната ръка замахна отново и този път нанесе страничен удар, който блъсна с все сила главата на Уийкс в камъка. Застинала от ужас, Кори видя как Уийкс полетя надолу покрай скалата и към голямата цепнатина; тялото му не издаде никакъв шум, докато изчезваше в пелената на мъглата към безкрайната бездна под нея.

Веднага прозвуча нов изстрел на Пендъргаст, но съществото направи голям маймунски скок встрани и отново се закатери с почти невероятна сръчност. И преди тя да успее дори да поеме дъх, той връхлетя Пендъргаст. Последва удар, пистолетът на агента издрънча върху пода на пещерата. След това чукът на юмрука на онова създание се вдигна да нанесе нов, фатален удар и Кори, която най-сетне намери сили, изкрещя:

— Не!

Ала когато юмрукът се стовари, Пендъргаст вече не бе там, бе отскочил встрани. Сега агентът вдигна ръка със свити пръсти и нанесе мощен удар с длан върху носа на мъжа. Чу се хрущене и рукна яркочервен кървав фонтан. Мъжът изстена от болка и се нахвърли отново, като едва не свали Пендъргаст от скалата. Агентът се олюля, свлече се, но сетне успя да предотврати падането си като се улови за скалата на няколко метра по-долу.

Ала беше вече твърде късно. Окървавеното и разпенено създание бе минало покрай Пендъргаст и сега се катереше по стената към Кори. Тя бе безпомощна; не можеше дори да пусне и едната си ръка, за да се защити; можеше само да се притиска към скалата.

Стигна я за миг и големите мазолести ръце отново я уловиха за шията, вече без колебание, без някаква следа от човечност, мъртвите очи, обладан единствено от усещането за гняв и желание да убива. И звукът от нейното задушаване бе удавен от собственият му жесток рев.

М-ъ-ъ-ъ-х-х-х!

СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Вятърът вече духаше още по-силно и Шърт и Уилямс се бяха подслонили в изкопаните в ската стълби, водещи към пещерата. Шърт знаеше, че не там им бе наредил шерифът да стоят, но майната му — минаваше един след полунощ и вече бяха стояли на дъжда и студа повече от три часа.

Той чу как Уилямс изстена, след което изруга. Погледна към него. Уилямс се бе сгушил по-надолу в изкопа и държеше пропановия фенер. Шърт бе превързал раната на другаря си, използвайки аптекката на една патрулка. Раната бе дълбока, но не чак толкова сериозна, колкото я представяше Уилямс. Истинският проблем бе положението им. Радиостанциите на полицейските честоти мълчаха, електричеството бе прекъснато навсякъде, дори няколкото търговски радиостанции, чийто сигнал стигаше дотук, не се чуваха в ефир. В резултат на това нямаха информация, нямаха заповеди, нямаха новини, нищо. Вече три часа Хейзън и останалите бяха в пещерата, а единственото нещо, което бе излязло от нея, бе едно от кучетата с наполовина откъсната челюст.

Шърт имаше много лошо предчувствие.

От пещерата се носеше дъх на влага и камък. Шърт потрепери. Не можеше да се отърве от мисълта за кучето, появило се изведнъж от мрака. След него бе останала кървава следа. Какво би могло да разкъса така кучето? Погледна отново часовника си.

— Господи, какво, по дяволите, *правят* там долу? — попита Уилямс за десети път.

Шърт поклати глава.

— Трябва да отида в болница — рече Уилямс. — Може да хвана бяс.

— Полицейските кучета нямат бяс.

— Откъде знаеш? Но със сигурност раната се инфектира.

— Намазах я обилно с антибиотична паста.

— Защо тогава ми пари толкова? Ако се инфектира, няма да забравя кой я превърза, доктор *Шърт*.

Шърт се опита да го игнорира. Дори страховитият вой на вятъра около входа на пещерата бе за предпочитане пред хленченето му.

— Виж какво ще ти кажа, трябва да получа медицинска помощ. Онова куче отхапа цяло парче месо от мен.

Шърт изсумтя.

— Уилямс, това е просто едно ухапване от куче. Но можеш да кандидатстваш за нашивката „Пурпурно сърце“ за раняване по време на изпълнение на бойния си дълг.

— Не, поне до следващата седмица няма да мога. А раната ме боли *сега*, по дяволите.

Шърт се извърна. Какъв смотаняк. Може би ще трябва да поиска ротация и друг партньор. Уилямс се бе скапал още при първата неприятност. Да го ухапе куче. Какъв майтап.

Светкавица раздра небето наполовина и за миг оцвети къщата в призрачно бяло. Огромните капки дъжд летяха като куршуми, засилени от виещия вятър. Цяла река се стичаше от рампата към пещерата.

— Майната му. — Уилямс се изправи. — Ще отида в къщата да сменя Райнбек. Ще наглеждам старицата, а него ще изпратя тук.

— Задачата ни не бе такава.

— Майната ѝ на задачата. Нали трябваше да излязат от пещерата след половин час. Аз съм ранен, уморен съм и съм мокър до кости. Можеш да си стоиш тук, като искаш, но аз отивам в къщата.

Шърт изглежда отстъпващия гръб и се изплю. Какъв тъпанар.

СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ревът на чудовището изведнъж бе удавен от друг рев, остър и оглушителен в тясното пространство на пещерата. Кори почувства как ужасната маса на звяра изведнъж се стовари върху нея и я притисна жестоко към стената. Той ревеше с все сила от болка в ухото ѝ, а от този рев ноздрите ѝ се изпълниха с миризмата на развалени яйца. Голямата лапа около шията ѝ охлаби хватката си, а след това я пусна; така тя можа да извърне глава и да поеме дъх. Зърна лицето на сантиметри от своето: широко, необичайно гладко, смъртно бледо, с малки очи и изпъкнало чело.

Последва нов изстрел и този път тя чу изплющяването на сачмите по скалата наблизо. Кори пое дълбоко дъх, притиснала се здраво към хлъзгавата опора. Някой стреляше по онзи с пушка отдолу.

Чудовището се отдели от скалата, след това отново се улови, драскаше отчаяно и ревеше като мечка по посока на изстрела.

Тя чу далечния глас на Пендъргаст отдолу:

— Кори! Сега!

Кори се напреди да проясни главата си. Пусна едната си ръка, посегна отчаяно нагоре и най-сетне намери онази опорна точка, която все ѝ убягваше. Разплакана и задъхана, тя се набра на ръце, придвижи крак — и усети как нещо стегна глезена ѝ като в менгеме.

Изпищя, опита се да освободи крака си, ала звярът я дърпаше свиреп, опитваше се да я откъсне от лицето на скалата. Тя се мъчеше да се задържи, ала той дърпаше прекалено силно. Пръстите ѝ, вече подути и кървящи от борбата ѝ в шахтата, я боляха твърде силно, за да издържи. Кори извика от страх и отчаяние, усетила, че изпуска опората си, и задраска с нокти по камъка.

Последва нов пушечен изстрел и ужасната хватка изведнъж се охлаби. Кори усети остро бодване в прасеца и разбра, че една или повече сачми я бяха улучили.

— Прекрати огъня! — извика Пендъргаст надолу.

Ала чудовището изведнъж бе притихнало. Ревът на пушката, писъците от болка и ярост отекнаха още няколко пъти и стихнаха. Кори изчака, застинала от ужас на скалата. И едва ли не против волята си се улови, че гледа надолу.

Той бе там — едрото като луна лице бе кървава маса. Впери поглед в нея за миг, лицето му бе изкривено в ужасна гримаса, а очите му примигваха бързо. След това ръцете му изпуснаха в спазъм опората си. Погледът му остана вперен в нея, докато се олюля назад и като на забавен каданс се свлече от скалата. След това започна да пада назад — изражението му си оставаше спокойно, докато огромното тяло летеше в пространството. Кори наблюдаваше с ужас как се удари о една скала няколко метра по-надолу, отскочи с шумен плясък и изригнала кръв, след което се преобърна и се приземи тежко досами голямата цепнатина. Остана за миг неподвижен, но изтрещя нов изстрел, който го улучи в едното рамо и го преобърна рязко и тялото му увисна над бездната. Един мъж с пушка в ръка пристъпи напред — шериф Хейзън. Той насочи дулото право в главата на изрода.

В един миг едрите ръце на чудовището се бяха впили в ръба. А след това се отпуснаха и то се плъзна леко, пропадайки после като камък в бездната. Кори не помръдваше, вслушана, ала не се чу нищо повече — нито плясък, нито вик на крайна болка, който да отбележи последните му мигове. То изчезна, погълнато от тъмните недра на земята. Шерифът стоеше там, без да успее да произведе последния изстрел.

Пръв заговори Пендъргаст.

— Сега е лесно — рече той на Кори с нисък, но твърд глас. — Ръцете да следват една подир друга. Виждам оттук останалата част на пътя. Опорните точки са добри, а до горе остава най-много метър.

Кори пое дълбоко въздух и изстена — цялото й тяло трепереше.

— Можете да си поплачете, когато стигнете до върха, госпожице Суонсън. А сега трябва да се катерите.

Деловият му тон прогони ужаса, който я бе приковал към скалата. Тя преглътна, протегна ръка, намери нова опора, сграбчи я, намери и къде да стъпи. А когато посегна отново нагоре, ръката й улови ръба на издатината — бе успяла да стигне до върха. В следващия момент се набра и се претърколи. Остана просната по лице върху студения под на прохода и се отдаде на риданията си. *Беше жива.*

Минута, а може би две остана сама. А после Пендъргаст вече бе коленичил до нея, прегърна я и гласът му прозвуча нисък и окуражителен:

— Кори, вече си добре. Него го няма, а ти си в безопасност.

Тя не можеше да говори; можеше само да плаче от облекчение.

— Него го няма, а ти си в безопасност — повтори Пендъргаст и хладната му бяла ръка я погали по челото — в един миг се появи отново образът на баща ѝ, толкова ярко бе видението, сякаш той присъстваше и физически. Някога я бе утешавал по подобен начин, когато се бе ударила на детската площадка... Споменът бе тъй ясен, че тя преглътна следващото ридание, задави се и се изправи в седнало положение.

Пендъргаст отстъпи назад.

— Трябва да сляза при шериф Хейзън. Той е тежко ранен. Ще се върна веднага.

— Той...? — успя да произнесе Кори.

— Да, той спаси живота ти. Както и моя.

Пендъргаст кимна и в следващия миг вече го нямаше.

Тя се отпусна отново на каменния под. И едва сега истинската буря на чувствата я завладя напълно: страхът, болката, облекчението, ужасът, шокът. От тъмата полъхна ветреца и разроши косата ѝ. Носеше със себе си позната, ужасна миризма: на онзи казан в пещерата, където убиецът я бе замъкнал в началото. Но заедно с нея се носеше и мирисът на нещо друго, на нещо почти забравено — на чист въздух.

Може би тогава задряма или просто се изключи. Ала следващото нещо, което помнеше, бе тропотът на стъпки по камъка. Отвори очи и видя агент Пендъргаст. До него стоеше шерифът: окървавен, с разкъсани дрехи, а там, където трябваше да бъдат ушите му стърчаха само хрущяли.

Кори примигна и вторачи поглед в него. Изглеждаше толкова уморен и пребит, колкото едно човешко същество може да понесе, ала въпреки това стоеше на крака.

Пендъргаст заговори:

— Хайде. Вече не сме далеко. Шерифът се нуждае от помощта и на двама ни.

Кори залитна и се изправи. Залюля се за миг и Пендъргаст я задържа. След това поеха бавно в тунела. И когато мирисът на свеж,

приятен въздух започна да се усилва, Кори вече знаеше, че най-сетне
бяха на път да излязат от пещерата.

СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Уилямс закри тежко по пътеката, с всяка крачка раната го болеше все по-силно. Царевниците покрай пътя бяха разкъсани до неузнаваемост, кочаните ги нямаше, по пътя бяха разпилени стебла, потрошените върхари шумоляха силно, блъскайки се един в друг. Той разточително изруга дъжда и вятъра. Трябваше да тръгне още преди час. А сега бе мокър до кости и *ранен*. Страхотна комбинация за една хубава пневмония.

Запрепъва се по верандата, под стъпките му хрущеше стъкло, явно бурята бе избила някой прозорец. Вече виждаше слабата светлинка, идваща отвътре.

В камината гореше огън. Хубаво. Очевидно Райнбек я бе карал спокойно тук, докато той и Шърт бяха навън и пазеха в бурята входа на пещерата. Е, сега бе негов ред да се наслади на огъня.

Уилямс спря, облегна се на вратата и успокои дишането си. Опита дръжката, но вратата бе заключена. Пламъчетата на огъня играеха върху стъклата и създаваха топли калейдоскопични изображения.

Почука няколко пъти с чукчето.

— Райнбек! Аз съм, Уилямс!

Отговор не последва.

— Райнбек!

Изчака минута, втора. Пак нямаше отговор.

Господи, помисли си Уилямс, навярно е в банята. Или може би — в кухнята. Сигурно е така. Хапваше си в кухнята — или най-вероятно си пийваше — и не можеше да го чуе заради този вятър.

Заобиколи къщата, намери едно строшено прозорче на една странична врата. Приблужи уста към него и извика:

— Райнбек!

Много странно.

Свали парчетата стъкло от вратата, бръкна и я отключи, след това я отвори и насочи фенерчето пред себе си.

Вътре цялата къща сякаш бе оживяла в скърцания, стонове и тих ропот от бурята. Уилямс се огледа. Изглеждаше достатъчно солидна, но тези стари къщи понякога бяха напълно изгнили отвътре. Надяваше се да не рухне цялата отгоре му.

— *Райнбек!*

Пак не получи отговор.

Уилямс закуцука напред. Вратата между гостната и трапезарията бе наполовина открената. Той я бутна, огледа се. Всичко бе наред, масата в трапезарията бе застлана с дантелена покривка, в средата ѝ имаше ваза със свежи цветя. Светна с фенерчето си в кухнята, ала там бе тъмно и не се носеше миризма на готвено.

Уилямс се върна при входа към гостната и се спря нерешително. Изглеждаше сякаш Райнбек бе заминал със старицата. Може би най-сетне бе дошла линейка. Но защо не се бяха обадили на него и на Шърт? До входа на пещерата се стигаше пешком само за пет минути. Типично за Райнбек — да се погрижи за себе си, а на другите — майната им.

Хвърли отново поглед на огъня, на веселата живителна светлинка, която той хвърляше в гостната.

Майната му на всичко, реши той. След като бе заседнал в тази скапана стара къща, можеше да се погрижи да се настани по-удобно. В крайна сметка бе тежко ранен при изпълнение на служебния си дълг, нали така?

Отиде, накуцвайки, до дивана и се отпусна върху него. Е, така бе по-добре: в топлия жар на огъня винаги имаше нещо окуражително. Въздъхна доволно и се загледа в отраженията, които огънят излъчваше от поставените в рамки гоблени, от стъклените и порцеланови дреболии. Въздъхна отново, този път по-дълбоко, и затвори очи, ала огънят продължаваше да блещука през затворените му ресници.

Разбуди се внезапно и в първия миг не можа да осъзнае къде се намира. Сетне всичко бързо изплува в съзнанието му. По всичко личеше, че бе задрямал за миг. Протегна се и се прозя.

Тогава чу как нещо приглушено издумтя.

Остана неподвижен за миг, преди да се сети, че това сигурно бе работа на вятъра, който бе нахлул през друг счупен прозорец. Изправи се и се послуша.

Ново издумтяване.

Прозвуча така, сякаш идеше отвътре, от къщата. Някъде долу, в избата. И тогава Уилямс изведнъж проумя. Разбира се — Райнбек и старицата бяха слезли в избата заради предупрежденията за торнадо. Ето защо къщата изглеждаше като напусната.

Издиша раздразнен. Трябваше да слезе долу, само за да се обади. Надигна се от удобния диван, хвърли един жален поглед на огъня и закуцука към стъпалата на избата.

За миг се поколеба, но тръгна надолу. Дървените стъпала скърцаха жалостиво под тежестта му и надвикваха бурята. На половината път се спря и проточи врат, за да види нещо в мрака.

— Райнбек!

Чу се отново тъпият звук, последван от въздишка. Самият Уилямс също въздъхна. Господи, защо си даваше този труд? Нали бе ранен, по дяволите!

Осветяваше наоколо с фенерчето си, а перилата хвърляха своя жълтеникава светлина в ограниченото пространство. В каменната стена в дъното бе монтирана грамадна противощормова врата. Там трябваше да бъдат.

— Райнбек?

Нова въздишка. Сега, след като вече бе по-близо, това в крайна сметка не приличаше на вятър, нахлул през строшен прозорец. Звучеше някак насилено и влажно.

Той пристъпи крачка надолу, още една и накрая се озова пред вратата. Закуцука към нея и бавно, много бавно я отвори.

Върху малка работна масичка имаше угарка от свещ; там бе сервиран чай за двама: чайниче, чаши, сметана, сладки и конфитюр, подредени грижливо. Райнбек седеше на стол, обърнат към масичката, отпуснат, с увиснали ръце, а от ужасна дълбока рана на черепа му кръвта се стичаше в устата му. На земята около него се виждаха останките от строшена порцеланова статуя.

Уилямс се вторачи неразбиращо в него.

— Райнбек?

Никаква реакция. Приглушен гръмотевичен гръм разтърси къщата из основи.

Уилямс не можеше да помръдне, да мисли, не можеше дори да посегне към личното си оръжие. Кой знае защо единственото, което можеше да направи, бе да зяпа в недоумение. Дори тук, долу, старата

къща сякаш бе оживяла от яростта на бурята, стенеше и се клатеше, а Уилямс не можеше да откъсне поглед от подноса с чая.

Ново издумкване зад гърба му бързо го освести. Той се обърна, лъчът на фенерчето му пробяга по стените, докато бъркаше в кобура за пистолета си. В този миг сякаш изневиделица към него се втурна някаква фигура, а по пътя ѝ в дрезгавината падаха кутии и щайги — някаква обезумяла, прилична на призрак жена в бяло, с вдигнати ръце, с развята нощница, с разрошена посивяла коса, държеше в един от юмруците си десантния нож на Райнбек. Устата ѝ бе отворена — розова, беззъба дупка, от която се понесе съскащ вик:

— *Дяволи!*

СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Дъждът и вятърът бяха достигнали такава сила, че Шърт започна да се безпокои дали нова колона смерчове няма да поеме към самия Медисин Крийк. Водата сега се стичаше направо в пещерата и той тъкмо се бе прикрил във входа ѝ, когато чу шумове отвътре: стъпки, бавни и тътрещи се, приближаваха към него.

С разтуптяно сърце и ругаейки Уилямс, че го бе оставил сам, Шърт зае позиция встрани от пропановия фенер и насочи пушката си надолу, към стъпалата.

От мрачината започнаха да се очертават безмълвни, неясни фигури. Шърт си спомни за кучето и кожата му настръхна.

— Кой там? — извика, като се опитваше гласът му да не трепери. — Кажете си имената.

— Специален агент Пендъргаст, шериф Хейзън и Кори Суонсън — долетя сухият отговор.

Шърт свали пушката с огромно облекчение, взе пропановия фенер и се спусна по стъпалата да ги посрещне. Отначало не можа да повярва на очите си, като видя кървавата картина пред себе си: шериф Хейзън бе почти неузнаваем, така бе плувнал в кръв. Младо момиче, охлузено и оплискано с кал. Шърт разпозна третата фигура като агента от ФБР, който бе цапардосал яко Коул, но нямаше време да размишлява как бе влязъл в пещерата.

— Трябва да откараме шериф Хейзън в болница — каза агентът от ФБР. — Момичето също се нуждае от медицинска помощ.

— Всички връзки са прекъснати — въздъхна Шърт. — А пътищата са непроходими.

— Къде е Уилямс? — произнесе едва разбираемо Хейзън.

— Отиде в къщата да... ъ-ъ-ъ... да смени Райнбек. — Шърт замълча за миг, сякаш се боеше да зададе въпроса. — А къде са останалите?

Хейзън само поклати глава.

— Ще изпратим долу екип за търсене и спасяване, веднага щом комуникациите бъдат възстановени — каза уморено Пендъргаст. — Помогнете ми, ако обичате, да внесем тези двамата в къщата.

— Слушам, сър.

Шърт прегърна Хейзън през рамо и внимателно го поведе по стълбите. Пендъргаст идеше подире му, подпомагайки момичето. Излязоха от входа на пещерата и се приведоха под порива на бурята. Дъждът косеше почти хоризонтално на изкопа на стъпалата, запердаши по тях, обстрелвайки ги с парчета царевични стебла и листа. Пред тях се мерзелееше къщата на Краус — тъмна и тиха, само в прозорчето на гостната блещукаше слаба светлинка. Шърт се запита къде ли бяха Уилямс и Райнбек. Къщата изглеждаше като изоставена.

Поеха бавно по алеята и изкачиха стъпалата към верандата. Видя как Пендъргаст опитва входната врата и я намери заключена. И тогава Шърт го чу: приглушен трясък отвътре, последван от писък и пистолетен изстрел.

С едно плавно движение Пендъргаст извади пистолета си, миг по-късно ритна вратата. След като даде знак на Шърт да остане с Хейзън и момичето, той се стрелна вътре.

Шърт надникна вътре с готова за стрелба пушка. Видя две фигури да се борят в коридора пред стълбището за избата — Уилямс и някой друг: зловеща фигура в окървавена бяла нощница, с дълга сива коса. Шърт не можеше да повярва на очите си — старата госпожа Краус. Последва нов писък, този път още по-пронизителен и почти нечленоразделен:

— *Убийци на деца!*

Веднага след това последва ново просветване и трясъкът на пистолетен изстрел.

С три скока Пендъргаст бе стигнал до тях и се бе счепкал с жената в бяло. Борбата бе кратка, придружена с приглушен вик. Пистолетът се плъзна по пода. Двамата се изтърколиха извън полезрението на Шърт, а Уилямс хукна надолу по стълбите. Минаха може би трийсет секунди. След това Пендъргаст се появи, понесъл старата жена в ръце, шепнейки нещо в ухото ѝ. Малко по-късно Уилямс изкачи стълбите, прегърнал Райнбек, който залиташе и се държеше за окървавената глава.

Всички влязоха в гостната, където огънят в камината трепкаше радостно. Там Пендъргаст настани старицата във фотьойл, все още шепнейки ѝ успокоителни, но недоловими думи; той я закопча леко с белезници към креслото. Изправи се и помогна на Шърт да положи шерифа на дивана пред огъня. Треперещият Уилямс седна на друг диван, колкото можеше по-далеч от жената. Момичето се бе отпуснало на стол от другата страна на камината.

Пендъргаст обходи с поглед стаята.

— Полицай Шърт?

— Да, сър.

— Донесете аптечка от някоя патрулка и се заемете с шериф Хейзън. Има дълбок срез на лявото ухо, както изглежда — счупване на лакътната кост, травма на глътката и множество охлузвания и натъртвания.

Когато Шърт се върна няколко минути по-късно с аптечката, стаята бе осветена със свещи, а в огъня бяха добавени нови цепеници. Пендъргаст бе завил жената с вълнено одеяло и тя гледаше свирепо към тях през кичур стоманеносива коса.

Пендъргаст се спусна към него.

— Погрижете се за шериф Хейзън.

След това отиде при момичето и му заговори тихо. То закима. После взе материали от аптечката, бинтова китките ѝ и обработи раните по ръцете, шията и лицето ѝ. Шърт се занима с Хейзън, който сумтеше стоически.

Петнайсет минути по-късно бяха направили всичко, което можеха. И сега, осъзна Шърт, трябваше само да чакат пристигането на спешната помощ.

Агентът от ФБР обаче изглеждаше неспокоен. Крачеше из стаята, сребристите му очи щъкаха между хората в нея. И отново и отново, докато бурята тресеше старата къща, погледът му спираше върху окървавената стара дама, която седеше неподвижна с клюмнала глава, закопчана с белезници за фотьойла.

ОСЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Топлината на огъня, парата, вдигаща се от чашата с чай, замайващият ефект на успокоителното, което Пендъргаст ѝ бе дал — всичко това сякаш се бе наговорило да създаде у Кори чувството за растяща нереалност. Дори охлузените ѝ и натъртени крайници ѝ се струваха някак далечни, болката бе едва доловима. Тя сърбаше и сърбаше от чая, опитвайки се да се потопи изцяло в това просто механично движение, да не мисли за нищо. Нямаше смисъл да мисли, защото в нищо нямаше логика — нито в кошмарния призрак, която я бе преследвал из пещерите, нито в неочакваната убийствена ярост на Уинифред Краус, в нищо. Беше безсмислено като кошмар.

В далечния ъгъл на гостната седяха щатските рейнджъри Уилямс и Райнбек, вторият — с превързани глава и крак. Другият рейнджър, Шърт, стоеше до вратата и се взираше през стъклото към потъналия в мрак път. Хейзън лежеше на мекия диван с полуотворени очи, бинтован и толкова смазан, че бе трудно да го познае човек. До него стоеше Пендъргаст, вторачен в Уинифред Краус. Старицата ги гледаше от своето кресло, злобните ѝ очички бяха като две червени дупки върху бледото напудрено лице.

Най-сетне Пендъргаст наруши дългото мълчание, което се бе установило в гостната. Заговори, без да сваля очи от старицата:

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, госпожо Краус, но синът ви е мъртъв.

Тя потрепери и изстена, сякаш съобщението му ѝ нанесе физически удар.

— Беше убит в пещерата — продължи Пендъргаст тихо. — Беше неизбежно. Той не разбираше. Нападна ни. Там долу има доста жертви. Беше въпрос на самозащита.

Жената се клатеше напред-назад, стенеше и повтаряше отново и отново:

— Убийци, убийци.

Но обвинителната нотка почти бе изчезнала от гласа ѝ, оставаше само тъга.

Кори погледна Пендъргаст, опитваше се да разбере.

— Нейният *син* ли?

Пендъргаст се обърна към нея.

— Вие самата ми загатнахте за това. Как госпожица Краус, когато била млада, била известна със... ъ-ъ-ъ... свободното си поведение. Забременяла, разбира се. В обичайния случай биха я изпратили някъде да роди. — Обърна се към Уинифред Краус и заговори съвсем кротко: — Но баща ви не ви е изпрати никъде, нали? Той си е имал свой начин да се справи с проблема. Със *срама*.

Очите на старицата се изпълниха със сълзи и тя сведе глава. Последва дълго мълчание. И в това мълчание шериф Хейзън изпъшка силно, след като най-сетне осъзна за какво ставаше дума.

Кори го погледна. Главата му бе цялата в бинтове, напоени с кръв около отрязаното му ухо. Очите му бяха потъмнели, а бузите — охлузени и подпухнали.

— О, Боже мой! — прошепна той.

— Да — рече Пендъргаст, поглеждайки към Хейзън. — Бащата, с неговата фанатична, лицемерна набожност, я заключил заедно с греха ѝ в пещерата.

Обърна се отново към Уинифред.

— Родили сте бебето в пещерата. След известно време ви допуснали отново да излезете на бял свят. Но не и бебето. Той, греховното отроче, трябвало да остане в пещерата. И сте били принудени да го отглеждате там.

Той спря за малко. Уинифред оставаше безмълвна.

— И все пак, след известно време, това вече не изглеждало чак толкова лошо, нали? Да бъде напълно защитено от порочния свят по такъв начин. Мечтата на всяка майка. — Тонът на Пендъргаст бе тих, успокояващ. — Вашето малко момченце винаги щяло да бъде при вас. Докато е в пещерата няма да ви напусне. Никога няма да напусне дома или да усвои лошите навици на света — никога няма да ви замени с друга жена, никога няма да ви изостави — както ви е изоставила майка ви. Винаги ще можете да го *защитите* — от позора на света, нали така? Той винаги ще се нуждае от вас, ще зависи от вас, ще ви обича. Той ще бъде ваш... завинаги.

Сълзите вече свободно се стичаха по лицето на старата дама. Главата ѝ се полюшваше тъжно.

Хейзън бе отворил очи и бе вперил поглед в Уинифред Краус.

— Как си могла да...?

Ала Пендъргаст продължи със същия утешителен тон.

— Мога ли да ви попитам за името му, госпожице Краус?

— Джоб — прошепна тя.

— Библейско име^[1]. Разбира се. И подходящо при това, както се оказва. Отгледали сте го там, в пещерата. Израснал като едър мъж, силен мъж, изключително силен, защото единственият начин да се придвижва в онзи свят е чрез катерене. Джоб никога не получил възможността да играе с деца на своята възраст. Никога не тръгнал на училище. Едва-едва говорел. Всъщност, той никога не бил *виждал* друго човешко същество през първите петдесет и една години от живота си, освен вас. Несъмнено е бил момче с интелигентност над средната и силни творчески импулси, но израснал не социализиран като човешко създание. Посещавали сте го от време на време, когато това било безопасно. Чели сте му. Но не и достатъчно, за да усвои нещо повече от елементарната реч. И въпреки всичко в някои отношения той се развивал твърде бързо. Силно творческо начало. Вижте само какво е успял да научи сам — да запали огън, да прави разни неща, които изискват сръчност на ръцете, да връзва възли, да създава цели светове от малките неща, които е откривал около себе си в пещерите. Навярно в някакъв момент сте осъзнали, че постъпвате неправилно, като го държите в пещерата — далеч от слънцето, от цивилизацията, от човешките контакти, от социалното общуване — но тогава, разбира се, вече е било твърде късно.

Старата жена стоеше със сведена глава и тихо плачеше.

Хейзън въздъхна отново — дълга, потискана дотогава въздишка.

— Но той излязъл — рече дрезгаво. — Кучият син излязъл. И тогава започнаха убийствата.

— Точно така — рече Пендъргаст. — Шийла Суег, която копаела край Могилите, разкрила старинен индиански вход към пещерата. Задния вход. Който, както личи, бил използван от Воините призраци, когато нападнали Четирийсет и петимата. Той бил блокиран отвътре, когато воините се върнали в пещерата и извършили ритуално

самоубийство след нападението. Ала Суег го разкрила. За своя зла участ.

За Джоб трябва да е бил страхотен шок, когато Суег влязла в неговата пещера. Той никога не бил виждал друго човешко същество, освен майка си. Дори нямал представа, че такова би могло да съществува. Убил я от страх, несъмнено — без умисъл. И тогава намерил прясно изкопания изход, прокопан от Суег. И за пръв път излязъл в огромния и чуден нов свят. Какъв страхотен миг би трябвало да бъде за него! Защото вие никога не сте му разказвали за света горе, нали, госпожице Краус?

Тя бавно поклати глава.

— И тъй, Джоб излязъл от пещерата. Трябва да е било нощем. Вдигнал глава и видял за първи път звездите. Огледал се и видял тъмните дървета край реката; чул вятъра да шумоли из безкрайните царевични полета; помирисал плътния влажен въздух на канзаското лято. Колко различно било това от всепоглъщащия мрак, в който бил прекарал половин век! И тогава може би — надалеч, зад тъмните полета — зърнал светлините на самия Медисин Крийк. В този момент, госпожице Краус, вие сте изгубили изцяло контрол върху него. Просто така, както се случва с всяка майка. Но във вашия случай Джоб *е бил над петдесетгодишен*. Бил се превърнал в могъщо — и абсолютно сбъркано — човешко създание. И духът повече не можел да бъде върнат в бутилката. Джоб трябвало да излиза отново и отново и да изследва този нов свят.

Гласът на Пендъргаст бавно потъна в хладния мрак.

Старата дама тихо изхълца. В стаята се възцари тишина. Навън вятърът бавно стихваше. Чу се далечен гръм, като отглас от бурята. Най-накрая тя заговори:

— Когато бе убита първата жена, и през ум не ми мина, че може да го е сторил моят Джоб. Но после... После той ми *каза*. Беше толкова развълнуван, толкова радостен. *Каза* ми за света, който бе открил — сякаш не съзнаваше, че аз вече знам за него. О, господин Пендъргаст, той не е искал да убива никого, наистина не е искал. Просто се е опитвал да играе. Мъчех се да му обясня, но той просто *не разбираше* — рече тя и потисна ново ридание.

Пендъргаст изчака малко и продължи:

— След като поотрасъл, не е било нужно да го посещавате толкова често. Носели сте му храна и други припаси веднъж или дважд седмично, което обяснява откъде е имал масло и захар. По него време той е можел вече сам да се справя. Пещерната система била негов дом. Той научил много неща през годините — умения, които са му били нужни, за да оцелее под земята. Ала най-големите поражения, които самотният живот оказал върху него, са били в областта на човешкия морал. Той не можел да различи доброто от злото.

— Опитвах се, о, колко се *опитвах* да му обясня тези неща! — избухна Уинифред и отново се заклати напред-назад на стола си.

— Има неща, които не могат да бъдат обяснени, госпожице Краус — рече Пендъргаст. — Те трябва да бъдат видени. Трябва да бъдат *изживени*.

Бурята разтърси къщата, но никой не каза нищо.

— Каква е причината за деформирането на гърба му? — обади се Пендъргаст. — На живота в пещерата ли се дължи? Или може би е паднал лошо като дете? И е счупил кости, които са зараснали накриво?

Уинифред преглътна, посъвзе се.

— Падна, когато бе десетгодишен. Мислех си, че ще умре. Искях да повикам лекар, но...

Изведнъж се намеси Хейзън — тонът му бе дрезгав от отвращение, гняв, недоумение, болка:

— Но защо бяха онези сцени в царевичните поля? Защо ги е направил?

Уинифред само поклати в недоумение глава:

— Не знам.

Отново заговори Пендъргаст:

— Може би никога няма да узнаем какво е ставало в главата му, когато е подреждал онези картини. Било е форма на самоизразяване, странна и може би непостижима идея за творческа игра. Видяхте надрасканите рисунки в пещерата, подредените пръчици, конци, кости и кристали. Ето защо той изобщо не се вписваше в моделите на серийните убийци. Защо *не е бил* сериен убиец. Той не е разбирал понятието „убийство“. Бил е напълно аморален, най-чистата форма на социопат, която можем да си представим.

Старата дама седеше с наведена глава, без да каже нищо. На Кори ѝ дожаля за нея. Спомни си историите за това колко строг бил

баща й; как я биел и при най-малкото нарушаване на собствените му византийски и взаимно противоречащи си правила; как плачещото момиче било затваряно на най-горния етаж на къщата дни наред. Бяха стари истории и хората винаги ги завършваха с удивено поклащане на главите и с коментара: „И въпреки всичко тя е толкова *мила* стара дама. Може би пък тези неща никога да не са се случвали“.

Пендъргаст продължаваше да крачи из стаята, като поглеждаше от време на време към Уинифред Краус.

— Малкото примери, които имаме за деца, израсли по такъв начин — Детето вълк от Авейрон, например, или случая с Джейн Д., затворена в избата през първите четиринайсет години от живота си от майка й шизофреничка, показват, че се нанасят масивни и неотвратими неврологични и психологични поражения чрез лишаването от нормалния процес на социализация и развитие на езика. При Джоб нещата са стигнали дори още по-далеч: той е бил лишен от *самия свят*.

Уинифред изведнъж зарови лице в дланите си и се залюля.

— О, горкото ми малко момче — ридаше тя. — Моят малък Джоби...

В стаята бе тихо, ако се изключат тихите ридания на възрастната жена: „Горкичкото ми момченце, моят малък Джоби...“

Кори дочу далечен вой на сирена. След малко фаровете на пожарна кола светнаха през строшените стъкла на прозорците върху стените и пода. Чу се свирене на спирачки, една линейка и патрулка спряха до къщата. Затръшнаха се врати, тежки стъпки изтрополяха върху верандата. Вратата се отвори и в стаята влезе снажен пожарникар.

— Ей, добре ли сте тук, бе хора? — попита той със сърдечен тон. — Най-сетне разчистихме пътищата и...

Той замлъкна като видя окървавения Хейзън, ридещата старица, закопчана с белезници за стола, и останалите — изпаднали във вцепенение от шока.

— Не — отвърна тихо Пендъргаст. — Не сме добре.

[1] Job — англезичният вариант на библейското име Йов. Б.пр.

ЕПИЛОГ

Слънцето висеше над Медисин Крийк, Канзас, като истинска благословия. Бурята бе пречупила горещата вълна; небето бе свежо, с едва доловимия оттенък на есента. Оцелелите в бурята царевични полета бяха ожънати и градът се чувстваше освободен от клаустрофобичното си бреме. Мигриращи врани прелитаха със стотици над къщите, спускаха се в нивите и кълвяха последните кочани сред стърнищата. В края на града се издигаше островърхата кула на лютеранската църква, тънка бяла стрела на фона на зелено и синьо. Вратите ѝ бяха отворени широко и отвътре се носеха звуците на вечерня.

Недалеко оттам Кори лежеше на разхвърляното си легло и се опитваше да дочете „Отвъд ледовата граница“. В двойната каравана бе тихо, прозорците бяха отворени за приятния полъх на вятъра. Пухкави облачета се носеха в небето и влачеха сенките си върху „обръснатите“ полета. Прелисти една страница, после втора. Откъм църквата се чува звуците на орган — началото на „Чудния спасител“, последвани от тихото пеене, в което над всички гласове се извисяваше чуруликането на Клик Расмусън.

Кори се заслуша и лека усмивка изви устните ѝ. Това щеше да бъде първата служба, водена от онзи млад нов проповедник — пастор Тредуел — с когото градът вече толкова се гордееше. Усмивката ѝ се разтегли още, когато си спомни историята, която ѝ бяха разказали, докато още лежеше в болницата: как Смит Лъдуиг — бос, охлузен и натъртен, се появил, тътрейки се от царевицата, където лежал в безсъзнание, с мозъчно сътресение почти два дни, и отишъл право в църквата, където тъкмо вървяла собствената му заупокойна служба. Дъщерята на Лъдуиг, която била поръчала литургията, припаднала. Но никой не бил изненадан повече от самия пастор Уилбър, който спрял по средата цитата си от Суинбърн и се строполил от апоплектичен припадък, сигурен, че е видял призрак. Сега Уилбър се възстановяваше някъде далеч и Лъдуиг също оздравяваше бързо, като пишеше в

болничното си легло първите глави на книга за срещата си с убиеца от Медисин Крийк, който не взел нищо друго, освен обувките му, и, навярно, смятайки го за мъртъв, го оставил в нивята.

Тя остави книгата настрана и се обърна по гръб, заяпа се през прозореца в шествието на облаците. Градът правеше всичко по силите си да се завърне към нормалния живот. Играеха се предварителните срещи по футбол, а училището щеше да започне след две седмици. Носеше се слух, че КЩУ решил да разположи опитното си поле някъде в Айова, ала това не бе голяма загуба. Всъщност бе избавление: Пендъргаст изглежда смяташе, че Дейл Естръм и Фермерската кооперация имаха право за опасностите от генетичните промени. Във всеки случай на хората едва ли можеше да им пука по-малко, след като градът бе оживял с присъствието на хора от управлението на Националните паркове, на специалисти по пещерите, екип от „Нешънъл джиографик“ и закоравели пещерняци — всички горящи от нетърпение да хвърлят едно око на пещерната система, която бе наречена най-голямата, открита в Америка, след Карлсбадските пещери. По всичко личеше, че градът е на прага на нова епоха, която щеше да донесе на всички ако не богатство, то поне доходи. Времето щеше да каже.

Кори въздъхна. За нея нищо от това не можеше да промени ни най-малко нещата. Още една година и — за добро или зло — Медисин Крийк щеше да се превърне в далечна история.

Лежеше си в леглото и мислеше, докато слънцето залязваше и падаше нощта. След това стана и отиде до раклата. Отвори чекмеджето, опипа дъното му и внимателно отлепи банкнотите. Хиляда и петстотин долара. Майка ѝ още не бе успяла да намери парите, а след случилото се престана да мрънка за тях. Дори се държа мило с Кори през първия ден, след като се върна от болницата. Ала Кори знаеше, че това няма да трае дълго. Майка ѝ сега бе на работа и Кори не се съмняваше, че като се върне, чантата ѝ ще подрънка от обичайната квота мини бутилки водка. Ще минат ден-два и тя отново ще повдигне въпроса за парите и всичко ще започне отначало.

Умислена, разлисти банкнотите. Пендъргаст бе останал в града през последната седмица, работеше заедно с Хейзън и щатската полиция по оформяне на доказателствената фаза на делото. Беше ѝ се обадил да ѝ съобщи, че заминава рано сутринта на следващия ден и

каза, че искал да си вземе довиждане, преди да тръгне — както и да прибере клетъчния си телефон. Всъщност той искаше само това, убедена бе тя — да си прибере клетъчния телефон.

Няколко пъти идва да я види в болницата. Бе много грижовен и мил; ала кой знае защо тя се надяваше на нещо повече. Поклати глава. Какво бе очаквала — да я вземе със себе си и да я направи своя постоянна помощничка? Смешно. Освен това той проявяваше нетърпение да си върви, говореше, че имал неотложна работа, която го очаквала в Ню Йорк. На няколко пъти му се бе обаждал по клетъчния телефон мъж на име Рен, но той винаги излизаше от стаята и тя не чу за какво ставаше дума. Както и да е, това всъщност нямаше значение. Той си отиваше и след две седмици училището щеше да започне отново. Последна учебна година, а и последна в Медисин Крийк. Една последна година в ада.

Но поне нямаше да има повече неприятности с шериф Хейзън. Странно, той бе спасил живота ѝ и сега сякаш проявяваше някаква бащинска загриженост към нея. Трябваше да признае, че той се държа много мило, когато го посети в деня, когато тя напускаше болницата. Дори се извини — не чак с толкова думи, разбира се, но все пак това я обърка. Тя му благодари, че ѝ бе спасил живота. Тогава той се просълзи и каза, че не бил сторил достатъчно, че не бил направил нищо. Горкият човек. Той наистина още бе съсипан за Тад.

Тя погледна парите. Утре, като излезе, ще каже на Пендъргаст какво възнамеряваше да стори с тях.

Идеята ѝ се бе оформила бавно в дните, прекарани в болницата. Оставаха ѝ две седмици до училище, имаше пари и бе свободна — шерифът бе оттеглил всички обвинения. Нищо не я задържаше тук — нямаше приятели, нямаше работа и ако се мотаеше наоколо, майка ѝ рано или късно щеше да измъкне парите ѝ.

Не че хранеше никакви илюзии, дори когато идеята ѝ хрумна за първи път. Знаеше, че когато го намери, той навярно щеше да се окаже един от онези мъже, които не могат да свържат двата края — неудачник. В крайна сметка той се бе оженил майка ѝ и след това бе заминал, зарязвайки ги и двете. Никога не бе плащал издръжка, никога не я посети, никога не ѝ писа — поне, доколкото тя знаеше.

Няма значение. Той ѝ бе баща. И вътре в себе си тя усещаше, че това бе правилното нещо, което трябваше да направи. А сега имаше и

парите, и времето да го стори.

Нямаше да бъде трудно да го открие. Безкрайните оплаквания на майка ѝ имаха неумишления ефект да я информират за местопребиваването му. След като се бе помотал из Средния запад, той се бе установил в Алънтаун, Пенсилвания, където поработвал за „Пеп бойс“. Колко мъже на име Джеси Суонсън можеше да има в Алънтаун? Можеше да стигне дотам с колата за два дни. Парите, които Пендъргаст ѝ бе платил, щяха да са достатъчни за бензин, магистрални такси, мотели, при това щеше да разполага с достатъчно, ако се наложеше неочакван ремонт на колата.

Дори той да се окажеше неудачник, спомените ѝ за него бяха хубави. Поне не беше смотаняк. Когато бе тук, бе добър баща, водеше я на кино и на мини голф, винаги засмян, винаги готов да се забавляват. А и какво всъщност означаваше да си неудачник? Децата в училище смятаха и нея за неудачница. А той я бе обичал, в това бе сигурна... въпреки, че я бе изоставил с една ужасна, пияна вещица.

Не възлагай точкова много на надеждите си, Кори, напомни си сама.

Сгъна банкнотите и ги напъха в джоба на панталона си. Извади изпод леглото куфара от изкуствена кожа, тръсна го на леглото и започна да хвърля в него дрехи. Ще тръгне още сутринта, преди майка ѝ да се бе събудила, ще си вземе довиждане с Пендъргаст и ще отпраши.

Куфарът скоро бе готов. Кори го мушна отново под леглото, легна и мигновено заспа.

Събуди се от неподвижността на нощта. Навсякъде бе тъмно. Седна, огледа се уморено. Нещо я бе събудило. Не можеше да бъде майка ѝ, тя бе нощна смяна в клуба и...

Точно под прозореца ѝ се чу гъргорене, бръщолевене, лек удар. Умората ѝ мигновено изчезна, прогонена от страха.

А след това се чу плясък и съскане, а по стената на караваната леко забарабаниха капки вода.

Погледна часовника — беше два часът. Тръшна се отново в леглото и едва не се разсмя от облекчение. Този път наистина бе оросителната система на господин Дейд.

Стана да затвори прозореца. Спря се за миг да вдиша хладния въздух, да усети свежата миризма на мокра трева. След това се зае да

дръпне плъзгация се прозорец.

Изведнъж една ръка се протегна от мрака, улови ръба на прозореца и ѝ попречи да го затвори. Беше окървавена, със счупени нокти.

Кори отдръпна ръце от прозореца и отстъпи безмълвна.

В рамката на прозореца се появи бяло, с форма на луна лице: издраскано, изпорязано, изпоцапано с мръсотия и кръв, с рядка брадица и странна, детинска пухкавина. Ужасната ръка бавно дръпна прозореца и го отвори напълно. Понесе се ужасна воня — още поужасна заради спомените, които предизвика — и изпълни ноздрите и.

Кори отстъпи към вратата и с безчувствени пръсти потърси клетъчния телефон в джоба си. Намери го, натисна два пъти бутона „Send“, за да избере последния набиран номер. Номерът на Пендъргаст.

С рязко движение огромната ръка изтръгна евтината алуминиева рамка на прозореца, строшавайки стъклото.

Кори се обърна и изтича от стаята си, профуча през коридора с боси нозе, прекоси всекидневната към...

Входната врата се отвори с трясък. И там се появи Джоб. Джоб, все още жив — едното му око бе извадено и от него се процеждаше жълтеникава течност, детското му облекло бе изпокъсано и мръсно, изпъстрено със спечена кръв, косата — сплъстена, а кожата — жълтеникава. Едната му ръка висеше счупена и безполезна, но другата бе протегната към нея.

М-ъ-ъ-ъ-х!

Той пристъпи крачка напред с изкривено от ярост лице и вонята му изпълни стаята.

— Не! — изпищя тя. — Не, не, махни се...!

Той пристъпи, размахал ръце, и нададе нечовешки рев.

Кори се обърна и хукна обратно по коридора към стаята си, чувайки тежките му стъпки из коридора. Успя да затръшне вратата и пусна резето, ала той премина през нея с оглушителен трясък и залепи тънкия ѝ шперплат на стената. Без да се замисли, тя плонжира с главата напред през прозореца, претърколи се върху парчетата стъкло и мократа трева, изправи се и спринтира към града. Чу зад себе си трясък, рев на недоволство, нов трясък. В караваните около нея започнаха да палят лампите. Тя хвърли поглед назад и видя ревящия

Джоб, който буквално изпълзваше от прозореца ѝ, разкъсвайки обшивката му.

Ако успееше да стигне до главния път, можеше и да извади късмет. Кори препусна през парка с караваните. Вратата бе само на неколкостотин метра от нея.

Чу рев и хвърли поглед встрани, за да види приведената и ранена фигура да тича през тревата с ужасяваща скорост и да ѝ отрязва пътя към града.

Тя се напегна, пое дълбоко въздух, ала сега той тичаше косо към нея, като не ѝ остави друга възможност, освен да завие обратно към дъното на парка, към мрака на голите поля. Бръкна в джоба си и извади телефона, притисна го към ухото си, както бягаше.

— Идвам, Кори, идвам веднага.

— Той ще ме убие, моля...

— Ще пристигна колкото е възможно по-скоро заедно с полицията. Тичай, Кори. *Тичай.*

Тя тичаше с все сили, прескочи задната ограда и влетя в нивите, острите царевични пънчета раздираха кожата на босите ѝ крака.

Мъх! Мъх! М-ъ-ъ-ъ-х!

Джоб тичаше зад нея, скъсяваше разстоянието със странна, животинска, маймунска походка, подпирайки се на кокалчетата на здравата си ръка. Тя продължи да бяга с надеждата, че той може да се умори, да се откаже, болката му да надделее — ала той продължаваше с мъчителен рев.

Тя удвои усилията си, дробовете ѝ пламнаха. Нямаше полза. Той я настигаше, постепенно я настигаше. Щеше да я улови. Независимо колко бързо тичаше, щеше да я улови.

Не...

Какво можеше да направи? Нямаше начин да стигне до реката. А и да стигнеше, какво от това? Тя се отдалечаваше от града, тичаше наникъде. Пендъргаст нямаше да пристигне навреме.

М-ъ-ъ-ъ-х! М-ъ-ъ-ъ-х!

Чу в далечината вой на сирена. Това само потвърждаваше, че Пендъргаст бе прекалено далеч. Беше сама. *Той* щеше да я застигне, да я улови изотзад и да я убие.

Вече чуваше тупкането на ходилата му като неистов акомпанимент на мъчителните му викове. Не беше на повече от десет

метра зад нея. Тя призова на помощ и последната унция енергия, но вече усещаше как залита, как краката ѝ отслабват, как дробовете ѝ щяха буквално да се пръснат от усилието. А той продължаваше да тича и да намалява дистанцията. Още секунда и щеше да я върхлети. Тя трябваше да направи нещо. Трябваше да има начин да се обърне към него, да го накара да разбере, да спре.

Тя се обърна и извика:

— Джоб!

Той налетя — ревеше и не виждаше нищо.

— Джоб, почакай!

В следващия миг почувства удара — ужасния удар, който я отхвърли назад в меката пръст. А после видя, че той е над нея — ревеше и слюнката му пръскаше лицето ѝ, а огромният му юмрук бе вдигнат да размаже черепа ѝ.

— Приятел! — изкрещя тя.

Затвори очи, извърна се от очаквания удар и рече отново:

— Приятел! Искам да бъда твой приятел. — Задави се, изплака и заповтаря отново и отново: — Твой приятел, твой приятел, твой приятел.

Не се случи нищо. Тя чакаше, преглъщаше и накрая отвори очи.

Юмрукът си беше там, все още вдигнат, но лицето, което я гледаше, бе напълно различно. Нямаше ги яростта, бесът. Лицето бе изкривено в някаква нова, силна и неразбираема емоция.

— Аз и ти — рече с усилие Кори, — приятели.

Лицето си оставаше ужасно изкривено, ала на нея ѝ се стори, че зърна в здравето му око пламъчето на надежда, дори на пламенност.

Огромният юмрук бавно се разтвори.

— Приятел? — попита Джоб с високия си глас.

— Да, приятели — рече задъхано тя.

— Играй с Джоб?

— Да, ще *играя* с теб, Джоб. Ние сме приятели. Ще играем заедно.

Тя бърбореше, задавяше се от страх и се опитваше да се вземе в ръце.

Ръката се спусна. Устата му се разтегли в ужасна гримаса и Кори осъзна, че това би могло да бъде усмивка. Усмивка на надеждата.

Джоб се отдръпна неловко и тежко от нея, успя да се задържи нестабилно прав, гримасничеше от болка, ала въпреки това гротескната усмивка не напускате лицето му.

— Играй, Джоб играй.

Кори пое дъх и се изправи седнала, движенията ѝ бяха бавни, боеше се да не го изплаши.

— Да. Вече сме приятели. Кори и Джоб — приятели.

— Приятели — повтори Джоб бавно, сякаш си спомняше отдавна забравена дума.

Сирените виеха вече по-силно. В далечината се чу свирене на спирачки, затръшване на врати.

Кори се опита да стане, ала краката ѝ се подгънаха.

— Точно така. Няма да бягам, няма нужда да ме нараняваш. Ще остана тук и ще играя с теб.

— Ние *играй!* — рече Джоб и нададе щастлив писък, който проехтя над голото поле.

Прашният ролс-ройс стоеше на паркинга пред ресторанта на Мейси, някогашният му блясък бе помътен от песъчинките и праха, донесени от бурята. Пендъргаст се бе облегал на него, облечен в нов черен костюм, с ръце в джобовете, неподвижен на ярката утринна светлина.

Кори сви от пътя, спря гремлина си до него и постави скоростния лост в положение „паркиране“. Двигателят изгасна като изригна облак чер дим и тя излезе.

Пендъргаст с е изправи.

— Госпожице Суонсън, по пътя си към Ню Йорк ще мина през Алънтаун. Сигурна ли сте, че не искате да ви откарам?

Кори поклати глава.

— Това е нещо, което бих искала да направя сама.

— Бих могъл да потърся името на баща ви в базата данни и да ви уведомя предварително, ако има нещо, нека го наречем *необичайно*, в сегашното му положение.

— Не, не бих искала да узная предварително. Не очаквам никакви чудеса.

Той я изгледа внимателно, без да каже нищо.

— Ще се справя и сама — продължи тя.

След малко той кимна:

— Знам, че ще го направите. Ако не искате да ви откарам, тогава трябва да приемете поне това.

Той пристъпи крачка напред, извади плик от джоба си и ѝ го подаде.

— Какво е това? — попита тя.

— Сметнете го за преждевременен подарък за завършването на гимназията.

Кори отвори плика и от него се плъзна спестовна книжка. В нея бе депозирана сумата от 25 000 долара като образователен фонд на нейно име.

— Не — рече веднага тя, — не мога.

Пендъргаст се усмихна.

— Не само можете, но и трябва да го приемете.

— Съжалявам, просто не мога да приема.

Пендъргаст сякаш се поколеба за миг. Сетне заговори отново:

— Тогава нека ви обясня защо трябва да приемете — рече той съвсем тихо. — По силата на случайността, на обстоятелствата, около която няма да се спирам, миналата есен наследих значителна сума от далечен и много богат роднина. Достатъчно е да кажа, че той не бе натрупал парите си чрез добри дела. Опитвам се да изчистя, макар и частично, петното, което той хвърли върху семейство Пендъргаст, като раздавам парите му за стойностни каузи. Без да шумя за това, нали разбирате? Вие, Кори, сте точно такава кауза. При това — отлична.

Кори за миг сведе поглед. Не намираше никакъв отговор. Никой през целия ѝ живот не ѝ бе подарявал нищо. Струваше ѝ се необичайно някой да се погрижи за нея — особено човек толкова далечен, толкова различен от нея, като Пендъргаст. И все пак спестовната книжка бе там, в ръката ѝ — като физическо доказателство.

Отново погледна книжката. После я мушна обратно в плика.

— Какво означава образователен фонд? — попита.

— Остава ви още една година да завършите гимназия.

Тя кимна.

В очите на Пендъргаст проблеснаха пламъчета.

— Чували ли сте за Академията „Филипс Ексетър“?

— Не.

— Това е частно училище пансион в Ню Хампшър. Там е запазено място по моя молба.

Кори впери поглед в него.

— Искате да кажете, че парите не са за колеж?

— Важното сега е да се измъкнете оттук. Градът ви убива.

— Но чак пък *пансион*? В Ню Ингленд? Няма да се впиша там.

— Скъпа Кори, толкова важно ли е човек да се впише? Аз самият никога не съм го правил. Сигурен съм, че там ще ви е добре. Там ще намерите и други неприспособленци като вас — интелигентни, любопитни, творчески, скептични неприспособленци. Аз ще мина оттам в началото на ноември на път за Мейн; ще се отбия да видя как се чувствате.

Той се изкашля деликатно в юмрука си.

За своя собствена изненада Кори пристъпи импулсивно към него и го прегърна. Усети го как се стяга, а след миг се отпусна и нежно се освободи от прегръдката ѝ. Тя го погледна с любопитство: определено изглеждаше смутен.

Той се прокашля.

— Извинете ме, но не съм свикнал на физическите прояви на емоциите — рече той. — Израсъл съм в такова семейство...

Думите му секнаха и той леко се изчерви.

Тя отстъпи назад, обзета от объркваща смесица от чувства, сред които най-силно бе смущението. Той продължаваше да я гледа и върху лицето му бавно се изписа лека, загадъчна усмивка. След това се поклони, взе ръката ѝ, приближи пръстите ѝ до устните си, после бързо се обърна и влезе в колата си. В следващия миг ролсът вече бе излязъл на пътя и се ускоряваше към изгряващото слънце. Светлината проблесна за миг върху заоблените му форми и изчезна в дългата и права отсечка макадам.

Кори изчака малко и се качи в своята кола.

Огледа се — куфара, касетките, малката купчинка книги — за да се увери, че не бе забравила нищо. Пъхна плика със спестовната книжка в жабката и я завърза с телта. След това стартира гремлина, даде газ на празни обороти, за да се увери, че няма да изгасне. Докато излизаше от паркинга на ресторанта на Мейси погледът ѝ спря върху гаража и бензиностанцията „Ексън“ на Ърни. Там видя Брад Хейзън. Синът на шерифа зареждаше резервоара на светлосиния каприс на Арт Ридър — с една ръка държеше струйника на помпата, а с другата се бе опрял на багажника. Дънките му се бяха смъкнали и отдолу се виждаше сиво, избеляло бельо. Брад зяпаше с отворена уста натам, където бе изчезнал ролс-ройсът на Пендъргаст. След малко той се извърна, поклати удивен глава и посегна да вземе гумената миячка за прозорци.

Кори почувства неочаквана жалост към шерифа. Странно, колко почтен мъж се бе оказал той. Никога нямаше да го забрави в болничното легло, куршумообразната му глава, положена върху чистата възглавница, с лице, което изглеждаше с десет години по-възрастно. Докато говореше за Тад Франклин, сълзите свободно се

лееха по бузите му. Тя погледна отново Брад, питаше се дали и у него някъде дълбоко не се таеше искрица почтеност.

След това поклати глава и даде газ. Нямаше да бъде тук, за да установи това.

След като пътят се издигна, за да я посрещне, тя се запита къде ли щеше да бъде следващата година, след пет години, след трийсет. Подобна мисъл ѝ хрумваше за първи път през живота ѝ. Нямаше никаква представа за отговорите. А това бе и чудно, и плашещо усещане.

Градът се смаляваше непрекъснато в огледалото ѝ за обратно виждане, докато най-сетне около нея останаха само стърнища и синьо небе. И тя осъзна, че не може да ненавижда Брад Хейзън, така както не можеше да мрази и Медисин Крийк. И той, и градът бяха вече преминали от настоящето в миналото ѝ, където можеха постепенно да избледнеят до пълна забрава. За добро или за зло тя поемаше към широкия свят, за не се завърне никога повече в Медисин Крийк.

Когато Пендъргаст пристигна, шериф Хейзън, все още бинтован, с гипсирана ръка, стоеше в края на къс коридор и разговаряше с двама полицаи. Отдръпна се от тях и се запъти към агента от ФБР и му подаде лявата си ръка за поздрав.

— Как заздравява ръката, шерифе? — попита Пендъргаст.

— Няма да мога да ида за риба преди края на сезона.

— Съжалявам.

— Тръгваш ли?

— Да. Искях да се отбия за последен път. Надявах се да ви намеря тук. Искях да ви благодаря, шерифе, за помощта ви този мой отпуск да стане толкова интересен.

Хейзън кимна разсеяно. Лицето му бе силно сбръчкано, изражението — пълно с горчивина и мъка.

— Идваш тъкмо навреме, за да видиш старата дама да си взема довиждане с повитото си бебче.

Пендъргаст кимна. Бе дошъл да види и това. Макар да не очакваше нещо ново от посещението си, той не обичаше да оставя нерешен въпрос, *никакъв* нерешен въпрос подире си. А в този случай имаше един забележително голям нерешен въпрос.

— Можете да наблюдавате нежното сбогуване през огледалния прозорец. Всички психари вече са там, като мухи на мед. Насам.

Хейзън отведе Пендъргаст през врата без табелка в една затъмнена стая. В отсрещната стена имаше един прозорец — самотен бял правоъгълник. Той гледаше към „тихата стая“ на заключващото се психиатрично крило на лютеранската болница в Гардън сити. Група психиатри и студенти по медицина стояха пред „еднопосочното“ стъкло и разговаряха тихо, бележниците им бяха готови. Отвъдната стая бе празна и мъждиво осветена. Щом Пендъргаст и Хейзън влязоха, двойните врати се отвориха и двама униформени полицаи вкараха количката с Джоб. Лицето и гръдният му кош бяха бинтовани, едната му ръка и рамото бяха гипсирани. Въпреки слабото осветление Джоб примигна със здравото си око. Прекалено широк колан бе

пристегнал бедрата му, а белезниците на ръцете му минаваха през халка отпред. И двата му крака бяха оковани към инвалидната количка с железни пранги.

— Виж го само, негодника — рече Хейзън повече на себе си, отколкото на Пендъргаст.

Пендъргаст наблюдаваше внимателно как полицаите откараха Джоб в средата на стаята, а след това застанаха от двете му страни.

— Адски ми се иска да узная защо този тип е сторил всичко онова — продължи Хейзън с тих и равен глас. — Какво е правил на онези поляни в царевицата? Подредените гарвани, свареният като прасе Стот, опашката, която бе зашил в търбуха на Чонси... — Хейзън преглътна с мъка. — И Тад. Да убие Тад! Какво, по дяволите, е ставало в шибаната му глава?

Пендъргаст не отвърна нищо.

Вратата се отвори отново и в стаята влезе Уинифред Краус, която се подпираше на ръката на трети полицаи. Беше в болнична роба и вървеше съвсем бавно. Под мишница носеше опърпана книга. Лицето ѝ бе бледо и хлътноло, но веднага щом видя Джоб, то се оживи и сякаш целият ѝ външен вид се преобрази.

— Джоби, миличък! Мама е.

Гласът ѝ долетя в тъмната стая за наблюдение от високоговорител над прозореца и прозвуча дрезгав и електронно-тенекиен в настъпилата тишина.

Джоб вдигна глава и върху лицето му се изписа гримаса на усмивка.

— Мама!

— Донесох ти подарък, Джоби. Виж, това е *твоята* книга.

Джоб издаде нечленоразделен радостен звук.

Тя приближи и придърпа един стол по-близо до сина си. Полицаите се стегнаха, но нито Уинифред, нито Джоб им обърнаха внимание. Тя седна до него, обгърна с крехката си ръка огромните му рамене, придърпа го към себе си. Започна да му тананика тихо, Джоб засия и се облегна на нея, а телешкото му лице светна от радост и щастие.

— Господи — прошепна Хейзън. — Погледни. Тя го люлее като бебе.

Уинифред положи книгата в скута му и я отвори на първата страница. Беше книжка с детски римушки.

Ще започна отначало, нали Джоби? — изгука му тя. — Точно така, както обичаш.

И тя започна да чете бавно с напевен тон:

*Ще изпеем песничка за грош,
Джобчето ни пълно с ръж;
Двайсет и четири черни птици
Изпечени във пая.
И когато паят бил разрязан,
Птиците запели.
Не беше ли това блюдо
Изискано и царско?*

Джоб кимаше с голямата си глава в ритъма на римушката, от устата му излизаше едно „у-у-у“, което се надигаше и падаше, следвайки модулацията на гласа ѝ.

— Боже мой — рече Хейзън, — побърканият и майка му. Само като гледам, тръпки ме побиват.

Уинифред Краус свърши стихчето и бавно обърна страницата. Джоб просия и се засмя. А тя започна отново:

*Дейви, Дейви Кюфтето,
Ще го сварим във гърнето;
Ще го намажем със захар и масло
И ще го схрускаме, дорде е топъл*

Хейзън се обърна и сграбчи ръката на Пендъргаст.

— Аз се махам. Ще се видим в Чистилището.

Пендъргаст улови ръката му, без да му отговори, без да забележи. Бе вперил поглед в сцената пред себе си — майката, която чете стихчета на детето си.

— Виж тази хубава картинка, Джоби. Погледни!

Уинифред Краус вдигна книгата и Пендъргаст зърна илюстрацията. Книгата бе стара, страниците ѝ — оръфани и зацапани, ала картинката все още можеше да се види.

Веднага позна изображението. Това разкритие връхлетя Пендъргаст почти като физически удар и той залитна. Отдръпна се от стъклото.

Джоб сияеше и продължи да напява, а главата му се клатеше напред–назад.

Уинифред се усмихна, лицето ѝ бе ведро и спокойно, и отгърна на следващата страница. Неестественият, усилен от електрониката глас на майката продължи да пращи във високоговорителя:

*От какво са направени малките момченца, от какво?
От какво са направени малките момченца?
От змии и охлюви и опашчици на кученца,
Ето от какво са направени малките момченца...*

Ала Пендъргаст вече го нямаше, за да я чуе. Никой от групата от скупчили се до стъклото психиатри и студенти не забеляза как стройната тъмна фигура се изнизва навън. Бяха прекалено заети да обсъждат къде биха могли да намерят диагнозата в справочника DSM–IV и дали изобщо, всъщност, щяха да я намерят там.

Издание:

Дъглас Престън и Линкълн Чайлд. Натюрморт с гарвани
Издателство „Коала“, София, 2003

Редактор: Сергей Райков

ISBN 954–530–092–2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.